

யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்
(*The Prime Cause Behind The War*)

யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்

தேவகாந்தன்

பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம்

தலைப்பு
யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்

ஆசிரியர்
தேவகாந்தன் ©

பதிப்பு
2003

அச்சு
குமரன் அச்சகம்
201, டாம் வீதி, கொழும்பு - 12

வெளியீடு
பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம்
340, செட்டித்தெரு, கொழும்பு - 11.

பக். : (viii + 192) 200 ரூபா: 250/=

Title
Yuthathin Muthalam Athikaram
(The Prime Cause Behind The War)

Author
Devakanthan ©

Edition
2003

Printed by
Kumaran Press (Pvt) Ltd.,
201, Dam Street, Colombo -12.

Published by
Poobalasingham Publishers

340, Sea Street, Colombo - 11.

Pages : (viii + 192) 200 Prix : 250/=

ISBN 955-9396-08-0

பதிப்புரை

ஈழத்து எழுத்தாளர் தேவகாந்தன் சிலகாலம் சென்னையில் தங்கியிருந்தபோது தமிழகம் செல்கையில் அங்கு நிகழும் இலக்கிய நிகழ்வுகளில் அவரைப் பலமுறை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். அவரது ஆக்கங்கள் பல தமிழ்நாட்டில் வெளியாகியுள்ளன. குறிப்பாக அவர் ஐந்து பாகங்களில் வெளியிட்ட 'கனவுச்சிறை' நாவல் இலங்கையின் சமகால அரசியற் பின்னணியில் புனைவுபெற்று பரவலான பாராட்டுப் பெற்றிருந்தது அங்கே.

தற்போது இலங்கை மீண்டுள்ள இவர் புதிதாய் எழுதி முடித்துள்ள தமது 'யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்' என்ற நாவலை வெளியிட விரும்பியபோது, பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் அதைச் செய்ய மகிழ்ச்சியுடன் முன்வந்தது. தேவகாந்தனின் இலங்கையில் வெளிவரும் முதலாவது நூலும், பூபாலசிங்கம் பதிப்பகத்தின் பத்தாவது நூலும் என்ற வகையில் இது எமக்குப் பெருமையுமாகும்.

எமது தந்தையார் அமரர் பூபாலசிங்கம் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட எங்கள் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை ஈழத்தில் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பதித்து கடந்த அரை நூற்றாண்டு தாண்டியும் ஆழ வேரூன்று இயங்கி வருகிறது. இவ் வெற்றியின் காரணம் எங்கள் வியாபார சாமர்த்தியம் மட்டுமல்ல, எம் தந்தையின் ஆத்ம சுத்தியும், அதற்கு அன்போடு ஈழத் தமிழுலகு தந்த ஆதரவுமேயாகும்.

ஈழத் தமிழ் மக்கள் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையைத் தம் கலாசார குறியீடுகளில் ஒன்றாய் அங்கீகரித்துத் தரும் ஆதரவுக்கு நாம் என்றும் கடப்பாடுடையோம். இனப் பிரச்சினைக் காலங்களில் எமது நிறுவனம் அடுத்தடுத்து மூன்று தடவைகள் எரியூட்டப்பட்டபோதும் அவர்கள் தந்த ஆதரவு காரணமாயே இன்று அது தலைநகர்வரை கிளை பரப்பி நிலைத்து நிற்பது. தமிழ் மக்களின் அன்பில் நாம் நன்றியால் விம்மி நிற்கிறோம்.

இந்நன்றிக் கடனின் வெளிப்பாடாகவே நாம் தொடக்கி நடத்தி வரும் பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் இயங்குகிறது. எமது ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்கு தமிழுலகம், குறிப்பாக ஈழத் தமிழுலகம், வழக்கம்போல் தமது ஆதரவை நல்க வேண்டும் என்ற யாசிப்புடன் விடைபெறுகிறோம்.

அன்புடன்,
பூ. ஸ்ரீநரசிங்

அதிபர்
பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம்,
340, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு - 11.

நன்றி

வெளியீடு செய்யும்
பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம்
பூ. சிறீதரசிங்,

அச்சாக்கம் செய்த
குமரன் புத்தக இல்லம்
க. குமரன்,

அட்டை வடிவமைப்புக்காய்
E-Kwality Graphics
எஸ். ரஞ்சகுமார்,

'வாழிடத்தைக் காக்கும் வெஞ்சினம் கொண்ட குருவி' ஓவியத்துக்காய்
கோ. கைலாசநாதன்
ஆகியோருக்கு

தேவகாந்தன்

என் அம்மாவுக்கு

பகுதி 1
1800 க்குப் பின்

அத்தியாயம் ஒன்று

0 - 1

நால் திசைகளும் அளாவ விரிந்திருந்த பரப்பில், நீர் எல்லைகளுள்; அடங்கிய பிரதேசமாய் இருந்தது அப் பூமி. பல் குறிச்சிகளும், அவைகளுடனான சிறுசிறு விவசாய நிலங்களுமாய் அது. குறிச்சிகள் குறிக்கப்பட பெயரிடப்பட்டிருந்தன. மொத்தமும் ஒரு கிராமமாய்க் கட்டிற்றுக்கம் பெறாததால், தனக்கென்று ஒரு பெயரை அது தவிர்ந்திருந்தது. இன்னும் தன் அமைவில் அது பூரணமாகவில்லை என்பதான ஓர் உண்மையாகவும் அதைக் கொள்ளலாம். கால நகர்ச்சியில் அது தன் கட்டிற்றுக்கத்தை அடைய தனக்கென ஒரு பெயர் பெறும். அதன் இயங்குதனமும் அதுவரை பெரிதான அர்த்தம் பெற்றதாய் இருந்தி்டாது.

காலத்தில் அது ஒரு மாரி.

‘சோ’ வென்று மழை கொட்டத் துவங்கி பிரளய காலத்துக்குப் போல் மூன்று நாட்கள் விடாமல் பெய்திருந்தது. முந்தாநாள் இரவில் பயங்கரக் காற்று வேறு. சுற்றிச் சுழன்று அடித்தது. உதிர்ந்து ஓலைகளாய், உடைந்து கிளைகளாய், முறிந்து மரங்களாய் விழுந்துகொண்டிருந்தன. எங்கோ ஒரு மரத்தின் தாங்கு பலத்தை புயல் நெம்பிய போதெல்லாம் கிர்.....ர்..... என சப்தமெழுந்து கொண்டிருந்தது. சபாபதியைத் துயில விடவில்லை காற்று, விடிதல் தெரியும் வரை. ஆனாலும் மழை பெய்துகொண்டேயிருந்தது. விடிந்த பிறகுதான் தெரிந்தது, இரவுக் காற்றுக்கு வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த அடுப்படிக்கொட்டில் பாறி விழுந்திருந்தது. திண்ணையில் ஓரமாய்க் கல்லடுக்கி, உட்புற வீட்டுச் செத்தையில் இரண்டு கிடுகுகளை அறுத்து உருவியெடுத்துத்தான் முதல்நாளும் அன்றும் சபாபதியின் மனைவி அன்னப்பிள்ளை தண்ணீர் சுடவைத்ததும், சாப்பாட்டுக்காய் ஏதோ செய்து கொண்டதும்.

அன்று காலையிலிருந்து காற்று ஆவேசம் தணிந்திருந்ததில், ஓய்ந்து ஓய்ந்து பெய்ததில் மழை இனி விட்டுவிடுமென்று சபாபதியின் மனத்தில் ஓர் எதிர்பார்ப்பு.

அதன்படியே நண்பகலுக்கு மேலே வானம் வெளிப்புக் காட்டியது. மழை தூறலாகியிருந்தது. தலைப்பட்டையை எடுத்துக் கவிழ்த்துக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தார் சபாபதி. பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் வானம் 'வெளார பத்தி' வந்தது. முன்னெற்றிக்கு மேலே சூரியப்பொட்டு தெரிந்தது.

சபாபதி படலையைத் திறந்து ஒழுங்கைக்கு வந்தார். ஒரு கூப்பிடு தொலைவுக்கு ஒளி நுழைய முடியாதபடி கூடல்பற்றிக் கிடந்த ஒழுங்கை ஒடிந்த மரக் கிளை, கங்கு மட்டை, பாளை, பன்னாடை, கொக்காரை, காவோலை, பச்சோலை, இலை தழைகளால் மூடுண்டு கிடந்தது. மேலே வெளிப்பு ஒழுங்கை ஓரமிருந்த குந்துகாலிப் பனை முறிந்து விழுந்திருந்தது. முந்தா நாள் விடியற்புறத்தில் எழுந்த நிலவதிர்வை அப்போது நினைத்தார் சபாபதி. பனை விழுந்த சத்தத்தைக்கூட காற்றின் சதிர் அடக்கிவிட்டதே.

கணுக்காலுக்கு மேலே தண்ணீர் ஒழுங்கையில் அடித்து சிலுவில் வயல் பக்கமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கழுவுப்பட்ட வெண்மணல் வரிகளில் நிற்க, பாதங்களின் கீழே மணல் அரிந்து வழிவது உணர் கையாகியது. அவற்றையெல்லாம் அனுபவிக்கும் மனநிலை கடந்திருந்தது சபாபதியிடத்தில். ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய புயலின் சேதமே அவரின் முதல் பிரக்கூயாகியிருந்தது. வாழை, தீன்முருங்கை, பப்பாசியென்று நொய்த மரங்களை மட்டுமில்லை, தெண்ணைகள் பனைகள் மா பலாக்களென்று வன்மரங்களையும் கூட புயல் உண்டு இல்லையென்று ஆக்கியிருக்கும். மெல்லமெல்லமாய் ஓர் ஒழுங்கில் அழகுற அமைந்துவந்த ஒரு மனித குடியிருப்புப் பகுதி, அந்தமாதிரி இயற்கையின் வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்டது, அவர் மனத்தைப் பெரிதும் பாதித்திருந்தது. குடிசைகள் வீடுகளைக்கூட சூறை பிய்த்து எறிந்துவிட்டிருக்கும். மண் சுவர்கள் இடிந்து விழுந்து தாழ்வூறிய பகுதிகளில் மனிதவயிர்களே பலியாகியிருக்கக் கூடும். முதல் மழைக்கு விதைத்தவர் வயல்களிலே பயிரெல்லாம் வெள்ளம் தேங்கி அழுகத் துவங்கியிருக்கும். வெள்ளம் வடிந்து முடியவே ஒரு வாரமாகும் போலத் தெரிந்தது. இயல்பு வாழ்வு துவங்க எப்படியும் பத்து / பதினைந்து நாட்களாவது ஆகும். வீடுகள் அமைகிற நிலங்களின் முக்கியத்துவம் அப்போது தெரிந்தது சபாபதிக்கு. நாற்பது / நாற்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அவர் கூட மனித ஒதுக்கம் பார்த்து அங்கே வந்து குடியேறியவர்தான். ஆனாலும் சிலுவில் வயல் இருக்கிறவரை வெள்ளப் பிரச்சனையின் அச்சம் அவர் கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஒன்று, மணற்பாங்குத் தரை ஈரம் பிடித்திருக்கையில் புயலடித்தால் மரங்களெல்லாம் வேரோடு பிடுங்கி வீசப்பட்டுவிடும் அபாயம் இருந்தது.

'கேட்டுதே!'

மனைவியின் அழைப்புக் குரல் கேட்டு சபாபதி வீட்டுக்குத் திரும்பினார். லோட்டாப் பேணியில் தேத்தண்ணீர் வைத்திருந்தது. பக்கத்தே குட்டானில் நறுக்கிய பனங்கட்டித் துண்டுகள். பலகைக் கட்டையை அரக்கிப் போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்து தேநீரை அருந்த ஆரம்பித்தார். அன்றைய பொழுதின் முதல் சுடுதண்ணீர் உடம்பில் அப்பிக் கிடந்த குளிரைக் கிழித்துக்கொண்டு

உள்ளிறங்கும் சுகத்தை அனுபவித்தபடி கருப்பட்டித் துண்டொன்றை எடுத்து வாயில் போட்டார். இனி, பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே சுருசுருவென உற்சாகம் ஏறிவிடும். பசியையும் தாங்கக் கூடியதுதான் தேயிலைச் சாயம். அரிதாகவே அப்பகுதியில் கிடைத்தது. ஒருவகைச் செடியின் கரிய இலைப் பொடிபற்றி அங்கேயும் பேச்சு பரவியிருந்தது.

அப்போது அன்று வெள்ளிக்கிழமையென்பது சபாபதிக்கு சட்டென ஞாபகத்தில் பட்டது. வயிரவ கோவிலுக்கு அவர் விளக்கு வைக்கப் போகவேண்டும். போகக்கூடிய மாதிரி மழை ஓய்ந்துவிட்டிருப்பதை எண்ண மனத்தில் ஒரு சிலிர்ப்போடி அடங்கியது. கழுத்தில் உருத்திராட்ச மணி சிவப்புக் கயிறுநிலைத் தொங்கிக் கொண்டிருந்து அசைந்தது. பாதை எப்படியிருக்குமோ என்ற துணுக்கம் ஒருபுறமாய் எழுந்தது. அங்கிருந்து கிழக்குப் புறமாய் ஓடிய பாதை, சிறிது தூரத்திலுள்ள வெளியில் சாய்ந்திறங்கி மறைந்தது. மனிதக் குரல், மூச்சு கலந்து அவ்வெளிக் காற்று அறியாது. பற்றைகளும் பனங்கூடலும் நாகதாளியும் பிள்ளைக் கற்றாளைகளும் பாம்புப் புற்றுகளும் நிறைந்தும் அப் பகுதி. போய் வருகிற அளவில் இருட்டிவிடுமாதலால், இருட்டைக் கடக்கிற சிரமமும் ஒன்றிருந்தது. எல்லாம் வயிரவர் விட்ட வழி என்று எண்ணி மாலையில் விளக்கு வைக்கச் செல்ல தீர்மானித்தார் சபாபதி. முதலில் மகள் வீடுவரை போய் நிலைமையைப் பார்த்துக் கொண்டு வர எழுந்தார்.

0 - 2

தலைப்பட்டை, பொல்லு, லாம்பு, பூஜைப் பை சகிதம் சபாபதி வைரவ கோயிலுக்குச் செல்வதைப் பார்த்தபடி பாறிய குசினி முன்னால் நின்றிருந்தாள் அன்னப்பிள்ளை. அவளால் தனதின் எந்தவொரு சேதத்தையும் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. நிலமும் வீடும் அவர்களது உலகம். சூழல் பிரபஞ்சம். வேறு அவர்கள் எண்ணுவதில்லை. 1815 இல் கண்டி ராஜ்யம் ஆங்கிலேயரால் கைப்பற்றப்பட்டு இலங்கை முழுவதும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது, 1833 இல் கோல்டுறுக் அரசியல் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது பற்றியெல்லாம் அவர்கள் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. கரிசனங்களோ கவலைகளோ கூட இல்லை. குசினிக் கொட்டில் பாறி விழுந்தது அவளுக்குப் பெரிய பாதிப்பு. அவள் ஆசையோடு வாங்கிச் சேர்த்திருந்த பாணைகள், குடங்கள், கலயங்கள், வளந்துகொள்ளும் நொருங்கித்தான் போயிருக்கும். இனி நிரப்பப்பட முடியாத இழப்புகள் அவை. அதன் சோகத்தில் மூழ்கியிருந்த வேளையில் தான் சபாபதி கோயிலுக்குச் செல்வதை அவள் கண்டது.

சபாபதி தளர்ந்து போயிற்று. வயசு எழுபதுக்கு மேலே ஆகிறது. ஒரு காலத்தில் அந்த உடம்பிலிருந்த விறு என்ன. அவர்கள் இருவரின் வெவ்வேறு சமூக வாழ்வுகளையும் இழுத்துப் பிணைத்த வலிய கரங்கள் அதுக்கு. அது ஒரு

சாமியாகவே அவள் கண்ணில் முதன்முதலாய்த் தோன்றி, ஒரு சாமியாகவே அன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

நினைக்க அவளுக்குப் பேரதிசயம். நாற்பது நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் ஒன்றாய். அந்த ஊரில். அவள் முதல் நினைவெடுத்தாள் அஞ்சலிக்க.

வானம் மேலும் வெளுக்கிறது. தூரத்தே ஒரு வீட்டிலிருந்து நீலப்புகை கிளம்பி வெளியில் ஏறிப் படர்கிறது.

அன்னப்பிள்ளை ஆசுவாசமாய்க் குந்தினாள்.

எப்போதும் அப்படி ஒரு கிளர்வு நேர்ந்துவிடுவதில்லை. எப்பவோ ஒரு தருணத்திலேயே நிகழ்கிறது. எல்லாம் யோசிக்க அவள் தயாரானாள். காட்சிகள் பிரவாகித்தன. அவள் வேறொருத்திபோல் அவள் வாய் அவள் கதையை அவளுக்கே சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

எவ்வளவோ வரியத்துக்கு முந்தி தொண்டமானாறிலையிருந்து மருதன் கதிர்காமன் எண்டொரு செம்பட ஆள் கடலுக்கு மீன் பிடிக்கப் போச்சுதாம். அப்ப ஒரு சின்னப் பெடியன் வந்து மருதர்..... மருதர்..... இஞ்சை வாரும் எண்டு கூட்டிட்டானாம். பெடியன் சும்மா விளையாடுதறாய் நினைச்சு, வீச்சிலை கவனமாயிருந்துதாம் அந்த ஆள். பிறகும் பெடியன் கூப்பிட, கரைக்கு வந்த ஆள் என்ன சங்கதியெண்டு விசாரிச்சுதாம். அதுக்கு அந்தப் பெடியன், செட்டியமா ரெல்லாம் கோயிலைப் பூட்டியிட்டு அக்கரை போயிட்டாங்கள். நீ போய் கோயிலைத் திறந்து பூசை வை எண்டானாம். தனக்கு மந்திரம் தெரியாதெண்டும், பூசை வைக்கவும் தெரியாதேயெண்டும் அந்தாள் பின்னடிக்க, நீ மந்திரமொண்டும் சொல்லவேண்டாம், வாயைக் கட்டிக்கொண்டு சும்மா பூவை எடுத்துப் போடு, அது எனக்குப் போதும் எண்டு சொல்லியிருக்குப் பெடியன். அப்பதான் பெடியன் ஆரெண்ட விசயம் அந்தாளுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு. அப்பிடித் தன்னை வெளிப்படுத்தின கந்தசாமியார், அந்தாளைக் கூட்டிக்கொண்டு கதிர்காமம் போய் தன்னை அங்கை எப்பிடிப் பூசை வைக்கினமெண்டதைக் காட்டி அப்பிடியே பூசை வைக்கச் சொன்னதோடை, ஒரு வெள்ளி வேலும் நட்டுவைச்சக் கும்பிடக் குடுத்தாராம்.

தொழிலையெல்லாம் விட்டுப்போட்டு வந்து மருதன் கதிர்காமனும் அவன்ரை சொந்தக்காறர் கொஞ்சப் பேரும் வேளை தவறாமல் பூசை வைச்சுக்கொண்டு இருந்தினமாம். அப்பிடிப் பூசை செய்த ஆக்களிலை சபாபதியெண்டும் ஒரு ஆள் இருந்துதாம். அந்தச் சபாபதியின்ரை அடியிலை வந்தவர்தானாம் இந்தச் சபாபதி. நான் என்னத்தைக் கண்டன். இவர் சொன்னதுதான் எல்லாம். பழைய தோம்புகளிலை இதெல்லாம் எழுதியிருக்குதாமே. உண்மையாய்த்தான் இருக்கும். மனிசன் பெருமைக்காய்ப் பொய் புரளி பேசற ஆளில்லை. அதோடை, மனுசன் ஒரு நம்புற சாதி. அப்புராணி. நானெண்டால் அப்படியில்லை. தூண்டித் துருவி நோண்டி நுணுக்கெடுத்துப் போடுவன். எங்களுக்கு ஒழுங்காய்க் கலியாணமாகி, நானும்

தொண்டைமனாத்திலை இவரின்ரை வீட்டிலை இருக்கவேண்டி வந்திருந்தா, இவரின்ரை தாய் தேப்பனிட்டயோ அப்பு ஆச்சியிட்டயோ எல்லாம் கேட்டுத் தெரிஞ்சிருப்பன். எனக்குத்தான் அப்பிடியொரு குடுப்பினை இல்லாமல் போட்டுதே.

அன்னப்பிள்ளை பெருமூச்சு விட்டாள்.

அதுவொன்றும் இழப்பின் பாதிப்புடனானதாய் இல்லை. இன்னும் கூடுதலான வாழ்வின் விசாலங்களுள் பயணிக்க முடியாது போய்விட்டதன் வெறும் ஆற்றுகைகள்.

தனக்குத் தான் உரைத்த தன் கதையெனினும், அவளுள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு காட்சித் தரிசனத்தின் படித்தலாகவே அவளது தொழிற்பாடு விளங்கிற்று.

என்ரை சொந்த ஊர் இடைக்காடு. அந்தக் காலத்திலை நல்லூரைப் போலை இடைக்காடும் பேர்போன இடம்தானாம். அங்கை படிச்ச ஆக்கள் கனக்க. பணக்காறரும் கொஞ்சப் பேர் இருந்திருக்கினம். பன்ரண்டு வயசிலை எனக்குக் கலியாணமாச்சு. ஊருக்குள்ளைதான் மாப்பிள்ளை. ஆறுமுகமெண்டு பேர். யாவாரம் தான் பரம்பரைத் தொழில். அந்தக் காலத்திலை உப்பு வாணிபம் செய்து நல்லாய்ச் சம்பாதிச்ச குடும்பம். நாலு பேர் மெச்சுற குடும்பமும் தான்.

பாட்டு எழுதற, வாகடம் படிக்கிற, சாத்திரம் பாக்கிற ஆக்களெல்லாம் அப்ப எங்கட சாதியிலை கனபேர் இருந்திருக்கினம். நானே எழுத வாசிக்கப் படிச்சிருந்தன். ஆறுமுகத்துக்கு அதுவொண்டும் கரிசனமே இல்லை. ஆனா கணக்கு நல்லாய் வரும். மனிசனும் நல்ல மனிசன் தான். எண்டாலும் மனிசனாய்ப் பிறந்தா கொஞ்சமாவது யோசினை, உணர்ச்சி, ஆசாபாசமெண்டு இருக்கவேணுமெல்லோ. தாலி கட்டி ஒரு வரியமாய் நான் பட்ட நரகவேதினையை எங்கை போய்..... ஆரிட்டையெண்டு சொல்லி ஆறு. எல்லாத்துக்கும் முதல்லை, இது மற்றவைக்குச் சொல்லி ஆறுறு விஷயமுமில்லை. தானாய் அடங்க வேணும். இல்லாட்டி தானே தனக்குள்ளை எரிஞ்சு சாம்பலாய்ப் போக வேணும். அந்த ஒரு வருஷத்திலை ஒரு ராத்திரிக் கூட என்ரை மேலை அந்தாள் கையாலயும் தொட்டுப் பாக்கயில்லை. ஏனெண்டு எனக்கெப்பிடித் தெரியும். கலியாணம் முடிஞ்சு ஒரு கிழமையாய் எனக்கு ஆசைக் கதையள் சொல்லித்தர வந்தது ஒரு கிழவி. அது மூட்டின நெருப்பு என்னையே விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தாள் வரும், படுத்துக் குறட்டை விடும், காலமை எழும்பிப் போயிடும். ஏன் அந்தப் புறக்கணிப்பெண்டு எனக்கு விளங்கவேயில்லை.

எங்களுக்குள்ளை சுமுகம் நல்லாயில்லையெண்டது மாமிக்கு எப்பிடியோ தெரிஞ்சிருக்கு. மாமிதான் ஒருநாள் மோனிட்டைச் சொன்னா, நாளைக்கு செல்லச்சன்னதி கொடியேறுதெல்லே, நோய் நொடி தீர்க்க வல்ல தெய்வம், அன்னத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு ஒருக்காப் போட்டுவாவன் எண்டு. மனிசனும் மறுக்காமல் ஓமெண்டு தலையாட்டிச்சது. இனியாச்சும் நல்லகாலம் பிறக்கட்டுமெண்டு நானும் காலங்காத்தாலை எழும்பி தோய்ஞ்சிட்டு, வண்டில் எப்ப கட்டுவினமெண்டு பாத்துக்கொண்டிருந்தன். பொட்டகத்துக்குள்ளை வைச்சிருந்த

கலியாணத்துக்குக் கட்டின நீலக் கூறையைத்தான் அண்டைக்கும் உடுத்திருந்தன். மடமடவெண்ட பட்டுச் சீலை துடையிலையும் வயித்திலையும் மாரிலையும் தோளிலையும் உரஞ்ச உரஞ்ச எனக்கு மேல் எரிஞ்சது. என்றை புருஷனிட்டை அந்தளவு சுகங்கூட எனக்குக் கிடைக்கேல்லையே எண்டது ஞாபகம் வர நடு வீட்டுக்குள்ளை ஓடிப்போயிருந்து கொஞ்சநேரம் அழுதன். பேந்து கண்ணைத் துடைச்சுக்கொண்டு வெளியிலை வர, வண்டில் கட்டி ஆயித்தமாய் நின்றுது.

அந்தாளும் பட்டு வேட்டி, சால்வை, கழுத்துச் சங்கிலி கைச் சங்கிலியளோடை சங்கையாய்த்தான் நிண்டு கொண்டிருந்துது. கறுப்பு ஆள். தேகமும் கொஞ்சம் மெலிவு. எண்டாலும் தண்டுதரத்திலை குறைவெண்டு சொல்ல ஏலாது. பிறகேன் இப்பிடி நடக்குதெண்டு எனக்கெண்டா ஒண்டும் விளங்கேல்லை. நல்ல ஆம்பிளையாய் இந்தாளை மாத்தித் தந்திட்டா அடுத்த வரியம் மாவிளக்கு ஏத்துறதாய் நேர்த்தி வைக்கவேணுமெண்டு நினைச்சுக் கொண்டன்.

மத்தியானமளவிலை கோயிலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தம். பூசை துவங்க இன்னும் நேரமிருந்துது. என்னைக் கோயில் வாசல்லை ஒதுக்கமாயிருந்த கிழட்டுப் பூவரசுக்குக் கீழை வண்டில்லையே இருக்கச் சொல்லியிட்டு, இந்தாள் அங்கன இஞ்சனயெண்டு மிலாந்திக் கொண்டு திரியுது. பக்கத்திலை வந்து நிக்கவும் பஞ்சிப்படுற புருஷனாயிருக்கேயெண்டு எனக்கு ஒரே எரிச்சலாய்த்தான் வந்துது. எனக்குப் பக்கத்திலை வாறதுக்கும் உந்தாளுக்கு ஒரு குடுப்பினை இருக்கவேணுமெல்லோ எண்டு கொஞ்சம் காரமாயும் நினைச்சுக் கொண்டன். அப்பதான் உச்சந் தலை அடிமாதிரி எனக்கு ஒரு விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வந்துது.

எங்கடை மாமா நிக்கிறார். அய்யா சின்ன வயசாய் நான் இருக்கேக்குள்ளையே செத்திட்டதாலை மாமாதான் இந்தக் கலியாணத்தை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். பக்கத்திலை அவருக்குத் தெரிஞ்ச ஆளாய் இருக்கவேணும். புலவர் மாதிரித் தெரியுது. அவர் மாமாவிட்டைக் கேக்கிறார்..... நீலச் சீலையிலை பொம்பிளை வானத்திலை வந்த முழு அம்புலிமான் மாதிரி இருக்குது.... மாப்பிளையைப் பாத்தா வெள்ளியளும் இல்லாத அமாவாசை மாதிரியெல்லே இருக்குது..... இப்பிடி ஒரு மரணப் பொருத்தமோ..... எப்பிடித் துணிஞ்ச இந்தக் கலியாணத்தை ஏற்பாடு பண்ணினாய் தம்பு..... எண்டு. தலைகுனிஞ்சிருக்கிற எனக்கு எல்லாம் தெளிவாய்க் கேக்குது. நான் லேசாய்ச் சிரிக்கிறன். ஆறுமுகம் வேர்க்கத் துவங்கி விறுவிறுத்து மணவறையிலை இருந்து கொண்டிருக்கு. மரணப் பொருத்தமெண்ட புலவரின்ரை பேச்சு இந்தாளின்ரை காதிலை ஒரு சாபமாய் விழுந்திருக்கலாமோ. இந்தளவு காலமும் இதை நான் நினைச்சதேயில்லையே. இதுக்காய் விலகிப் போய்க் கொண்டிருக்கிற மனிசனாயிருந்தா நான் செய்யிறதுக்கு ஒண்டுமில்லையெண்டு என்றை மனம் சலிச்சுப் போச்சு.

கோயிலிலை சனமெண்டு சொல்ல ஏலாது. எண்டாலும் வெள்ளிக் கிழமையளையிட சனம் கனக்கத்தான். ஆத்திலை குளிச்சிட்டு மதியப்

பூஜைக்காய் சனம் வந்து கொண்டிருக்கு. அப்பேக்கைதான் இவரை நான் பாத்தது. உரையாம் ஆம்பிளையளிலை அந்தளவு நிறமான ஆளை என்றை சீவியத்திலை நான் காணேல்லை. அப்பிடிச் சிவப்பு. கழுத்திலை உருத்திராச்சங்க் கொட்டை. வாய் மூடி வெள்ளைத் துணியாலை கட்டியிருக்கு. கோயில் சாமிதான். கையிலை ஒரு பித்தளைத் தட்டோடை, படையலுக்குப் புகை எடுத்துக் கொண்டாயிருக்கும், போய்க்கொண்டிருக்கு. என்ன சதிரம், என்ன நெடுப்பம். அந்தாளும் அங்காலை போறதுக்கு முந்தி நிண்டு என்னை ஒருக்காத் திரும்பிப் பாத்திட்டத்தான் போச்சது.

நான் விழுந்து போனன்.

பூசை முடிய கொஞ்ச நேரம் அங்கன நிண்ட மருத மரங்களுக்குக் கீழை இருந்திட்டு வெய்யில் தாழ் நாங்கள் திரும்பினம்.

ஒரு கிழமை ஆகேல்லை. ஒரு ராவு. இந்தாள் யாவாரத்துக்கெண்டு வெளியிலை போயிருக்கு. போனா உப்பிடித்தான் ரண்டு மூண்டு நாளெண்டு வெளியிலையே நிக்கும். மாமி மச்சாள் ஆக்களெல்லாம் நேரத்தோடை படுத்திட்டினம். நான் வீட்டு வேலையளையெல்லாம் முடிச்சிட்டு, சரி, இனி நானும் படுக்கலாமெண்டு போய் வாசல்க் கதவு கொளுவியிருக்காவெண்டு இழுத்துப் பார்த்திட்டுத் திரும்புறன், இந்தாள் விறுமர் மாதிரி நிண்டுகொண்டிருக்கு. நான் அஞ்சங்கெட்டு அறிவுங்கெட்டுப் போனன். என்ன செய்யிறது, என்ன பேசுறதெண்டு ஒண்டுமாய்த் தெரியேல்லை. மனிசன் அசைஞ்ச அசுமாதம் இல்லை. தென்னமர் மாதிரி அப்பிடயே ஆடாமல் அசையாமல் நிண்டுகொண்டிருக்கு. ஒருவேளை நிழலோ பிரமையோ எனக்குத்தான் அய்மிச்சமாய்ப் போச்சு. பாக்கவெண்டு கிட்டப்போனன். அந்தளவு தான். கையைப் புடிச்சு தறறவெண்டு கிணத்தடிப் பக்கமாய் இழுத்துக்கொண்டு போட்டுது மனிசன். கிணத்தடியிலை மருதமரத்துக்கு அங்காலை பாவட்டையொண்டு சடைச்சு நிக்கது. அதோடை போய் விழுந்திட்டுது. ஒரு வண்டிலையே வெளியிலை தெரியாமல் மறைக்கும் அந்தப் பாவட்டை. பேந்து நெச்சப் பாத்தன், நானும் அண்டைக்கு ஏதோ கள்ளத்திலை மசுக்கிக்கொண்டு நிண்டிருக்கிறன் அதிலை எண்டுதான் பட்டுது. அந்தாளின்ரை ஆம்பிளைத் தனத்திலை பக்கத்திலை நிண்ட கமுகம் வட்டு நடுங்கின மாதிரி இருந்துது எனக்கு. நிலம் என்றை முதுக்குக் கீழை அதைச்சுது.

நான் கன்னி அழிஞ்சபோய்க் கிடக்கிறன். நடக்க ஏலாமாய் இருக்கிறனா எண்டே தெரியேல்லை. கொஞ்சம் பொறுத்து பாத்துக் கீத்துப் போவமெண்டு ஒரு யோசினை வரவேயில்லை அந்தாளுக்கு. நாளைக்கு வாறன் எண்டு ரண்டே சொல்லுத்தான் சொல்லிச்சுது. என்றை தலையை ஆதரவாய் ஒருக்காய்த் தடவிவிட்டுது. அப்பிடயே இருட்டோடை இருட்டாய்க் கரைஞ்சு போட்டுது.

தலைப் பக்கமாய் வெளிப்புத் தெரிய நான் மெல்லமாய் எழும்பி வீட்டை வந்தன். நல்லகாலமாய் ஒருத்தரும் இன்னும் எழும்பேல்லை. பேசாமல் திண்ணையிலை இருந்தன். சந்தோஷப்பட்டனா துக்கப்பட்டனா, விரும்பினனா வெறுத்தனா எண்டே எனக்குத் தெரியேல்லை. ஆனா மனத்தில பயமிருந்த

அளவுக்கு ஒரு கலகமும் இருந்துகொண்டிருந்ததை அப்ப நான் தெரிஞ்சன். பிறகு ஒரு மாதிரி எழுப்பிப் போய்க் குளிச்ச, உடுப்பைத் தோச்ச முடிச்சன். அண்டு முழுக்க பொழுதைக் கழிக்கிறது எனக்குப் பெரிய பாடாய்ப் போச்ச. மாமி விடுத்து விடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தா, ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறனெண்டு. நான் கிணத்தடியிலை பாசி சறுக்கி விழுந்து போனதாய்ச் சொல்லி ஒருமாதிரி மழுப்பியிட்டன்.

பின்னேரம் ஆக ஆக எனக்கு மனத்துக்குள்ளே வண்டரிச்ச மாதிரி விறுவிறுக்கத் துவங்கியிட்டுது. அது மாரி காலமில்லையெண்டாலும் முன்மாரிபோலை அந்த நாள்களிலை நல்லாய் மழை பெய்ஞ்சிருந்தது. விளக்கு வைக்கிற நேரத்திலை வீடெல்லாம் ஒரே ஈசல். இருட்டிக் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளை சொல்லி வைச்ச மாதிரி என்றை மனிசனும் வந்திட்டுது. பின்னாலை மழை. இப்ப பெய்ஞ்சிருக்கிற மாதிரி நல்ல மழைதான். படுக்கப் போற நேரத்திலை, ஆறுமுகம் நல்லாய் என்றை முகத்தைப் பாத்துக்கொண்டிருந்துது கொஞ்சநேரமாய். பிறகு பேசாமல் படுத்திட்டுது. நானும் தள்ளி சுவரோடை படுத்தன். எனக்கு நெஞ்சு பக்குப் பக்கெண்டு அடிக்குது. இசக்குப் பிசக்காய் நிலமை தெரியாமல் சன்னதிச் சாமி வந்திடுமோ. நேரமாகிக் கொண்டிருந்துது. கடவுள் புண்ணியத்திலை நான் பயந்த மாதிரி எதுவும் நடக்கேல்லை. ஆனால் ஒண்டு, நேரம் போகப் போக எனக்குத்தான் மனம் இருக்க விடேல்லை. நாளைக்கு வாறமெண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போன ஆள் ஏன் வரேல்லை. மழையாலை வராமல் விட்டுதோ. அதுக்கெல்லாம் கிறுங்கிற ஆள் மாதிரித் தெரியேல்லையே. யாவாரத்திலையிருந்து ஆறுமுகம் திரும்பி வந்திட்ட விஷயம் தெரிஞ்சதான் வரேல்லையோ. எப்பிடி அது தெரிஞ்சிருக்க ஏலும்.

ஒண்டுக்குப் போற சாட்டிலை மெதுவாய் எழும்பி வெளியிலை வந்தன். முந்தின நாள் நிண்ட இடத்திலை ஆடாமல் அசையாமல்..... இருட்டுக்குள்ளை இருட்டாய் அந்தாள் நிண்டுகொண்டிருக்கு. முதல்நாள் ராத்திரிமாதிரி நான் கிட்டமுட்டப் போகேல்லை. அப்பிடியே அந்தாளைப் போலை ஆடாமல் அசையாமல் நிண்டுகொண்டிருந்தன். திடீரெண்டு மெல்ல அசைவு தெரிய ஏங்கிப்போனன். கிட்ட வந்து என்னை இழுத்துக்கொண்டுதான் போகப்போகுதோ. அப்பிடியிலை. அந்தாள்தான் மெல்லமெல்லமாய்ப் பின்னாலை போய் அப்பிடியே இருட்டுக்குள்ளை மறைஞ்சிட்டுது. நான் சந்தேகம் வராமலிருக்க குறுக்கு வேலிப் பக்கமாய்ப் போய் சிரைச்சக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் நிண்டிட்டு பைய வந்து படுத்தன், ஒரு சின்ன நெஞ்சு நோவோடை.

அடுத்த நாள் ராத்திரியும் அதே நிலமைதான். நான் எழுப்பிப் பாக்கேல்லை.

ரண்டு நாள் கழிஞ்ச ஆறுமுகம் யாவார விஷயமாய் வெளியூர் வெளிக்கிட்டுது.

அண்டை ராவைக்கு மழை கிழை வந்திடக்குடாதெண்டு நான் கும்பிடாத தெய்வமில்லை. என்றை கும்பிடுகைக்குப் பலன் கிடைச்சமாதிரி பகலெல்லாம் வெய்யில் சுள்ளெண்டு அடிச்சது. ராத்திரியானவுடன அப்பிடியே படுத்திருந்தாப்

போலை அயர்ந்து போனன். நாய் உறுமி..... எதுவும் அரைஞ்ச கிரைஞ்ச..... வேலி மிதிபட்டு ஒரு சத்தம் இல்லை. நடுச்சாமத்துக்கு மேலை திடுக்கிட்டு முழிச்ச சரி, நிலமை என்ன பாப்பமெண்டு வெளியிலை வர அந்தாள் வேலியோடை நிண்டுகொண்டிருக்கு. இந்தமுறை நானாய்த்தான் கிட்டப் போனன் போலை. அந்தாளும் எதிராய் வந்துது. ஒரு கதையிலை, கையைப் பிடிச்சக் கொண்டு நடக்கத் துவங்கியிட்டுது. நான் அண்டையப் போலை பாவட்டம் மறைப்புக்குத்தான் இழுத்துக்கொண்டு போகுதெண்டு நினைக்க வெளிவாசல் இரும்புக் கம்பிக் கதவைத் துறந்துகொண்டு நேராய் வெளியிலை நடக்கத் துவங்கியிட்டுது.

பின்னாலை நாயெல்லாம் குலைச்ச ஆக்கள் எழும்பி ஊரிலை ஒரே அல்லோல கல்லோலம். கிறுங்காமல் ஒரே நடை. அந்த நடை வெளியள், பனங்காடுகள், நீர்ப்பரப்புக்கள் தாண்டி பத்துக் கட்டை கடந்து இந்தத் தொங்கலுக்கு வந்துதான் நிண்டுது.

அப்ப இது ஒரே காடு. ஒரு பக்கம் மூங்கில் பத்தை. அதோடை மாரிக்குளம். இந்தப் பக்கம் கிஞ்ஞா, கொய்யா, கரும்பை, குரை, கொளுக்கி முள் பத்தை. எங்கை பாத்தாலும் ஆளுயரத்துக்கு மானஞ்சம்பு. சனமேயில்லாத இந்தத் தேசத்திலை வந்து நிக்ருதே இந்த மனிசனெண்டு நான் திகைப்பிலை. இடையிலை ஆரோ தெரிஞ்ச ஆக்களின்ரை வீட்டை போய் வாங்கி வந்த சமையல்ச் சாமான்கள் தளவாடங்கள் அடங்கின மூட்டையை இறக்கி வைச்சிட்டு, ஒரு புன்னை மரத்துக்குக் கீழை என்னையும் இருக்கச் சொல்லி, தானும் குந்திச்சது. கனநேரமாய்ப் பேசாமல் இருந்திட்டு பிறகு சொல்லிச்சது: இதிலைதான் வீடு கட்டப்போறன். இனிமேல் பூசைக்குப் போக ஏலாது. அதாலை சீவியப்பாட்டுக்கு கரை வீச்சுக்குப் போற எண்ணம். பிழைச்சிடலாம், யோசிக்காதை.

சொல்லாமலே எனக்கு எல்லாம் விளங்கித்தான் இருந்துது. கரை வீச்சுக்குப் போப்போறனெண்டது தான் ஒரு மாதிரி இருந்துது. எண்டாலும் நான் ஒண்டுஞ் சொல்லேல்லை. இந்த இடத்திலை வீடு கட்டினா பிரச்சினையெண்டும் வராதோ எண்டுமட்டும் கேட்டன்.

கேள்விப்பட்ட மட்டிலை இந்தப் பக்கத்திலை இருக்கிற காணியெல்லாம் செட்டிய பகுதி ஆள் ஒண்டினரையாம்; பாதிக்க காணிக்கு மேலை எதோ ஒரு கோயிலுக்கு எழுதி வைச்சதுபோலை; அப்படி ஆரும் வந்தா பிறகு பாப்பம் எண்டிட்டு, எங்கயோ போய்த் தண்ணி அள்ளிவந்து அந்தாள் விறுவிற்றெண்டு சமைக்கத் துவங்கியிட்டுது.

இந்தமாதிரி வெட்ட வெளியிலை, இப்பிடியொரு நிலைமையிலை எனக்குச் சமைக்கிற மனநிலை வரேல்லை. சும்மா பாத்துக்கொண்டு இருந்தன். அலுப்புத்தானெண்டாலும், அண்டையில் ராத்திரி ஆகாயத்திலையிலை, என்றை கண்ணுக்குள்ளைதான் வெள்ளியள் மினுங்கிச்சது.

நல்லா விடிஞ்சாப் பிறகு புகையள் கூரைக்குள்ளாலை கிளம்புறதிலையும், ஆடு மாடு கத்தறதிலையும், துணி மணி தோய்க்கிற சத்தங்களிலையும்தான் சுத்திவர எங்கையெங்கை வீடுகள் இருக்கொண்டு தெரிஞ்சது. அங்கயொண்டு இஞ்சையொண்டாய் அய்தாய்த்தான் வீடுகள். இடைக்காட்டிலையெண்டால் வீடெல்லாம் வலு கிட்டக் கிட்ட. இஞ்சை அய்யோவெண்டு கத்தினாலும் மனிசர் மாஞ்சாதிக்குச் சத்தம் கேக்குமோ தெரியாது.

நான் கேக்காமலே எல்லாம் கேட்ட மாதிரி நடந்து கொண்டிருந்தது. கனக்கப் பேசுற ஆளில்லை சபாபதி. கனக்கப் பேசாமலேதான் வாழ்ந்தம். ஒருநாள் திடீரெண்டு எனக்கு ஒரே பயமாய்ப் போச்சு. ஆறுமுகத்தின்னர ஆக்கள் ஆரும் வந்து என்னை அடிச்சுக் கிடிச்சு தூக்கிக்கொண்டு போயிட்டா என்ன செய்யிறது. கல்வயல்ப் பக்கம் போட்டுவாறமெண்டு சொல்லியிட்டுப் போனவர் வந்தாப் பிறகு கேட்டன். அதுக்கு என்னைப் பாத்து ஒரு சிரிப்புச் சிரிச்சிட்டு இந்தாள் கேட்டுது: அந்தளவு ஓர்மம் உங்கடை ஆக்களுக்கு இருக்கோ.

கல்வயல்லை விளாத்தியள் கனக்கப்போலை. ஒரு சண்டி நிறையக் கட்டி வந்த விளாம்பழங்களை அவர் அவிழ்த்துப்போடேக்கை நான் நெச்சன்.

பிறகொரு நாள் நான் சந்தோசப்படுற மாதிரி ஒரு நல்ல காரியம் செய்துது சபாபதி. எங்கயிருந்தோ தெரியாது, ஒரு கட்டுப் பூவரசங் கதியால் தலைச் சமையிலை கொண்டுவந்து சேர்த்துது. பாவம்..... என்னை நிக்கப்படுத்தி நிலவரத்தைக் கோலிவைக்க சபாபதி தன்னாலை ஆனதெல்லாம் செய்துது.

வேலியின் அச்சறுக்கை என்பது வாழ்முறையின் ஒரு விதி. அது இப்பகுதிக்கு இவ்வண்ணம் தான் தொடர்ந்தது.

காலம் விரைந்து நடந்தது மேலே.

இரண்டு பிள்ளைகள் அளவாய்ப் பிறந்திருந்தன. ஒன்று ஆண், மற்றது பெண். பெண்பிள்ளை சடங்கு முடித்துக்கொண்டு போய் இப்போது கூப்பிடு தொலைவில்தான் தனி வீட்டில் வசிக்கிறது. அதுக்கே முத்தபிள்ளை சாமர்த்தியப்பட்டு இரண்டு மூன்று வருஷமாகிறது.

அவர்கள் வரும் போதிருந்ததை விட அந்தப் பகுதி எவ்வளவோ மாறிப்போயிற்று. அவர்களது குறிச்சிக்கு சிலுவிலென்று பெயருமாகியிருக்கிறது. பக்கத்தில் தெற்குப்புறம் அம்பலவந்துறை. அப்பால் அல்லாரை. அல்லாரையோடு தொடுத்து கல்வயல், கற்குழியென்று இப்படி.

கல்வயலை நினைத்தால் உடனடியாகவே அன்னப்பிள்ளைக்கு மகன் தம்பிப்பிள்ளையின் ஞாபகம்தான் முட்டி மோதிக்கொண்டு வரும். மறக்கக்கூடிய சாவில்லைத் தான் அது.

மகனைச் சுற்றி அவள் நினைவுகள் படர்ந்தன.

கதையாடல் விரிந்தது.

தம்பிப்பிள்ளை உயிரோடை இருந்திருந்தா..... இப்ப..... நாப்பது நாப்பத்தைஞ்சு வயசாவது ஆகியிருக்கும். கலியாணமாகி, அவன்ரை பிள்ளையளக்கும் கலியாணமாகி, பேரப்பிள்ளையளும் பாத்திருப்பான் நாங்களும்

பூட்டப்பிள்ளையள் பாத்திருப்பம். பத்தொன்பது இருவது வயசிலை இல்லாமல்ப் போனவன். எல்லாரும் ஒரு நாளைக்குப் போறதுதான். ஆனா தம்பிப்பிள்ளை செத்த சாவை நினைச்சால்..... நினைக்கிற நேரமெல்லாம் என்றை அடிவயிறு பத்தியெரியும். அப்படியொரு கொடுமான சாவு அது.

சனிக்கிழமையளிலை கூடுற சந்தையொண்டு கற்குழிக்கு அங்காலை இருக்காம் ஆச்சி, நாமுத்தோடை போய் ஒருக்காப் பாத்துக்கொண்டு வந்திருநெண்டு சொல்லிப் போட்டு ஒரு சனிக்கிழமை காலமை வெளிக்கிட்டுப் போனான்.

உந்தப் பக்கமாய் தூரத்திலை ஒரு காடு இருக்காம். நான் இஞ்ச வந்த புதிசில, ராவிலை ஊளைச் சத்தம் மாதிரிக் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுப்பிக் குழறுவன். இவர் சொன்னார் நரியளின்ரை கூப்பாடாய் இருக்குமெண்டு. நான் இண்டைத் தறுணம் வரைக்கும் நரியளைக் கண்ணாலையும் காணேல்லை. மரணாய் வந்து ராத்திரியளில கோழியளைப் பிடிச்சுக்கொண்டு ஓடுறதுகள். நரியும் மரணாயும் எங்கடை விமன் நாய் மாதிரி இருக்குமோ. பிறகு காலப்போக்கிலை ஊளைச் சத்தம் இன்னும் கிட்டக் கிட்டக் கேக்கத் துவங்கிச்சது. இவரும் சொல்லியிருக்கிறார்தானே அதெல்லாம் நரியளின்ரை வேலையெண்டு நெச்சு, நானாவே அடங்கியிருக்கிறன். ஆனா உண்மை என்னெண்டா, அவருக்கே விஷயம் தெரியேல்லை. பின்னை பின்னைதான் எங்களுக்குத் தெரியவந்துது, உந்தப் பக்கமாய் இருக்கிற வெளியிலை நிக்கிற சடைச்ச ஆலிலை பேயள் இருக்குதெண்ட விஷயம்.

முந்தி யாழ்ப்பாணத்தை டச்சுக்காரன் ஆண்ட காலத்திலை, ஒரு டச்சுத் தளவதி கொஞ்ச சேவகரோடை உந்தப் பக்கக் காட்டுக்கு வேட்டையாட வந்தானாம். அப்ப, தோட்டத்துக்குள்ளை தண்ணி இறைச்சுக்கொண்டு நிண்ட ஒரு பொம்பிளையைப் பிடிச்சுக்கொண்டு போய் கெடுத்திட்டுப் போட்டானாம். கூட வந்த ஆக்கள் மிச்சத்துக்குக் கெடுத்தாங்களாம். அந்தப் பொம்பிளையும் தோட்டக் கிணத்துள்ளை விழுந்து செத்துப் போயிருக்கு. பொம்பிளை வன்னியாளாம். அண்ணன் தம்பி மாமன் மச்சானெண்டு கந்தன்கொள்ளைமாதிரி சொந்தம் அவளுக்கு. அடுத்த முறை தளவதி வேட்டையாடிப்போட்டு நல்ல வெறியிலை வரேக்கை, செத்த பொம்பிளையன்றை சொந்தக்காரரும் ஊராக்களமாய்ச் சேர்ந்து தளவதியையும் கூட வந்த ஆக்களையும் சாக்கொல்லிப் போட்டாங்களாம். அவங்கடை ஆவியள்தான் அப்பிடிப் பேயாய் அலையுதுகொண்டு கேள்வி.

சிலநேரத்திலை பேயள் கூப்பாடு போடேக்கை ஆகாசமெல்லாம் மஞ்சல் வெளிச்சமடிக்கும். நானே பாத்திருக்கிறன். அதுகளின்ரை கூச்சல் கேட்டால் எங்கடை தவமணிக்கு படுக்கையிலை சலம் போகும்.

• இது எங்களுக்குப் பழக்கமாகி வந்ததோடை, காலப்போக்கிலை குறைஞ்சும் வந்திட்டுது. சடைச்ச ஆலடிமட்டும் பயம் வரப்பண்ணுற இடமாய் பேயளின்ரை தங்குமிடமாய் ஆகிப்போச்சு.

சந்தை பாக்கப்போன தம்பிப்பிள்ளை, கூடிக்கொண்டு போன நாழுத்து ஆக்கள் வரச் சுணங்குமெண்டு தெரிய, தான் தனியப் போறதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டிருக்குது. தேங்காய் வித்திட்டுத் திரும்புற வண்டியொண்டிலை கேட்டு ஏறிப்போயிருக்கு. பிள்ளை அப்படியே நித்திரை ஆயிட்டுதுபோல. எழும்பிப் பாத்திருக்கு. இறங்கிற இடம் கடந்திட்டுது. அதிலேயே இறங்கி குறுக்குப் பாதையாலை நடக்கத் துவங்கியிருக்கு. பாழாய்ப் போன சடைச்ச ஆல் அங்கதான் நிக்குதெண்டு அந்த நேரத்திலை பிள்ளைக்கு ஞாபகத்துக்கு வரேல்லைப்போல. விதியும் இழுத்திருக்கும். இளமறி பயமறியாது என்பினம். அது குறுக்கு வழியிலை வந்த நேரமும் கட்டக்கடும் மத்தியானம். பேயள் விடாய் பிடிச்சிருக்கிற நேரம்.

என்றை பிள்ளை ஓடியிருக்குதனை அடி விழுந்த உடனை. தம்பிப்பிள்ளைக்கு தேப்பனைப்போலதான் தேகம். அப்பிடி ஒரு முறுக்கு. திமிறிக்கொண்டுதான் திரிவான் எப்பவும். எப்படியான உடம்பெண்டாலும், பேயடிச்சால் என்ன செய்ய ஏலும். நாலு பேர் சுத்தி நிண்டு அடிச்சாலும் வெண்டுரைக்கடினவன் என்றை பிள்ளை. பேயடிச்ச ஓடியிருக்கிறான். கடைசியிலை கல்வயலடிக்கும் வந்திட்டான். பேயள் பிறகும் திரத்திவந்து அடிச்சிருக்கு. அதிலை குளமொண்டு இருக்கு. சுத்திவர பாறையள் பாளம்பாளமாய்க் கிடக்கும். அதிலை வந்துதான் விழுந்திருக்கிறான். கல்வயல்ப் பக்கமாய் வாழைக் கொல்லைக்குள்ளை நிண்ட ஒரு ஆள் எல்லாம் கண்டிருக்கு. பிள்ளை ஓடிவந்த வழி முழுக்க ரத்தமாய் ஊத்தியிருந்துதாம். பிறகு பாத்தவைபறைஞ்சினம்.

இதுக்குப் பிறகும் இதுமாதிரி தொடர்ந்தும் நடக்கத்தான் நாலா பக்கத்துச் சனமும் சேர்ந்து சடைச்ச ஆலுக்குக் கிட்ட இருந்த புட்டியிலை சூலம் நட்டுவைச்ச கும்பிடத் துவங்கிச்சினம். அப்பகூட பூசை வைக்கச் சரியான ஆள் அம்பிடாமல் போக, கடைசியிலை இவர்தான் வெள்ளிக்கு வெள்ளி விளக்கு வைக்கிறதாய்ப் பொறுப்பெடுத்தது. இப்ப இருவது இருவத்தஞ்சு வரியம் இவர்தான் விளக்கு வைச்ச வாறார். ஒரு வெள்ளி தவறினதாய் எனக்கு ஞாபகமில்லை. நானே சில நேரம் நினைச்சப் பாத்து வியப்பாய்ப் போவன். இண்டைக்கு விளக்கு வைக்கப் போக மறை விடுமோ விடாதோ எண்டு எனக்குந்தான் யோசிணையாய் இருந்துது. நல்ல வேளையாய் மறை விட்டிட்டுது. மறை விட்டிருக்காட்டியும் இந்தாள் போய்த்தான் இருக்கும். மறை பயமில்லை. அந்த வெள்ளம்தான் யோசிக்க இருக்கு. பார்வையும் குறைவு ராவிலை. எப்பிடி காலடி பாத்து வந்து சேரப் போகுதோ. என்னமாதிரி இருந்த மனிசன், இப்ப சாமிமாதிரியே ஆயிட்டுது. அந்தச் சாமியே எல்லாத்தையும் பாத்துக்கொள்ளட்டும்.

அன்னப்பிள்ளை எழுந்து மெல்ல வீட்டுக்கு நடந்தாள். விளக்கு வைத்துவிட்டு சாப்பாட்டுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் அவள்.

0 - 3

ஒரு சிறு கூடலுள்போல் இருந்த கோயிலில் முந்தானாள் இரவுச் சூறையின் சின்ன அடையாளம்கூட இல்லை.

கோவிலுக்குச் சென்ற சபாபதி அவசர அவசரமாக விளக்கு வைக்கிற காரியங்களைக் கவனிக்கத் துவங்கினார். சூலத் தலைகளில் எழுமிச்சம் பழங்கள் சொருகி, சூல மேடையில் செம்பரத்தம் பூக்களைப் பரவி, விளக்கை ஏற்றினார். பின் பையில் கொண்டுவந்திருந்த வெண்சங்கை எடுத்து, நானாதிசையும் ஒலிப் பிரவாகம் ஆகும்படிக்கு ஊதினார். குளிர் நீர்ப்பரப்பில் தூர தூர குறிச்சிகளுக்கும் விரிந்தது சங்கொலி. பின் மந்திரப் பிரம்பை கைகளிரண்டிலும் பற்றிக்கொண்டு சிறிதுநேரம் உறுமி உருவேறப் பார்த்தார். இப்போது அந்தளவு வீறில்லை. உரு அடங்க, மறுபடி சங்கெடுத்து ஒலித்து பூணையை முடித்தார். லாந்தரைக் கொளுத்திக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானார்.

வேம்பு பூவரசு தென்னையென்று கூடலிட்டிருந்த இருட்டிட்டிருந்து வெளியே வரத்தான் வானத்தில் இன்னும் மறைவதற்காய் வெளிச்சம் சிறிது மிச்சமிருப்பது தெரிந்தது சபாபதிக்கு. தூரத்தே நின்ற சடைத்த ஆலைப் பார்க்க பேய்கள் இரத்தம் கக்க அடித்துக் கொன்ற மகன் நினைவு ஒரு கணம் எழுந்தது. அவன் செத்து விழுந்த இடம் அப்போது நீரில் முழுகிக் கிடந்தது. தரைவை பரவையாய்த் தெரிந்தது. சபாபதி கடலோடும் அதன் விஸ்தாரங்களோடும் பழுகிற குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர். அவருக்கு இயல்பிலேயே விரிவு பிடிக்கும். அப்படி விரிந்த நீர்ப்பரப்பை அவர் சில மாரிகளிலேயே அங்கே கண்டிருக்கிறார். அந்த வருஷ மாரி நன்றாகத்தான் பெய்திருக்கிறது.

சூழலுள் நினைவாழ்ந்து நின்றவர் மீண்டுகொண்டு நீரில் இறங்கினார். முழங்காலுக்கு மேல் தண்ணீர் நின்றது. பாதை வெளிர்ந்து ஓடியிருந்தது நீரின் கீழ். வரும்போதைவிட மங்கலாயெனினும் இன்னும் தெரிந்து கொண்டிருந்தது. பொல்லை ஊன்றியபடி மெல்ல நடந்தார். பாதையில் சிறிது விலகி அடிவைக்கிற நேரத்தில், பாதத்தின் கீழ் நத்தையோடுகளும் ஊரிகளும் நறநறத்தன. ஒருவாறு அவர் மேட்டு நிலத்தில் வந்தேறினார். அந்நேரமளவில் இருட்டிவிட்டிருந்தது. இனி பூச்சி புழுக்களுக்கான பயம்தான். லாந்தரைச் சற்றே தூண்டிவிட்டுக்கொண்டு நடக்கத் துவங்கினார். லாந்தர்ச் சூடரை காற்று சீண்டி விளையாடியது. பொக்கடித்தும் நூர்ந்து விடக்கூடாது. லாந்தர் பெரிதாக ஆடாமல் அவதானமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு விரைவாய் நடந்தார்.

குடிமனை இல்லாத பகுதி அது. பாம்புகள் அங்கே அதிகம். அங்கே மூன்றிடங்களில் ஆளுயர புற்றுக்கள் இருந்தன. பல சமயங்களில் நிதானமாய் உள்ளே நுழைந்து கொண்டோ அல்லது வெளியே வந்துகொண்டோ இருக்கிற பல பாம்புகளை அவரே கண்டிருக்கிறார். நாக போக பூமி அது. பெருந்தொடை மொத்தத்தில் மூன்று நான்கு பாக நீளமுடைய அரவங்கள் முறுகிப் பிணைந்து

சீறி எழுந்து முயங்குவதை பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு போக காலத்திலும் அங்கே நிறையக் காணலாம். எல்லாம் நினைக்க கொஞ்சம் அச்சமாகத்தான் இருந்தது. செங்காரி அவர் வரும்போது கூடத்தான் அந்த வெள்ளத்திலும் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தது. தரைவை இறக்கத்தில்தான் விட்டுவிட்டு நின்றது. ஒருவேளை அங்கேதான் எங்கேயாவது ஒதுங்கி நின்று எதையாவது மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறதோ என்று, உஞ்சு உஞ்சு செங்காரி என அழைத்தார் பார்க்க. ஒரு அசுமாதமும் இல்லாது போக, திரும்பிப் போயிருக்குமென்று எண்ணிக் கொண்டார். எதிரே இருக்கிற மூலையில் திரும்பி விட்டால் அரைக் கட்டை தூரத்துக்கு நேர்ப்பாதை விரிந்து விடும். நடைச் சிரமம் இருக்கும்தான். ஆனால் பயப்பட வேண்டியிராது. அவர் எட்டி நடந்தார்.

அப்போதுதான், பக்கத்து பற்றை சூழ்ந்த வெளியிலிருந்து அவர் அடங்கிய பேச்சுக் குரல்களைக் கேட்டது. சபாபதி திடுமென நின்றார். அந்த பாம்புப் புற்றுத் திட்டில் அந்த நேரத்தில் மனிதக் குரல்களா.

குழை இடுக்குகளினூடு அவர் பார்த்தார். இடைவிட்டு இரண்டு இடங்களில் எரிக்கப்படும் சிறுநெருப்புத் தான் முதலிலே கண்ணில் பட்டது. பிறகுதான் அவை அடுப்பு நெருப்புகளென்பது அவருக்கு அனுமானமானது. ஒவ்வொரு அடுப்பையும் சுற்றி ஒன்றோ இரண்டோ பெண்கள், சில குழந்தைகள். அடங்கிய குரலில் கசமுசுவென்ப பேசிக்கொண்டார்கள். சத்தம் பெரிதாய்க் கிளம்பும் போதெல்லாம் உஸ்..... என்று யாரோ இரைந்து அடக்கினார்கள். அதிலிருந்து தம் இருப்பை மறைக்கும் நோக்கம் அறுதியாய் அவர்களது அடிமனத்தில் இருந்தது தெரிந்தது. ஆனாலும் குடிசைகளுள் வெள்ளம் புகுந்தோ, குடிசைகள் பாறி விழுந்தோ இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்களாய் இருக்கலாமென்பதே அவரது எண்ணமாயிருந்தது. அவர் புறப்பட்டார். திடீரென்று ஒரு யோசனை வந்து அவரது நடையைத் தடுத்தது. அந்த பாம்புப் புற்றுத் திட்டில் குழந்தை குஞ்சுகளோடு இருக்கிறவர்களை விஷப் பாம்புகள் குறித்து பத்திரமாய் இருக்கச் சொல்லி எச்சரிக்காமல் போவது மனவறுத்தலாய் இருந்தது. அதனால் லாம்பைத் தூக்கிக் காட்டி, 'ஆர்ப்பா அங்கை. இஞ்சை வா' என்று கூப்பிட்டார்.

லாம்பு வெளிச்சத்தைக் கண்டுகொண்டு ஒரு மனிதன் வந்தான். அந்த வெளிர்ந்த, காவியாடை கட்டிய, உருத்திராட்சமணி தொங்கவிட்ட, பூண் கைத்தடி ஊன்றிய உருவத்தைப் பார்த்ததும் கைகட்டிப் பணிவானான்.

'எங்கையப்பா இருக்கிறீர்கள்' என்றார்.

'நாங்கள் மிருசுவில் பக்கமும்.'

மிருசுவில் அவர் கேள்விப்பட்ட இடம்தான். வெள்ளைக்காரர் சுவாமிமாரும் கன்னியாஸ்திரிகள் சிலரும் முகமாலை என்ற இடத்தில் வந்திருந்து வறிய குடும்பத்தாருக்கு உதவியும், அவர்களுக்கு புதிய நம்பிக்கைப்படி குருசுக் குறியிட்டு ஜெபம் பண்ணப் பழக்குவதாகவும் அறிந்து, கால்நடையாய்ச் சிலர் கட்டுச் சோறு சகிதம் போய்ப் பார்த்துவந்தது பற்றி கல்வயலில் அவர் ஒருமுறை கேள்விப்பட்டிருந்தார். முகமாலைக்கு வெகு பக்கத்தில் தான் மிருசுவில்.

'அங்கயிருந்தோம், சரி, இஞ்சை என்ன செய்யிறியள்.'

'சமைக்கிறம் சாமியார். புள்ளையள் பசியாய்க் கிடக்குதுகள்

'அதுக்கு ஏன் இஞ்சை வந்தியள். இடைப்பட ஒரு இடமும் கிடைக்கேல்லையே.'

அதற்கும் அவன் தாங்கள் சமைப்பதாகவும், பிள்ளைகள் பசியாய் இருப்பதாகவுமே சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அதிலே நின்று அவனோடு பேசிக்கொண்டிருப்பது வீணென்று நினைத்த சபாபதி, 'சரி சரி, சமைச்சுச் சாப்பிடுங்கோ. பாம்புப் புத்துகள் சுத்தி வர ... விஷப் பாம்புகள் புள்ளையளோட இருக்கிறியள், கவனம்' என்றுவிட்டு திரும்பினார்.

'ஓம் சாமியார், நாங்கள் கவனமாயிருக்கிறம், நாங்கள் கவனமாயிருக்கிறம்' என்று நன்றி காட்டுவதுபோல் குழைந்தான் அவன்.

அப்போது அவன் பின்னால் ஒரு குரல் எழுந்தது. 'அய்யங்கி, என்ன அங்கை.'

'அதெல்லாம் நான் சொல்லியிட்டன் நன்னி, நீ போ.'

நன்னியென்று குறிக்கப்பட்டவன் திரும்ப சில கணங்களைக் கூடுதலாய் எடுத்ததாய்த் தெரிந்தது. அப்போதுதான் அவனைச் சற்று அதிகமாய்க் கவனித்தார் சபாபதி. அவனது கண்கள் செந்நிறமாய் அந்த இருளிலும் மினுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவன் மனித வாகுகள் பலவற்றை உதிர்ந்திருந்ததாய் அவருக்குப் பட்டது. அவன் உயரமாய், வைரப் பனை போல நின்றிருந்ததெல்லாம் எவரின் ஈரற் குலையுள்ளும் குலைப்பனை ஏற்படுத்தும். நல்ல அறிகுறிகளாய் அவனது வரவை எண்ண முடியாதிருந்தது அவரால். அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து அவர்கள் வந்திருப்பதைப் பார்த்தால், அதுவும் குறிப்பாக அந்தத் திட்டிக்கு, ஏற்கனவே அந்த இடத்தைப் பார்த்து தங்கள் குடியிருப்புக்கான நிலமாகத் தெரிந்திருந்தார்களோவென்று அய்யமாக இருந்தது. இன்னொரு அய்யமும் இருந்தது. அவர்கள் மிருசுவிலில் இருந்தல்ல, அதற்குமப்பால் நெடுந்தொலைவிலிருந்து, கிராஞ்சியிலிருந்து கூட, வந்திருக்கலாமெனத் தோன்றியது. அப்படியானால் அவர்கள் பற்றி, குறிப்பாக நன்னி என்பவனைப்பற்றி மணியகாரனிடம் அல்லது விதானையிடமாவது முறைப்பாடு கொடுத்துவைக்க வேண்டுமென்று சபாபதியின் மனத்தில் தீர்மானமொன்று ஓடியது.

மேலே நடந்த வழியெங்கும் நன்னியின் பார்வையும் தோற்றமும் அவர் கண்ணில் நின்றனுகொண்டிருந்தன.

திடீரென அவர் மனத்துள் ஒரு பொறி.

அந்த அமானுஷ்ய, முரட்டுப் பிரதேசத்தை அழிக்க, அப்படியொரு கொடுரனைக் கொண்டிருக்கிற கூட்டத்தால்தான் முடியும். அந்தப் பாம்புப் புற்று அப்பம்பு வருஷங்களாகவே ஒரு தடையாய் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதை அழிப்பதற்காகவேனும் அவர்களது பிரசன்னத்தை அவர் மணியகாரன் விதானை போன்றவர்களிடமிருந்து காக்கவேண்டும்தான்.

மேலே பாதையில் அதிகமாய்த் தடுமாறாமல் வீடு வந்து சேர்ந்தார் அவர். கஞ்சி காய்ச்சியிருந்தது. அடுப்பில் கண்கணப்புடன் இருந்ததை வார்த்து வந்து அன்னப்பிள்ளை கொடுத்தாள். கொஞ்சம் குடித்தார். திண்ணைக் கப்போடு சாய்ந்தமர்ந்தார். அன்னப்பிள்ளை பாயைப் போட்டுக்கொண்டு படுத்தாள். அவ்வப்போது திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டாள். சபாபதி அந்த ஸ்திதியில் வெகுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தார். விடிகிறபோதும் தலையை நிமிர்த்தி ஒருமுறை பார்த்தாள். சபாபதி இன்னும் தான் அப்படியே. அந்த ஸ்திதி அவளில் அய்மிச்சத்தைக் கிளப்பியது. கிட்டப்போய்ப் பார்த்தாள். வாய்க் கடையில், கண்ணோரத்தில் மொய்த்தபடி சில எறும்புகள். கடவுளே. ஏங்கித் தொட்டாள். மெய் சில்லிட்டிருந்தது. நீலம் பாரித்திருந்தது. அய்யோவென்று அலறியபடி கால்களின் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினாள். முட்கள் கோடாய்க் கிழித்த காயங்களுக்கிடையில் தெளிவான இரண்டு ரத்தப் புள்ளிகள். அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது. 'அய்யோ என்றை அய்யோ தவமணி' என்று தலையிலடித்து அலறிக்கொண்டு மகள் வீடுநோக்கி ஓடினாள் அன்னப்பிள்ளை.

பகுதி II

1850 க்குப் பின்

இன்னொரு, அத்தியாயம் ஒன்று

1 - 1

பகலை அடக்கி, இருள் தன் அதிகாரத்தை விரித்து வந்த பொழுது அது. உருவ அசைவில் விலகி, முகம் தெரியாமலே போய்விட அதில் முடியும். ஊரைக் கடந்து செல்ல அவள் தேர்ந்திருந்த பொழுது அது. தூமை சிணி ஆதியாம் வசவுகளின் வலிகள் இன்னும் அவள் மனத்தில் இருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து ஒதுங்குவதே அவளால் செய்யக்கூடியது. ஊத்தைத் துணிக் கடகத்தை தலையில் வைத்து சதிரத்தின் அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் அதிரக் குலுங்க நடந்து கொண்டிருந்தாள் செபமாலை.

பின்னால் சற்றுத் தொலைவில் தோள்மூட்டில் கொளுவிய பொட்டளியோடு அவளுடைய மூத்த மகன் அய்யாவு வந்து கொண்டிருந்தான். அடுத்த கிராமத்திலிருந்து அவளுக்கு முன்னால் புறப்பட்டு, இடையில் தாமோதரியின் கள்ளக் கொட்டிலில் கள் குடித்து வந்ததில் அவளுக்குப் பின்னால் ஆகிப்போனான். அவன் தெருக் கானுள் கண்டு மட்டையில் பிடித்து இழுத்துவரும் இரண்டு காவோலைகள் அக் கல்ரோட்டில் சரர்..... என ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. அதுவும் ஒரு நல்ல சமிக்ஞைதான் என்று முன்னே நடந்துகொண்டிருந்த செபமாலை எண்ணினாள்.

அவர்களின் குடியிருப்புப் பகுதி வந்தது. ஊர் ஒதுக்குப் புறத்தில் அது. ஊர் தீண்டாத ஒரு குளத்தோரத்தில் அந்தச் சமூகம் நிலைபெற்றிருந்தது. இப்போது குளம் முன்னைய அளவு பெரிதாக இல்லை. தூர்ந்து தூர்ந்து பள்ளமாக மாறியிருந்தது. அதனால் துணி வெளுப்புக்களை தொலைவிவள்ள ஒரு குளத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வீடு வந்த செபமாலை திண்ணையிலிருந்த திரேஸுவை அழைத்தாள். வந்து கடகச் சமையை வெள்ளாவிக் கொட்டிலடியில் இறக்கி வைக்கக் கைகொடுத்தவள் புறுபுறுப்போடு விலகிப்போனாள். அதிலிருந்து, துரையனின்

மனைவி பிலோமினாவோடு ஏதோ சண்டை நடந்திருக்கிறது என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். எதுவும் பேசாமல் முற்றத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். அவ்வாறு சண்டை எப்பதான் நடக்கவில்லை, அன்றைக்கு நடந்திருக்கிறதென்று அலுப்பப்பட்ட.

துரையன் செபமாலையின் இரண்டாவது மகன். இன்னும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளும் இருந்தனர். புருஷன் ராயப்பு செம்பாச் சல்லிக்கு உதவான். வெள்ளாவிக் கொட்டில் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டான். அதிலும் விறகு பொறுக்கி வந்து போடுவதைத் தவிர வேறெதுவும் அவன் பெரிதாய்ச் செய்வதில்லை. அதுக்கே கூலியை விடவும் கூடுதலாக செபமாலையிடம் கள்ளுக்காய்க் கறந்துவிடுவான். அடிக்கடி சாராயமும் குடிப்பான். சாப்பாட்டு வேளை, தூங்குகிற வேளைதவிர ராயப்புவை வீட்டிலே காண்பது அபூர்வம். மரவரிச் சட்டம் அமுலில் இருந்தது. அதனால் கள்ளிறக்குதலில் மந்தம் நிலவியதாய்த்தான் கொள்ள முடியும். கள்ளச் சாராயம் பழக்கத்தில் இருந்தது. பல பேர் அதைத்தான் குடித்தார்கள். அது ஆளைத் தூக்கி எறிந்துவிடும். முன்பு செபமாலை தேடிப் பிடித்து இழுத்துவருவான். இப்போது அப்படியில்லை. தானடித்தே வாழவேண்டியிருந்தது அவளுக்கு. நான்கு சின்னப் பிள்ளைகளும் தான் அவளது முதற் கரிசனம். அய்யாவுவாலும் அவளுக்குக் கஷ்டமில்லை. திரேஸு அவளுக்கு அமைந்து வந்த மனுஷி.

துரையன் நன்றாகத்தான் இருந்தான். கல்யாணமான பிறகுதான் ஆச்சி அப்பு அண்ணை தம்பி தங்கச்சியென்ற பாசம் இல்லாமல் போனது. ஆள் பயித்தங்காய் மாதிரி. வாயோ வங்காள விரிகுடா. பிலோமினா அந்தளவு வாய் காட்டமாட்டாள். ஆனாலும் விட்டுக்கொடுத்து அனுசரிப்பதில்லை.

செபமாலையை ராயப்புவின் போக்கு படுத்தியதைவிட அண்ணன் தம்பிக்குள்ளே விழுந்த வெறுப்பும் சண்டையும் பெரிதாக வருத்தின. அடிபிடி அளவுக்கும் வந்து விடுவார்கள் சிலவேளைகளில். சாதுவான அய்யாவு வெறியென்றால் துரையனின் அட்டகாசத்தை அப்படியே சகித்துக் கொண்டு இருந்துவிட மாட்டான். செபமாலைதான் இடையே பாய்ந்து இருவர் அடிகளையும் தான் தாங்கி அவர்களை அடக்குவது.

நிலா வெடித்துக் கிளம்பியது.

முற்றத்தில் நின்ற நிலம் மரவெள்ளியை தென்றல் சரசரக்க வைத்தது.

செபமாலை தாவீது தாவீது என்று கடைசிப் பையனைக் கத்தி அழைத்தாள். தாவீது வர, குண்டுமணி மாமி வீட்டிலை வாங்கி வைக்கச் சொல்லியிருந்த கள் இருக்கும், சாக்குப் பையைக் கொண்டுபோய் எடுத்துவரச் சொன்னாள்.

இன்னும் தான் அய்யாவு வந்து சேரவில்லை. துரையன் வெளியே போயிருப்பான் போலிருந்தது. பிலோமினாவும், இரு பெண்பிள்ளைகளும் பக்கத்து வீட்டில் பேசிச் சிரிப்பது கேட்டது. அந்தப் பகுதியிலுள்ள பத்துப் பதினைந்து

வீடுகளும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய்ச் சொந்தமானவர்களினதுதான். மனிதர்கள் அடைகிற நேரம் அது. இனி எங்கிருந்தாலும் வந்து சேரத் துவங்குவார்கள்.

குண்டுமணி வீட்டில் எடுத்துவந்த கள்ளை வழக்கம் போல் குசினிக்குப் பின்னால் வைத்துவிட்டுப் போனான் தாவீது. எழுந்து போய் கூரையில் சொருகி வைத்திருந்த சிரட்டையை எடுத்து ஒரு போத்தல் கள்ளையும் தாழ்வாரத்தில் இருந்தபடியே முடித்தான். மறுபடி முற்றத்தில் வந்து குந்தும்போதுதான் பிலோமினாவும் அவளின் பெண்பிள்ளைகளும் வந்தது. கை விளக்கைக் கொளுத்தி வைத்துக்கொண்டு பிலோமினா திண்ணையில் இருந்தாள்.

பாதையில் காறாப்பித் துப்பிக் கேட்டது. துரையன் தான். அவன் சாரத்தை மடித்து சண்டி கட்டியிருந்த விதமே ஒரு யுத்தத்தைத் துவக்க வந்திருந்ததைக் காட்டியது. ஒரு அந்தலையில் லாந்தரும் திரேஸுவும். மறு அந்தலையில் பிலோமினாவும் கைவிளக்கும். பிலோமினாவின் மௌனமும் பார்வையும் மூச்சும் ஒரு புயலைக் கிளப்பத் தயாராக இருப்பதைச் செபமாலை கண்டாள். யாரும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. என்ன நடந்தது என்று கேட்டால் பிரச்சினையாகிவிடும். தானாய் மெல்ல வர அறிவதுதான் தக்கது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். செபமாலை காத்திருந்தாள்.

விளக்கின் கொழுந்து தன் நுனியில் கரும்புகையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது.

யாரின் மனத்தை அது பிரதிபலிக்கிறது.

நான்கு பிள்ளைகளும் நடுக் குந்தோடு சாய்ந்து வரிசையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். சண்டையில் அவர்களுக்குப் பக்கமில்லை. யார் யாரை அடித்தாலும் அய்யோ அய்யோ என்று அடித்துவைத்துக் குழறமட்டும் செய்வார்கள். செபமாலை பலவீனத்தின் பக்கம் சாய்ந்து தான் நிலைமையைச் சீர்செய்வாள். சண்டைகள் மனைவிகள் ஊடாக உருவாவது செபமாலைக்குக் கவலை.

ஆரம்பத்தில் வலு ஒட்டாய் இருந்தவர்கள் இந்த இரண்டு பேரும். ஏன் இடையில் கசப்பு வந்து விழுந்ததென்பதற்கு எதைச் சொல்ல. திரேஸு அப்படி ஒரு வடிவும் சிவப்பும் என்பது பிலோமினாவின் மனத்தைக் கறுக்க வைத்திருக்கலாமென்று தெரிந்தது. அவள் அங்கு வந்த காலத்திலிருந்தே யார் சரியான கறுப்பு, யார் கொஞ்சம் கறுப்பு, யார் வடிவு, யார் வடிவில்லை என்பவை பற்றியே சின்னப் பிள்ளைகளுடன் கூட பேசிக்கொண்டிருப்பாள். ஒரு மனிதரை அவள் அடையாளமிட்டதே சிவப்பு, வடிவு என்பவற்றின் அடியாகவே. பிலோமினா கொஞ்சம் பணம் காசு முழங்குகிற குடும்பத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பெண். அவளது பவிசும் தோரணையும் கொஞ்சம் மிகைதான். அது திரேஸுவுக்குப் பிடிப்பதில்லை. வாய்ப் பேச்சாகத்தான் ஆரம்பச் சண்டைகள் இருந்தன. ஒருநாள் இரண்டு பேரும் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்து மல்லும் கட்டினார்கள். குறுக்குக் கட்டு அவிழ்ந்துவிட, நெஞ்சிலிருந்து சேலை வழுகிவிடாமல் ஒரு கையால் அமர்த்திக் கொண்டு துவந்தம் செய்ய வேண்டிய நிலை திரேஸுவுக்கு. அவளின் அந்த

இக்கட்டை நன்றாகப் பயன்படுத்தினாள் பிலோமினா. விடு விடடி அவளின்ரை மயிரை என்று அய்யாவுதான் பாய்ந்து வந்து கத்தி இருவரையும் விலக்கினது. சிறிது நேரத்தில் வெளியே போயிருந்த துரையன் வர, பிலோமினா மூட்டிவிட்டிருக்கிறாள். நீ எப்படியா என்றை மனிசியை வாடி போடி யெண்டு கதைக்கலாம் என சன்னதமாடினான் துரையன். அய்யாவு எதுவும் பேசவில்லை. பிறகு சனிக் கிழமைகளில் கட்டாயமாய், தவறினால் வேறு நாள்களில் என்று, கிழமைக்கு ஒரு சண்டை அங்கே. முந்தியெல்லாம், கனகாலமில்லை, ராயப்பு-செபமாலை சண்டை நடந்தது. இப்ப பிள்ளைகள் சண்டை. சண்டைகளுக்கான காரணங்களை எவராலும் தான் நம்பமுடியாதிருக்கும். ஆனாலும் சண்டைகள் குடும்பங்களுள் நடக்கின்றன.

செபமாலை மௌனமாய் இன்னும் முற்றத்தில். துரையன் தும் தும் என அதிர்வெழ திண்ணையில் உலாத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

மறுநாள் புதன்கிழமை வெள்ளைக்காரச் சுவாமி அங்கே வருவதாக இருந்தார். அது ஞாபகம்வர, அதையே சாக்காகக் கொண்டு தலையிடத் துணிந்தான் செபமாலை.

‘துரையா.’

‘என்னாச்சி.’

‘என்ன நீ இப்பிடி குறுக்கும் மறுக்குமாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறாய். சண்டை துவங்கிறதான் என்று நிச்சயமாயிட்டாய் போலை?’ என்ற செபமாலை தொடர்ந்து சொன்னாள்: ‘நாளாக்குக் காலமை பூசை முடிய றோபேட் சுவாமியார் வாறமெண்டிருக்கிறார். வீண் கதை வழி இருக்கக்குடாது, கண்டியோ. சாப்பிட்டிருடு பேசாமல் போய்ப் படு.’

‘படுக்கிறதோ. அவன் வரட்டும். அவனை நாலு கேள்வி கேள்க்காமல் விடமாட்டன்.’

‘என்றா துரையா, அப்பிடி என்னடா செய்திட்டான் உனக்கு.’

‘தெரியாதமாதிரிக் கேக்கிறாய்.’

‘உண்ணாணை எனக்கொண்டும் தெரியாதடா.’

‘றோஸியிட்டைச் சொன்னானாம், இனி அவள் பிலோமி என்றை மனிசியோடை எதாவது கதைவழிப் படட்டும், அவளின்ரை மயிரை அரிஞ்சு கொண்டு விட்டுறன் எண்டு. ஏலுமே இவனாலை. இல்லை தெரியாமல் தான் கேக்கிறன், ஏலுமோ இவனாலை.’

அந்த நேரம் உள்ளே வந்து சேர்ந்தான் அய்யாவு. பொட்டளியைப் போட்டுவிட்டு வர, விஷயம் குடு பிடித்தது. ‘நான் பறைஞ்சதாய் ஆரடா சொன்னது உனக்கு’ என்று மறுமொழிக்குப் பதில் கேள்வியாய்க் கிளப்பினான் அய்யாவு.

‘ஆர் சொல்லியிருந்தா என்ன. நீ பறைஞ்சியா, பறையேல்லையா அதைச் சொல்லு, முதல்வ.’

‘பறைஞ்சனெண்டால் பண்ணியிடுவியோ.’

‘சொல்லன், பண்ணிக் காட்டுறன்.’

அவர்கள் சிலிர்ப்படைய, அதற்குள் கொஞ்சம் போட்டுக் கொண்டு வந்தால் தெம்பாய் விலக்கிவிடலாமென்று எண்ணிய செபமாலை அடுப்படிப் பின்பறம் போனாள்.

‘அப்ப சொல்லேல்லை, இப்ப சொல்லுறன். றோஸிக்கு ஏன் சொல்லவேணும். னனக்கே சொல்லுவன்ரா.’ அய்யாவு போதையில் கத்தினான். தூஷண வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

துரையன் கொதித்துப் பாய்ந்தான்.

பிள்ளைகள் அய்யோ அய்யோ என்று அலறியதில்தான் செபமாலை ஓடி வந்தது. திரேஸு பாவம். அந்த நோஞ்சானால் வைரவருக்கு வளர்த்துவிட்ட சம்பனின் ஆட்டுக்கிடாய் மாதிரி திமிறிக்கொண்டு நின்ற அய்யாவுவை இழுத்து அடக்க முடியாது. பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து குழறமட்டுமே முடிந்தது. செபமாலை வருவதற்குள் அய்யாவுவின் மூக்கிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் ரத்தம் கொட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. என்ன நடந்ததென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. ‘எங்கயடி சத்தி’ என்று அய்யாவு குசினிக் கொட்டிலை நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தான். ‘எட்டி உலக்கையை’ என்று துரையன் ஒருபக்கம் ஓடினான். முதலில் வந்தது கத்தியோடு அய்யாவுதான். விறகு வெட்டுற கூர்ங் கொடுவாக் கத்தி. ஓடி வந்து பின்புறமாய்க் கட்டிக் கொண்டாள் செபமாலை. ‘என்றை அப்பு எல்லே என்றை ராசாவெல்லே..... ஆச்சி சொல்லுறதைக் கேள் அப்பு ஏதோ தெரியாமல் அவன்ரை முழங்கையோ என்னவோ பட்டுட்டுது போலை நான் கேக்கிறன் அவனை நீ பேசாமல் இரு ராசா’ என்று கள்ளின் வலியோடு அவனை அங்காலே இழுத்துக் கொண்டு போனாள். அய்யாவுரத்தம் சிந்துவதைக் கண்டதும் விறைச்ச மண்டைச்சி மாதிரி எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்த பிலோமினா திகைத்துப் போனாள். அப்படியெல்லாம் சண்டை வந்துவிடக் கூடாது. அது பெரிய சண்டை. வாய்ச் சண்டைதான் உகப்பு. வேணுமென்றால் கொடுக்குப் பிடியில் இழுபறிப் படலாம். ஒரு அடி..... இரண்டு அடிகள் சம்பவத்தின் உச்சம். பிலோமினா சென்று துரையனைத் தடுக்க, சண்டை மெல்ல ஓய்ந்து வந்தது. அய்யாவுவை உடம்பில்தான் அடக்க முடிந்தது. வாயில் வந்தபடி திட்டிக்கொண்டிருந்ததை தடுக்க முடியவில்லை. ‘நீ என்றை மனிசியினர் தலைமயிரைத் தான் அரிவாய். நான் உன்ரை பொண்டிலினரை என்னம்பொண்டு மயிரையே அரிவனடா’ என்றும், இன்னும் பல மாதிரியும்.

நேரமாக ஆக எல்லாம் ஓய்ந்தன. அவரவரும் போய்ச் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டது யார், சாப்பிடாதது யார் என்று எதுவும் அக்கறை இருக்கவில்லை என்று.

செபமாலை அய்யாவுவின் அருகே உட்கார்ந்து ஈரத்துணியால் ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். முழங்கையோ முழங்காலோதான் பட்டிருக்க வேண்டும். சில் மூக்கு உடைந்தது மட்டுமில்லை, உதடு கிழிந்து மேல் வாய் முன்பல்லும் விழுந்துவிட்டிருந்தது. அய்யாவு ஆக்ரோசம் தணிந்து அழுகையாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். வார்த்தை மெதுமைப்பட்டவன் அய்யாவு. அளந்து

பேசுவான். பேசாத இடைவெளிகளில் மௌனமில்லை, புன்சிரிப்புத்தான். அப்படியானவன், தம்பியிடம் அடிபட்டிருக்கிறான். அதுவும் பல் கழரும்படி. கூவென்றெழுந்த கூச்சலில் அக்கம் பக்கம் வாசலில் கூடிவிட்டது. அக்கம்பக்கம் அல்லாத சொந்தமும் விடிய அறிந்துவிடும். வெள்ளைக்காரச் சுவாமியார் வேறு மறுநாள் அங்கே வரவிருந்தார். அவன்மீது நல்ல பிரியம் அவருக்கு. இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முன்பே அவர்கள் மதம் மாறிவிட்டாலும் தேவாலயம் போவது குறைவாகவே இருந்தது. மதம் மாற்றுவது பெரிய விஷயமில்லை. விசுவாசிகளாகக்குவதே பிரதானமென்று வெள்ளைக்கார ரொபேர்ட் சுவாமியார் எப்போதும் கூறுவார். அதனால் மிகவும் பின்தங்கிய, பின்தங்கிய சமூகத்தவர்களை அணுகி, அவர்கள் தேவகிருபைக்கு ஏற்றவர்களாய் முன்னேறுவதற்கான அறிவுரைகளைப் போதித்து வந்தார். அவர் பற்றிய பிரஸ்தாபம் எங்கும் இருந்தது. அவரை ஜெபித்தற் பொருட்டு இல்லங்களுக்கு அழைக்கிற நிறைய வசதியானவர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் மேய்ப்பர் போல் வெள்ளாடுகளைத் தேடித் திரிந்து கொண்டிருந்தார் ரொபேர்ட் சுவாமியார். கல்வியும் சுகாதார நிலைமைகளும் மிகவும் மோசமானதாக அங்கே இருந்தன. அவற்றை முடிந்தளவு நிவர்த்திக்க சுவாமிக்குத் திட்டமிருந்தது. அதன் முதற் கட்டமான வருகைதான் மறுநாள் காலை நிகழ்விருந்தது.

அய்யாவு வேதனையோடு நினைத்துக் கொண்டான், மறுநாள் அந்தக் கோலத்தில் சுவாமியை எப்படி எதிர்கொள்வதென்று.

திரேஸு மெல்ல அவனை எழுப்பி குசினிக்குள் கூட்டிச் சென்றான்.

அப்போது ராயப்பு வந்தான். இயல்பின் நிலை பிறழ்வை உடனேயே உணர் முடிந்தது அவனால். பேசாமல் திண்ணையில் குந்தினான்.

வீட்டுக்குள் துரையனும் பிலோமினாவும் போய்ப் படுத்து விட்டார்களென்பது தட்டி சாத்தியிருந்ததில் தெரிந்தது.

குசினிக்குள் தெரிந்த வெளிச்சம் அய்யாவுவும் திரேஸு வும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் காட்டியது. பிள்ளைகள் நான்கும் முன்பக்கத் திண்ணையில் வரிசையில்.

சண்டை என்ன யார் யாருக்குள் என்றெல்லாம் ராயப்பு நினைத்துக் குழம்பவில்லை. அவர்களுக்குள்ளான பிரச்சினை ஒன்றே ஒன்றாக இருக்கிறவரையில், யார் யார் சண்டை பிடித்தார்கள் என்பதை மற்றவர்கள் ஏன் அவனுக்குக் கூறவேண்டும்.

அந்த வீட்டில் கிளம்பும் எந்தப் பிரச்சினையின் ஆதாரத்தளமும் ஒன்றுதான். அதை ராயப்பு எப்போதோ உணர்ந்துகொண்டிருந்தான். ஒருநாள் செபமாலையிடம் சொல்லவும் செய்தான். செபமாலையான் பிள்ளையளைப் பற்றிக் கூட நல்லமாதிரி யோசிக்கத் தெரியாத சனியன் என்றெல்லாம் வைது அதைப் புறக்கணித்தான்.

விசரி என்று புறுபுறுத்து வெறியோடு சிரித்தான் ராயப்பு. உனக்கு இந்த விஷயம் வலு சின்ன விஷயமாய்த் தெரியுதெல்லே.

அப்போது தான் செபமாலையின் விளாசல் அவனது முகறையைப் பொத்தி விழுந்தது.

இன்றும் சிரிக்கத்தான் அவனுக்குத் தினவு எழுந்தது. ஆனாலும் அடக்கிக் கொண்டான். கொட்டில் ஒன்று போட்டுக் கொண்டு அய்யாவுவோ துரையனோ தனியாகப் போகும்வரை, வெவ்வேறு காரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு அங்கே சண்டை நடந்து கொண்டதான் இருக்குமென்பதை ராயப்பு முழுமையாக நம்பினான். அந்தக் காணியிலேயே போதிய இடமில்லாவிட்டால் வேறு எங்கேயாவது போக வேண்டியதுதான் என்று இரக்கமில்லாமலே எண்ணினான்.

1 - 2

விடிந்தெழுந்து பார்த்தபோது அய்யாவு வீட்டில் நிற்கிற சிலமன் இல்லை. செபமலை அவன் எங்கேயென்று விசாரித்ததற்கு கருக்கலில் எழும்பி வெளியே போய்விட்டு வருவதாய்ச் சொல்லிப் போனதாய் திரேஷு சொன்னான்.

‘வெளிய எங்கை.’

திரேஸுவுக்கு அது தெரிந்திருக்கவில்லை.

சுவாமி வரப்போகிறாரென்று எல்லாரிடமும் பதட்டத்துடன் வேலை வாங்கினான் செபமலை. இந்த வீட்டின் வாசல் புறம், அடுத்த வீட்டின் கொல்லையாய் இருந்தது. அடுத்த வீட்டுக்கும் அதுதான் நிலைமை. சின்னப் பிள்ளைகளின் அரயண்டங்கள் அப்புறப்படுத்தி, முற்றங்கள் பெருக்கி எல்லாம் முடிந்தது.

பத்து மணியளவில் ரொபேர்ட் சுவாமியார் வந்தார். திண்ணையில் விரித்துவிட்ட பாயில் அமர்ந்தார். பிள்ளைகளுக்கு ஒரே புளுகம். ராயப்பு அப்போதுதான் வெளிக்குப் போய்விட்டு அடிக்கழுவி வந்தான். துரையனுக்கும் பிலோமினாவுக்கும் கூட சந்தோசம் தான். அய்யாவு பற்றிக் கேட்டு விடுவாரோ என்று துரையனுக்குத் தான் கொஞ்சம் உள்ளார்ந்த பயம்.

பக்கத்து வீடுகளில் சுவாமி வந்திருப்பதைச் சொல்லி ஆட்களை அழைத்து வந்தாள் தேவபாக்கியம். இருபது பேர் வரையில், குழந்தைகள் தவிர்ந்து, சேர்ந்தனர்.

சுவாமி ஜெபம் முடித்தார்.

எல்லா வீடுகளிலும் தேவ கிருபை நிறைய கர்த்தர் பெயரால் சுவாமி ஆசீர்வாதம் பண்ணினார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கலைந்தனர். வசதிப்படி இன்னும் இரண்டொரு வீடுகளுக்குப் போக சுவாமிக்குத் திட்டம். முக்கியமாக அந்தப் பகுதியின் பின்புறத்திலுள்ள தூர்ந்த குளத்தை அவருக்குப் பார்க்க இருந்தது. புறப்படு முன்னர்தான் சுவாமி அய்யாவு பற்றிக் கேட்டது.

திரேஸு தன் பதிலைச் சொன்னான்.

‘ம்’ என்று அவர்களது முகங்களைக் கூர்ந்து பார்த்தார் சுவாமி. பிறகு பின்னேரம் போல் வந்து தன்னை கோவிலில் பார்க்க அய்யாவுவிடம் சொல்லும்படி

சுறிவிட்டு நடந்தார். கூடச் சென்றபடியே, 'துரையனுக்குப் புத்திமதி சொல்லவேணும். தமையனோடை அவனுக்குத்தான் சண்டை. எல்லாம் மனுஷிமாராலை' என்றாள் செபமாலை. அவளுக்கு சுவாமியிடம் பொய் சொல்லும் துணிவில்லை.

'எனக்கு அப்பவே தெரிஞ்சது' என்றார் அவர். 'எதுக்கும் முதலிலை அய்யாவுவை அனுப்பிவை, விசாரிக்கிறன்.'

சரியென்று திரும்பினாள் செபமாலை. அன்று மாலையே சுவாமியைப் போய்ப் பார்த்துவரச் சொல்லி வற்புறுத்தி அய்யாவுவை அனுப்பிவைத்தாள்.

தேவாலயத்தின் பின் அறையில் சுவாமி அமர்ந்திருந்தார். அய்யாவுவைக் கண்டு, 'வா, அய்யாவு' என்றார்.

அவன் முகத்திலிருந்த அடையாளங்கள் கண்டு முதல்நாள் நடந்த சண்டையின் பாரதூரத் தனத்தைத் தெரிந்தார் சுவாமி. பிள்ளைகளுள் நடக்கும் சண்டை பெரும்பாலும் வெளிக்காரணங்களால் இல்லையென்பது அவருக்குத் தெரியும். உள்குமையும் காரணங்கள் எவையென்பதும் அவருக்குத் தெரியும் தான். சுவாமி கேட்டார்: 'அது சரி, பிலோமினா ஏன் திரேஷுவோடு இந்தமாதிரிச் சச்சரவு கொள்கிறாள்.'

'அது ஏனோ எனக்குத் தெரியாது சுவாமி.'

'திரேஸுவுக்கு பிலோமினாவில் பொறாமையோ.'

'அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது சுவாமி.'

'துரையன் உன் உடன்பிறந்த சகோதரன்தானே. பின்னே ஏன் உன்கூடச் சண்டை போடுகிறான். பொம்பிளையின் தூண்டுதலால் அப்பிடிச் செய்கிறானோ.'

'அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது சுவாமி.'

'தன் அலுவல்களை வீட்டிலே அவன் ஒழுங்காகப் பார்க்கிறானா. பிழைப்புக்கு ஏதாவது செய்கிறானா.'

'செய்கிறான் சுவாமி. தோய்ச்ச கஞ்சி போட்ட துணியளை இஸ்திரி போட்டு வைக்கிறதெல்லாம் அவன்தான்.'

'ம். சரி. இப்ப என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறாய்.'

'இவ்வளவும் பட்ட பிறகு இனியும் அங்கை இருக்க என்னாலை ஏலாது.'

'உன் சகோதரனோடு கூடிவாழ உன்னாலே முடியாது என்கிறாயா அய்யாவு. உன் சகோதரனோடே சமாதானமாக வாழ முடியாத நீ, வெளியே போய் பர மனுஷர்களோடு எப்படி ஒற்றுமையாக வாழ்வாய், சொல்லு.'

'சொந்த மனிசர் இளக்காரமாய் நினைப்பினம். பிறத்தியார் அந்தமாதிரி நினைக்க மாட்டினம் சுவாமி.'

'உன் சகோதரனை மன்னித்து வாழ உன்னால் முடியாதென்று நீ சொல்வதென்ன அய்யாவு. தன் சகோதரனை நியாயமில்லாமல் கோபித்துக் கொள்பவன் நியாயத் தீர்ப்புக்கு ஏதுவாயிருப்பான்; தன் சகோதரனை விண்ணென்று சொல்கிறவன் ஆலோசனைச் சங்கத் தீர்ப்புக்கு ஏதுவாயிருப்பான்; மூடனையென்று சொல்கிறவன் எரிநரகத்துக்கு ஏதுவாயிருப்பான் என்று விவிலியம் சொல்கிறது

அய்யாவு. துரையனுக்கான தண்டனை தேவனால் கவனிக்கப்படும். நீ அவனில் அன்பில்லாமல் இருக்காதே.'

'என்றை சகோதரத்திலை அன்பு இருக்கிறபடியாத்தான் பிரிஞ்சு போக வேணுமெண்டு நான் நிச்சுகிறன் சுவாமி.'

'அதெப்படி.'

'அங்கையிருந்தால் இன்னுமின்னும் சண்டைதான் வரும். பிரிஞ்சு போயிட்டா அன்பிருக்கும். பிரிவு பெரிசில்லை, அன்புதான் பெரிசு.'

'விளங்கேல்லையே அய்யாவு.'

'வெறுப்பையே இல்லாமல் பண்ணியிட ஏலாது சுவாமி. துரையனிலை இருக்கிற வெறுப்பு நான் எப்பிடித்தான் பாடுபட்டாலும் திரும்பத் திரும்ப வந்து கொண்டு தான் இருக்கும். காரணம் விலகத்தான் வெறுப்பு விலகும். அங்கை ஒரு இடைஞ்சல் இருக்கு சுவாமி. அதை முதல்லைநான் இல்லாமல் பண்ணவேணும்.'

கர்த்தரே! என்று வியந்து ஸ்மரித்தார் சுவாமி. அறிவின் போதம் எங்கெங்கிருந்தெல்லாம் வெளிப்படுகிறது. 'அந்த இடைஞ்சலை நீக்க என்ன செய்யவிருக்கிறாய்.'

'நான் பிரிஞ்சு தனியப் போயிடலாமெண்டு நெக்கிறன் சுவாமி.'

'ம். சரி, எங்கை போவாய்.'

'எனக்கு அது தெரியேல்லை சுவாமி. தூரமாய் ஒரு இடத்துக்கு தொழில் செய்து பிழைப்பு நடத்தக் கூடின இடமாய்

'ம்.' சிறிதுநேரம் யோசித்தபடி நின்ற சுவாமி உள்ளே போய் தனது காசுப் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்து இருபது ரூபாவுக்கும் சற்று அதிகமான நாணயங்களை எடுத்து வந்து அவனிடம் கொடுத்தார். 'ரண்டு பவுணுக்கு மேலே இருக்கு. கர்த்தர் ஆசீர்வாதத்தால் எங்கே போனாலும் நல்லாய் இருப்பாய். போ.'

மறுநாள் பகல் முழுதும் அந்த விகாரமான முகத்தோடு போகிற போகிற இடங்களில் யோசித்தபடியிருந்த அய்யாவு, அன்றிரவு தன் முடிவை தன் மனைவியிடம் சொன்னான். அவள் சம்மதம் போல் மவுனமாயிருக்க, முற்றத்தில் பாய் விரித்துப் படுத்து வானமும் முகில்களும் வெள்ளிகளும் பார்த்துக் கிடந்த தாயிடம் சென்று தெரிவித்தான்.

'எங்கை போவாய், எப்பிடிப் பிழைப்பாய்' என்று அழுதாள் அவள்.

'தொழில் செய்து பிழைச்சுக் கொள்ளுவன் ஆச்சி.'

இரகசியம் போல் அதற்குமேல் யாரும் பேசுவதில்லை; அழுவதில்லை. அதுதான் அந்த வீட்டின் பிரச்சினை தீர ஒரே வழியென்று அவள் அடங்கியிருக்கக் கூடும்.

மறுநாள் அதிகாலை முதல் வெளிச்சக் கீறு காண அய்யாவுவும் திரேஸுவும் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினர். ஒரு பையில் இரண்டு தட்டுகள், இரண்டு பேணிகள், சில துணிகள். அய்யாவு எடுத்திருந்தான். திரேஸுவிடம் ஒரு சுருட்டிய ஓலைப் பாய்.

மற்றவர்கள் எழும்பிய போது திரேஸு அய்யாவு என்ற இரண்டு பேர் அங்கே இருந்ததற்கான தடயங்கள் காணாது போயிருந்தன. பக்கத் திண்ணையில் கயிற்றுக் கொடி காற்றில் கிடந்து ஆடியது வெறுமையாய்.

1 - 3

வழி நெடுக அய்யாவு சிந்தனை வயப்பட்டவனாகவே வந்துகொண்டிருந்தான். அது அவன் அறியாத திசை. அவனுக்கான நிழல் எங்கே இருக்கப் போகிறது. ஒரு விடுபட்ட பறவை போல், வண்ணத்துப் பூச்சி போல் விரிவானத்தின் கீழ் வெயிலின் ஏறுமுகத்தில் திரேஸு தன் பின்னே வந்துகொண்டிருக்கிறாள் என்பது கூட அவன் கவனத்திலாகவில்லை. குடிமை செய்யக்கூடிய ஓர் ஊர்.... அங்கே சொந்தமாய் ஒரு குழி நிலம் அவையே அவனுள் கனவு. திரேஸு அருகிலிருக்க, பலவாய வாழ்வின் இனிமைகளையும் அனுபவிக்க அவனுக்கு நிறையத் தவிப்புகளும். ஆனால் அப்போது நிலைகொள்ள ஓரிடம் என்பதே அவனது சகலமுமாய் இருந்தது.

நடை சிரமமாகப் போகிறதென்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. வெய்யிலோ உச்சிவானை நோக்கி விறுவிறுவென ஏறிக்கொண்டிருந்தது. நல்லூரில் பசியாறித் தங்காமல் நடையைத் தொடர முடியாது. அங்கே முஸ்லீம்களுக்கும் சைவர்களுக்கும் ஏதோ பிரச்சினையென்று நல்லூரை நெருங்க நெருங்கத் தெரிந்தது. அவன் கிறித்துவன். அவன் அவளிடம் அங்கே தங்கிப் போகலாம் என்றான்.

வெய்யில் தாழ் மறுபடி நடையைக் கட்டி தோப்புச் சந்தி தாண்டி, உட்பங் கழிகள் தாண்டி, வெள்ளம் மேவிப் பாய்ந்து சீரழிந்து கிடந்த பாதையை இருட்டுக்குள் சிரமமாய்க் கடந்து வர வழிப்போக்கர் தங்கிப் போகிற இடமொன்று எதிர்ப்பட்டது. ஒரு பென்னம் பெரிய புளிய மரத்தைச்சுற்றி அந்த இடம். ஒரு சிறிய மரச் சமைதாங்கி அங்கே இருந்தது. ஏற்கனவே அங்கு ஓரிருவர் தங்கியிருப்பதாய்ப் பட்டது. பிச்சைக்காரரோ துறவியரோ தொழில் தேடிப் புலம் கடப்போரோ. இரவு அங்கே தங்கலாமென்று அய்யாவு சொன்னது கேட்டு திரேஸு அடைந்த ஆசுவாசம் அவனை என்னவோ செய்தது. தனது விதியின் இழுத்தலைப்பினால்தானே அவள் சிரமப்படுகிறாள் எனத் தெரிய மனம் பிசைந்தது. சிறு தெய்வம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட கோவிலொன்று சற்றுத் தள்ளி இருந்தது. எதிரே அடர்ந்த பனைமரக்காடு. மடி கனமாயிருந்ததில் சிறிது பயமிருந்தது. புளிய மரத்தோடு திரேஸுவிடம் பாயை வாங்கி உதறி விரித்தான் அய்யாவு. அவளை அமரச்சொல்லி, தானும் அமர்ந்தான்.

சுற்று வட்டாரத்தில் குடியிருப்புகள் இருப்பதற்கான அறிகுறியற்றிருந்ததில் அய்யாவுவுக்கு வருத்தம் தான்.

பரந்த வெளியை ஓட்டி யாழ்ப்பாணத்தையும் கண்டியையும் இணைத்துக்கொண்டு கிடந்தது நெடும்பாதை. அதன் வழியேதான் நல்லூரிலிருந்து அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். வண்டி ஏதாவது அகப்படலாமென்று ஒரு விருப்ப எதிர்ப்பார்ப்பு இருந்தது. அவர்கள் அந்த இடத்தைச் சேரும்வரை எந்த ஜல்.... ஜல் லும் ஒலிக்கவில்லை. அது அரச யாரியங்களுக்கான போக்குவரத்து மார்க்கம். அங்கிருந்து கண்டிக்கு தபால் கொண்டுபோவது வருவதெல்லாம் அந்த மார்க்கத்தில் தான். இது தவிர, தரைவை மார்க்கமொன்றும் இருந்தது. கடுங்கோடையில் நீர் வற்றி சேற்றுப்பொருக்கு விழும் யாலத்தில் மட்டும் புழங்குவதற்குரியது அது. அது கோடை துவங்கின காலம்.

அவளை மடியிற் சரித்து, கண்முடி மரத்தோடு சாய்ந்தான் அய்யாவு. புதிய உலகத்தின் வாசல் திறவா அது. இரண்டு மனங்களிலும் சொல்லொணா குதூகலங்கள்.

ஒருபோது அவள் எழும்பி அவனை உசுப்பினாள்.

‘என்ன.’

‘என்ன அது.’

அவள் பனங்கூடலுள் விரலை நீட்டினாள்.

ஒரு ஒளிப்புள்ளி கண்டித் திசையில் இரைந்து நகர்ந்தபடியிருந்தது. கூ.... வெணக்கூவி ஒலியும் எழும்பியது. ஒளிப்புள்ளி மறைந்த பின்னும் சக்குப்புக்கு.... சக்குப்புக்கு.... என்ற தாள கதியிலான சப்தம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது.

அவன், ‘ஓ.. அதுவோ, அதுதான் கோச்சி’ என்றான். ‘சாமான் கோச்சி. கொழும்புக்குப் போகுது.’

‘கொழும்புக்கோ. அது இஞ்சையெல்லோ இருக்கு’ என்று எதிர்த் திசையைக் காட்டினாள் திரேஸு

அவன் சிரித்தான். ‘இல்லை. இஞ்சையிருக்கிறது கொழும்புத்துறை. கொழும்பு அங்கைதான் இருக்கு.’

அவளுக்கு எல்லாம் புதினங்களாய் இருந்தன.

இருந்தாற்போல் அவனுக்கு செபமாலை ஞாபகம் வந்தாள். தூக்கக் கிறக்கத்தில் கிடந்த கண்களில் அந்தப் பிரிதலின் இறுதிக் கணங்களில் அவன் கண்டது என்ன. அன்பின் வலிய கண்ணிரையே அல்லவா. அவள், அவன் எவ்வளவு வயதடைந்த போதிலும், பெற்றவள். அந்தப் பாசம் அடங்கியிருக்கலாம். விட்டுவிடாது.

அவன் தக்கவொரு இடம், குடிசை, தொழில் நிலைமைகள் அமைந்த பின் தூரத்தைக் கூடப் பார்க்காமல் ஒரு நாளைக்கு அவளிடம் ஓடுவான்.

1 - 4

மறுநாள் பொழுது விடிகிற அளவில் எழுந்து வெறுவாயோடு நடையைத் துவக்கினர் அய்யாவுவும் திரேஸுவும்.

கடந்து செல்லும் வழி சிறுசிறு குடியிருப்புப் பகுதிகளாய் இருப்பதைக் கண்டான் அய்யாவு. அவை பெரும்பாலும் தாழ்ந்த சமூகத்தவர்களதாய் இருப்பதாகவும் தெரிந்தது. ஒரு பொதுக் கிணற்றில் அதில் தண்ணீர்ள்ளிக் கொண்டிருப்போரிடம் நீரேந்திக் குடித்துவிட்டு நடையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஏதோ தனக்காய் எழுதப்பட்ட பூமி நெருங்கிக் கொண்டிருப்பது போன்ற பரபரப்பு அவனிடத்தில் ஏற்பட்டிருந்தது. ஒரு இடத்தில் பாதையிலே ஒரு தேங்காய் இருக்கக் கண்டு கல்லிலே குத்தி உரித்து இருவரும் இளநீர் குடித்தனர். பின் தேய்காயை உடைத்து தேங்காய்ப் பாதிகளைக் காந்தித் தின்றபடி உற்சாகமாய் நடந்தனர்.

நீர்ச் சுரப்புகள் நிலங்களைக் கடந்து, கால்வாய்களைத் தாண்டி, சமதளங்களில் நடந்து, பறுகுப் பற்றைகளுள் பனை வடலிகளுள் புகுந்து வெளிவந்தபோது ஒரு மூங்கிற் காடு எதிர்ப்பட்டது. அதனோடு ஒரு குளம். அருகே ஒரு மக்கிப் பாதை. அதன் குறுக்காய் ஒரு மணல் வழிந்த பாதை. அதில் வண்டிச் சில்லுகளின் தடங்கள். அதன் சந்திப்பில் ஒரு இலுப்பங்கன்று வா வா என்பது போல் வளைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது. மக்கி கொட்டி மக்கிக் கல் பரவிய தெருவில் அவன் ஏறிநின்று பார்த்தான். கிழக்குத் தொங்கலில் மண் சுவர் வைத்த குடிசைகள் தெரிந்தன. சுவர்களின் செம்மை மனிதர்கள் அழகாக வாழத் துவங்கியுள்ளதைக் காட்டியது. அது ஒரு நிலைபேறடையும் குறிச்சி. அவன் சரியான பூமியையே வந்தடைந்திருக்கிறான்.

அவன் ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்தான் விரைவாய். 'இஞ்சேர் இஞ்சேர்' என்று திரேஸு கூப்பிடுவதையும் கவனிக்காமல் ஓடினான். மேற்கில் திரும்ப, அங்கே ஒரு சிறுகுளம். சுற்றி வர வடலிகளும் இளம் பனைகளும். அவன் அசதியெல்லாம் மறந்து சிரித்தான். திரும்ப ஓடி இலுப்பம் கன்றுச் சந்திக்கு வந்து, திரேஸுவை கை பிடித்து அழைத்துச் சென்று குளத்தடியைக் காட்டினான். 'இதைப் பாத்தியா இதுதான் இதுதான் இனிமேல் எங்கடை வளவு' என்று கூத்தாடினான்.

அந்த வடலிக் கூடல் ஜில்லென்றிருந்தது. அதனுள் அமர்ந்து ஒருவர் கைகளை ஒருவர் பிடித்து, பினைந்து, கட்டித் தழுவி, பசி மறந்து சந்தோஷங் கொண்டாடினர்.

அங்கே திரேஸு வை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு குடிசைகள் இருந்த தரைவைத் தொங்கலுக்கு நடந்தான்.

புகை கிளம்பும் கூரைகள், அழும் சிரிக்கும் கத்திக் கூச்சலிடும் குழந்தைகள், காக்க கரைவுகள், கடிபடும் நாய்கள் மேலே நடந்து வெளியை அடைந்தான். வெளியின் கால் பங்கு வயலாகவிருந்தது. வரப்புகள் அடையாளம்

சொல்லிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு இடத்தில் மரக்கூடலொன்று தெரிந்தது. கோயில்போல் ஒரு கூரை வீடும் உள்ளே காணக் கிடந்தது.

அய்யாவு திரும்பினான். வழியில் யாரோ சீவல் தொழிலாளிபோல் ஒருவன் வருவது தெரிய நின்றான்.

சீவலாளியே கேட்டான்: 'ஆரது. இஞ்சன கண்டமாதிரித் தெரியேல்லை.'

'அது நான் அய்யாவு. ஆணைக்கோட்டை சொந்த இடம்.'

'அங்கை, எந்தப் பக்கம்.'

'தூரும்ப பக்கம். நானும் மனுசியும் வந்திருக்கிறம். குடிமை செய்யிற யோசனை.'

'நல்லாய்ச் செய்யுங்கோ. நாங்களே கொஞ்சக் காலமாய்த் தேடிக்கொண்டிருக்கிறம். குருந்தடி, மதகடி, வாய்க்கால், முசிறி, பனையடி நிறைய குறிச்சியள். தொழிலுக்கு வாசியான இடம் தான்.'

'இதுக்கு என்னவும் பேர்.'

'வட்டாரம். வட்டாரம் கிராமம்.'

'அங்க ஒரு சின்னக் குளமிருக்கு. அதுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கொட்டில் போட்டுக்கொண்டு.....'

'செய்யுங்கோ.'

'இடம்.....'

'ஒண்டும் பிரச்சினை வராது. வந்தா பிறகு பாப்பம், என்ன.' அவன் விறுவிறுவென நடந்து போய் மறைந்தான்.

திரும்பும் போது அய்யாவுவின் மனத்தில் ஒரு சின்னத் துக்கம். கள் எங்கே எடுக்கலாமென அவனிடம் கேட்டிருக்கலாம்.

பகுதி III

1900 க்குப் பின்

அத்தியாயம் இரண்டு

0 - 1

அது ஒரு சனிக்கிழமையின் இரவாக இருந்தது. நிறைந்த அமாவாசையும். வாடைக்கு முன்னறிவிப்புச் செய்துகொண்டிருந்த கஞ்சல் புளுதிக் காற்று பகல் போலவே இரவிலும் சுழித்து எழுந்து கொண்டிருந்தாலும் பகலின் ஆக்ரோஷம் பெருமளவு தணிந்திருந்தது. வாய்க்கால் அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கிராமத்தின் அக் குறும்பகுதி ஏறக்குறைய முழுதுமாய் உயர் ஜாதியார் குடியிருக்கிற இடமாகும். பெரும்பாலானவர்களுக்கு கமம், தோட்டம், கால்நடை வளர்ப்புகளே தொழிலாக இருந்தன. காணி யூமி உள்ளவர்களாயிருந்த வகையில் நடுத்தர செல்வந்தர்களாக அனைவரும் இருந்தார்கள். ஆனாலும் எது காரணத்தாலோ ஒரு மந்தத் தனம் வாய்க்கால் மக்களை மூடியிருந்தது. அதற்குள் அவர்கள் தாமும் தம் பாடுமாயும், தம் சமய ஆசாரங்களோடும் அடங்கிக் கிடந்தார்கள். சூழ இருக்கும் சமூகங்களிடையேயெல்லாம் சனி இரவுகள் குடியும் வெறியும் பாட்டும் கூத்துப் பயில்வுகளும் மசவாதுகளும் அடிபாடுகளும் அல்லோல கல்லோலப் படுகிற வேளைகளில், தன் தூக்கத்தைச் சிறிது இழப்பதோடு பெரும்பாலும் வாய்க்கால் அசைவற்று இருந்துவிடும்.

அன்றைய சனி இரவிலும் அதுதான் நடந்தது.

பொழுது இருளுள் இறுகி நகர்ந்து நடுச் சாமத்தைக் கடந்தது.

திடீரென்று ஒரே சந்தடி நாய்களின் த்வனி கூச்சல் குழப்பம் கலவரத்தின் அடையாளங்கள் வாய்க்காலில்.

இந்தப் பக்கம் பனையடிவரை, மறுபுறமாய் முகிறி வரையும் குறிச்சிகள் துடித்து விழித்தன. மக்கள் முற்றங்களில் வந்து நின்று காற்றில் கூக்குரலின் திசைவழி கிரகித்து நின்றார்கள்.

வாய்க்கால் பக்கமிருந்துதான் கூச்சல் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

தலைமாட்டில் கிடந்த துவரங் கொட்டனை எடுத்துக் கொண்டு விறுவிறுவென நடந்தார் சின்னட்டி சத்தப் புள்ளியை நோக்கி. பாதித் தூரத்துக்கு மேலே ஓட்டமும் நடையுமாய்ப் போன பிறகுதான் வீடு எதுவோ தீப்பிடித்து விட்டதென்பது சின்னட்டிக்குத் தெரியவந்தது. மேலும் கலவரத்தின் மய்ய இடத்தை நெருங்கத்தான் பொன்னம்பலம் சட்டம்பியாரின் வீட்டு வைக்கோற் போர் எரிந்து கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிந்தது.

காற்றுச் சுழிப்பில் வைக்கோலின் எரிந்த தீத்துக்கள்கள் அவிந்து சாம்பராய் வெளியெங்கும் பறந்து கொண்டிருந்தன.

வைக்கோற் குடு தீப்பிடித்தால் பெருந்தீ விளைந்திடாது. வெம்மை கனன்று கனன்று உள்ளூள்ளாயே எரிந்து கொண்டிருக்கும். அதன் சாம்பலும் குவியலாய்த் தேங்கிவிடுவதில்லை. காற்றில் பறந்து கரைந்து விடும். அதை அணைக்க முயல்வது வீண். முடியாவிட்டாலும் பெரிய நஷ்டமில்லை. கதிர்சூடு தீப்பிடித்தால் எரிந்து அடங்கிக் கனன்று கொண்டிருக்கும். பின்னர் அதன் சாம்பல் சிதிலங்களும் பறக்கவே செய்யும். வைக்கோற் சூட்டிலிருந்து எழுந்து பறக்கும் தீத்துகள், காய்ந்து கலகலத்துக் கிடக்கும் வீடுகளின் கூரைகளிலோ வேலிகளிலோ விழுந்து எரியவைத்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்வதே அம்மாதிரிச் சமயங்களில் செய்யக் கூடிய காரியம். தமதை கிடுகு வேலிக் கலாச்சாரமாய் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு சமூகத்தவரின் குறிச்சி அது. ஒரு வேலி தீப்பிடித்துப் பறந்தால் நூறு வேலிகள் எரிந்து சாம்பராகும். அங்கே மலேஷியா பென்சன் காரர் கதிரைவேற்பிள்ளையின் வீடு ஒன்று தான் அடுக்கு ஓடு போட்டது. மற்றவையெல்லாம் கீற்று; பனையோலை. வேலிகளும் அந்தஸ்து காட்டும். கீற்று வேலி, அலம்பல்வேலி, பனை மட்டை வேலி, பனையோலை வேலி என்ற இறங்கு நிலையில் அவை.

தீத் துகள் பரவிப் பறக்காமல் புழுதி வாரி எறிந்து ஒருவாறு தீ அடங்கப் பண்ணியானது. தண்ணீர் விசிறி அக்கம் பக்கத்து, குறிப்பாக காற்றுத் திசையிலிருந்த, கூரைகளும் நனைத்து முடிந்தது. சில சில சிரிப்புகள் எழுகிற அளவுக்கு சூழ்நிலை இளகி வந்திருந்தது. மெல்ல மெல்லக் கூடிய சனங்கள் கலைந்து வீடு சென்றனர். சின்னட்டி இன்னும் பொன்னம்பலத்தின் அக்கம் பக்கத்துச் சிலரோடு நிற்கின்றான். எல்லோரும் வீடு எரியாது தப்பிய புண்ணியத்தைப் பேசியபடி. தீ இந்த நேரத்திலை எப்படிப் புடிக்கும் வைக்கல்ச சூட்டிலை? என்ற பெருங் கேள்வியோடு நின்று கொண்டிருந்தான் சின்னட்டி.

'என்ன சின்னட்டி. அதுதான் எல்லாம் ஒருமாதிரி முடிஞ்சுதே. போய்ப் படு போ' என்று சட்டம்பியார் பொன்னம்பலம் சொன்ன பிறகுதான் அவன் மெல்ல வீடு திரும்பியது.

விடிவியென விடிகிற அளவில் அடுத்த பதற்றத்தைக் கொண்டுவிட்டது வாய்க்கால் பகுதி. பொன்னம்பலத்தின் வீட்டுக்கு இரண்டாவதான வல்லிபுரம் வீட்டில் நகைப் பெட்டி களவு போன விஷயம் விடியலின் கனதியோடு சேர்ந்து

நானாதிசைகளுக்கும் பரவியது. அதன் பின்னால் வந்தது, முருகமூர்த்தியின் வீட்டிலும் பணம் திருட்டுப் போனதாய்.

வட்டாரம் கிராமம் திகைத்துப் போனது. அப்போது சின்னட்டியின் கேள்விக்குப் பதில் கிடைத்தது. ஒரு வீட்டு வைக்கோற் போருக்குத் தீவைத்து விட்டு இரண்டு வீடுகளில் திருடிப் போயிருக்கிறார்கள். அந்த மாயக் கள்ளன் யாராய் இருக்கக் கூடுமென்றும் அப்போது சின்னட்டியிடத்தில் ஓர் அனுமானம் இருந்தது. ஆனால் அவனாக யாரிடமும் சொல்ல விரும்பவில்லை.

நன்கு விடிந்ததும் தெரிந்தவர்களும் அயலும் கூடியானது. சனம் வந்து விசாரித்து விலகிக் கொண்டிருந்தது. வாய்க்கால் பகுதி ஒழுங்கையில் ஓரே சனப் போக்குவரத்து.

ராமலிங்கம் வந்த பின்னர் விஷயம் குடுபிடிக்க ஆரம்பித்தது. கோழிக் களவுகள், ஆடு மாடுத் திருடுகள் நடந்தபோதெல்லாம் அடக்கி அடக்கி வைத்த தீமை எப்படி வெளிப்பாடடைந்திருக்கிறதென்று எல்லோரையும் காய்ந்து கொண்டார் அவர். பிறகு எதையோ நினைத்துக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றி, கிணற்றடிப் பக்கமெல்லாம் ஓடி எதையோ தேடினார். அப்போது வல்லிபுரத்தின் மனைவி வந்து, 'உங்களை உள்ளே கூப்பிடுறார்' என்றாள். ராமலிங்கம் போக, 'என்ன தேடுறியள்' என்று கேட்டார் வல்லிபுரம். 'நகையள் ஏதாவது விழுந்திருக்குமெண்டோ

'இல்லை காலடித் தடம் எதாவது

'இருக்கு. மூண்டு இடத்திலை.'

'அய்யய்யோ ஆரும் மிதிச்சுக் கிதிச்ச

'ஒண்டும் நடக்காது. காலங்காத்தாலை மனோன்மணி எல்லாத்தையும் தேடிப் புடிச்ச சருவச் சட்டியளாலை மூடி வைச்சிருக்கிறார்.'

'நல்ல வேலை. இதுக்கெல்லாம் சரியான ஆள் வேலன் பொண்டில் தான்

'ஆள் விட்டிருக்கு கையோடை கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொல்லி.'

ஒரு பஞ்சம் அந்தப் பகுதியிலேயும் இன்னும் வடக்கேயும் அடித்துக் கொண்டிருந்தது தான். வடபுலத்தில் கஞ்சித் தொட்டியே வைத்திருந்தார்களாம். அதுவும் ஓர் எல்லை நோக்கி நகர்ந்து அந்தப் போக வேளாண்மை நன்றாக வந்து பஞ்சம் கலைகிற தருணத்தில் அப்படியாயிற்றே என்பதுதான் எல்லாரது பேச்சாகவும் இருந்தது.

கல்யாணத்துக்கு இருந்த பெண்ணின் நகைகள் களவு போனது வல்லிபுரத்தை உடையச் செய்துவிட்டது. ஆட்களில்லாவிட்டால் கழுத்தில் கயிறு போட்டுவிடுவார் போல் பிடிமானமிழந்து தவித்துப் போயிருந்தார் அவர்.

முருகமூர்த்தி வீட்டிலும் அதேயளவு கவனங்களை மேற்கொண்டார் ராமலிங்கம். ஆனாலும் பெரிய தொகையொன்றும் அங்கே களவு போய்விடவில்லை. முந்திய சந்தையில் தேங்காய் விற்றுவந்த பணம் மட்டுமே திருட்டுப் போயிருந்தது.

வேலன் பெண்சாதி வந்து சேர்ந்தாள்.

கூட்டிக் கொண்டு போய் தடங்களைக் காட்டினார்கள். முதலாவது காலடியைப் பார்த்தவுடனேயே வேலன் பெண்சாதி சொல்லிவிட்டாள், 'இது எங்கடை நன்னியரின்றை காலடியெல்லோ' என்று. பாத்திக்குள் இருந்த இரண்டாவது காலடியை அவளால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. மூன்றாவது தடத்தை மனோன்மணியினதேயென்று நிராகரித்தாள்.

அவள் சொன்னதில் யாரும் அய்யம் கொண்டதில்லை.

சின்னட்டிமூலம்தான் திடகாத்திரமான நாலைந்து பேரைத் திரட்டினார் ராமலிங்கம். ஆக்கள் நல்ல எறிகாரர். பொல்லை வீசியே ஓடுகிற முயலை விழுத்தக் கூடியவர்கள். வாய்க்கால் பக்கத்திலிருந்தும் நாலைந்து பேர் சேர்ந்தனர். ராமலிங்கம், வல்லிபுரம் உட்பட பதினைந்து பேரளவான கூட்டமொன்று நன்னியைத் தேடிப் புறப்பட்டது. முருகமூர்த்தியும் கூடிச் சென்றார். களவெடுத்த நகைகள் பிடிபட்டால் அதற்குள் அவரது துணியில் சுற்றி வைத்த பணமும் இருக்கலாம்.

நன்னி வந்து போகிற வீடுகளில் அவர்கள் சோதனை போட்டார்கள். பலபேரை நன்னியின் ஊசாட்டம் பற்றி விசாரித்தார்கள். ஆலடி வைரவர் கோவில் திட்டிலே பகலில் படுத்திருப்பான் என்று அறிந்து போய்ப் பார்த்தார்கள். நன்னி எங்கும் இல்லை.

இறுதியாக புத்தாரிலே ஒரு இடத்துக்கு நன்னி வந்து போகிறவனென்று அங்கே போனார்கள். நாற்பது வயதளவான ஒரு மனுசிதான் என்னவென்று வந்து கேட்டாள். அவளது கழுத்தில் ஒரு பவண் சங்கிலி கிடந்து மினுமினுத்தது. அதில் கொழுவியிருந்த பதக்கத்தைக் கண்டுவிட்டு தன் வீட்டு நகையென்று ராமலிங்கத்தின் காதோடு சொன்னார் வல்லிபுரம். மறுகணம் குடிசையை பாதி பிரித்து விட்டார்கள் தேடுதலில். அவள் கத்தினாள். ராமலிங்கம் அவளிடம் நகையைக் கழற்றச் சொன்னார். கழற்றிக் கொடுத்தாள். யார் தந்தது என்பதற்கு புத்திசாலியான அந்தப் பெண் நன்னி என்றாள்.

'நன்னி இப்ப எங்கை.'

'ஏனும்.'

'சொல்லு.'

'தெரியாதும்.'

'மிச்ச நகையெல்லாம் எங்கை.'

'எனக்குத் தெரியாதும்.'

ராமலிங்கம் பக்கத்தில் நின்ற ஆளிடம் நல்ல கொய்யாக் கம்பாக பத்து முறித்துவரச் சொன்னார்.

அவள் அப்போதுதான் அருண்டாள்.

மூன்று நான்கு கொய்யாக் கம்புகளை அப்படியே ஒரு பிடியில் எடுத்தார் ராமலிங்கம். யாரும், அவளும் தான், எதிர்பார்க்கு முன்னமே அவள் அய்யோ என்று குழறக் குழற மேலெல்லாம் குறி எழுதிவிட்டார்.

'அய்யோ காட்டுறன் தாட்ட இடம் காட்டுறன்

ராமலிங்கம் அடிப்பதை நிறுத்தினார்.

சுந்தல் கலைந்து, குறுக்குக் கட்டு அவிழ்ந்து அலங்கோலமாய்க் கிடந்தவள் எழுந்து மெல்ல நடந்து போய் நகைகள் தாழ்த்து வைத்த இடத்தைக் காட்டினாள்.

நகைப் பெட்டி கண்டெடுக்கப்பட்டது. முருகமூர்த்தியின் பணமும் அதில் இருந்தது. ஆனால் பாதிப்பணம் குறைவாக.

போகிறபோது நன்னிபற்றி விதானை வீட்டிலே முறைப்பாடு கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள்.

நன்னியைப் பிடிப்பதற்கான வலை விரிவுபெற்றது.

ஒரு வாரத்தின் பின், எல்லாம் நடந்தது அறிந்த நன்னி, ஆச்சிப்பிள்ளை வீடு வந்தாள். அவனைக் கண்டதும் அவள் கண்ணெல்லாம் குளமாய்ப் போனது. சடாரென்று குறுக்குக் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டு, 'கண்டியோ இதுகளை' என்று காட்டினாள். அவளது மாற்பிலும் முதுகிலும் தாறுமாறான கரும் வரிகள்.

நன்னி அங்கேயே பேசாமல் குந்தினாள்.

'இனிமேயெண்டான் படுக்க வாறதெண்டா உழைச்சுக் கொண்டா' என்று கத்தினாள் அவள். பிறகு, 'ஏய் கிழடு உன்னைக் கெட்டிப்பிலை பொலிசு பிடிச்சுக் கொண்டு போயிடும்' என்றாள்.

நன்னி மௌனத்தில்.

அது அவன் சபாவம்

சிலவேளை கவசம்.

அவளுக்கு, பின்னாலே அவனில் இரக்கம் வந்தது. கிட்ட வந்து பக்கத்தில் குந்திச் சொன்னாள்: 'கிழண்டிப் போனாலும் தண்டதரமாய்த்தானே இருக்கிறாய். கிராஞ்சிப் பக்கத்திலை பாத்து எதாவது வேலை செய்யன்.'

'என்ன வேலை செய்யிறது.'

'தெரிஞ்சு எதாவது வேலையை.'

'எனக்கு ஒரு வேலையும் தெரியாது.'

'அப்ப, சூலிக்குப் போ.'

'பழுக்கமில்லை.'

'பழக்கமில்லையோ. ஆ வேசைமோனே பிறந்த நாளிலையிருந்து நீ ஒரு வேலைகூடச் செய்யேல்லையோ.'

'இல்லை.'

வன்னி ராஜ்யங்கள் அழிந்துபட்ட பின் கொள்ளை கொலை வழிப்பறி ஏமாற்றுக்கள் என்று ஓர் இருண்ட காலத்துள் மக்கள் வீழ்ந்தனர். இவை எல்லாவற்றினுள்ளும் மிக்க அடையாளமாகக் கொள்ளப்பட்டன அதன் ஏமாற்றும், எப்படியும் வாழ்ந்துவிடலாமென்று அது பெருக்கிய அதன் வழிச் சாமர்த்தியமும். வன்னியான் விழுந்த பாட்டுக்குக் குறிவைப்பான் என்று சொல்லப்பட ஆரம்பித்த காலம் அதுதான்.

நன்னி அந்தக் காலத்துள்ளிருந்து முகிழ்த்தவன்.

களவு அவனது தொழில்.

பகுதி IV
1950 க்குப் பின்

அத்தியாயம் மூன்று

0 - 1

அது ஒரு பங்குனி மாதமாயிருந்தது. மரக் கூடல்களைத் துளைத்து சூரியன் நேரடியாகத் தாக்க முடியாதது அந்த இடம். இருந்தும் பங்குனி ஆளைச் சுருட்டி எடுத்துவிடும். அன்றைய இரவிலும் அதன் வியாபகத்தில் பெரும் கடுரம் இருந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு இலை கொடி கூட அசைய மறுத்துக் கிடந்ததில் இருந்தது எங்கம் ஒரே புழுக்கம்.

சீதேவிக்கு நித்திரை கலைந்துவிட்டிருந்தது ஒரு அசுர உலுப்பலில் போல். பக்கத்திலிருந்தது கிழவியின் மகள் தங்கம்மாவின் வீடு. அங்கேதான் இரவு நெடுநேரம் முற்றத்து மணலில் இருந்து பேசிவிட்டு வந்திருந்தாள். மகள் மருமகள் பேரப்பிள்ளைகளென்று அவள் வீட்டில்கூட விருந்தார்கள். இருந்தாலும் சாப்பாடு படுக்கை தவிர பெரும்பொழுதும் அவள் கழிப்பது மகள் வீட்டிலே தான். அவளுக்கு புருஷன் சின்ன வயதிலேயே இறந்து போனதில் குழந்தைகள் ஆண் ஒன்று, பெண் ஒன்றாக இரண்டு மட்டும். அது அவளுக்கு சின்னவயதிலேயே பெரிய வருத்தம். வீடு நிறைய, மடி நிறைய குழந்தைகள் பெறவேண்டுமென்ற பெரு ஆதங்கத்தில் அவள் இருந்தவள். பிறகு ஒருபோது அதை நினைத்து தறித்த பனங்குற்றி போல் ஸ்தம்பித்து நின்றிருக்கிறாள். பத்துப் பிள்ளைகள் பெற்ற அளவில் அந்த மனுஷன் செத்திருந்தால் அவள் கதி என்ன ஆகியிருக்கும். அதற்கும் அவளிடம் பதிலிருந்தது. முதற்பிள்ளை ஆணானபடியால் பத்துப் பிள்ளைகள் பெறுகிற அளவில் அவனுக்குப் பத்து வயது ஆகியிருக்கும். பாலன் பஞ்சம் பத்து வருஷம் தானே.

நினைத்த போதெல்லாம் சீதேவி விழுந்து விழுந்து சிரிப்பாள். அதைக் கேட்டு, ஆச்சி என்ன பத்துப் பிள்ளை பெறுகிற ஆசையை நினைச்சிட்டாவோ என்று அனைவரும் நினைக்கிற அளவுக்கு அவள் கனவு பிரசித்தம்.

மகளின் வாழ்வு நல்லமாதிரி அமையவில்லையோ என்று அக் காலங்களில் அவளுக்கு அடிக்கடி நினைப்புத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் புள்ளிக்கு

வந்துவிட்டால் தொடர்ந்து அடுத்த சுழியாக மகனின் வாழ்வும் பெரிய சிறப்பில்லையென்று ஞாபகமாகி மனச்சள்ளை அடைந்துவிடுவான்.

மகன் மருமகன் இரண்டு பேருக்குமே பொட்டளி வியாபாரம். சேர்ந்துதான் புறப்படுவார்கள். பின்னரம் தனியாகவே வீடு திரும்பியிருந்த பசுபதி, பொழுது படுகிற நேரத்தில் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போனதை தன் வீட்டிலிருந்தபடியே கிழவி கண்டிருந்தாள். அவள் அங்கே இருக்கும் வரை பசுபதி திரும்பவில்லை. அவர் என்ன நிலையில் திரும்பக் கூடுமென்பது பற்றிய ஓர் அறிதல் அவளிடம் இருந்தது.

மகள் வீட்டுப் படலை முன்னால் விழுந்த சைக்கிளின் சத்தம் தான் தன்னை உசுப்பிவிட்டதென்பதை உணர் சீதேவிக்கு வெகுநேரமாகவில்லை. கடவுளே, என்ன நடக்கப்போகுதோ? என்ற நினைப்போடேயே பதட்டமாய் எழுந்து குறுக்கு வேலிக் கடவைவரை வந்தாள்.

தங்கம்மா அந்த நிலைமையை எதிர்பார்த்திருந்தாள் போல. திண்ணையில் படுத்திருந்தவள் லாந்தரைத் தூண்டி எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தாள். அதற்குள் பசுபதி எழுந்துகொண்டு சைக்கிளையும் நிறத்தி விட்டிருந்தார். பிறகு தங்கம்மா படலையைத் திறந்து பிடிக்க சைக்கிளை உருட்டி வந்து உள்ளே நிறுத்தினார். சோறு போட்டுவரவோ? என்று அவள் கேட்டதும், பறவேசை யென்று துவங்கி, அவள் துடிக்கத் துடிக்கத் திட்டினார். தர்மலிங்கத்தை அவர் திட்டிய வார்த்தைகள் மிகவும் அசிங்கமானவை. அப்போதுதான் பிரச்சினையின் காரணமும் தெரிய வந்தது. வியாபாரத்தில் வாடிக்கையாளர் குடும்பங்கள் சில கைமாறிப் போயின. அதற்கு தர்மலிங்கத்தின் சூழ்ச்சியே காரணமென்பது பசுபதியின் எண்ணம். வியாபாரத்திலிருந்து தர்மலிங்கமும் வெறியோடேயே திரும்பி வந்திருந்தும் சபாவத்துக்கு விரோதமாய் அந்தப் பேச்சுக்களையெல்லாம் கேட்டபடி தன் வீட்டில் படுத்திருந்தார். பசுபதியும் அடங்கினார்.

சீதேவி திரும்பிப் போனாள்.

எங்கோ சங்குதிக் கேட்டது. கூ... கூய்... என்று சந்தத்தின் உக்கிரத் தொனிகளும் எழுந்தன. அந்த நேரத்தில் சிறிது நேரமாய் ஒழுங்கை முகரியில் ஒருநாய் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பசுபதி சாப்பிடவில்லை. அதனால் தங்கம்மாவும். பிள்ளைகள் தூக்கம் கலைந்து முறுகி, மறுபடி தூங்கின. தங்கம்மாவும் பசுபதியும் படுத்தனர். எல்லாம் பூரண அமைதியாகிவிட்டிருந்த நிலையில் திடீரென சடார்... சடார்... என்ற சத்தமும், கூட தங்கம்மாவில் அலறலும். குழந்தைகள் திடுக்கிட்டு விழித்து கத்தின. தந்தை தாயாரை அடிப்பது கண்டு ஓடிப்போய் அவளைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதன.

உடைந்த யார்க் கோலை வீசி எறிந்து விட்டு வெளியே சென்று திண்ணையில் படுத்தார் பசுபதி.

குழந்தைகளின் அழுகை நின்றுது. ஆனால் தங்கம்மாவுக்கு? தான் எங்கேயாவது பாண் கிணற்றில் விழுந்து செத்துவிடப் போவதாகச் சொல்லி

அழுதுகொண்டிருந்தாள். திண்ணையில் கிடந்து கேட்டவர், போய் செத்துத் துலை என்று கொண்டிருந்தார்.

தேவராசனுக்கு மறுபடி தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. தாயாரைப் பார்த்தபடியே சூந்தோடு சாய்ந்திருந்தான். தாய் அழுவதை அவனால் பொறுக்க முடியாதிருந்தது. அப்படி அவள் அழுததை என்றும் அவன் பார்த்தவனில்லை. அவர்களுக்குள் சண்டைகள் நடந்திருக்கின்றன. ஆனால் தந்தை அந்த மாதிரி அடித்ததையோ, தாய் அப்படி துடித்துக் கதறியதையோ அவன் அறியான். தான் எங்கேயாவது பாழுங் கிணற்றில் விழுந்து செத்துவிடப் போவதாகத் தாய் சொன்னதை எண்ண கண்ணைச் சுழற்றி வந்த தூக்கம் சட்டென அவனுக்கு முறிந்துகொண்டிருந்தது.

ஒரு சங்கற்பத்தின் முகவிறுக்கம் தங்கம்மாவில் காணக் கிடந்தது. மெதுவாய் எழுந்தாள். சூந்தோடு சாய்ந்திருந்தவனைக் கண்டு குழப்பத்தோடு சிறிதுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தளவில் மறுபடி ஓர் உறுதிப்பாடு தோன்றிவிட்டிருந்தது போல. திரும்பி மகள் பவளத்தின் பக்கமாய்ப் போனாள். சிரைந்திருந்த பாவாடையைக் குனிந்து இழுத்துவிட்டாள். பின் தேவராசனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். திண்ணையில் அலங்கோலமாய்க் கிடந்திருந்தார் பசுபதி. அவரின் அசைவுகளை விழிப்பின் நிலையறிய நின்று கவனித்தாள். கீர்... கீர்... என்ற இரைச்சலோடு வெளிப்பட்ட சுவாசச் சீர் அவரின் தூக்க ஆழ்ச்சியைக் காட்ட, அரவமற்று முற்றத்தில் இறங்கினாள். அன்று வெள்ளி மட்டுமில்லை, அமாவாசையும். கருந்திரை போர்த்தி வானம் பூமி யாவும். அந்தக் கரிய இருட்டுக்குள் நடு முற்றத்தில் நின்று தாய் அல்லது தமையன் அந்த அமைதியைச் சந்தேகித்து வேவு பார்ப்பதற்காய் இன்னும் கடவையில் நின்றிருக்கக் கூடுமோ என்பதை அறியப் போல் அத்திசையில் இருள் துளைத்தாள். காற்றும் சப்திக்க, சலனிக்க மறந்த கொடூர இரவு அது. சந்தேகமெழாது போக மெல்ல நடந்துபோய் படலை நிலத்தில் அரையாவண்ணம் நெம்பித் திறந்தாள். ஒழுங்கையில் நடந்து புன்னைமரக் காணியுள் நுழைந்தாள். புன்னை மர வளவு சமார் முப்பது பரப்புக்கு கூடல் போட்டுக் கிடந்தது. கீழே சருகுகள் சுள்ளிகள் மிதிபட்டாலும் மணலுள் அழுந்தி நொருங்குகை தவிர்ந்தன. வளவின் ஆகக்கூடிய தொங்கலுக்கு வந்தவள் தேவராசனைக் கைப்பிடியில் கொண்டிருந்தபடியே ஒரு வலிப்பில் போல் சில கணங்கள் ஒரு பெரிய வேம்பின் முன் நின்று உலுங்கினாள். பின் அவனை அணைத்தபடியே அருகேயிருந்த தாழ்ந்த புன்னைமரக் கிளைகளுக்குக் குனிந்துபோய் அடிமரத்தோடு அமர்ந்துகொண்டாள். பாழுடைந்த கிணற்றில் விழுந்து சாகத்தான் போகிறாளோ என்று பதைத்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு அப்போதுதான் நிம்மதியாயிற்று. தாயின் மடியில் சரிந்து மெல்ல கண் அயர்ந்தான்.

வழிந்த மணற் படுக்கை இயல்பின்மையைக் காட்ட ஓர் அசௌகரியத்தில் படுத்திருந்தவன், மனிதக் குசுகுசுப்பு ஒரு மர்ம விசையாய் எழுப்ப கண் விழித்தான். வெளியே சூரிய வெளிச்சம் குத்தென அடித்துக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

கவிந்த கூடலின் கிளைகளை ஒதுக்கிப் பார்த்தபடி தந்தை பெத்தாச்சி மாமி இன்னும் கற்பி கஸ்தூரி என்றும் வேறு சிலரும். அவன் தாயின் மடியிலிருந்து எழுந்தான். தாய் ஏற்கனவே விழித்துவிட்டாள் போலிருந்தது. ஆனாலும் இன்னும் உறங்குவதுபோல கழுத்தைச் சாய்த்துக்கொண்டே இருந்தாள். ஏன். அவனுக்குள் அச்சம் விளையலாயிற்று. அவர்கள் குனிந்து உள்ளேவர அவன் எழும்பி விலகி நின்றான். தங்கம்மா என்றலறியபடி பாய்ந்து வந்த சீதேவி அவளது தலையை உசுப்பி, கன்னத்தில் தட்டி பிரக்களுக்குக் கொண்டுவரப் பிரயத்தனப்பட்டு, முடியாதுபோக மேலும் அவலமெழுப்பி அலறினாள். பின்னால் நின்றிருந்த தர்மலிங்கம் அவளைப் பார்த்துவிட்டு, 'எதுக்கும் முதல்லை தூக்கிக் கொண்டு வீட்டை போவம்' என்று அவளை அப்படியே குண்டிக் கட்டாய்த் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு நடந்தார்.

திண்ணையில் பாய்போட்டுப் படுக்கவைத்து முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்தனர். சளகை எடுத்துவந்து விசிறி களைப்புத் தெளிவிக்க முயன்றனர். தங்கம்மாவிடம் பிரக்ஞையடைதலின் கீறுகூடத் தோன்றவில்லை. கை வைத்தியம் எல்லாம் செய்து முடிந்தது. ஒரு மாற்றமில்லை.

மறுநாள் ஆயிற்று. ஊர் வைத்தியம் பார்த்தார்கள். மறுநாளும் ஆயிற்று. ஒரு கிழமை உருண்டோடியது. பசுபதி வியாபாரத்துக்குப் போகவில்லை. பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் செல்லவில்லை.

தங்கம்மாவுக்கு என்ன நோயென்று யாருக்குமே தெரியவில்லை. ஊரிலுள்ள துரும்புப் பரியாருக்கும் தான். பிறப்புறுப்பு நோய்கள், சூதகக் கோளாறுகள், கருக் கலைப்பு, கர்ப்பாயசப் பிரச்சனைகளுக்குள்ள வைத்திய முறைகளில் அவர்களுக்கு வலு கெட்டித்தனம் இருந்தது. குலமுறையாய்ப் பேணப்பட்டு வந்த பரிசார முறைகளின் உச்சம் அண்ணாவிப் பரியாரி. மூலிகை மருந்துகளில் அவர் அற்புத பலன்களை விளைவித்துக் காட்டினார். அப்படியானவருக்கே நோய் பிடிபடாமல் போனது எல்லோரையும் படுத்தியது அச்சம்.

0 - 2

வழக்கமாக தொம்மை பெண்சாதிதான் ஊத்தைத் துணியெடுக்க வருவார். தொம்மை எப்போதாவது வரும். தொம்மையை ஒற்றை மாட்டுவண்டியில் வைத்து ஒரு சித்திரமாகத்தான் அந்த ஊர் அறியும். அழுக்கு மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தபடியோ, வெளுத்த துணிகளைக் கொடுக்கப் போனபடியோதான் தொம்மையைக் காணலாம்.

தொம்மைக்கு ஒலிவடிவத்துக்கேற்ப சளிச்ச உருவம். உச்சியிலிருந்து மெல்ல அடித்து அடித்து யாரோ நோகாமல் அகலவைத்தது போல் இருக்கும். கட்டையாயும் குண்டாயும் ஆன வடிவம். எலும்பின் வடிவத்தைவிட்டுக் கழன்று தோலோடு ஒட்டியபடி தசை தொங்கும் பாரத்துடன். தொம்மைக்கு ஒரு காலில் லேசான முடம் வேறு. தாண்டித் தாண்டி நடக்கையில் தசை போடும் சதிர்

சூழந்தைகளுக்கு அதிசயம். பெரியவர்களும் வியப்பதுண்டு இரக்கத்தோடு. அந்த வியப்பைக் கிளர்த்தும் சரீரத்தில் அச்சப்படுத்தும் அம்சமும் இருந்தது. தொம்மைக்கு மேலெல்லாம் ஆட்டுக்கல் பொழிவில் நிறைய கனதியான பள்ளங்கள். துரும்புத்துறையைச் சேர்ந்த பகுதியில் சுமார் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அம்மை போட்டு பெரும் அவலம் நிகழ்ந்தது. அப்போது அந்நோயில் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டது தொம்மைதான். தொம்மை செத்துவிட்டதென்று அடக்கம்பண்ண சவக்காலை வரை எடுத்துக் கொண்டே போய்விட்டார்களாம். யாரோ விரலசைவு கண்டதால்தான் தொம்மை புதைபடாமல் தவறியது. பின் யாரோ கவனமெடுத்துப் பார்த்துப் பிழைத்தது.

அயம்பத்து நான்காம் ஆண்டில் அடித்த பெரும் புயலில் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட பகுதி தென்மராட்சிதான். நெடுமரங்களில் பாதியை முறித்தும், வேரோடு சாய்த்தும் விட்டிருந்தது புயல். எங்கும் வெள்ளக் காடு. அது வடிந்துவரும் வேளையில் சட்டென அங்கே வெடித்துக் கிளம்பியது அம்மை. அந்தப் பகுதிக்குச் செல்வதும், அங்கிருந்து செல்வதும் முற்றாகத் தடுக்கப்பட்டு காவல் போடப்பட்டது. அம்மைத் தடுப்புக்கான பால் கட்டிய பிறகுதான் தடை அகற்றப்பட்டது. ஒரு சமூகம் எதிர்கொள்ளக் கூடிய அதிபயங்கரமான தொற்று நோயிலிருந்து தாம் மீண்டது தேவமாதாவின் கிருபையினால் தானென்று அப்போது உணர்ந்தார்கள் அவர்கள். உடனடியாக அவர்கள் செய்த பணி, வெறும் தடிகளாலும் மண்ணாலும் கிடுகாலும் அமைந்திருந்த தேவாலயத்தை, கற்களால் கட்டி ஓடும் அடுக்கி முக்கால்வாசி வேலைகளை முடித்தது தான். தேவாலயம் மண்ணால் கட்டப்பட்டிருந்த காலத்திலே ஒரு வெள்ளைக்காரர் சுவாமி அங்கு வந்து போயிருக்கிறாராம். ஒரு நாள் பூஜை கூட வைத்தாராம். தொம்மை சொன்னது தான். அந்தச் சமூகத்தில் அப்போது உயிரோடுள்ள ஆகக் கூடிய வயதாளி தொம்மைதான். தொம்மைக்கு தொண்ணூறு வயதுக்கு மேலே. இன்னும் அதிகம் என்பாள் தொம்மை பெண்சாதி. அந்த ஆயுள் விருத்தி ஆரோக்கியமெல்லாம் சத்துணவுகள் சாப்பிட்டதால் இல்லை, கண்டதுகளையும் சாப்பிட்டதாலேயென்று தொம்மையே அப்பப்ப சொல்லும். தொம்மையை விட அதிக வயதான இன்னொரு ஜீவன் வட்டாரம் கிராமத்தில் உண்டு. அவள் தான் கொசுகாத்தை.

தொம்மை வந்ததும் திண்ணைக்கு முன்னால் நிலத்தில் அமர்ந்தார் சப்பாணி கட்டி. எதிரே சுவரோரம் தங்கம்மா. சாய்ந்து அமரவைத்து கஞ்சி பருகிக்கொண்டிருந்தாள் சீதேவி.

தொம்மை சிறிதுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு 'ப்ச்' கொட்டினார் இரக்கத்தைக் காட்டி. சிறிதுநேரம் கழிய பக்கத்தில் குற்றியொன்றில் குந்தியிருந்த பசுபதியை நோக்கித் திரும்பினார். 'மருந்தெல்லாம் என்ன மாதிரியும்.'

'உங்கடை அப்பையாதான்.'

‘அப்பையனோ. அவன் மடச் சாம்பிறாணி. ஏன் அண்ணாவியைக் கூட்டிவந்து காட்டியிருக்கலாமே.’

‘அண்ணாவிதான் வந்து இவ்வளவு நாளும் வைத்தியம் பாத்தது. பிறகு ஏலாதெண்டு சொல்லி விட்டிட்டுது.’

அண்ணாவியே ஏலாதென்று ஒரு நோயாளியைக் கைவிட்டால் அந்தாளுக்குப் பாடை கட்ட ஏற்பாடு பண்ணலாமென்று வட்டாரம் கிராமமே அறியும். தங்கம்மாவுக்கு நாள் குறித்தாயிற்றா. தொம்மை சிறிதுநேரம் மெளனத்தில் ஆழ்ந்திருந்துவிட்டு, ‘அதுசரி எதுக்கும் ஒருக்கால் உங்கடை சடையரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து காட்டிப் பாருங்கோவன்’ என்றார்.

‘விசரக்கதையள் கதைச்சு என்னிடடை வாங்கிக் கட்டாதை தொம்மை.....’ என்று சீறினாள் சீதேவி.

‘இல்லையும்.....’

‘நீ ஒன்றும் பறைய வேண்டாம். நாங்கள் வாலாயம் பண்ணிக் கும்பிடுற தெய்வங்கள் வலியதுகள். எங்கடை குடும்பத்தினரை அயலிலகூட பேய் பிசாசு அண்டாது கண்டியோ.’

சீதேவி இவ்வாறு சொல்லியும் தொம்மை அடங்குகிறதாக இல்லை. பசுபதிக்கே ஓர் அவா எழுந்தது, தொம்மை சொல்கிற படிக்குச் செய்துபார்த்தால் என்னவென்று. சீதேவி மட்டுமில்லை. தர்மலிங்கம், நாகநாதி, அப்புத்துரை, அழகு யாருமேதான் அந்த ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவ்வகைச் சமூகங்கள் பேய் பிசாசு பில்லி சூனியங்களில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்த வேளையில், அவர் சமூகத்தில் ஒரு பகுதிமட்டும் அவ்வாறு மிண்டிக்கொண்டு நின்றது ஏனென்று பசுபதி என்றுமே அறிந்ததில்லை. அவர்களது ஆச்சாரம், புனிதமெல்லாம் கூட கொஞ்சம் துருத்திக் கொண்டுதான் தெரியும். பசுபதியும் அதனுள் இணங்கி அடங்கியவர்தான். இந்த விஷயத்தில், அவர் மனது கலகம் செய்யத் தயாராய் இருந்தது.

அந்தச் சமூகத்துக்கே மூன்று முகங்கள் இருந்தன. அவை மூன்று மனிதர்களில் அடையாளம் காணப்படலாம். ஒன்று சடையன். மற்றது சீதேவி. இவை இரண்டையும் மறுத்த மூன்றாவது முகமாய்ச் சித்தன்சிவம்.

சடையன் வயது கடந்த பிரகிருதி தொம்மை போல், கொசுகாததைபோல். எனினும் இன்னும் தண்டுதரமாய். மாந்திரீக சமாச்சாரங்களில் தன் வாலாயத் தெய்வம் வயிரவரை ஏவல் கேட்க வைத்துக் கொண்டிருந்த பிரமச்சாரி. விந்து சக்தியையே ரஸமாக மாற்றிய ஒழுக்க சீலம். அங்கிருந்து சிறிது தூரத்தில் முசிறி வயல்வெளிப் பக்கமாய் வயிரவ கோயில். சடையனை வழி தெருவிலும் காண்பது அபூர்வம். இன்னும் வயிரவ கோயிலில் வெள்ளிக் கிழமைகளில் சங்கொலி கேட்கிறது. உருவேறி சந்நதத்தின் ஆவேசக் குரல்கள் எழுகின்றன. எங்கிருந்தோவெல்லாம் ஆட்கள் வருகிறார்கள் அங்கே. நூல் கட்ட, பேய் ஓட்ட, பில்லி சூன்யம் செய்ய என்று பலவும் செய்கிறார்கள். சடையனுக்கு வெளியூர்களில்தான் கியாதி. குழந்தைகள் கண்டால் அழும். மெலிந்த உருவம்.

அளவான உயரம். வெளுத்த தலை சடைத்து விரிந்து கிடக்கும். சிலவேளை குடுமிக்குள்ளும் அடங்கியிருக்கும். நெஞ்சைத் தடவும் நீளத்தில் தாடி. வெற்றுடம்பு. இடுப்பில் நீர்க் காவி ஏறிய துண்டு. மழை வெய்யில் பளி எதிலும் இதற்கு மேலான எதுவும் பாவிப்பதில்லை.

பசுபதிக்காகப் போலவே தொம்மை பேசினார். ‘அது மெய்தானும். எண்டாலும் என்றை சொல்லையும் தட்டாமல் ஒருக்கால் சடையரைக் கூட்டியந்து காட்டுங்கோவன் பாப்பம். சடையராலை சுகம் வந்தால் எங்களுக்கு வேண்டாமெண்டு இருக்கோ. கைதடி நாமுத்துவுக்கு ரத்த வாந்தி. ஆறு மாசத்துக்கு முந்தி பாவம் பாத்து நான்தான் வண்டில்லை ஏத்திவந்து நூல் கட்டுவிச்சு விட்டது சடையரிட்டை. இப்ப கண்டியுளெண்டால் நம்பக்கூட மாட்டியள், என்னமாதிரி விற்றுமன் கணக்கிலை வண்டில் விட்டுக்கொண்டு போறாரெண்டு. வேதக்காறன்..... நானே நம்புறன். நீங்களுண்டால்.....’

சீதேவி தங்கம்மாவைப் படுக்க வைத்தாள். தலைமயிரை ஒதுக்கிவிட்டாள். தொம்மைக்கு முதுகு காட்டியபடி அமர்ந்து தொம்மையின் அபிப்பிராயங்களையே முழுதுமாய்ப் புறக்கணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தொம்மைக்கு லேசாய்க் கோபம் வந்தது. ‘உப்பிடியெல்லாம் நடக்கப்படாதும். உமக்கு அதுகளின்றை அனுபவம் இல்லையெண்டுதான் தெரியுது. நானே நேரிலை அனுபவப்பட்டிருக்கிறன்.’

பசுபதி கவனமானார். வடிவு, நாகநாதி எல்லோரும் திரும்பி நேராய் நோக்கினர். சீதேவியும் கவனம் தவிர்த்திருக்க முடியாது.

தொம்மையே ஒருமுறை நடுங்கியது போலிருந்தது.

அந்த அனுபவத்துக்கான நிகழ்வின் மீள் மனப் புலப்பாடு காரணமோ.

0 - 3

கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு கைதடியில் அந்தப் பாலம் இருக்கவில்லை. சும்மா ஒரு மதகு தான் அதிலே இருந்தது. மழை பெய்தால் கண்டி - யாழ்ப்பாணம் பிரதான பாதையில் வெள்ளம் மேவிப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும். மலைப் பிரதேசமேதும் வட பகுதியில் இல்லை. சமதரை மழைநீரே வயல்கள், கால்வாய்கள், தரைவைகளுடாய் சமுத்திரம் நோக்கி அந்தளவு ஆவேசம் கொண்டு பாய்வது. சாமான்கள் பயணிகள் வண்டி என்று எதுவும் வெள்ள வடிவுக்கு நாட்கணக்கில் காத்திருக்கவேண்டும்.

ஒரு பெரு மழையின் பின் பெருக்கு வெள்ளம் வடிந்து முடிந்த ஒரு நாள், வெளுத்த துணி கொடுத்து விட்டு அழுக்குத் துணி எடுத்துவர கைதடிப் பகுதிக்கு தொம்மை போயிருந்தது. கூட யாரும் அன்று செல்லாததில் அன்று நொண்டி நொண்டி தொம்மை தனியாகத்தான் எல்லா வேலையும் பார்த்தது. பொழுது சாயத்துவங்க புறப்பட எண்ணியிருந்தும். வானம் சிவப்பு மஞ்சள் வர்ணங்கள் பூசத் துவங்கிய பின் தான் அது இயலுமாகிப் போனது தொம்மைக்கு.

அது சவாரி மாடில்லை. மந்த கதியில் நடக்கத்தான் பழகியது. ஒற்றைச் சலங்கை கழுத்தில் கிணுகிணுக்க நிதானமான நடையில் மாடு. வண்டியில் பொட்டளிகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. பாரம் கொஞ்சம் பின்தாக்கலாய் இருந்ததால் தன் பாரத்தை முன்னே அரக்கி சமன்செய்து அமர்ந்திருந்தது தொம்மை.

வெளியெங்கும் இருள். ஆனாலும் வெளிக்கேயுரிய ஓர் ஊமை வெளிச்சம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. வீதிக்குத் தார் போட்டிருந்தாலும் இன்னும் அது பல இடங்களில் கலரோடு மாதிரித்தான். ஒன்றிரண்டு மோட்டார் வாகனங்கள், ஒன்றிரண்டு குதிரை வண்டிகள், சில தாவள வண்டிகள் போய்வர அது போதும் தான்.

காற்றின் இரைப்பும், தவளைகளின் கத்தலும், நீர்ச் சளசளப்பும் கலந்து குமைந்தெழுத் துவங்கத்தான், ஏதேதோ நினைவுகளில் மனத்தை அலையவிட்டிருந்த தொம்மை சூழலுக்குத் திரும்பியது.

பிரக்கையடைவின் உடனடியாகவே திடுக்காட்டம் பிடித்து விட்டது தொம்மையை. அகண்ட பெருவெளியில், ஜல சலனங்களிடையே தான்மட்டும் தனித்துப் பயணம் செய்து கொண்டிருப்பது உணர்விலாகிய மறுகணத்தில் தொம்மைக்கு குளிர் மறைந்து வியர்ப்புத் துடங்கிவிட்டது.

அந்தப் பொழுது மிக முக்கியமானது.

இன்னும் நேரமான பிறகுசூட பயமின்றிப் பயணம் செய்துவிடலாம். அந்தவேளை மகா பயங்கரமானது. பகல் முழுக்க அடங்கிக் கிடக்கும் தவித்த ஆவி பேய்களெல்லாம் மும்மரங்கொண்டு அலைந்து கொண்டிருக்கும் அப்போது.

இரண்டு பக்கத் தரைவை நீரை ஊடறுத்து பாதை அதிலிருந்து தான் நெடித்துச் செல்லும். பக்கங்களில் இளம் பூவரசுகள் வளப்பச் சாட்சியங்களாய். இலைகளின் அசைவும் அதிசயம் புரிந்தது. நிசப்தமே பயமுறுத்தாது. நிசப்தம் சலனப்படும் இடம் எவரையும் பதைக்க வைக்கும்.

தொம்மை பாடத் துவங்கிற்று. தொனி வலுக்க வலுக்க பயம் அதிகரிப்பது போலத்தான் இருந்தது.

திடீரென்று அந்த அமானுஷ்யத்துள் கைக் குழந்தையோடு முன்னால் ஒரு பெண். நேரே பார்த்தபடி பயங்கர வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தவள் வண்டிச் சத்தத்தில் நின்று திரும்பினாள். முகம் அப்படியொரு பிரகாசமடிக்க கையை நீட்டி தானும் சிறிது தூரம் வர வண்டியில் இடம் கேட்டுக் கெஞ்சும் பாவனை காட்டினாள். அவள் வாய் திறந்து கேட்டிருந்தால் செவியில் விழ முடியாத தூரத்தான் அது. தொம்மைக்கு இரக்கம் வந்தது. அதோடு, பெண்ணென்றாலும் ஒரு மனிதத் துணைதானையென்ற மகிழ்ச்சியும். முன் தட்டில் ஏற்றிக் கொள்ளலாமென தொம்மை எண்ணிக்கொண்டு ஓரமாய் ஒதுங்கியது.

மாடு நாணயக் கயிறை இழுக்காமலே நின்றது. மட்டுமில்லை. மேலே செல்ல முரண்டு பிடித்து பின்னாலும் நகரத் திமிறியது. நாணயக் கயிறறை முழுப்பலம் பிரயோகித்து இழுத்துப் பிடித்தும், அதுகாலவரையில் இல்லாதவாறு மாடு முரணி நின்றது. அந்தளவில் தொம்மைக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. இளக நினைத்த

மனம் கதிகலங்கியது. மெல்ல காலை கீழே செலுத்தி விரலிடுக்கில் மாட்டின் விதையைப் பிடித்துக் கொண்டு, அதை நெரித்த மறுகணம் ஓர் உக்கிரத்தோடு ஹாய் ஹாய்... என்று கத்தினார். மாடு சவாரி மாடு கணக்கில் முன்னே பாய்ந்து வறுகத் துவங்கியது.

அதை முன்மறியாய் வண்டிக்கு எதிரே நின்றிருந்த பெண் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டாள். ஓரமாய்ப் பாய்ந்து விலகி நின்று சீறினாள். ஏய்.... தொம்மை.... நில்லு.... நில்லு.

தப்பிவிட்டதான நினைப்பு இன்னும்தான் தொம்மைக்கு இல்லை.

சூதக, ஊத்தைச் சேலைகளுக்கு விழுமும் பேய்கள் மகா பயங்கரமானவை என்று அவர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு பேச்சுக் கொடுத்தால் போதும், அந்த மாய வசீகரத்தில் ரத்த வாந்தியெடுத்துச் சாவதைத் தவிர வேறு முடிவு நேராது எவர்க்கும். திரும்பிப் பார்க்கக் கூடச் செய்யக்கூடாது. இது தொம்மையின் தந்தை பேதுரு தொம்மைக்குரைத்தது. இதுவே மகன் தாவீதுக்குத் தொம்மை உரைத்ததும். திடீரென பின்னாங்கடையில் பாரம் ஏறியதுபோல் ஒரு தூக்குகை. மாடு கழுத்திறுகி வேகம் அழிந்து திணறியது. தொம்மைக்குத் தெரிந்துவிட்டது ஊத்தைப் பேய் வண்டியில் ஏறிவிட்டதென்பது. இருந்த உக்கிரத்தில் அது அன்றைக்கு அப்போதே அதோ அந்த முகரி வருவதற்குள் தொம்மையை முறிக்காமல் விடாது. தொம்மைக்கு இதயம் அதிவேகமாய் அடித்தது. மூச்சு முட்டியது. அவயவங்கள் மரத்து வருவதாய் ஓர் உணர்வு. அந்த வேளையில் கேள்வி ஞானம் உதவிக்கு வந்தது. மறுகணமே வெறிபிடித்தது போல் திரும்பிப் பாராமலே தூ..... தூ..... வென துப்பியது தொம்மை. ஏய்.... ஏய்... என்று பின்னே உறுமியது பெண்குரல். பயத்தில் தொம்மைக்கு துப்பல் கூட வரவில்லை. பாய்ந்து இருக்கைத் தட்டில் ஏறிநின்ற தொம்மை இடுப்புத்துண்டை உரிந்து கீழே விழ விட்டுவிட்டு கட்டியிருந்த கோவணத்தை அவிழ்த்து பின்னால் வீசியது. பின்னாங்கடைப் பாரம் பட்டென விடுபட்டது. தொம்மை வெகுநேரம், அந்த வெளி கடந்து குடிசைப் பகுதி வரும்வரை அதே கோலத்திலேயே நாணயக் கயிறறைப் பிடித்தபடி தட்டில் நின்றுகொண்டிருந்தது.

0 - 4

தொம்மை சொன்னதைக் கேட்டு எல்லோரும் ஒரே ஸ்தம்பிப்பில். மெல்லத் தெளிய அவர்கள் பார்வை சீதேவியில் ஏறியது. அவளும் அந்தளவில் தொம்மையைப் பார்த்துத் திரும்பியிருந்தாள். ஒவ்வொரு பார்வையிலும் ஓர் ஆவல், ஓர் எதிர்பார்ப்பு.

வெகுநேரம் மௌனமாயிருந்த சீதேவி சொன்னாள்: 'ம்..... அதையும் ஒருக்காச் செய்து பாத்திடுவம். தொம்மை வருத்தப்படுகுது. பின்னேரம் வந்து பாக்கச்சொல்லி சடையனிட்டைச் சொல்லிவையுங்கோ.'

பசுபதியின் மனம் நிறைவாகிற்று.

தொம்மையும் துணியெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

அன்று மாலை சடையன் வந்தான். நின்ற நிலையிலேயே தங்கம்மாவை கால் முதல் தலைவரை பார்த்தான். பின் தங்கம்மாவை இருத்திப் பிடிக்கச் சொல்லிவிட்டு முன்னால் அமர்ந்தான். சூடம் கொளுத்தினான். புதிர் மொழி, ஒலி உச்சாடனங்களுடன் தங்கம்மாவின் உச்சியில் திருநீறு போட்டான். நெற்றியில் பூசிவிட்டான். மந்திரப் பிரம்பையெடுத்து தலையிலிருந்து மருமப் பிடிப்பொன்றை இரு கைகளினூடும் இறக்கி கால் வழியே நிலத்தில் பாய்ச்சி விடுவதுபோல் உருவிவிட்டான். ஒவ்வொருதரமும் மும்மூன்று முறை பிரம்பினால் நிலத்தில் அடித்தான். முடிய, தங்கம்மாவின் திறந்த விழிகள் சலனித்தன. தலையை நிமிர்த்தினாள். சடையனை, எதிரே நின்றவர்களை மலங்க மலங்கப் பார்த்தாள். பின் முழுசி கண்ணை உருட்டிவிட்டு பழையபடி கழுத்தைத் தொய்தாள். கண்கள் மறுபடி சலனிழந்தன. இறங்கு.... இறங்கு..... இறங்கு..... பிரம்பினால் உருவி, அடித்து, சப்த உச்சாடனங்கள் செய்து.... படாதபாடுபட்டான் சடையன். தங்கம்மாவைப் பிடித்த பேய் அசையவில்லை.

சடையன் சோர்வோடு விலகிச் சொன்னான் : 'நல்ல வெள்ளைச் சாவல் ஒண்டு வேண்டி வையுங்கோ. மூண்டு நீத்துப் பூசணிக்காயும் வேணும். வெள்ளிக் கிழமை பின்னேரம் வருவன்.'

சடையன் நடக்கத் துவங்க பசுபதி பின்னால் ஓடிக் கேட்டார்: 'சடையப்பா எப்படி இருக்கு....'

'கடுமாய்த்தான் நிக்குது. எண்டாலும் வெள்ளிக் கிழமை இறக்காமல் விடமாட்டன்.'

அது ஒரு சவால்போல இருந்தது.

பார்த்திருந்தவர் எல்லோரிடமும் நம்பிக்கை.

தங்கம்மா தலையை நிமிர்த்தியது, மிரண்டு பார்த்தது எல்லாம் பின் எதனாலாம்.

அடுத்த நாள் ஊரிலே தேடாத இடமில்லை. சண்டைக் கோழி மாதிரி ஒரு வெள்ளைச் சேவல் வாங்கி வந்தார் பசுபதி. மூன்று நீத்துக் காய்களும்.

சேவல் திமிர்ந்து நின்றது கட்டிலும்.

வீட்டுச் சேவல்களாலேயே கிட்டமுட்ட அணுக முடியவில்லை.

தங்கம்மா இறுகிய உடம்புக்காரி. பளீரென்று ஒரு வெண்மை. பார்த்தால் மனிதனே பாய்ந்து கடித்து ரத்தம் குடிக்கப் பிரியப்படும் வெறிமூட்டும் அழகி.

ஆனாலும் அந்தச் சேவலின் கொண்டை விருத்தி, அதன் ரத்தம் தெறிப்பது போன்ற நிறம், கழுத்துயர்த்தி அது பார்க்கும் கம்பீரம், அது நடக்கையில் எழும்பும் நிலவதிர்வு யாவும், எந்த அழகியைப் பிடித்த பேயையும் வேணும்.... வேணும்.... என்று இறங்கி ஓடிவந்து முறிக்க வைத்துவிடுமென பசுபதி நம்பினார். சேவலைப் பார்த்தவரெல்லாம் மீதும் கூட அந்த நம்பிக்கை ஏறியது. பேயை தங்கம்மாவை விட்டு வெளியே வரச் செய்து சேவலைப் பார்க்கவைக்கிற விந்தையைச் செய்ய சடையனால் முடியும்.

தகப்பனைப் பார்க்க தேவராசனுக்கு பாவமாக இருந்தது. அவர் வீடு அது. அவரது மனைவி பிள்ளைகள். ஆனால் எல்லாம் இழந்ததுபோல் அந்த வீட்டில் அவர் அந்நியமாக்கப்பட்டிருந்தார். தாயாருக்குப் பட்டதைவிடவும் அவருக்குத் தான் அவன் பட்ட பரிதாபம் அதிகம் போலிருந்தது.

இரவு தபால் புகையிரதம் போய் வெகுநேரமில்லை. தங்கம்மா அவஸ்தை கொள்வது போலிருந்தது. பக்கத்தே படுத்திருந்த சீதேவி, 'என்னாச்சி..... என்னாச்சி செய்யுது ஆச்சிக்கு என்னனை' என்று எழுந்து நெஞ்சைத் தடவி, தலையை வருடிப் பரிவு காட்டினாள். தலையை நிமிர்த்தி தங்கம்மா ஓக் என்று வாந்தி எடுத்தாள் ஒருமுறை. ரத்த மயமாய்ச் சிதறிற்று. அடுத்த கணம்... எல்லாம் முடிந்தது.

சீதேவி ஒப்பாரி வைத்தாள். பிள்ளைகள் கதறின. பசுபதி தலைதலையாய் அடித்து அழுதார்.

ஊர் கூடியது மறுநாள்.

மாலைக்கு இடையிலேயே சடலை கொண்டுவர உடலைச் சுட்டுவிட்டு வந்தது.

0 - 5

அன்றைக்கு எட்டாம் செலவு. நெருங்கிய உறவினரெல்லாம் சடலை போய்க் காடாத்து முடித்து வந்தனர்.

பின்னாலே தான் சீதேவி வாய் திறந்தாள். வாய் திறந்ததென்ன, தொண்டை சிழியக் கத்தினாள். பசுபதியால்தான் தன் மகள் செத்துப் போனாளென்றும், உயிரோடிருந்த காலத்தில்கூட நரகவேதனையையே அவரோடு அனுபவித்தா- ளென்றும் பொல்லாப்புச் சொன்னாள். அவர்கூட தின்னக் குடிக்க இயலாமல் பாயோடு கிடந்து அழுந்தித் தான் சாவாரென்றும் திட்டினாள். பசுபதிக்கு முன்னால் நின்று பேசவே பயப்படுகிற சீதேவி, பாவி..... கொலைகாரா..... குடிகாரா..... என்றெல்லாம் திட்டினாள். எல்லாம் கேட்டபடி எதிர்வார்த்தை பேசாமல் பிள்ளைகளைக் கட்டியபடி தலைகுனிந்திருந்தார் பசுபதி.

கடப்பு அடைத்துக் கட்டியாயிற்று. சின்னதுகள் மட்டும் அச்சறுக்கைகளை மீறி படலையூடாக அவ்வப்போது வந்து போயின. பெரியவர்கள் தொடர்பு முற்றாய் அழந்து போயிற்று. நாட்போக்கில் சிறியவர்கள் தொடர்பும்.

பசுபதி வேலைக்குப் போய்வர முயன்றார். செயங்கொள்ளவில்லை.

ஒன்று.... இரண்டு.... மூன்று மாதங்கள் கடந்துகொண்டிருந்தன.

ஒதுக்கப்பட்டும், தாமாய் ஒதுங்கியும் அவர்கள் அநாதைகளாகவே இன்னும்.

ஒருநாள் முதுகாலைப் பொழுதில் பெரிய வடக்கன் மாட்டு வண்டியொன்று தங்கள் வீட்டு வாசலில் வந்து நிற்பதுகண்டு வியந்து கொண்டிருந்தான் தேவராசன்.

பசுபதியும் வண்டிக்காரனுமாய் சாமான்களைத் தூக்கி ஏற்றினார்கள். கிணற்று வாளி, துலாக் கயிறு கூட போய் அவிழ்த்தெடுத்தார் பசுபதி. அவர் நொந்து நொந்தே வெறுப்பின் எல்லைக்கு வந்திருந்தார் என்பது தெரிந்தது. இறுதியாக சைக்கிளைத் தூக்கி மேலே போட்டார்கள். பிள்ளைகளும் ஏறிக்கொள்ள வண்டி நகர்ந்தது. குனிந்த தலையோடு நடக்கத் துவங்கினார் பசுபதி. பின்னால் அங்குமிங்குமாய் ஓடி முகர்ந்தபடி சென்றது அவர்களது நாய்.

ஆனைமேல் அம்பாரியிலிருந்து போவது போல் என்ன ஒரு சுகம்.

தேவராசன் மனம் புளுகத்தில்.

அவர்களது ஊர்வலத்தைப் பார்த்து எத்தனை எத்தனை பேர் வீட்டு வாசல்களில், ரத்தினேஷ் குணம்..... இன்னும் பின்னால் ஓடி வருகிறார்கள். வண்டியில் ஏற முயற்சித்து மணலில் விழுகிறார்கள். ரகுநாதன் வக்கிள் பொத்தான் இல்லாத கழிசானுடன் மல்லாடியபடி, நீர்ச் சிரங்குக் கால்களுடன் நொண்டி நின்று சிரிக்கிறான். முகம் முழுக்கவாய் அப்படி ஒரு சிரிப்பு, ஏன் சிரித்தானோ.

ஒருபோது யோகத்தின் நினைவு வந்தது. இந்திரனை விடவும் அவனுக்கு அவளைப் பிடிக்கும். பெத்தா நினைப்பும் வந்தது. அவர்கள் புறப்பட்ட போது இவர்களில் யாரும் வெளியே தலைகாட்டக் கூடவில்லை. ஏதாவது ஓரிடத்தில் பொட்டுக்குள்ளால் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கலாமோ.

யாருக்குத் தெரியும்.

பகுதி V

1960 க்குப் பின் (முற் கூறு)

அத்தியாயம் நான்கு

0 - 1

குருவியொன்று கிரீச்சிட்டு மேலே பறந்ததோடு இவனுக்குத் தூக்கம் கலைந்தது. செவியில் சர்..... சர்..... என முற்றம் பெருக்கும் சத்தம் கேட்டது. குளிர் காலக் காலையின் அம்முதலை உதறிக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். குசினிக் கொட்டிலில் அடுப்பில் கிடந்த கேற்றில் இரைந்து ஆவி தள்ளியது தெரிந்தது.

முற்றத்துக் கயிற்றுக் கொடியில் முதல்நாள் மாலை தோய்த்துக் காய்ப் போட்டிருந்த வேட்டியையும் டியூரோ சேர்ட்டையும் தேடின இவன் கண்கள். இரவு படுக்கப் போகும் போது எடுத்து உள்ளே வைக்கவேண்டுமென்றிருந்தது மறந்து போனது. எட்டி அறைக்குள்ளே பார்த்தான். வேட்டி கொடியில் மடித்துப் போடப்பட்டிருந்தது. சேர்ட் கண்ணாடி கொளுவிய ஆணியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தந்தை தான் எடுத்துப் போட்டிருக்க வேண்டும்.

வழக்கமான காலைகளில் போல் அவரது முகம் தெளிந்ததாய் இவனுக்குக் காண்படவில்லை. அதன் காரணத்தை ஓரளவு இவனால் அனுமானிக்க முடிந்தது. நள்ளிரவு தாண்டிய ஒரு சமயத்தில் இரவின் நிசப்தத்தைக் கிழித்து தரைவை நீர்ப் பரப்பிலும் ஈரப் புலத்திலும் படர்ந்துவந்த வெடிச் சத்தத்தை அப்போது எண்ணிக் கொண்டான். சங்கானை, அச்சுவேலி, சுன்னாகம், பருத்தித்துறை, கரவெட்டியென்று வடமாகாணத்தின் பல்வேறு இடங்களில் பெருகிவரும் சாதிக் கலவரங்களினால் ஒரு வெடிச் சத்தம் பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்திய காலம் அது. அத்துடன் மந்துவில் பக்கமாயும் எழுந்திருக்கிறது. வெடிச் சத்தம் கேட்ட அளவில் விழித்த இவன் கூட திரும்ப நித்திரைகொள்ள முடியாமல் கிடந்து வெகு நேரம் அதுபற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

உண்மையில் அது துவக்கு வெடிச் சத்தமாக இருந்து, சாதிக் கலவரம் காரணமாகவே எழுந்தும் இருப்பின், அன்றைய பொழுதுக்கு மட்டுமில்லை, தொடர்ந்து பல நாட்களுக்கு ஊர் மிக்க கலவரப்பட்டிருக்கப் போகிற தென்பதை இவன் புரிந்தான். எங்கோ நடப்பவையாய் இருந்து கொண்டிருந்த கலவரங்கள்

அந்தச் சமூகத்தின் பக்கத்தில் வந்துவிட்டனவென்பதை இவனுக்குச் சூசகம் பண்ணியது அது.

அது இவனது நிம்மதியைக் குலைத்தது. சில நாட்களில் இவன் தான் வேலை பார்க்கிற தோட்டப் பகுதிப் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போய்விடப் போகிறான். திரும்ப மூன்று மாதங்களின் பின் முதலாந் தவணை விடுதலைக்குத் தான் திரும்பியும் வரப் போகிறான். ஆனாலும்தான் அப்படித் தவிர வேறு மாதிரி உணர முடியாதிருந்தது. ஒருதரின் இருத்தற் பிரதேசத் தொடர்புகள், உணர்வுகள் அத்தனை வலிதானவை. ஒதுங்க நினைத்த பிரச்சினைகள் நாளை இவனது படலை திறக்காதென்பதற்கு நிச்சயமில்லை.

குசினி முன் வாழை மரத்தடியில் தண்ணி வாளி வைத்த சத்தம் கேட்டது. தகப்பன் குளித்துவிட்டு வந்துவிட்டார். இவன் அவசரமாய் எழுந்து பாயைச் சுருட்டி உள்ளே வைத்து விட்டு, துவாயை எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றுக்கு நடந்தான்.

பனி காலம் அந்த ஆண்டு மார்கழியிலேயே வந்து விட்டிருந்தது. கிணற்று நீர் கதகதப்பாய் இருந்தது. இவன் குளித்துவிட்டு வர வேட்டி சட்டையும், தோளிலே சால்வையுமாய் பசுபதி வேலைக்குச் செல்லத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தார். நெற்றியிலே கடலையளவு சந்தனம். நடுவே மிளகளவு குங்குமம். நெற்றி மேட்டில் ஈரத்தில் நனைந்து வெளிரென்று காய்ந்திருந்த திருநீற்றுக் கோடு. அவருக்கு யாழ்ப்பாணம் புடவைக் கடையொன்றிலே வேலை. அந்த நேரத்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றாரானால் மீண்டும் வீட்டுக்குத் திரும்ப இரவு பத்து மணியாகும். சுமார் பதின்மூன்று பதின்நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்னால் வட்டாரத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்து இந்த ஊர் வந்த பின்னர் பொட்டளி வியாபாரத்தை அவர் தொடவில்லை திரும்பவும்.

மூலதனத்தை அடுத்து துணி வியாபாரத்துக்குத் தேவையான முகமன், முகமலர்ச்சி, சொல்லாடற் சாதூர்யங்கள் அவரிடமும் இருந்தன. ஒரு காலத்தில். அப்போது இல்லை. தங்கம்மா செத்ததோடு அவை அவரிடத்தில் அழிந்து போயின. ஒருவேளை பொட்டளி வியாபாரத்தை விட்டதற்கு அதை அவர் உணர்ந்ததே காரணமாகவும் இருக்கலாம். தங்கம்மாவின் இறப்புக் கூட இல்லை, அவளை இழந்த விதம் தான் அவரை அவ்வாறு உடைத்துவிட்டிருந்தது.

இரண்டு பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய பொறுப்பில் தன் சோகத்தை வென்று அவர் நடமாடினார். வாழ்வின் தொலைதூரக் குரல்களை நோக்கிய பயணம் தொடங்கியது. பெண்ணுக்குத் திருமணம் முடித்து, மகனை க.பொ.த சாதாரணம் பாஸ் செய்ய வைத்ததோடு மலைநாட்டில் தேயிலைத் தோட்டமொன்றின் பள்ளியில் ஆசிரியனாகவும் சேர்த்துவிட்டார். இனி நிறைவெய்த பெரிய ஆசைகள் இல்லை. சின்னச் சின்ன மனக் குறைகள் தான் உண்டு. அந்தக் காலப் பகுதியில் கிளர்ந்து கொண்டிருந்த சாதிப் போராட்டங்களை அவர் முற்றாக விரும்பவில்லை. அவருக்கு குறிப்பிட்ட ஓர் அரசியல் கட்சி சார்பான பார்வையுண்டு. காலப் போக்கில் எல்லா சாதீய ஏற்றத்

தாழ்வுகளும் மறைந்துவிடுமென்று அவர் உளமார நம்பினார். அந்தத் தளத்தில் அவசியமேற்படுகிற போது அவர் வாதித்தார்.

பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி எங்கட சாதியாக்கள் தோளிலை சால்வை போட்டுக் கொண்டு போகேலாது, அதுக்காகவே ஒருநாள் என்னைச் சைக்கிளாலை இழுத்து விழுத்தி சம்பலடி அடிச்சாங்கள்; இப்ப பார், என சோக்காய் சால்வை போட்டுக்கொண்டு திரியுறெண்டு என்று தன்னுடைய வாதத்தை வைப்பார்.

இவன் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டான். தமிழரசுக் கட்சியினரின் பாத யாத்திரைகளும், சாதிப் பிரிவினைகளை சட்டத்தின் மூலம் எதிர்த்துக் கொண்டிருந்த அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை செய்த முயற்சிகளும் விளைவே தமது அந்த வெற்றிகள் என்று சாதிப்பான். ஆனால் இரண்டு பேரினதும் எண்ணங்களுக்கு மாறாகவே நிலைமை துரித வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது. சாதிப் போராட்டத்தில் துவக்குகள் பாவிக்கப்படத் துவங்கிவிட்டிருந்தன. கொலைகள் சில விழுந்தாயிற்று. எங்கெங்கோவாய் நடந்து கொண்டிருந்த சாதிப் போராட்டம் ஊர் எல்லையில் வந்துநின்று உறும ஆரம்பித்திருக்கிறது. இரவு கேட்ட வெடிச்சத்தம் அதன் அடையாளம் தான். இனி சரசாலை, மந்துவில், கொடிகாமம், கைதடி, அரியாலை ஆகிய பகுதிகளில் கொலைக் களங்கள் தவிர்க்க முடியாதபடி அமையும். வட்டாரம் கிராமம் அதன் மூடுண்ட புவிமைப்புக் காரணமாய் ஒதுங்கியிருந்தாலும், அதன் பாதிப்பு இப்பவோ பின்னரோ தவிர்க்கப்பட முடியாது. இவன் ஒதுங்கி வந்துவிட்டிருந்தாலென்ன, பாதிக்கவே படுவான்.

பஸ்ஸுக்குச் செல்லத் தயாராக முற்றத்தில் இறங்கினார் பசுபதி. 'ராசன்.' 'அய்யா.'

'நடுச்சாமம் அளவிலை வெடிச் சத்தமொண்டு கேட்டுது. மந்துவில் பக்கத்திலை போலை. துவக்கு வெடிச் சத்தமாயிருக்க வேணும்.'

'நானும் கேட்டன் அய்யா.'

'ம். இதெல்லாம் எங்கை போய் முடியப் போகுதோ கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம். இண்டைக்கு நாளைக்கு அந்தப் பக்கம் போயிடாதை.'

'சரி அய்யா. நான் ரவீந்திரனைப் பாக்க கோயில் குடியிருப்புக்குத்தான் ஒருக்காப் போகவேணும்.'

'ம். மாம்பழம் எதாவது செய்துகொண்டு வருவாள், சாப்பிடாமல் போயிடாதை.' அவர் புறப்பட்டார்.

அவரது விருப்பங்களில் மகா நியாயமுண்டு. அவர் அவனைக் கண் போலத்தான் காத்து வருகிறார்.

0 - 2

பஸ் நிலையத்தில் இவன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும் போது தான் தெரிந்தது அன்று வாரத்தின் இரண்டாம் சந்தை நாளென்று. சரியான சனங்கள். சங்கானை பருத்தித்துறை தனங்கிளப்புப் பஸ்கள் பிதுங்கிக் கொண்டிருந்தன. கடையில் சிகரெட் வாங்கிப் புகைத்தபடி மந்துவில், குருந்தடிப் பக்கமிருந்து வந்தவர்கள் யாரேனும் தென்படுகிறார்களா எனத் துளாவினான். உருத்திரன் சைக்கிளில் வர, மறித்து விசாரித்தான்.

சம்பவம் உறுதியானதோடு, அவ்வாறு சுடப்பட்டதும் வேலையாவின் அண்ணன் இரத்தினம் என்று அறிய இவன் திகைத்துப்போனான்.

வேலையாவை நேரிலும், தமையனைப் பார்வையிலும் பழக்கம் இவனுக்கு. இருவரும் முதிரையும் கருங்காலியும் போல. அவர்கள் சமூகத்தின் பலங்கள். துன்பங்களின் சில கண்ணிகளிலிருந்தேனும் தம் சாதியினரின் விடுபடுதல்களை இயக்கியவர்கள். உயர்சாதியினரின் பலப் பிரயோகக் கொடுமைகளிலிருந்து விடுபட தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு மல்யுத்தப் பயிற்சி அவசியமென்ற கவனிப்புக் குறைந்த அறிவிப்புகள் வடமராட்சியிலுள்ள சில தாழ்த்தப்பட்ட சாதி மல்யுத்த வாத்தியர்களிடமிருந்து சில வருஷங்களுக்கு முன்பு கிளர்ந்தன. அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி மல்யுத்தம் பயின்றுகொண்ட இரத்தினம், உயர்சாதியாரின் பல வியூகங்களைத் தனியாளாய் நின்று தடுத்தவன். ஆளும் தண்டுதரமான ஆம்பிளை. கொஞ்சம் முரட்டுத்தனம் இருந்தது. இரத்தினத்தின் வீழ்ச்சியில் ஏதோ ஒரு பலஹீனத்தை தானே தன்னுள் உணர்வது போலிருந்தது இவனுக்கு. பிரேத அடக்கம்பற்றிய விசாரிப்போடு உருத்திரனை அனுப்பிவிட்டு ரவீந்திரன் வீட்டுக்கு நடந்தான்.

ரவீந்திரன் குளித்து முடிந்து வரும்வரை வீட்டு விறாந்தையில் காத்திருந்தான் இவன். மனம், கண்கள் போல் எதிலெதிலோ தாவிக் கொண்டிருந்தது. சமூகத்தின் வன்முறையென்பது எப்படி வளர்ந்தது என்று ஒருபொழுது இவன் சிந்தித்துப் பார்த்தான். ஆயுதங்களின் வளர்ச்சி வரலாறாய் அது விரிந்தது. ஆயுதங்கள் ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறாய் ஆவதையும் தன் யோசிப்பில் இவன் கண்டான்.

ஒரு பொறி.... ஒரு மெல்லிய பொறி..... இவனது நினைவுத் திரட்சியிருந்து மேலெழுகின்றது.

வேட்டைக்கென்று சளி ஞாயிறு ஆதிய பள்ளி விடுமுறை நாட்களில் பெடியள் கூட்டமொன்று கிளம்புகிறது. சிலவேளை வண்ணாந்துறை வரை வந்து தரைவை நீரில் கொக்குச் சுட முயல்கிறது. அம்பலவந்துறைப் பக்கம் போய் ஈஞ்சங் காடுகளில் கிளி, மைனா, புலுணி, அணில் சுட முயல்கிறது. சிலவேளை ஏதாவது குறியின் இரையுடன், பலவேளைகளில் வெறுங்கையுடன் திரும்புகிறது. சின்னத் தேவராசன் தன் கண்களால் கண்டான் இவையெல்லாம். சனிக்கிழமைகளில் வேட்டைக்குக் கிளம்புவார்கள் பெரியவர்கள். கிராமத்திலே

அதற்கென்றே நாய்களை வளர்த்து வேலாத்தை, பண்டாரி போன்றவர்கள் பயிற்சி கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். வேட்டை நாய்கள் அநேகமாக புதருக்குள் பதுங்கியிக்கும் முயல்களைக் கிளப்பிவிட மட்டுமே பயன்படும். கிளப்பிவிட்டால் சொல்லி எறிந்து விழுத்துவதற்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். உடும்புகளைப் பொறுத்தவரை இம்முறை தலைகீழானதாய் இருக்கும். வளைக்குள் பதுங்கியிருக்கும் உடும்பை கிளப்பி விடுவது மட்டுமே ஆட்களின் வேலை. மீதியை வேட்டை நாய்கள் பார்த்துக்கொள்ளும். அன்று பற்றைப் புறங்களில் ஒரே அமளிதுமளிதான். இதன் தொடர்ச்சியாக சிறுவர்களின் வேட்டையைக் காணலாம். சிறுவர்களின் துவக்கு, கிராமியத் தொழில்நுட்பம். மரத்துண்டும் இரும்புக் குழாயும் எடுத்து அற்புதமாய் இணக்கிய துவக்கில் சீன வெடியை வெடிக்க வைப்பதின் மூலம் கல்லுக் குறுணிகளையோ, சைக்கிளில் அசையும் பொருத்துக்களில் தேய்மானத்தைத் தடுக்கவும், சுழல்வை இலகுவாக்கவும் பயன்படும் உருக்குக் குண்டுகளையோ பாயவைத்து இந்தப் பாதிப்பு அடையப்பட்டது. இவ்வகைக் கட்டுத் துப்பாக்கிகள் எவரின் மூளை. எதன் தேவை. சிங்களின் வலது கண் கட்டுத் துவக்கின் இரும்புக் குழாய் வெடித்துச் சிதறியதிலிருந்து அந்தமுறை அடங்கியது. ஆனாலும் வேறொரு வடிவில் அது வெளியாகியிருக்கிறது. அதைத்தான் இரத்தினத்தின் கொலை தெரிவிக்கிறது.

குளித்து முடிந்து ரவீந்திரன் வந்தான். அவனோடு நிறையப் பேச நினைத்தே வந்திருந்தாலும், இவனுக்கு அந்த மனநிலை அற்றுப் போயிருந்தது. பேராதனைக்கு எப்போது திரும்புகிறானென விசாரித்தான். சேர்ந்தே போகலாமென்றான். வாசிக்க ஏதாவது புத்தகம் கேட்டான். பின் இரத்தினத்தின் செத்த வீட்டுக்குப் போகவிருப்பதைச் சொல்லிக் கொண்டு சிறிது நேரத்திலேயே புறப்பட்டுவிட்டான்.

பஸ்ஸில் கொடிகாமம் போய், அங்கிருந்து வரணி செல்லும் தட்டிவானில் ஏறி சந்தியில் இறங்கி கும்பாவெளிநோக்கி நடந்தான்.

செத்த வீட்டுக்கு வந்திருந்தோரின் தொகை மலைப்பாகிப் போனது இவனுக்கு. அல்வாய், கரவெட்டி, கைதடி நுணாவில், நிச்சாமம் என்று வெளியூர்களிலிருந்தும் நிறையப் பேர்கள் வந்திருந்தனர். தட்டி வான்கள், சைக்கிள்கள் ஒருபுறம் நிறைந்து. அந்தப் பெருங்கூட்டம் பெரிய ஒரு சோகம் விழுந்திருப்பதின் அடையாளத்தை தன் அமைதியில் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தது.

இவன் தெரிந்த சிலர் அங்கே இருந்தார்கள். குருந்தடியிலிருந்து நிறையப் பேர் வந்திருந்தனர். சிலரோடு இவன் பேசினான். ரகுநாதன், குதியன் பாலு, கிருஷ்ணன், மணியம் போன்றோர் பிரேதமெடுக்கிற நேரமாகத்தான் வந்தார்கள். அவர்கள் வந்து சிறிதுநேரத்தில் குதியன் பாலுவின் சத்தம் பெரிதாகக் கேட்டது. என்னவென்று விசாரித்ததில் இரத்தினத்தின் மய்யத்தை செங்கொடி கொண்டு போர்த்தியிருப்பதில் தான் ஏதோ பிரச்சினை என்று யாரோ சொன்னார்கள். சிறிது நேரத்தில் அது அடங்கிப்போனது.

நான்கு மணியளவில் பிரேத ஊர்வலம் மயானத்துக்குப் புறப்பட்டது. சீன வெடிகளில் செவிடு பட்டன காதுகள். அது ஒரு கிளர்ச்சியை மனத்துள் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. ரத்தினத்தின் புகழ் நீடுழி வாழ்க! என சிலர் கத்தினார்கள். மனத்துள் மெல்ல சில பயக் கீறல்கள். ஊர்வலம் உயர்சாதிச் சமூகத்தவர் பகுதிகளைத் துளைத்தது. வீடுகளில், வீட்டுப் படலைகளில், சந்திகளில் நின்றவர்கள் பார்த்த பார்வையில் துவேஷம், கோபம் கனன்று கொண்டிருந்ததை அவன் கண்டான். ஊர்வலத்தில் போதையிலிருந்த சிலர் அவர்களுக்கு எதிரான கோஷம் எழுப்பியது இவனில் அச்சத்தை விளைத்தது. மரண விசாரணையின்போது ஊர்வலத்துக்கு பொலிஸ் காவல் கேட்டிருக்கலாமே என எண்ணினான். ஊர்வலம் ஒருவாறு அசம்பாவிதங்கள் ஏதுமின்றி மயானத்தை அடைந்தது.

இவன் வீடு வந்தபோது எட்டுமணி. குளித்து உடை மாற்றிவர எதிர் வீட்டு மாம்பழம் தேத்தண்ணீர் போட்டுவந்து கொடுத்தாள். நெடுக வந்து கொண்டிருக்கிறவள். நெருங்கவும் இல்லாமல் விலகவும் இல்லாமல் எல்லையில் பழகினாள்.

தேநீர் குடித்து, தகப்பன் வருகிற வேளையில்லாததால் திண்ணையிலிருந்த படியே சிகரெட் குடித்தான்.

கனகி அப்போதுதான் சந்தை வியாபாரம் முடித்துப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். உரமான நடையில் பூமியூடாய் ஓடிய அதிர்வில் இவன் அதைத் தெரிந்தான். கட்டை குட்டையான ஒரு கரிய உருவம் வாழ்நாளெல்லாம் சந்தை வியாபாரத்திலேயே ஜீவனம் நடத்தி அடைந்திருக்கும் க்ஷணம் இவனுக்கு மகா குறை. கனகியின் இளமை ஒழுங்கானதில்லையென்று கேள்வி. பூநகரியான் ஒருவன் சடங்கு முடித்துச் சிறிதுகாலம் வாழ்ந்துவந்தானாம். ஒரு பிள்ளையோடு அவளை அடங்காப்பிடாரியென்று சொல்லிக் கொண்டு பூநகரிக் கே திரும்பி ஓடிவிட்டானாம். பிறகு றாலாமி பெரேரா அவளைச் சந்தையிலே கண்டு மோகித்து சந்தித்து வந்தானாம். றாலாமி ட்ரான்ஸ்பரில் காலி போய்விட, கனகி பிரயத்தனப்பட்டு சந்தைக்குள் மணிக்கடை வைத்திருந்த ஒரு சோனகனைப் பிடித்திருக்கிறாள். அவன் இரவு தங்கவந்த இடத்தில், ஊர்ப் பெடியன் கொஞ்சப் பேர் சேர்ந்துபோய் வீடு நுழைந்து மணிக்கடைக்காரனையும் கனகியையும் போட்டு வெளுத்துவாங்கியிருக்கிறாங்கள். அவனுக்குப் பிறந்ததுதானாம் இரண்டாவது பெட்டை மாலினி. கனகியும் அதோடு திருந்திவிட்டாளாம். நகர்ப்புறத்தின் ஓரத்திலானதால் இதெல்லாம் கனகாலம் வசையாக நீளவில்லை. பசுபதியின் நண்பி தான் கனகி. அப்பப்ப சாமி வீடு அல்லது கனகி வீடு போயிருந்து கதைத்துவிட்டு வருவார். கனகி வீடே அவருக்குப் பிரியம்.

சிகரெட் கட்டையை வேலிக்கப்பால் எறிந்துவிட்டு வந்துலாந்தரை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு வாசிக்க ஆரம்பித்தான்.

வழக்கமான நேரத்துக்கு பசுபதி வந்தார்.

'நேற்று ராத்திரி மந்துவில் ரத்தினத்தைத்தான் சுட்டிருக்கிறாங்கள் அப்பா' என்றான் இவன்.

'ம். பின்னேரப் பேப்பரிலை படத்தோடை போட்டிருந்தது.'

'செத்த வீட்டுக்குப் போன்னான்.'

அவர் நிமிர்ந்து பாராமலே மேலே கேட்டார். இடையில் ஓடிய ஒரு வெளியை இவன் உணராமலில்லை. 'நீ ரவீந்திரனைப் பாக்க கோயில் குடியிருப்புக்குப் போறதாய்த்தான் காலமை சொன்னீ. அங்கை போகேல்லையோ.'

'அங்கை போயிட்டுத்தான் போனான். பஸ் ஸ்ராண்டுக்கை தான் கேள்விப்பட்டன், செத்தது வேலையாவின்ரை தமையெண்டு. அதாலை.....'

'அதாலையென்ன, பறவாயில்லை. கலம்பகம் எதாவது வந்திடுமோ எண்டதுக்காய்த்தான் அப்பிடிச் சொன்னன். கட்டாயமெண்டால் போகத்தானே வேணும். எம். பி. கூடப் போனாராமே. நீ கண்டு பேசினியோ.'

'எம். பி. போயிருந்தாராமோ. நான் காணேல்லையே. நான் போறதுக்கு முந்தியாயிருக்கும்.'

'மய்யம் சுடலைக்குப் போகேக்கை எதோ சின்னச் சலசலப்பு இருந்துதாமே.'

'ம். சுடலையிலிருந்து திரும்பி வாற அளவுக்கும் எனக்கும் கெடக்கலக்கமாய்த்தான் இருந்தது.'

சாப்பிட்டுவிட்டு இருவரும் படுத்தனர்.

அன்றிரவு தூக்கத்தில் இவனுக்குக் கனவு. துவக்கு ஏந்திய ஆக்கள் ஆர் ஆரோ வந்து இலக்கின்றி கண்டபடி சுகிராங்கள். இவன் தூக்கத்தில் பெரும் அவதிப்பட்டான். ஒவ்வொரு கனவு வெடிக்கும் இவன் அதிர்ந்து விழித்துக் கொண்டிருந்தான். அதிகாலையில் தான் சீரான தூக்கம் பிடித்தது. அப்போதும் சீரான ஒரு கனவு வரவே செய்தது. கனவில் யோகம் வந்தாள், ஒரு வளர்ந்த கறுத்த வெறும் மேனியில் தன் முகம் பொருத்திக்கொண்டு. அதற்கு மேல் மாமி வந்தாள் யோகத்தின் முகமழித்து.

0 - 3

மெதுமெதுவாய் வளர்த்த தாபங்களை ஒரு கட்டலத்தில் வெடிக்கவைத்து அடங்கிக்கொள்ள சின்னத் தேவராசன் புதிய இடம் வந்த பிறகு சூழ்ந்த தனிமைக்குள் கற்றுக் கொண்டான். அந்த வயதுக்குத் தவிர, தன் சகித்தல்கள் மிக இயல்பானதாகவே இவனுக்கு அப்போதெல்லாம் தோன்றின.

யுவத்தின் சிதைவுறு உருவமாக தன்னைக் காண இவன் துவங்கிய அந்த முதல் கணத்தில் திருக்காட்டப்பட்டான். ஆனாலும் சுகத்தை வெறுத்தும் அனுபவிக்கிற நிலைமைக்குத் தான் நரம்புகள் இவனை ஆக்கிவைத்திருந்தன.

இது இவனே மூட்டிய தீ, இவனை அழித்தே அடங்குமென்ற நிலையில், மலைநாட்டில் இருக்கும்போது வெகுபிரயத்தனங்களின் மேல் தன்னை அடக்க இவன் முயன்றான். மாலையில் மலைப் பாதையில் நீண்டதூரம் நடப்பது, இரவில்

வெகுநேரம் நல்ல நாவல்களை வாசிப்பது, மிதமாக இரவுணவு கொள்வதெல்லாம் அப் பிரயத்தனங்களின் அம்சங்களே. இவன் நாட்குறிப்பு எழுத ஆரம்பித்ததும் அப்போதுதான். இதனால் தீ தன் வேகமடங்கிற்று. ஆனாலும் ஏதாவது ஒரு நாளில் அது முளாசி எரிந்து தணியாமல் அந்நிலையை மீண்டும் அடைவதில்லை. அதையே ஒரு வெற்றியாகக் கருதி விட்டுவிட்டான். ஆத்மார்த்தமாய்த் தன் அழிவு பின்னாலேதான் இவன் உணர்வையில் படவிருந்தது.

ஆரம்ப காலத்தில், கல்மிஷமில்லாத வயதில், வெறும் ஸ்திரீ பிம்பங்களே தோன்றின இவன் மனப்படத்தில். யார் எவர் என்றில்லாமல் வெறும் ஸ்தன உடம்புகள் ஆவேசமெழுந்து நர்த்திக்கும். ஒரு குழப்ப சுகத்தில் துடித்தெழுந்து, கண்ட கனவினை நனவில் உருவாக்கிச் சுகங்கள் பெருக்கினான். பின் ஒருபோது இவன் அடையாளம் காண நேரிட்ட முகம் இவனை அதிரவேவைத்தது. இவன் அடையாளத்தை மாற்றப் பெரிய கரிசனத்துடன் முயன்றான். அழகிய முகமொன்றைக் கொண்டோடி வந்து அந்த பிம்பத்தில் பொருத்த, அற்புதமாகவே இருந்தது. இவன் கலக்கம் தெளிந்து அமைதியும் ஆனந்தமும் அடைந்தான். ஆனால் அடுத்த கனவில் இவன் அழித்த முகமே மறுஜென்மம் எடுத்து தன்னுடலைத் தேடிவந்து தானாகப் பொருந்திக் கொண்டிருந்தது. காலப்போக்கு மனவறுத்தலை முனைமழுங்க வைத்துவிடுகிறது. பின் இவன் தன் அந்தரங்கத்துள், எந்த முகத்தோடும் ரசிக்கவும் சகிக்கவும் பழகிக்கொண்டான்.

எந்த வயதில் இந்த நவீன ஓவியக் கனவுகள் இவனுக்குள் உருவாகத் துவங்கின.

தோற்றுவாய் புராதனமானது.

வட்டாரம்.

தசாப்தம் கடந்த காலம்.

கிராமத்தின் பல பகுதிகளின் சனிகளும் கிடுகிடுக்கும். முழுக்கு நான் மூர்க்கமாய் இருக்கும். இவன் சமூகத்தின் பகுதி விதிவிலக்கானது. அது தன்னைச் செட்டையுரித்து புனிதப்படத் தயாராவதுபோன்று ஒரு பதத்திலேயே இருந்து கொண்டிருக்கும். அற விழுமியங்களில் அது எந்த உயர் சமூகத்தின் தீவிரத்துக்கும் குறைந்ததாயிருக்கவில்லை. அதன் காரணம் யோசிக்கப்படாததாய் இருந்தது.

எனினும் பசுபதியும் தர்மலிங்கமும் வெறி போடுகிற நாள்களில் அது பிற சமூகங்கள் போலவே ஆகிவிடும். சண்டை தொடங்கியதும் குழந்தைகள் பெண்களின் கூக்குரல் எழும். அக்கம் பக்க உறவுகள் பெருமளவு ஓடிவரும். விலக்கிவிட அமைதி பிறக்கும்.

இவனது தந்தையும் மாமனும் சண்டை பிடிக்கத் துவங்கினால் கோடையிடி மாதிரித்தான் கண்டது கடியதுகளையும் போட்டு உடைத்து அட்டகாசம் பண்ணுவார்கள். கூரைகள் வேலிகள் படலைகளெல்லாம் எகிறும். சச்சரவு தொடங்க பெத்தாச்சி படுகிற பரதவிப்பில் தான் இவன் தவிப்பது. யாருக்கென்று அவள் பேசுவாள். தர்மலிங்கம் மகன்; பசுபதி மருமகன். அதனால் இடையில் நின்று

தலையிலடித்து அய்யோ ராசாக்களே சண்டை போடாதயுங்கோ அப்பு நான் பெத்ததுகளெல்லே..... என்று கெஞ்சுவாள். ஊர் கூடிப் பரிசு கெடுவதன் முன் பசுபதியைத் தங்கம்மாவும், தர்மலிங்கத்தை வடிவும் இழுத்து விலக்கிக் கொண்டு போகப் படாதபாடு படுவார்கள். மெல்லிய உடம்புடைய பசுபதியை அவரது உயரம் மொத்தத்துக்கு ஏறக்குறையச் சமமான தங்கம்மாவால் சுலபத்தில் சமாளித்துவிட முடியும். மலைபோல் தர்மலிங்கத்தை நகர்த்திப் போவதில் வடிவுதான் கிடந்து சீரழிவு படுவாள். அவள் அவரை இழுத்துப் போக முயற்சிப்பது, அவரோடு மல்லுக்கட்டுவதுபோலவே இருக்கும். அந்த மல்லில் அவளது குறுக்குக் கட்டு அவிழ்ந்துவிடும். நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்றவளுக்கு தாய்மை அவயவங்களை மறைக்க அப்படியென்ன அவதி ஏற்பட்டுவிடப்போகிறது. அதுவும் அந்த இரவு நேரத்தில். சின்னத் தேவராசன் அவற்றையெல்லாம் கவனித்திருக்கிறான்.

அந்த வயதில் இவனுக்கு எந்தக் கோடையானாலும் போர்வை வேண்டும். அநேகமாக தாயாரின் சேலையே, தகப்பனின் கிழிந்த வேட்டியோ சாரமோதான் போர்வையாக வாய்க்கும். தலைமுதல் கால்வரை இழுத்துப் போர்த்தி ஆமைபோல் சகல பொறிகளும் உள்ளடங்கிக் கொண்டு போர்வையின் தனிமைக்குள்ளும் வீட்டின் இருட்டுக்குள்ளுமாய் தன் வயதுக்கு மீறிய ஆசைக் காட்சிகளை மனத்தில் விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டான். அது அழகலின் அடையாளமாகி இவனையே அழிக்குமென்பதை வெகுகாலம் கழித்தே இவன் உணர்ந்தான்.

இரவு இரண்டு தடவைகள் விழித்தெழுந்தான்.

முன்புபோல் சுகம் செய்யவில்லை கனவுகள்.

வலிகள்.... வலிகள்.....

அன்றைய பொழுது இவனுக்கு உவப்பான நாளாயில்லை.

0 - 4

ஒரு மாலை இவன் வண்ணான் குள மடத்துக்குப் போய்வர விரும்பினான். திட்டித் திட்டாய் கற்பாறைகள், பாளங்கள் துருத்திக் கொண்டிருந்த பாதையில் கவனமாக அடியெடுத்து வைத்து நடக்க வேண்டியிருந்தது. மண்டபத்தில் அமர்ந்து சுற்றுப் புறத்தில் பார்வையை வீசினான்.

வயலிலே அருவி வெட்டு முடிந்ததும் ஈர மண் காயுமுன் இறைப்பு வசதியுள்ள வயல்களிலே தோட்டம் போட்டு விடுவார்கள். தோட்டங்களில் சிலர் இறைப்பு, களையெடுப்பு, கொத்துதல், சாறுதல் என்று வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். யாரோ கட்டைகளடித்துக் கட்டி மேய விட்டிருந்த மாடுகளை அவிழ்த்துச் சாய்த்துக்கொண்டு போவது தெரிந்தது. தூரத்தே, தாமரைக் குளத்தை ஒட்டிய பகுதியில் இன்னும் சிறுவர்கள் கிளிக்கோடு பாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அய்யர் வீட்டெதிரில் வயலுக்குள்ளிருந்த அடைப்புக் கிணற்றில் நீர் வார்ப்பித்துக் கொண்டு பெண்கள் சிலர் வரிசையில் போனதும் கண்டான். சூரியன் மெல்ல மறைந்து

வந்தது. வானம் சிவப்படிக்க எழுந்து போய்விடுவதுதான் நுளம்புத் தொல்லையிலிருந்து தப்பிக்கிறதுக்கான ஒரே மார்க்கம். அன்றைக்கு சற்று வீச்சாகவே காற்று அடித்துக் கொண்டிருந்ததில் சிறிதுநேரம் இருந்துபோக எண்ணினான்.

நுளம்பை நினைக்க வேறொரு ரூபகம் வந்து இவனைச் சிரிக்கவைத்தது.

‘தட்டினால் வாறன்; தடவினால் போறன்’ என்பது சின்ன வயதில் இவன் பலபேரைக் கேட்டு மடக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு நொடி. ஆண் நுளம்பு என்பது இதன் பதிலாம். நுளம்பைக் கொல்வதற்கான ஓர் உபாயம்தான் இதில் சொல்லப்பட்டிருப்பது. நுளம்பு கடிக்கும்போது அதை அடிக்க நாம் கையை இறக்கும் விசையின் காற்றதிரவில் தன் ஆபத்தை உணர்ந்துகொண்டு விறுக்கென அது எழுந்து பறந்துவிடும். அதனால் அதைக் கொல்லவேண்டுமானால் காற்றதிரவு எழாத வகையில் கடித்துக்கொண்டிருக்குமிடத்தில் மெதுவாக கையால் தடவேண்டும். இந்த உண்மையை உள்ளடக்கிய நொடிக்கு, இரவில் இரத்தமெடுக்கப் புறப்படும் ஆண் நுளம்பு தன் மனைவியிடம் இவ்வாறு சொல்லிப்போகும் என்ற பதில் எப்படி வந்து பொருந்திற்றென்று, இவன் இன்றுவரை விளக்கிக் கொண்டதில்லை. ஆனாலும் பெண் நுளம்பே தன் இன உற்பத்திக்கான அதிக சக்தி தேவைக்காக உக்கிரமான ரத்த வேட்டையில் ஈடுபடுவதென்பதை க. பொ. த. வந்து தெரியும் வரை இக்த நொடியை இவன் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

இருட்டியிருந்தது. ஒரு சிகரெட் குடிச்சிட்டுப் போவம்.

‘ராசன்?’

‘ஓம். ஆரது.’

‘அது நான்.... ரகுநாதன்.’

ரகுநாதன் வந்தான். ‘நீயாய் இருக்குமெண்டுதான் கூப்பிட்டுப் பாத்தன்.’

‘பாத்துக் கனநாள்.... குருந்தடி வந்தாலும் உன்னைப் பாக்கேலாது. பந்தடி மும்முரம் போலை.....?’

ரகுநாதன் லேசாய் சிரித்தான்.

இவன் சிகரெட் பற்றவைத்தான்.

வைரவ கோயிலடியில் இரண்டு பரப்புக் காணித் துண்டொன்று இருந்தது ரகுநாதனின் குஞ்சாச்சிக்கு. மாலையில் பள்ளி முடிந்த பின் விளையாட்டாய் வேலை செய்ய ரகுநாதனும் வருவான். இருவருக்கும் பெரும் பொழுதுகள் வயலுக்குள்ளும் தரைவை வெளியிலும்தான் கழிந்திருக்கின்றன. பள்ளியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்களுடைய நட்பு, இவன் மாற்றலாகி சங்கத்தானைக்குப் போன பின்பும் அறுந்துவிடாமல் இவ்வண்ணம்தான் தொடர்ந்தது. இவன் க. பொ. த. சாதாரணம் பாஸ் பண்ணியபோது ரகுநாதன் ஏ. எல். படித்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு படிப்பைக் குழப்பிக் கொண்டு வாசிகசாலை, சனசமூக நிலையம், பந்தடி, கட்சியென்று திரிந்து கொண்டிருந்தான். குருந்தடியில் பலபேர் இவனது நட்பு வட்டத்துள் இல்லை. ரகுநாதனோடுதான் இவனுக்கு நெருங்கிய ஒத்துப்

போதல்கள் இருந்தன. சரிகளையும் பிழைகளையும் அவர்கள் பேசி அறிந்தார்கள். பிழைகளை விமர்சனம் செய்தார்கள். இவன் மலைநாடு வேலையாகிப் போனபின், இருவருக்குமிடையே பெருந் தொடர்புகள் இல்லை. அதை உணர முடியாதவகையில் அவர்களின் வேறு ஈடுபாடுகள் ஆழ்ச்சி பெற்றிருந்தன.

ரகுநாதனுக்கு உடனடியாகச் சொல்ல ஒரு விஷயம் இருந்தது. சொல்லலாமோ என்றொரு யோசனையும் கூட எழுந்தது. அவர்கள் வெட்டி வந்த உறவினர்கள். அதனால் வேறு விஷயத்தைப் பேசினான். ‘வாசிகசாலையிலை ரத்தினத்தின்ரை படம் வைச்சாச்சு.’

‘எப்ப இது.’

‘இண்டைக்குக் காலமை தான். இதாலை கட்சிக் கிளைக்குள்ளையம் பிரச்சினை வரும் போலை இருக்கு....’

‘ஏன்.’

‘அதெல்லாம் கொள்கை சம்பந்தமான விஷயம். இன்னொரு நாளைக்குப் பேசுவம்.’

‘ஏன், உனக்குப் போற அவசரமோ.’

‘இல்லை. நீ அவசரப்படுவியே எண்டுதான்....’

‘இல்லை, நீ சொல்லு.’

பொக்கற்றுக்குள் எதையோ நுணாவித் தேடியபடி, ‘கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி ரண்டாய் உடைஞ்சதிலையிருந்து சொன்னாத்தான் எல்லாம் வடிவாய் விளங்கும்’ என்ற ரகுநாதன் கொம்பூனிஸ்ட் அகிலத்துக்குள் குருச்சேவினால் ஏற்பட்ட முதற் பிரச்சினை தொடங்கி இலங்கையில் எட்டாவது தேசிய மாநாட்டுக்குப் பின் சீனச் சார்பு கொம்பூனிஸ்ட் கட்சிக்குள்ளேயே ஏற்பட்ட உட்கட்சிப் பூசல் வரை சொல்லிவர, தேவராசன் இடையிட்டான்: ‘அதுசரி. இதுக்கும் ரத்தினத்தின்ரை போட்டோவை வாசிகசாலையிலை வைச்சதாலை வரப்போற பிரச்சினைக்கும் என்ன சம்பந்தம்.’

‘இருக்கு’ என்று சொல்லி ரகுநாதன் புகையிலைக் காம்பு திருகி வாயில் அதக்கினான். பின் சொன்னான்: ‘சாதிப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தளவிலை ஒரு புரட்சிகரக் கட்சிக்கு ஒரு கருத்து நிலை இருக்கு. அதாவது..... ஒரு நிலைப்பாடு இருக்கு.’

‘சரி.’

‘தனிமனிசரை அழிக்கிறது மூலம் சமூக விடுதலையை வெண்டெடுக்க ஏலாதெண்டு அது சொல்லுது. எந்தச் சமூகக் கொண்டுகமையையும் மக்களின்ரை போராட்டத்தாலைதான் அழிக்க ஏலுமெண்டது அதுகின்ரை வாதம். அப்படியிருக்கேக்கை, தனிநபர் அழிப்பிலை நம்பிக்கையும், கட்சித் தொடர்பு ஈடுபாடு அனுதாபம் எண்டு எதுவும் இல்லாமலிருந்த ரத்தினத்தின்ரை கொலை, தன்ரை சமூகத்தின்ரை நலனிலை அக்கறையுள்ள சராசரிக்கும் கொஞ்சம் கூடின ஒரு தனி ஆளின்ரை கொலையாய் மட்டுமாயே இருக்க ஏலும். கட்சி இவையனைப்

பெரிய தியாகிகளாய்க் கொண்டாடியிருந்தது. ரத்தினத்தின்ரை போட்டோவை கட்சிக் கிளை வைச்சிட ஏலுமா, நீயே யோசிச்சுப் பார்.’

‘ஓகோ, இது அப்படியொரு பிரச்சினையோ. அதுசரி, கட்சிக் கொடியாலை ரத்தினத்தின்ரை மய்யத்தைப் போத்திக் கொண்டு சுடலைக்குப் போக இருந்த நேரத்திலை பாலு குதிச்சதுக்கும் இதேதான் காரணமோ.’

‘இதே தான். வாற புதன்கிழமை கொம்பூனிஸ்ட்டுகளும் சாதிப் போராட்டமும் எண்ட தலைப்பிலை ஒரு அரசியல் வகுப்பு இருக்கு. மாதகல் கந்தசாமி வருகுது. நீயும் வாவன். நல்லாயிருக்கும்.’

‘நான் இந்தமாதிரி ஒரு வகுப்புக்கும் அங்க வந்ததில்லை.....’

‘நான் வருவன்தானே, கூட வா.’

‘எத்தனை மணிக்கு.’

‘ஏழு ஏழரை மணியளவிலை.’

‘எங்கை நடக்கும்.’

‘அது ஆறரை ஏழு மணியளவிலை தான் தெரியும். ரகசிய வகுப்புத்தானே. அதாலை கடைசி நேரத்திலைதான் சொல்லுவினம். பயப்படத் தேவையில்லை. பொம்பிளைப்பிள்ளையளே வருகுதுகள். உன்ரை மச்சாள் யோகம், ராணி, கிளியெல்லாரும் வருவினம்.’

‘சரி வாறன்’ என்று எழுந்தான் இவன்.

‘இன்னுமொண்டு.....’

‘என்ன.’

‘இண்டைக்குக் காலமை இந்திரனைக் கண்டன். சுண்ணாகத்திலை ஆச்சியின்ரை செத்த வீட்டுக்குப் போட்டு வாறதாய்ச் சொன்னான்.....’

‘பெத்தாவாயிருக்குமோ.’

‘ஓமோம்..... பெத்தாச்சி எண்டுதான் சொன்னான்.’

ரகுநாதனை அனுப்பிவிட்டு வரும்போது ஒரு சோகத்தைச் சமந்து வருவதுபோல் மனம் பாரமாய் இருப்பதை இவன் உணர்ந்தான்.

0 - 5

வீட்டில் வந்திருந்து யோசிக்கையில் மனமெல்லாம் கொதித்து மெழுகாக நொதுநொதுப்பாவது போல் இருந்தது இவனுக்கு. நீண்டகாலம் நினைக்காமல் இருந்துவிட்டான் தான். அது சாத்தியமாகியது எப்படியென்பது இன்னும் இவனுக்கு விளங்காமலே இருந்தது. சிரட்டை எரிகிடங்கு கறுத்தும், கரிந்த வீச்சத்துடனும் கிடப்பது போல் மனக் கிடங்கில் அவளது நினைவுப் பகுதி, காலப் புழுதியின் வாடை அடித்தது திறக்க.

தாயைப் பெற்றவள் அவள். எவ்வளவோ தலைமுறைகளில் தொடர்ந்துவந்த ஆச்சி, அந்தத் தலைமுறையில் தான் சில குடும்பங்களில் அம்மா ஆகியிருந்தது; அப்பு அப்பா ஆனது. ஆனாலும் பெத்தாச்சி பெச்சாச்சியாகவே

இருந்தது. பெத்தாவை மட்டுமா, தாயைக் கூட இழப்பின் வலிகளுடன் இவன் நினைத்ததே இல்லையே. எவரை நினைக்கிற அளவுக்கும் ஒரு மன வெறுமையை இவனது அப்பா விட்டுவைக்கவில்லை. எல்லோரது அன்பையும் தான் கொட்டி, எல்லோருக்குமான அன்பையும் தானே சவிகரித்துக் கொள்கிற இந்த அன்பு என்ன அன்பு. அவா அன்பா. அவர்கள் சுற்றத் தழுவி வளரவில்லையென்பது எவ்வளவு பெரிய சோகம். சந்தை தெருவிலே கண்டால் கூட ஒதுங்கிப் போகிறமாதிரித் தானே அந்த உறவுகளின் நிலை. மாமன் நாகநாதி சின்னப் பிள்ளையில் தாயைத் தின்னியான இவன் தலையில் குட்டியது போல் இப்போதும் குட்டத்தானே பார்க்கிறார். இன்னொரு மாமா தர்மலிங்கம் பசுபதியின் மகனாகையாலேயே காணவும் பிடிவாதமாய் மறுப்பவர். அப்புத்துரை அவன் பக்கமாய்த் திரும்புவதுமில்லை. வடிவு மாமி கண்டால் கண்களால் கதைப்பாள். சித்தன் சிவன் மட்டும் தான் எதையும் எவரையும் யோசியாமல் அவனோடு நின்று கதைப்பது. மாமா மாமி பெரியப்பா சித்தப்பா என்று எந்த உறவு வட்டத்துள் ஒட்டி இவனும், தங்கை பவளமும் வளர்ந்தார்கள். எல்லாம் நினைக்க ஆத்திரமாக, வெறுப்பாக வந்தது தந்தை மீது. தங்கை மிகச் சின்ன வயதிலேயே கல்யாணமாகிக் கொண்டு தப்பியோடி விட்டாள். கணவன் மாமன் மாமி மைத்துனர்கள் மச்சாள்கள் என்று ஒரு புதிய உறவுவட்டம் விழுந்துவிட்டது. இவனுக்கு.....? சாமி, மாம்பழம், ராசர், சிறிதாய்க் கனகி தவிர வேறு யார். ஆனால் நேரமாக ஆக இவனில் கோபம் தணிந்தது. ஒரு தந்தைக்கு எவ்வளவு பாசப் பிணைப்பு இருந்திருக்க வேண்டும், சகலரையும் மறக்கும் படியாக தன் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்கிறதற்கு, தானே தாயாய், பெத்தாவாய், மாமனாய், சிற்றப்பனாய்.... அந்தளவு அன்பைச் செலுத்தப் பயில்வது தவம். அதை அடைய தன்னின் பெரும்பங்கு வாழ்க்கையை அவர் நிராகரித்தார். சின்ன வயதில் நிகழ்ந்தது தான். இருந்தும் இவனுக்கு ரூபகம். ஒருநாள் முழுக் மெதுமைப்பட்ட கூந்தல் காற்றில் பறக்க, நெற்றியில் திருநீறும் பொட்டுமாய், சந்தனம் மணக்கப் பூசி புதுச் சேலை கட்டிய ஒரு பெண்ணை ஒரு உறவுக்காரர் உனக்குத் தான்.... உனக்காய்க் காத்திருந்தவன்.... வாழ்ந்து கொள் என்று கூறி வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு முரட்டுப் பிடிவாதத்தில் போய் விட்டார். மாலையில் வண்டி கட்டிப்போய் திரும்ப அவளை வீட்டில் விட்டுவந்தார் அவர். அவரை வணங்கலாம்.

அன்றிரவு சாப்பிட்டுப் படுக்கப் போகும்போது பெத்தா இறந்துவிட்டதை இவன் சொன்னான்.

‘தெரியும்.’

தெரியமோவோ. ஏன் அப்படியானால் சொல்லவில்லை. இவன் மனத்துள் குமைந்தான். ஆனால் எப்படிக்கேட்க.

பிறகு ஒரு பொழுதில், ‘என்ன இருந்தாலும் பெத்தா பாவம்’ என்றான்.

‘ம்.’

நித்திரை வரச் சிரமப்பட்டது. இவனுக்கு வெளியுலகம் காட்டியவள் அவள். தாய் மடியை தங்கை பிறந்து ஆக்கிரமிக்க, பெத்தா மடியையே சுகமாக்கி

வளர்ந்த ஒரு பருவம் இருந்தது. அவள் செல்லுமிடமெல்லாம் இவன் பின்னால் அலைவான். ஞாபகச் சிம்புகள் கிளர்ந்தன.

பெத்தா... பெத்தா.... நாளைக்கு உன்னோடை நானும் சந்தைக்கு வரட்டுமே பெத்தா.

நாளைக்கோ... நாளைக்கு நான் சந்தைக்குப் போகேல்லையே அப்பு.

சின்னத் தேவராசன் வெதும்ப பெத்தாவுக்குப் பொறுக்காது. நான் சும்மா சொன்னன் ராசா, காலம்புற வெள்ளை எழும்பி வெளிக்கிட்டு நில்லும், பெத்தா போகேக்குள்ளை வந்து கூட்டிக் கொண்டு போறன், என்ன.

கிழங்கு வண்டில் போற நேரத்துக்கு எழும்ப வேணுமோ.

ம்.

சரி பெத்தா.

அங்கிருந்து மூன்று மைல் தூரத்தில் சந்தை. போகும் தூரமெல்லாம் கதைப்பான் சின்னத் தேவராசன். இல்லாவிட்டால் கேள்விகளாய்க் கேட்பான். பார், இந்த வயசிலை விடுப்புப் புடுங்கிற மாதிரியை? என்று செல்லமாய்க் கடிந்து கொண்டு பெத்தா அலுக்காமல் பதில் சொல்லி வருவான்.

பெரும்பாலும் நடந்து தான் போக வேண்டி வரும். சிலவேளை கடசார்க் கற்களில் கால் இடறி நகம் கிழிந்தோ, தோல் உரஞ்சியோ அவஸ்தைப்படுவான். பாவம் புள்ளை என பெத்தா அன்பில் நனைப்பான். வருகிற போது, தேங்காய் அல்லது கிழங்கு விற்றுவிட்டுத் திரும்பும் ஏதாவது ஒரு வண்டியில் பேரனை ஏறவைத்து விடுவான். அதற்காக எப்படியெல்லாம் வண்டிக்காரனை கெஞ்சுவான் பெத்தா. அதுகூடப் பரவாயில்லை. வண்டியில் ஏற்றிவிட்டு வண்டியின் வேகத்துக்கு தலைச் சமையோடு ஓட்டமும் நடையுமாக வருவான். வண்டில்காரன் ஏய்... இந்தா.... என்று கம்பினால் தட்டினால் மாடுகள் மறுபடி ஓடத் துவங்கும். பெத்தாவும் ஓடுவான். முசி முசிச் சிரமப் படுவான். அதுதான் அப்போது இவன் மனத்தில் துருத்திக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் அதுமட்டுமா அவள் நினைவு.

அம்பலந்துறை வயலில் பெத்தாவுக்கு ஒரு துண்டு நிலம் இருந்தது. அறுவடை முடிய மிளகாய், வெண்டி, கத்தரி, பயற்றை, பாகல் என்று பயிரிட்டு விடுவான் பெத்தா. தானே கொத்தி, இறைத்து பராமரித்துக் கொள்கிற அளவுக்கான சிறு தோட்டம் தான்.

மாலையில் மணல் நிறைந்த வழியில் சின்னத் தேவராசன் தாண்டித் தாண்டி வரும் வேகத்துக்குத் தகவாய் தானும் நடந்து வருவான் அவள். அவளுக்கும் அந்த வேகம் வசதியாக இருந்திருக்கும் போல. தோட்டத்துக்கு வந்ததும் இவனை வரம்பிலே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு அவள் தன் வேலைகளில் கவனமாவாள். சின்னத் தேவராசன் தூரத்து அல்லிக்குளம் வரைக்கும் வரம்புகளில் ஓடி விளையாடுவான். வாழைத் தோட்டங்களின் தொங்கு சருகுகள் புகுந்து மிதப்பான். மஞ்சட் பூப் பொலிந்த சணல்களுக்குள் மறைந்து மீள்வான். ஒரு சமயம் வானத்துச் சிகப்பு மஞ்சள் வர்ணங்களையும், பட்ட பனை மரத்தின் நுனித் துளைகளில்

தலைநீட்டிக் குரலெடுக்கும் கிளி மைனாக் குஞ்சுகளையும் கவனித்துக் கொண்டு அண்ணாந்து அமர்ந்திருப்பான்.

பெத்தா வயலுக்குள் மாறாடி போடமாட்டான். குறுக்குக் கட்டுத்தான். புல் செதுக்கிக் கொண்டிருக்கையில் பெத்தாவின் குறுக்குக் கட்டு சிலவேளை அவிழ்ந்துவிடும். அவளது கிழமுலைகள் புல்லைச் செதுக்க இடிக்கும் ஒவ்வொரு உதைப்புக்கும் தொடையில் கிடந்து குலுங்கும். சின்னத் தேவராசனுக்கு அதுவும் லயிப்புத்தான். பெத்தா இவனைப்போல் யாரையும் அணைத்து வளர்த்ததில்லை.

ஆனால் பின்னாளில் எப்படி மாறிப் போனான். அதுவும் தாயார் இறந்த கையோடு, அவளது அன்பும் ஆதரவும் எப்போது அதிகமாகத் தேவைப்பட்டதோ, அப்போது மாறிப்போனானே. பசுபதியின் மகனாக இருந்த காரணத்தாலேயே தன்னுடைய அரவணைப்பைப் பிடிவாதமாக மறுத்திருந்தான். அந்த வயதில் சின்னத் தேவராசன் அவளது புறக்கணிப்புக்களால் சுடுபட்டிருக்கிறான். அது பிரதிபலிப்புகள் செய்யும் பருவம். இவனும் அப்படித்தான் வெறுக்கப் பழகியிருந்தான் போலும்.

இவனுக்கே இந்த நிலைமையெனில்..... பசுபதிக்கு?

அவரால் லேசவில் மாறிவிட முடியாதுதான்.

அன்று வெகுநேரமாயிற்று இவன் தூங்க.

அத்தியாயம் ஐந்து

0 - 1

புதன் கிழமை மாலை அய்ந்தரை ஆறு மணியளவில் இவன் குருந்தடிக்குப் புறப்பட்டான். வீட்டிலிருக்கும் போதே தெளிவாய்க் கேட்டது, விண் கட்டி விண்ணில் ஏற்றிவிட்டிருந்த கொடியின் மம்ம்ம்..... நாதம். தரையைவுள் இறங்கியதும் கண்கள் மேலே பாய ஒரு பருந்தளவில் கொக்குக் கொடியொன்று வானில் நீந்திக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. ஆளையரமாவது நிலத்தில் அதன் அளவு இருக்கும். இறக்கி கொண்டுபோவதென்றாலும் இரண்டு மணி நேரம் பிடிக்கும்.

ரகுநாதன் வாசிகசாலையில் நிற்பானாவென்று ஒரு யோசனை பிடித்தது இவனில். பந்தடிக்குமிடத்தில் இருப்பான். பந்தாட்ட மைதானம் பக்கத்தில் தான். அங்கேயும் இல்லாவிட்டால்தான் கஷ்டம். திரும்புவதைத் தவிர வேறு வழி இருக்காது. சந்திரன், யேசு, சந்தியாப்பிள்ளை போன்ற இன்னும் சிலரோடும் இவனுக்கு ஓரளவு நட்பு உண்டுதான். ஆனாலும் ரகுநாதன் அளவு இல்லை. மற்றவர்களோடு பழக விரும்புவதில்லையென்று கூடச் சொல்லலாம். மனத்துள் எதுவளவிலோ ஒரு விலகல்.

அந்தச் சமூகமும் அடாவடித்தனம் நிறைந்ததில்லைத் தான். சண்டித்தனம் காட்டுகிற குடும்பமாய் எதுவுமில்லை. வெட்டு, குத்து, கொலையென்று பெரும்பாலும் அங்கு நடப்பதில்லை. ஆனால் தன் வறுமையையும் வசதியீனங்களையும் அடக்குதல்களையும் ஏற்க மறுத்து திமிறத் துவங்கிக் கொண்டிருந்தது அது. காயப்பட்ட கால், தாக்குப் படுவதிலிருந்து தப்பிக்க எப்போதும் ஓர் உஷார் நிலையில் இருக்குமே அதுபோன்ற ஓர் உயிர்த்தனம் அதனுள் நிறைந்துகொண்டிருந்தது. இதற்கான காரணங்களை பலவாறாய் விளக்கலாமெனினும், சுட்டிக்கூறும் படியாய் ஓரம்சமும் இருந்தது. அது பிரதியட்சமும் கொண்டது.

இவன் வயலிலிருந்து வீதியில் ஏற, மோகனதாஸ் நூலகம் என்ற பெயர்ப் பலகையோடு கம்பீரமாய் நின்று கொண்டிருந்தது அந்தக் கட்டிடம். நிறைய முதியவர்களும் இளைஞர்களும் உள்ளேயும் வெளியேயுமாய்.

பந்தடி முடிந்திருந்தது. இவனைக் கண்டுகொண்டு ரகுநாதன் வந்தான்.

‘ஆறரை மணியாகுதே ரகு’ என்றான் இவன்.

‘ம். ஆக்கள் போயிருக்கினம் மாதகலைக் கூட்டிக் கொண்டு வர. பஸ் எண்ட படியால் கொஞ்சம் முன்ன பின்ன தான் ஆகும். வா, வீட்டை போய்வருவம்.’

இருவரும் போய்க் கொண்டிருக்கையில் ரகுநாதன் சொன்னான்: ‘நீ இண்டைக்கு வந்திருக்காட்டி நாளைக்கு நாங்கள் அங்கை வாறுதுக்கிருந்தம்.’

‘ஏன். என்ன விஷயம்.’

‘பொறு. முதல்லநான் வீட்டை போய் மேல் கழுவவேணும். அதுக்குள்ளை சந்தியாப்பிள்ளையும் வந்திடுமெண்டு நினைக்கிறன். ஆறுதலாய்ப் பேசுவம்’ என்றான் ரகுநாதன்.

வேதக் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ரகுநாதனின் வீடு. கோயில் எல்லை தாண்டினால் வருகிற வீடு அவனது தான். இவனுக்கு ரூபகம் இருக்கிற அளவில் தென்னைகள் பனைகளுக்குள் சமார் இருபத்தைந்து குடிசைகள் வீடுகள் அளவில் இருந்த ஒரு வாழிடமாகவே அது இருந்தது ஒரு காலத்தில். ஒன்றிரண்டு மாரிக் கிணறுகள் மட்டுமே இருந்தன. இப்போது ஒன்றிரண்டு கட்டுக் கிணறுகள் வந்திருந்தன. சில வீடுகளுக்கு காணி எல்லைகளும், வேலிகளும் கூட இருந்தன.

எப்போதோ ஓரிருமுறை அது தாண்டிப் போக வர நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களில் இவன் பார்த்திருக்கிற இடம்தான். ஆனால் உள்ளேயிருந்து அதன் கட்டுமானத்தைப் பார்க்க வியப்பாய் இருந்து கொண்டிருந்தது.

இவனைத் திண்ணையில் அமரச் சொல்லிவிட்டு ரகுநாதன் கிணற்றடிக்கு ஓடியிருந்தான். நாலைந்து வீடுகளுக்குப் பொதுவான கிணறாயிருக்கும். சற்றுத் தள்ளிய ஒரு இடத்தில் துலா நீட்டித் தெரிந்தது.

அப்போது ரகுநாதனின் தமையன் கந்தையா எங்கோ ஒரு மரத்தில் கள்ளிறக்கிக்கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தார். இவனைக் கண்டுகொண்டு, ‘ஆர்..... தம்பி ராசனே..... கனகாலம் கண்டு’ என்றார். பின், ‘கொட்டில்ல கள்ளு குடுக்கவேணும், நேரம் போட்டுது, இருந்து கதையுங்கோ வாறன்’ என்றுவிட்டு அவசரமாய் நடந்தார்.

இன்னும் நேரமாகத்தான் அந்த வீட்டின் சனத்தொகை தெரியவரும். கந்தையாவின் மனைவி பிள்ளைகளுடன் பத்துக்குக் குறையாது. இத்தனைக்கு ரகுநாதனின் இரண்டு அக்காளமார் சடங்கு கட்டிக்கொண்டு போயிருந்தார்கள். கந்தையாவின் பறப்பை உணர்வு பெரிய சிரமமில்லை. அவர் நாளில் பன்னிரண்டு மணி நேரம் வேலைசெய்தார். காலை மாலை அய்ந்தாறு தென்னைகளில் கள்ளிறக்கினார். பனங்களளுக் காலத்தில் அதுவேறு தனியாக. ஒன்பது பத்து மணிக்குள் முடித்துக் கொண்டு மரம் வெட்டப் போவார். குழுக்களாக வேலை செய்தாலும், செய்யும் வேலைகளுக்கு தனிக் கணக்கு உண்டு. பிறகு மாலை

திரும்பினால், அந்தக் களைப்போடேயே கள்ளிறக்கல். குளித்துவிட்டு வந்து, சிலவேளை குளிக்காமலேயும், படுக்க ஒன்பது பத்து மணியாகிவிடும். வெறும் மேலோடு அவரைப் பகலில் கண்டிருந்தால் யாருக்கும் துணுக்கம் வரும். மார்பு ஏறக்குறைய மரத்தன்மை பெற்றிருந்தது. கைகளில், உட்புறத் தொடைகளில் பனம் பொருக்குகள்போல் தோல் படை கட்டியிருக்கும். தன்னைத் தேய்த்துத் தேய்த்து அந்தக் குடும்பத்தைப் பராமரிப்பது கந்தையாதான். தன் பிள்ளைகள், தன் மனைவியென்று விசேசமாகக் கவனிக்க முடியாவிட்டாலும், தனக்குப் பிறகு தன் தம்பிதானேயென்று ரகுநாதனில் அவருக்குப் பாசம் அதிகம். அந்த நன்றியும் உணர்வும் ரகுநாதனிடமும் உண்டு. அவனது விளையாட்டுப் புத்தியைக் குறைசொல்ல முடியுமாயினும், அவன் சும்மாவும் இருப்பதில்லை. அரசாங்க வர்த்தமானியில் வரும் தகுதியுள்ள வேலைகளுக்கெல்லாம் எழுதிப் போட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தான். ரகுநாதன் குடும்பத்தை உதாரணத்தின் பருக்கையாகக் கொண்டால், அந்தச் சமூகத்தின் சீற்றத்தை எவராலும்தான் உணர முடியும். அது மரம் வெட்டியது, தேங்காய் பிடுங்கியது, கள் இறக்கியது, கூலி வேலை செய்தது ஆனாலும் வாழ்வு ஸ்திரீப்படவேயில்லை. ஒரு காலத்தில் மாரி அவர்கள் வாழ்நிலத்தை அச்சுறுத்தியது. பின் ஒரு மாயத்தில் போல் வெள்ளம் புகுவது கொஞ்சம் கொங்சமாய்த் தடைப்பட்டுப் போனது. இப்போது ஆபத்தற்ற வெள்ளம்தான் வரும்.

கந்தையாவின் மனைவி கொட்டிலில் குழந்தைகளோடு பொருமியதை இவன் கண்டிருந்தான். ஏனென்று காரணத்தை துல்லியமாய் அறிதல் சிரமம். அதுபோன்ற உள்ளடங்கிய பொருமுகைகளால் காற்றிலும் ஒரு மெல்லிய அழகையின் ஒலி அங்கே இழைந்து கொண்டிருந்தது தான். அங்கே ஒரு நெரிசல் உருவாகியிருந்ததாய்த் தோன்றிற்று இவனுக்கு. அழவும் தனிமையற்ற நெரிசல். அடுத்த வீட்டில் எழக்கூடிய ஏய்..... உறுக்கல் இங்கே அதிரவை ஏற்படுத்துகிற நெரிசல். கொஞ்சவும் கோபிக்கவும் முடியாத நெரிசல். அது இனி பிதுங்கத் துவங்கும். துவங்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நசிதல் தவிர்க்க இயலாததாய் இருக்கும். அது பிதுங்குதல் தொடங்கும் புள்ளி எதுவாயிருக்கும்.

ரகுநாதன் வந்தான். இருவருக்கும் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் ரகுநாதனின் தாய். குடித்துவிட்டு இருவரும் வேதக் கோவில் முன்னாலுள்ள மணலில் சென்று அமர்ந்தனர்.

0 - 2

நீண்ட உடலும், வட்டில் விரிந்த ஓலைச் சிறகுகளுமாய் கருநிழலென பனை மரங்களும் தென்னை மரங்களும், வாளை நோக்கிச் சிறகடித்தும் மண்ணைவிட்டு நகரா அவற்றின் பிடிமானம் மிகுந்த வியப்பு, பற்றினைத் தக்கவைத்துக் கொண்டே வளரும் முயற்சியின் அளவுகளா உடம்பு நெடுகவுள்ள தழும்புகள்.

இரண்டு பக்க விறாந்தைகளும், நடுக்கூடமும், பலிபீடமும், மணிக்கூண்டுக் கோபுரமும், வெள்ளம் கனவிலும் கருதாத உயரத் தளமும் என பெரிய தேவாலயம் அது. திருப்பணி நிறைவு பெறாவிட்டாலும் அதன் இருத்தலில் ஒரு நிறைவுத் தன்மை இருந்தது. தளம் இன்னும் மண்ணாக, சுவர் இன்னும் சாந்து பூசப்படாததாக. இருளுக்குள் நின்றிருந்தும் தேவாலயத்தின் குருசு கரிய அடையாளமாய் வாவில் தெரிந்தது.

சமீபத்திலிருந்த இலுப்பை மரம் ஒன்றில்போலும் அதன் அருமைப் பூவுக்கு ஒன்றோ இரண்டோ வெளவால்கள் விழுந்து சடசடத்துப் பறந்தன.

கேட்ட இவனுக்கு சிலுவிலுக்கும் குருந்தடிக்குமிடையே நீண்டு கிடந்த பெருந்தெருவில் நின்ற இலுப்பை மரத்தின் ஞாபகம் வந்தது. அந்தப் பகுதியைப்போல் அதையும் பார்த்தது அந்தக் காலங்களில் குறைவு. அது பெத்தாவோடு சம்பந்தப்பட்டது. இவனறிந்த மரங்கள் எல்லாவற்றையும் விட அந்த இலுப்பைக்கு வயது அதிகம். ஏறக்குறைய அதன் சம வயது கொசுகாத்தைக்கு. அவள் இன்னும் இருக்கிறாளெனவே எண்ணினான். அவள் காலாத்தி.

இவனுக்கு தன் பாட்டியோடு சின்ன வயதில் நடந்த உரையாடலொன்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

அந்த நெடுந்தெரு அப்பொழுது மண்ணொழுங்கையாய் இருந்தது. பெத்தா கடகமும் மண்வெட்டியும், இறைப்புப்பட்டையும் கொண்டு தோட்டத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள், சின்னத் தேவராசனோடு.

இலுப்பை மரத்துக்கு பின்காட்டியபடி கொசுகாத்தையின் மண்வீடு. கைத்தடியில் தொங்கிக் கொண்டுபோல் முற்றத்தில் நடந்தபடி அல்லது திண்ணையில் கால்களை நீட்டிக் கூனியிருந்து பாக்குரலில் வெற்றிலை இடித்தபடியென்று இரண்டு சித்திரங்களில் மட்டுமே பலருக்கும் காட்சியாவன. ஒருநாள் டொக்.... டொக்..... என்று பாக்குரலில் வெற்றிலை இடிக்கிறாள் கொசுகாத்தை. வாய் எதையோ அசைபோடுகிறது. வசவையோ திருப்தியையோ. ஒவ்வொரு தடவையிலும் ஒவ்வொரு அம்சம் இவனில் வியப்பை விரித்திருக்கிறது.

ஒரு தடவை இது.

பெத்தா.

என்ன அப்பு.

அது என்ன பெத்தா.

அப்பிடயெல்லாம் சொல்லக்கூடாது ராசா, அது கொசுகாத்தை.

ஆத்தையெண்டு சொல்லவேணுமோ.

ம்.

ஏன் அப்பிடி இருக்கிறா.

கிழண்டிப் போனா எல்லாரும் ஒருநாளைக்கு அப்பிடித்தான்.

நீயும் அப்பிடி ஆவியா.

நானோ, நான் இப்பவே அப்பிடித்தானே இருக்கிறன். நாரித்தண்டை நிமித்த

(முடிபேல்லையே.

அம்மா?

ம்.

யோகம்?

ம்.

அப்போது சின்னத் தேவராசன் சிரிக்கிறான்.

என்னப்பு, ஏன் சிரிக்கிறாய்.

நான் இந்தமாதிரி ஆகவே மாட்டன் பெத்தா.

சரி.

சந்தி இலுப்பை நான்கு பேர் கட்டிப் பிடித்தாலும் கொள்ளாத சுற்றளவுடையது. நான்கு காணி மூலைகளையும் கவிந்து நின்றது. ஆனால் தன் வெய்யில் பட கிளைகளை இஞ்சி இஞ்சியாய்ப் பரத்திக் கொண்டும், செழுமையின் செறிவுகளில் தாழ்ந்துகொண்டுமாய்த் தான்.

இலுப்பை பூக்கும் காலத்தில் தேசமெங்கும் வாசமடிக்கும். காய் பிடித்து பழுக்க ஆரம்பித்தால் தேசத்திலுள்ள வெளவால்களெல்லாம் அங்கே பறந்துவரும். அவை எழுப்பும் கர்ச்.... சத்தத்தில் உறக்கங்கள் கலையும். சிலவேளைகளில் மரணஒலி எழுப்புகள்.

இவன் விழித்துக் கேட்பான்: என்னம்மா சத்தம் அது.

தாய் சொல்வாள்: வெளவால் எதோ வலையிலை விழுந்திட்டுது போலை.

வவ்வால் எதுக்கம்மா.

கறிகாய்ச்சித் தின்னத்தான்.

உவாய்க்.

என்ன உவாய்க். நாகநாதி மாமா மாட்டிறைச்சி தின்னுவான் தெரியமெல்லோ.

‘என்ன பெரிய யோசனை’ என்ற ரகுநாதனின் பேச்சில் இவன் எதார்த்தத்துக்குத் திரும்பினான்.

‘இந்தப் பக்கம் வந்து கனநாளெல்லே..... அதுதான் எதோதோ யோசனையிலை இருந்திட்டன்’ என்று சொல்லி இவன் சிரித்தான்.

அப்போது சந்தியாப்பிள்ளை அங்கே வந்து சேர்ந்தான். ‘மாதகல் இன்னும் வரேல்லையாமே.’

‘வரேல்லை’ என்றான் ரகுநாதன்.

‘அதுசரி, மணியம் கிட்டுணு..... யேச ஒருத்தரையும் காணேல்லை. எங்கை போட்டினம்.’ சந்தியா கேட்டான்.

எல்லோரும் கிருஷ்ணன் வீட்டிலிருந்து பேசுவதை ரகுநாதன் தெரிவித்தான்.

‘அப்பிடி என்ன ஆலோசனை தனியாய்.’

சந்தியாப்பிள்ளைக்கு மறைக்க வேண்டியதில்லை. அவன் கட்சி வாலிபர் சங்கத்து ஆள். கூட இருப்பவனும் நம்பிக்கையான நண்பன்தான். ‘விஷயம் உங்களுக்குள்ளயே இருக்கட்டும். மந்துவில்லயிருந்து ஆக்கள் வந்திருக்கினம்.’

‘ஆர், வேலையா ஆக்களோ.’ இவன் கேட்டான்.

‘இல்லை. வேலையாவின்றை கூட்டாளியள் ரண்டு பேர்.... வல்லி, காசி எண்டு.’

‘என்ன விஷயமாய்.....’ சந்தியாப்பிள்ளை கேட்டான்.

‘ரத்தினத்தை விழுத்தின பிரச்சினையை அந்தளவில் விட அவையின்றை ஆக்களுக்கு விருப்பமில்லையாம். அதுக்கு உதவிகேட்டு வந்திருக்கினம்.’

‘என்ன மாதிரி உதவி.....’

‘ஆயுதம். அதோடை கொஞ்ச நாளைக்கு அவசியம் வந்தால் ஒழிச்சிருக்க ஒரு இடம். பிறகு வழக்குக் கிழக்கு வராமல் எதாவது செய்ய ஏலுமெண்டால்..... கொஞ்சம் பண உதவி.....’

‘இதிலை எந்த உதவியை எங்களாலை செய்ய ஏலும்’ என்று சந்தியாப்பிள்ளை கேட்டான். ‘ஆயுதமெண்டால் அவை அச்சவேலி, சங்காலைப் பக்கம் போக வேணும். அங்கை இல்லாத துவக்கே மற்றவையிட்டை இருக்கு.’

‘அவைக்கே அது வேணுமெல்லோ. அதாலைதான் எங்களிட்டை வந்திருக்கினம். தறுமபரம், கண்டாவளைப் பக்கத்திலை கள்ளத் துவக்குகள் எடுக்கலாம்.....’

‘அதைக் கூட அவையாலை செய்ய ஏலும். எண்டாலும் அது இல்லைப் பிரச்சனை. எங்களுக்குக் கொள்கை ரீதியாய் இதிலை மறுப்பிருக்கு.....’

‘மெய்தான். எண்டாலும் இதை எங்களின்றை எதிரியின்றை பிரச்சினையாய் எடுக்காமல், எங்கட சமூக வர்க்க ஆக்களின்றையாய் பாக்கவேணுமெல்லோ. ரண்டு கள்ளத் துவக்கு எடுத்துக் குடுக்கிறதிலை பெரிய கொள்கைப் பிழை வந்திடாது.....’ என்றான் ரகுநாதன்.

‘உன்னாலை எடுத்துக்குடுக்க ஏலுமோ.’

‘ஏலும். கேட்டால் எடுத்துக் குடுப்பன்.’

சாதிப் போராட்டத்தின் செல்திசைகளும், அதன் கடுரங்களும் எண்ண சின்ன அதிர்ச்சியொன்று ஓடியது இவனது இதயம் பூராய்.

சந்தியாப்பிள்ளையும் ரகுநாதனும் ஒரு தெளிவுக்கு வந்திருந்தனர். செல்திசை ஒன்றாயிருக்கிறவர்களின் அபிப்பிராய பேதங்கள் தீர்க்கிற சுருவு அதில் இருந்தது.

‘ராசன்.....’ சிறிதுநேரத்தில் சந்தியாப்பிள்ளையின் அழைப்புக் கேட்க இவன் திரும்பினான். அவன் ஒரு பீடியை எடுத்து இவனிடம் தீப்பெட்டி வாங்கிப் பற்றவைத்துக்கொண்டு சொன்னான்: ‘எல்லாத்தையும் அறப் பேசி உறவு கொள்ளறது நல்லது. நீர் எங்களோடை கிட்டக் கிட்ட வரக்கூடிய ஆள்தான். எண்டாலும் உமக்கு எங்களோடை கருத்தியல் ரீதியாயோ, கட்சி ரீதியாயோ சேர்மதியில்லை. இல்லையே. நீர் உம்மட கொப்பரைப்போல தமிழரசுக்கட்சி ஆள்தான். இல்லையெண்டால் மகாசபை ஆள். இன்னும் இன்னும் எம்.பி. க்குப் பின்னாலை திரிஞ்சு எதாவது நன்மையெடுக்க நினைக்கிறவர் அவர்.’

ரகுநாதன் பேசவேணுமென்று சொன்ன விஷயத்தைத் தொடங்குகிற முன்னோடி வார்த்தைகளே அவையென்பது இவனுக்கு விளங்கியது. சந்தியாப்பிள்ளை பேச எடுத்த விஷயத்தைப்போலவே, பேசின முறையையும்

இவன் விரும்பவில்லை. ஆனால் இடையிட முடியாதிருந்தது. போதுமான தகவல்களோ, புதிய சிந்தனையின் விளக்கங்களோ இல்லைப்போல, குழப்பமாக இருந்து கொண்டிருந்தான். சிகரெட் எடுத்துப் புகைத்தான்.

ரகுநாதன் மௌனமாயிருந்தான். ஒரு எல்லைவரை விட்டுப் பார்க்கலாம் என்பது போல. சந்தியாப்பிள்ளையிடமிருந்த அந்த வெட்டு ஒண்டு, துண்டு ரண்டான மாதிரியான பேச்சு எப்போதும் எதிர்மறையான பலனையே கொடுத்துவிடுவதில்லை.

‘அப்பிடியான ஆக்கள் எங்கடை பக்கத்திலையும் இருக்கின்றமெண்டதை நான் மறுக்கேல்லை. எண்டாலும் அவை உம்மடை கொப்பர் மாதிரி வருஷா வருஷம் வண்டிலோடை போய் மாட்டு வண்டில் ஊர்வலத்திலை கலந்து கொள்ளுறேல்லை. அவையின்றை தொடர்பு, பற்று எல்லாம் செவ்வநாயகத்துக் காய்த்தான். நீங்களெண்டால் எம். பி. யின்றை ஆக்கள். எடுபிடியள் மாதிரிக் கூப்பிட்ட உடனை ஒடுற ஆக்கள். சாதியை ஒழிக்கப்போறமெண்டு சக்கிலியரோடை சேந்து எம். பி. குப்பை கூட்டிக் காட்டி எல்லாரையும் பேய்க்காட்டியிட்டு பாதயாத்திரை நடத்தேக்கை மூண்டு நாளாய்க் கொப்பர் கூடத் திரிஞ்சாராமே.’

இவனைத் தாக்குகிற ஒரே நோக்கத்தோடேயே அன்று வந்தவன் போல் சந்தியாப்பிள்ளை அத்தனை காட்டத்தோடு சொன்னது இவனை உறைநிலை அடையவைத்துவிட்டது. சிகரெட் கையில் வீணாய் எரிந்து புகைந்து கொண்டிருந்தது.

சந்தியாப்பிள்ளை தொடர்ந்தான்: ‘எல்லாம் விளக்கமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டு போனால் வீண் பிரச்சினைதான் வரும். இதிலை இருக்கிற சரி பிழை உமக்கே தெரியும். தனியாய் இருக்கேக்கை யோசிச்சப் பாரும். நான் கொஞ்சம் காட்டமாய்ச் சொல்லியிருப்பனே தவிர, சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான். சரியான மனச்சாட்சியுள்ள ஆளாய் இருந்தால் எங்கடை சமூக நிலையைப் பற்றியும் நீர் கொஞ்சம் அக்கறைப்பட வேணும். கெதியிலை, தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கமெண்டு ஒரு அமைப்பு துவங்க இருக்கு. எந்தச் சாதியிலை இருக்கிறவையும், எந்தக் கட்சியிலை இருக்கிறவையும் இதிலை சேரலாம். மனச்சாட்சி இருக்கிறவைக்கான ஒரு அமைப்பு இது. இப்ப பாரும், உங்கடை அரசியல் ஈடுபாடு தமிழரசுக் கட்சியோடையெண்டாலும் சாதிக் கொடுமைக் கெதிராய் இந்த அமைப்பிலை தாராளமாய்ச் சேந்து உழைக்கலாம். உங்கடை சாதி ஆக்களை இந்த விஷயத்திலை நெருங்கவே ஏலாமல் இருக்கு. எனக்கெண்டால் ஏனெண்டு விளங்கேல்லை. அந்த மனிசன் சித்தம்சிவம் எல்லா ரகசிய வகுப்புக்கும் வந்துது. சரி, அந்தச் சமூகத்திலையிருந்து எங்களை ஆதரிக்க ஒரு ஆளாவது இருக்கு எண்டு நெச்சுக்கொண்டு போய்க் கேட்டால்..... அந்தாள் கிறுக்குக் கதையெல்லாம் கதைக்குது. வேறை வேறை ஊரிலை உங்கடை சாதி ஆக்கள் எவ்வளவு தீவிரமாய் இருக்கினம், தெரியுமே. ஏன் ராசன்,

நீராவது சொல்லுமன் அப்பிடி என்ன காரணத்திலை நீங்கள் பின்னடிக்கிறியள் எண்டு. ஒருவேளை நீங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியில்லையோ.’

அவற்றின் நியாயங்கள் லேசாய் இவனுக்கும் புரிந்தன. ஆனாலும் விழுந்தவை குடுகள்.

‘சரி, ராசன் தன்னை விருப்பத்தை நல்லாய் யோசிச்சிட்டுச் சொல்லட்டும். இப்பவே ஒரு முடிவைச் சொல்ல வேணுமெண்டு நீ நிச்சிக்குது சர்வாதிகாரம். சொன்னாலுமென்ன, ஆள் இஞ்சை நிக்கப் போறதில்லைத் தானே.....’ என்று நிலைமையைச் சரி செய்தான் ரகுநாதன்.

சந்தியாப்பிள்ளை அடங்கினான். ஆனாலும் ஏதோ ஒரு கோபத்தோடு மந்துவிலார் வந்த விஷயத்தை பிறகு பிரச்சினையாக்கி ரகுநாதனோடு வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இவன் நேரத்தைப் பார்த்தான். ஒன்பதரை மணிக்கு மேலே. இனி அரசியல் வகுப்பு தொடங்கினாலும் தன்னால் நிற்க முடியாதென்று புறப்பட அவசரப்பட்டான். ‘ராசன்..... நிலிலும்..... நிலிலும்..... இந்த இருட்டிலையே போப்போறீர். கையிலை லயிற்றும இல்லை. சூள் கட்டிக் தரட்டோ. வயலுக்குள்ளதானே, பிடிச்சுக்கொண்டு போயிடலாம். சூள் கொண்டு போறது நல்ல முசுப்பாத்தியாய் இருக்கும்’ என்று விட்டு, இவனது சம்மதத்துக்குக்கூடக் காத்திராமல் ரகுநாதனின் வீட்டுக்கோடி தென்னம் பாளை மட்டை தேடியெடுத்து கிழித்து நன்கு கட்டிக் கொண்டு வந்தான். பிறகு ரகுநாதனையும் வற்புறுத்தி வயற்கரை வரை அழைத்துக்கொண்டு போய் சூள் கொளுத்திக் கொடுத்து அனுப்பினான்.

0 - 3

மெல்லிய பனியோடு வீசிய காற்று சட்டென்று இவன் வயலுக்குள் இறங்கியதும் சிலிர்க்க வைத்தது. நிலவு, பெருநட்சத்திரக் கூட்டம் ஏதுமற்றிருந்த வானத்திலிருந்து இருள்மட்டுமே சொரிகிறதோவென பிரமை ஏற்பட்டது இவனுக்கு. கையிலிருந்த சூள், வரப்பைக் கண்டு நடக்க மட்டுமே உதவிற்று. பாம்பு குறுக்கே கிடந்தாற்சூட அந்த வெளிச்சத்தில் காணமுடிந்திராது. சூளைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். சாதாரணமாக நடக்கும்போது கைவீசும் கணக்கில் காற்றின் திசையறிந்து தன்னில் சூளின் பொறிகள் புறந்துவிடாமல் முன்னாகவோ பின்னாகவோ அழுத்தம் கொடுத்து வீசத் தெரிந்துவிட்டால் பிறகு சுலபம் தான். இவன் சூள் பிடித்து பாதித் தூரம் கடந்த பின்தான் அந்த லாவகத்தைக் கற்றுக்கொண்டது. சூளில் பந்தத்தின் தீயில் போன்றில்லை, நெருப்பின் வெளிச்சமே அடிக்கும். பெரும்பாலும் சிவப்புக் கதிரே பிரவாகிக்கும். தீயாகும் போது சிலவேளை மஞ்சளும்.

இவன் மனது ஒரு தோல்வியில்போல் கனத்துக் கிடந்தது. சந்தியாப்பிள்ளையிடம் இனிமையாயும் மரியாதையாயும் பழகக் கூடிய தன்மை

இருந்தது இவன் கடைசியாகச் சந்தித்த போதில் கூட. வக்கிரம் இப்போதுதான். சிலகாலமாகத்தான். ஏன் இப்படி.

‘தம்பர்.... தம்பர்..... பங்கை பின் சில்லுச் சுத்துது.’

அவசரமாய் எங்கோ சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்த தம்பர், ஏதோ வேட்டிதான் சில்லில் சுற்றுகிறது என்று சொல்லப்படுவதாய்ப் புரிந்து, பிறேக் இல்லாத சைக்கிளை காலினால் வேகம் குறைத்து குதித்திறங்கித் தடுமாறி குனிந்து பின் சில்லைப் பார்க்கிறார். சொன்ன வட்டங்கள் மதகிலிருந்து சிரிக்கின்றன. அப்போதுதான் பதற்றமான வார்த்தைகளில் தான் ஏமாறிவிட்டமை தெரியவருகிறது தம்பருக்கு. மனத்துள் சபித்துக்கொண்டே மீண்டும் சைக்கிள் ஏறிப்போகிறார்.

தவறணையில் வலு குடியான நேரம்.

‘அந்த மரத்திலை கையை இந்த மாதிரி விரிச்சுப் பிடிச்சுக்கொண்டு வைச்சிருக்கவேணும். நான் மூண்டு தரம்தான் இந்த மரத்திலை குத்துவன். அதுக்குள்ளை அந்தாள் தன்ரைபாட்டிலை கையை எடுக்கும். இல்லாட்டி என்றை பேரை மாத்தி வையுங்கோ.’

‘எப்பிடி அப்பையா... எப்படி.’

‘மந்திரம் தான். வேறையென்ன.’

‘மந்திரமும் மயிரும். நான் வைக்கிறன். எங்கை எடுக்கப்பண்ணு பாப்பம்.’

சீனன் போய் வெகு அஞ்சாமையோடு அந்த மரத்தில் அப்பையா காட்டியபடி கையை விரித்து வைக்கிறான்.

அப்பையா எழுப்பிப்போய் இந்த மரத்துக்கு முன்னால் நின்று மந்திரம் ஜெபிப்பதுபோல் பாவனை பண்ணுகிறான். பிறகு, ஒண்டு..... என்று மரத்தில் குத்துகிறான். பிறகு, ரண்டு..... என்று குத்துகிறான்.

இன்னும் சீனனின் கை அசையக்கூட வில்லை. அசையாது என்று சிலபேர் எண்ணுகிறார்கள். அப்பையா மந்திரம் தெரிந்தவன், இந்தா சீனன் கையை எடுத்திட்டான் என்று சிலர்.

அப்பையா வந்து இன்னொரு போத்தல் கள்ளை பிளாவில் வாங்கி ஏந்திவந்து பழைய இடத்தில் அமர்ந்து கொள்கிறான்.

‘அப்பையா.....’

‘என்ன அவசரம். மூண்டாவது குத்துக்குள்ளை சீனன் கையை எடுக்காட்டிக் கேளுங்கோவன்.’

ஆனால் அப்பையா அந்த மூன்றாவது குத்தை எப்போதும் குத்துவதில்லை.

இந்தமாதிரி கேந்தி, கிண்டல், குசம்பு, குயுத்திகளெல்லாம் அந்தச் சமூகத்தில் அண்மைக் காலமாய் அதிகம். அதுவும் ஒருவகைக் கலகக் குணமென்பதை சந்தியாப்பிள்ளையூடாக இப்போது இவன் புரிகிறான். ஆனாலும் அந்தக் கலகத்தால் இவன் மனத்தில் எப்படிக்க் கசப்பு படரலாம். ஒருவேளை அதில் ஏதேனும் நியாயம் இருக்கிறதோ. ஆனாலும் அது அவனின்

நியாயமே. விடுபடுதல்களை வேறு வழிவகைகளில் சாதிக்க நினைக்கும் இவனின் நியாயம் வேறாகவே இருக்க முடியும்.

சில நிகழ்வுகளை இவன் எண்ணிப் பார்த்தான்.

கடந்த பொதுத் தேர்தலில்தான் தமிழ்க் காஸ்கிரஸ் கட்சிக் கோட்டையென்ற தளத்திலிருந்து சரிந்து, தமிழரசுக் கட்சியின் அங்கத்துவத் தொகுதியானது அது. அந்த ஆண்டிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கான உரிமை சிடைக்கும்வரை தாடி வளர்க்க ஆரம்பிக்கிறார் நவரத்தினம் எம்.பி. அடுத்த ஆண்டிலிருந்து பொங்கல் நாளன்று மாலையில் கொடிகாமம் சந்தையிலிருந்து ஆரம்பித்து, நுணாவில் கண்ணகை அம்மன் கோயிலில் முடியும் மாட்டு வண்டி ஊர்வலம் தொடங்கப்பட்டதாய் இவனுக்கு ஞாபகம். சாரமும், வெனியனுமாய், தலையில் துவாய் கட்டிக்கொண்டு எம்.பி.யே வண்டில் விடுவார். குட்டி வாழைகள், தோரணங்கள் கட்டி வகைவகையான வண்டிகள் ஊர்வலத்தில் வரும். கூடார வண்டி, கூடில்லா வண்டி, திருக்கல் வண்டி, சின்ன வண்டி, பதினாறு சுற்று வடக்கன் மாட்டு வண்டி என்று வண்டிகளின் வகைகள்.

தெரிந்த யார் யாரிடமோ வெல்லாம் மாட்டு வண்டி வாங்கிப் போய் பசுபதியும் ஊர்வலத்தில் கலந்திருக்கிறார். சாதி ஒழிப்புக்காக சமபந்தி போஜனமும் பாதயாத்திரையும் தமிழரசுக் கட்சி நடத்திய போதில், அதைப் பாடையாத்திரையென்று கொம்பூனிஸ்டுக் கட்சி சார்பான பத்திரிகைகள் கேலி செய்த நேரத்திலும் பின்னிற்காமல் அவர் அதில் கலந்துகொண்டதும் நிஜமே. எம்.பி.யை நெருங்க முனைந்து தன்னால் முடிந்த ஆக்கூடிய ஓர் எல்லையை அவர் அடைந்திருப்பதையும் இவன் அறிவான். இவனை எம்.பி. அறிந்து கொண்டதுகூட பசுபதியின்ரை மோன் என்ற அடையாளத்தில்தானே.

பாதித்தாரம் இவ்வாறான சிந்தனையில் கழிய வைரவ கோவில் சமீபித்தது. சூலவைரவர் கோயிலென்று அதற்குப் பெயர். அழிநிலையில் கிடந்தது. ஆக்ரோஷமான தெய்வங்களுக்கு அதுவும் விருப்பத்துக்குரிய அம்சமே. லேசான அச்சம் மனத்தின் மேற்பரப்பில் அடித்தது. அப்பால் தரைவை நீரில் கற்பாளங்களிலிருந்து தவளைகளும் தேரைகளும் பாயும் தொபுக்.... தொபுக்... சத்தம் மனத்தை உலுப்பத்தான் பார்த்தது.

மாட்டுவண்டி ஊர்வலத்தின் நினைவுச் சுவட்டோடு அந்த இடத்தில் வர அங்கே ஒரு காலத்தில் நடந்ததாய் சாமியும், சித்தன்சிவமும், இன்னும் சிலரும் சொன்ன வண்டிச் சவாரிகளின் நினைப்புத் தோன்றியது. வண்ணான் குளக்கரையோரம் வரை இவன் நடந்தான். அங்கே சற்று உயர்ந்து தட்டையாய்க் கிடந்த வெளிர் கல்லில் ஏறி நின்றான். வான வெளிச்சத்தில் அப்பெரும் பரப்பை ஒரு நோட்டமிட்டான்.

தமிழ் வருஷப் பிறப்பன்று மதியத்துக்கு மேல் சவாரி அங்கே துவங்கும். சவாரி நடப்பதற்கு அதைவிட்டால் வேறிடம் இல்லைத்தான். அப்போது இரண்டு தார் வீதிகள் இடைவெட்டிக் கிடந்தன. இல்லாவிட்டால் அரைக் கட்டை முக்கால்கட்டை தூரத்துக்கு அதில் சவாரி நடத்தலாம். அயம்பது

வருஷங்களுக்கு முன்னால் வண்டிச் சவாரிப் பயித்தியமொன்று வடமாகாணம் முழுவதும் பரவியிருந்தது உண்மை. ஆறேழு வருஷங்களாக யாழ்ப்பாணம் முற்ற வெளியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தினகரன் விளையாட்டு விழாவில் வண்டிச் சவாரிப் போட்டி ஒரு முக்கியமான அங்கம். அதுவே சவாரிகளின் அந்தமாயும் ஆனது.

வருஷம் பூரா மாடுகளைச் சவாரிக்குப் பழக்கி, அந்த ஒற்றை நாளில் வெற்றி தோல்வி காண்கிறது பலகாலமாய் இருந்து வந்திருப்பதாயே தெரிந்தது. சித்தன்சிவன் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருந்தார். சித்தன் சிவத்துக்கே இளமைக் காலத்தில் அது தொழிலாக இருந்ததாம். இருபதின் மிடுக்கில் முரட்டு நாம்பன்களை அடக்கி வண்டியில் பூட்டி, மற்றைய சவாரி வண்டி மாடுகளையும், ஜனங்களின் சத்தங்கள் சூக்காட்டுகைகளையும் கண்டு மிரளாமல், நேர் கோட்டில் கடிவாள இழுப்புக்குத் தக இலக்கைநோக்கி வேகமாய் ஓடுவதற்குப் பழக்கியெடுப்பதில்தான் வெற்றியே அடங்கியிருக்கிறதாய் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். வடக்கன் மாடு பார்க்கப் பிரமாண்டம்தான். பெரிய கொம்புகள் அச்சம் தருவனதான். ஆனால் பாரமிழுக்கத்தான் உகந்தவையாம். நாட்டு மாடுகளுக்கு நிகரில்லையாம் எதுவும். அவர் தானே சவாரியில் பங்குபற்றுவதில்லையென்றும் மாடுகளைப் பழக்கி விற்பதை மட்டுமே செய்ததாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். மாட்டுத் திருடரிடமிருந்து பாதுகாத்து, தரகர்களின் சுத்துமாத்துகளுக்கு மசியாமல் பேரம் முடித்தால் அதில் நல்ல வருமானமே கிடைக்குமாம்.

வானத்தில் மேக சஞ்சாரம் தெரிந்தது.

மறுகணம் இருபது முப்பது சவாரி வண்டிகள் ஒரு பெரும் பரப்பில் ஏகப்பட்ட கூச்சல்களுக்கிடையில் போட்டியில் ஈடுபட்டிருப்பதுபோல் ஒரு பிரமை. சவாரி வண்டிகள் போல் துண்டுதுண்டான மேகங்கள் அத்தனை விரைவில் பறந்துகொண்டிருந்தன. சில மோதிக் கவிழ்ந்தன. சில பிய்த்துக்கொண்டு வேறு திசையில் பாய்ந்தன. அவன் அதிசயத்தோடு பிரமையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

கண்ணில் நீர் கசிந்து பார்வை மங்கிவர இவன் திரும்பிக்கொண்டு, கல்லிலிருந்து இறங்கி சூளை வீசியபடி வீட்டுக்கு நடந்தான்.

0-4

இவன் வீடு சென்றபோது பசுபதி வந்துவிட்டிருந்தார். அவ்வளவு நேரம் வெளியே நின்றதற்காக கடிந்துகொண்டார். அவர் நாணயக்கயிறு பிடித்தது, மாட்டு வண்டி ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டதெல்லாம் இவனுக்காகவேயல்லவா. இவன் அமைதியாக எல்லாம் தாங்கினான்.

படுத்ததும் அவர் நித்திரையாகிப் போனார். இவனில்லை.

அன்று சித்தம்சிவம் வீட்டுக்குக் கிட்டப்போயும் அவரைப் பார்க்காமல் வந்தது இவனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது.

சின்ன வயதிலிருந்து மாமா என்றுதான் அழைத்து வருகிறான். உண்மையில் இவனது தாயார்தான் அவரை மாமாவென்று அழைத்து வந்ததாக ஞாபகம். அவன்முலமாகவேதான் அவர் பற்றிய ஞாபகங்கள் வரமுடியும்.

இவனுக்கு ஞாபகமிருக்கிறவரையில் சித்தன்சிவத்தின் பாட்டனார் பெயர்தான் சித்தன். நீண்டகாலம் உயிரோடிருந்தவர். தந்தையின் பெயர் பூதன். இவரைக்கூட சின்ன வயதில் சிவம் மாமா என்றேதான் அம்மா அழைத்திருக்கிறாள். சித்தன் பின்னால் எப்படி வந்து ஓட்டிற்றென்று எந்த அனுமானமும் இல்லை. இவன் சின்னத் தேவராசனாய் அங்கனயிருக்கிற கொய்யா, நாவென்று பாய்ந்து திரிந்த காலத்தில் சித்தன் சிவத்துக்கு சவாரி மாடு பழக்குவது தான் வேலையாக இருந்திருக்கிறது. மாட்டை வண்டியில் பூட்டி, பூட்டாமலென்று என்னென்ன மாதிரி ஓட்டங்கள். மட்டை வேலி, கிடுகு வேலி, பனையோலை வேலிகளெல்லாம் பிய்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டு புழுதியெழுப்பிப் பறக்குங்கள் மாடுகள். இந்த வேலி பிடுங்கிகளுக்காகத்தான் காணி மூலைகளில் மூலைக்கல் வைக்கிற வழக்கம் வந்ததென்று அப்போது பகிடிக்குப் பகிட்யாய் ஒரு பேச்சிருந்தது. மூலைக் கல்லேறி வண்டி கவிழ்ந்துதான் கோனாரின் கால் முடமாயிற்றாம். கவிழ்ந்த வண்டியையே கல்லெறி தூரத்துக்கு மாடுகள் இழுத்துக்கொண்டு ஓடினவாம். மணலொழுங்கையானதால் அன்று கோனார் உயிர் தப்பினாராம்.

சித்தனும் பூதனுக்கும் நிறையக் குடிப் பழக்கம் இருந்தது. குடித்து அடி பிடிப்பட்டு கலவரம் செய்தும் இருக்கிறார்கள். அடுத்த தலைமுறையில் அது கால் பங்காய்க் குறைந்தது. சீதேவி குடிப்பதையே வெறுத்தாள். இன்று நினைத்தாலும் இவனுக்கு அது அதிசயம். அவர்களில் ஒரு பகுதியினர், பின்னால் பெரும் பகுதியினர், கடைப் பிடித்த சைவ ஆசாரம் பலருக்கும் புதுமை. தர்மலிங்கம் மட்டுமே இவனது நெருங்கிய உறவினர்களில் பறை முழக்கி இவன் பார்த்திருக்கிறான். அதுவும் பன்றித் தலைச்சி அம்மன் கொடியேறி திருவிழா நடைபெறும் பங்குனி மாதத்து நான்கு அல்லது அபூர்வமாய் அய்ந்து திங்கட்கிழமைகளில் மட்டும். அன்று வேறு வேறு இடங்களிலிருந்தெல்லாம் பறை கொண்டு வந்து சேர்ந்து முழக்குவார்கள். கோயில் பறை முழக்க விசேஷ பயிற்சி தேவையென்று யாரோ சொல்லியிருந்தார்கள் இவனுக்கு. அது சாவுப் பறைகளைவிட தாளத்தில் வித்தியாசமானது மட்டுமில்லை, அந்தத் தாள கதியைத் தொடர்ந்து உக்கிரப்படுத்தி உச்சங்கொண்டு செல்வதற்குத் தனித்திறமைகள் தேவையாம்.

இன்று பலருக்கும் ஆதி பரம்பரைத் தொழில் மாறிவிட்டிருக்கிறது. அவர்களின் தொழிலும் பன்னப் பாய், தடுக்கு, படங்குப் பாய், வெண்காய்க் கூடை இழைத்தல் என்றாகியிருந்தது. சிலர் இன்னும் அந்த சடக்கு... சடக்குத் தொழிலில். வள்ளுவ குலம் என்று தங்களை இவர்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். ஆதி என்ற புலைச்சிக்கும் பகவன் என்ற அந்தணனுக்கும் பிறந்த பரம்பரையின் தொடர்ச்சியாம் அவர்கள். இக் குலத்திலிருந்து வந்தவளாய் இருப்பாளோ சீதேவி.

அங்கே நெசவாளருக்கான ஒரு சங்கம் கூட உண்டு. அளவான கட்டிடத்தில் இயங்கியது. சில தறிகள், உவாப் சுற்றும் வசதிகள் இருந்தன. கட்டிடம் மரக் கவிவால் முடுண்டு இருந்தது போல்தான் அங்கே அத்தொழில். அதனால் சிலருக்கு இரட்டைத்தொழில். நெசவு நெய்யாத காலங்களில் சுளகு பொத்துவார்கள். சித்தம் சிவம் இதில் விண்ணன். கரப்பு கட்டுவதிலும் அவருக்கு நல்ல தேர்ச்சி இருந்தது. ஆனால் மனிதரை ஒரு இடத்திலென்று குறிப்பாய்க் கண்டுபிடிப்பது சாத்தியம் இல்லை.

சித்தன் சிவம் பற்றி ஓரளவு இவன் அறிந்திருக்கிறான். ஆனாலும் அவரின் வயதுபற்றி வந்த இடத்தில்தான் இவன் தடுமாறியது. அறுபது..... ஏன்... எழுபது கூட இருக்கலாம் போல் இருந்தது. ஆனால் அன்று போலவேதான் இன்றும். வெற்றுடம்பு, விரி சிரிப்பு, உயர்வு இறுக்கமுமான தசைத்திரட்சியுள்ள உடம்பு, பொலிஸ் குறோப் அடித்த தலை. சித்தன் சிவத்துக்கு மொட்டையும் பிடிக்கும். நினைத்தவுடன் மொட்டையோடு வந்து நிற்கும். ஏன் மொட்டை என்று கேட்டால், அடிக்கவேணும் போலையிருந்தது என்று சர்வசாதாரணமாய்ச் சொல்வார்.

சித்தன் சிவத்தை இவன் பார்த்து வருஷ மொன்றிருக்கும். அடுத்த ஞாயிறு மலைநாடு பயணமாவதின் முன் அவரைப் பார்த்துவர இவனுள் பிரியமொன்று சடைத்துக் கிளர்ந்தது.

யோகம் என்ற ஒரு வடிவின் ஞாபகமும் எங்கோ ஒரு மூலையில் கிடந்து வண்டுபோல் இசைந்தது.

இவனுக்குத் தூக்கம் வந்தது.

தூக்கத்தில் கனவு.

கனவில்

அத்தியாயம் ஆறு

0 - 1

‘எங்கையெண்டான்ன போறதெண்டா இண்டைக்கே போட்டு வந்திடு. நாளைக்கு அங்கையிங்கையெண்டு திரியக்குடாது, சொல்லிப் போட்டன்’ என்று காலையில் சொல்லிப் போனார் பசுபதி.

முதல்நாள் குமரபுரம் போய் தங்கையைப் பார்த்து வந்ததில் கழிய அன்றொரு நாள்தான் மீதமிருந்தது எங்காவது போய்வர. மறுநாள் இரவு இவனுக்குப் பயணம். அன்றைக்கு சித்தன் சிவம் வீடு போய்வரலாமென எண்ணினான்.

வேதக் கோவில் தாண்டி நடந்துகொண்டிருந்த வேளை, ‘தம்பி..... ராசன், ஒரு கதை.....’ என்றுகொண்டு வந்தார் கந்தையா. இறுக்கிய கள்ளை கொட்டிலில் கொடுத்துவிட்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்தார் போலிருந்தது. ‘அவசரமோ’ என்று கேட்டார்.

‘இல்லை, சொல்லுங்கோ.’

‘உவன் ரகுவனைப் பற்றித்தான் கொஞ்சம் பறைய வேணும்.’

‘ஏன், என்ன விஷயம். வீட்டிலை எதாவது கதைவழியோ. ஆள் இப்ப எங்கை.’

‘போய் ரண்டு நாள். போன வந்த இடம் தெரியாது. இஞ்சை இவங்களைக் கேட்டால் வந்திடுவார்... வந்திடுவார்..... எண்டிறாங்கள். எதாவது அலுவலாய்ப் போயிருப்பாராம். கண்டறியாத கதை. எங்களுக்குத் தெரியாமல் அப்பிடி என்ன அலுவல் உவருக்கு.’

‘போகேக்குள்ளை ஒண்டும் சொல்லிப்போட்டுப் போகேல்லையோ.’

‘நான் வீட்டிலை நிண்டாத்தானே ராசன் இதுகளையெல்லாம் பாக்கிறதுக்கு. முந்தநாள் ராத்திரி ஆள் படுக்க வரேல்லை. காலமை அங்கை இஞ்சையெண்டு ஓடி விசாரிச்சா, ஒருத்தருக்கும் ஒண்டுந்தெரியல்லை. முந்தியெண்டா ஆச்சியிட்டை இல்லாட்டி என்றை மனுஷி நாகியிட்டை ஒரு சொல்லு

சொல்லிப்போட்டுப் போவான். அந்தப் பழக்கமொண்டும் இப்ப இல்லை அவரிடையே. போவார். வருவார். சாப்பிடுவார். கிடப்பார். அவ்வளவுதான். எங்கையாவது பந்தடியெண்டா மட்டும் காலமையிலையிருந்து அண்ணர் எங்கை..... அண்ணர் எங்கையெணை எண்டு ஆச்சியைக் கேட்டுத்துளைச்சுக்கொண்டு திரிவார். என்னைக் கண்டாத்தலையைச் சொறிவார். பாவம், அப்பு உயிரோடையிருந்தா அந்தாளைக் கேழ்ப்பான், இப்ப ஆர், நான்தானேயெண்டு அங்கன இஞ்சனை பொறுக்கி நாலைஞ்ச ருவாய் குடுத்தால் போயிடுவார். இப்பவெல்லாம் சாமத்திலைதான் படுக்கவும் வாறது. இப்ப ரண்டு நாளாய் அதுவும் இல்லை.

இவன் ஏது சொல்லவும் தெரியாமல் நின்றான். ம.. அதுசரி..... ந் ஆ... என்பவையும் பதில்தான். அவை எப்போதும் சார்பான பதில்களே.

‘நீரெண்டான்ன ஒருக்கா எடுத்துச் சொல்லவேணும்’ என்று விஷயத்துக்கு இறங்கினார் கந்தையா. ‘எங்கையெண்டான்ன போகட்டும் வரட்டும்... என்னெண்டான்ன செய்யட்டும்..... எனக்கு ஒண்டுமில்லை. வாற ஆபத்து அந்தரமெல்லாம் உவருக்குத்தானே. ஒண்டெண்டா, என்னையே புடிச்சுக்கொண்டு போய் உள்ளுக்கை வைக்கப் போறாங்கள்.’

‘அப்பியென்ன.’

‘இதுவும் இடைக் கேள்விதான். ஆனா ஏன் நம்பக்கூடாது. ஆள் செய்யக்கூடிய ஆள்தான்.’

‘எனக்கெண்டா உண்மையிலை ஒண்டுமே விளங்கேல்லை, கந்தையாண்ணை.....!’

‘வன்னிப் பக்கம்தான் எங்கையோ போயிருக்கிறாராம். வெளிய கிளிய தெரிஞ்சாலும்.... கடவுளே.... உதெல்லாம் பெரிய கரைச்சலுகள் தம்பி. சரி சரி, அதை ஏன் இப்ப. அவர் என்னெண்டான்ன செய்யட்டும், ஒரு நிலமைக்கு வந்த பிறகு. ஒண்டுமில்லாமல் சும்மா சங்கம், கட்சியெண்டு திரிஞ்சால்....? என்னாலை இன்னும் எத்தினை காலத்துக்கு இப்பிடி முறிய ஏலும், நீரே சொல்லும் பாப்பம்.’

இவன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். திடீரென தன் மெய்யின் வைரமெல்லாம் இழந்து அவர் நொய்மை அடைந்து போனதாய்த் தோன்றியது. அது இவனை உணர்வு ரீதியாய் உலுப்பியது.

அந்தக் காலை வேளையில் பூவரசு, முள் முருங்கை ஆதியாம் வேலி மரங்களின் அடிப்புறத்து பனிவெண் நுரை மெல்ல உருகுநிலை அடைந்து நீராய்ச் சிந்த. துளிகள் வெடித்து எங்கும் துமிகளாய்த் தெறித்துக்கொண்டிருந்தன. சூரியக் கதிருக்கு நேரே ஒரு மயிர்கொட்டி இழைவிட்டு இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. ‘அண்ணை மசுக்குட்டி, இஞ்சாலை கொஞ்சம் அரக்கி நிலலங்கோ’ என்று இவன் கண்டு சொல்ல, விலகி நின்று கந்தையா தொடர்ந்தார்: ‘இருபது இருபத்தொரு வயசாகுது. இன்னும் கைச்சிலவுக்கு என்றை கையைப் பாத்துக்கொண்டிருந்தால் நானென்ன தம்பி செய்யேலும், சொல்லும். நாப்பது வயசுக்குக் கிட்டத்தான் நானே சடங்கு முடிச்சது. இப்ப ரண்டு புள்ளையள். அதுவும் பொம்பிளைப் புள்ளையள். இந்த நிலைமையிலை எனக்கெண்டு குண்டி குந்தியிருக்க ஒரு காணிக்ந்துண்டு

வேணுமெல்லோ. ஆச்சிக்கும் நாகிக்கும் இப்பவெல்லாம் அடிக்கடி சண்டை வருகுது. உவன் ராணியும் அவளோடையாரிக்கு யாரியாய் நிண்டு வாய் காட்டுறது. ஒரு சதத்துக்கு மரியாதை காட்டுறேல்லை. எலி வளையெண்டாலும், தனி வளை வேணுமென்பினம். இல்லாட்டி இந்தமாதிரிச் சச்சரவு வரத்தான் செய்யும். அனுசரிச்சப் போகலாம். அது பெரிய பிரச்சினையிலலை. ஒரு ஆளெண்டான்ன எனக்குக் கை குடுக்க வேணும் தம்பி. ரண்டு பெட்டையளைக் கரையேத்தினது கடவுள் புண்ணியம். இப்ப இருக்கிறதிலை இவன்தானே மூத்தவன். கொஞ்சமெண்டான்ன யோசினையிலாமல்த் திரிஞ்சால்.....?’

‘மெய்தான். எண்டாலும் ரகு வாற வேலையளுக்கு அப்பிளிக்கேஷன் எழுதிப் போட்டுக் கொண்டுதான்...’

‘அதொண்டும் சரிவராது ராசன்’ என்று இடைமறித்தார் கந்தையா. ‘அப்பிளிக்கேஷன் போடுறதுக்கெண்டு இருவது முப்பது ரூபாயாய்க் குடுத்தே நான் அறுந்துபோனன். இப்ப உவன் செய்ய ஒரு வேலைதான் இருக்கு...’

‘என்ன.’

‘அப்ப விசுவமடுவிலை காணி குருக்கேக்கையே சொன்னான், எஸ்.எஸ்.சி. பாஸ்பண்ணியிருக்கிறாய், எழுதிப்போடு, காணி கிடைக்குமெண்டு. கேட்டாத்தானே. கூப்பனை கரைச்சிப் பக்கம் தெரிஞ்ச ஆக்களினரை வீட்டுக்கு மாத்திப் போட்டு அங்கத்தை தொழில்க் கந்தோரிலை பதிஞ்ச வைச்சிருந்தால் பரந்தன் சோடாப் பக்ரரியிலையாவது இத்தறுதியிலை வேலை கிடைச்சிருக்கும். இப்ப விசுவமடுவிலை காணி எடுத்த பெடியளினரை மதிப்பென்ன தெரியுமே. எதையும் கேக்கேல்லை. நான் களைச்சப் போனன். வல்லிட்டுக் குத்தி தூக்கி அடிச்ச அடிச்ச என்றை நெஞ்சு ஈஞ்சு போச்சு தம்பி. இருமல், இழுப்பு..... எண்டு நாளைக்கு நான் பாயிலை விழுந்தால், ஆர் என்னைப் பாக்கப் போகினம். புள்ளையளை ஆர் பாக்கிறது..... பொண்டிலை ஆர் பாக்கிறது. அதாலைதான் சொல்லுறன்.... இப்ப வெளியிலை போயிருக்கிறவர் வந்தவுடனை ஒருக்கா இதுகளைச் சொல்லி விளங்கப்படுத்த வேணும் தம்பி. விசுவமடுவிலை திரும்பவும் காணி குடுக்கப் போகினமாம். அக்கரையானிலை குடுக்கப் போகினமாம். இதுகளை விசாரிச்ச காணிக் கச்சேரியளுக்கு ஒருக்கா எழுதிப்போடப் பண்ணவேணும் அவனை. போறவழிக்குப் புண்ணியங் கிடைக்கும்.’

‘நாளைக்குப் பின்னேரம் நான் பள்ளிக்குடத்துக்கு வெளிக்கிறேன். அதுக்குள்ளை ரகு வந்திட்டா சொல்லியிட்டப் போவன். ஏலாட்டி காயிதத்திலையாவது எழுதிப் போடுறன்.’

‘உண்ணனை எனக்காண்டியாச்சும் இதை மறக்காமல் ஒருக்காச் செய்யும் தம்பி. நீர் சொன்னால் கேப்பான்.’ போய்க்கொண்டிருந்தபோதுதான் திரும்பிச் சொன்னார்: ‘பொழுது போட்டுது, நான் வாறன் தம்பி. அய்யா எப்பிடி இருக்கிறார்.’

அன்று சனிக்கிழமை. வேலைக்குப் போகமாட்டார். இருந்தும் அப்படி இயங்கிப் பழகிப்போயிற்று.

வெய்யில் ஏறியிருந்தது.

குழைகள் மறைத்திருந்தன கதிரை.

தென்மராட்சியைக் குழைக்காடு என்று சொல்வார்கள். குழைக்காட்டான் என்றால் கொஞ்சம் குறைவுதான். வடமராட்சியின் வலிகாமத்தின் பச்சைப் பசளைத் தேவையை தென்மராட்சியே நிறைவு செய்து கொண்டிருந்தது. பூடு கூட வாங்கிப் போவார்கள். மழையினால் குழைக்கடை துவங்க அந்த வருஷம் தாமதம். அநேகமாக முந்திய வருஷங்களில் மூன்றாந் தவணைப் பள்ளி விடுதலைக்குள் குழைக்கடை துவங்கும். குழைக்கடை துவங்கும் வரை அந்தக் குழை அடர்த்தி இருக்கும்.

மேலே நடந்து பனையடியில் பிள்ளையார் கோவில் பக்கம் திரும்பினான். இனி கோயில் காணியூடாய்ப் போனால் சித்தன் சிவம் வீடுதான்.

கந்தையாவின் மன வெக்கையை இவனால் புரிய முடிந்தது. முடிவையும் விவேகமாய் அவர் வந்தடைந்திருந்தது இவனுக்கு வியப்பு. ஒரு கிளர்ச்சி மனப்பான்மையை ஒருவர் கொண்டுவிட்ட பிறகு, அந்த மனப்பான்மைக்கேற்ற கருத்துக்களை அவர் ஏற்படுத்தான் இயலும். அதனால் ரகுநாதனுக்கு இதைச் சொல்லி ஏற்றுக்கொள்ள வைப்பதிலுள்ள சிரமத்தையும் இவன் உணர்ந்து மலைத்தான்.

ரகுநாதன் ஏன் போயிருந்தான் என்ற விஷயத்தை கந்தையா சொல்லாமல் விட்டிருந்தாலும் இவனால் ஊகிக்க முடிந்திருந்தது. தருமபுரம், கண்டாவளைப் பக்கங்களில் நிறைய கள்ளத் துவக்குகளின் ஊசாட்டம் இருப்பதை ரகுநாதன் அறிவான். அவனால் அவற்றை எடுக்கவும் முடியும்.

0 - 2

உறைந்திருந்த நிசப்தம் வீட்டில் சித்தன்சிவம் இல்லையென்பதைத் தெரிவித்தது. திண்ணையோடு தாழ்வாரத்தில் படுத்திருந்த ஒரு செங்காரி நாய் உஷாரடைந்து தலைநிமிர்த்திப் பார்த்துவிட்டு உறுமக்கூடச் செய்யாமல் மறுபடி படுத்தது. பக்கத்து வீட்டில் விசாரிக்கலாமேயென்று மெல்ல அந்தப் பக்கமாய்ச் சென்று, 'வீட்டுக்காற்றர்..... வீட்டுக்காற்றர்....' என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். அந்த வீட்டு நாய்தான் ஓடிவந்து வேலிக்குள் நின்று குரைத்தது. அவன் பேசாமல் திரும்பினான். அப்போதுதான் அன்று முக்கியமான வாரச் சந்தை நாளென்பது ஞாபகம் வந்தது. நிச்சயமாக சந்தைக்குத்தான் போயிருப்பார் சித்தன் சிவம். சனிச் சந்தை அங்கே வாழ்வியலின் ஒரு பகுதி. இனி திரும்பிவர பன்னிரண்டு மணியாவது ஆகும். அதுவரை என்ன செய்ய என்று இவன் குழம்பினான். வாய்க்கால் பக்கம் போய்வரலாமோ. கேதீசன் வீடு அங்கேதான். அவனுக்கு கொழுப்பிலே வேலை. வருவதானாலும் பொங்கலோடுதான். தகப்பனார் இருக்கக்கூடும். போனால் சந்தோஷப்படுவார்தான். ஆனால் அவரோடு பேசுவதற்கான மனநிலை அன்று இருக்கவில்லை. அங்கேயே இருந்து சித்தன் சிவத்தைச் சந்தித்துக்கொண்டு போவதுதான் சரியென்று தோன்ற, திண்ணையில் அமர்ந்தான்.

நாய் அப்போதும் பார்த்துவிட்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டது. அறிமுகமில்லாத தன்னைக் கண்டு அந்த நாய் குரைக்கவோ உறுமவோ கூடச் செய்யாதது இவனுக்கு அதிசயமாகவே இருந்தது. பிரமச்சாரியின் நாய்களுக்கான பொதுவான ஒரு போக்கோ இது என்று வேடிக்கையாக நினைத்தான். பின்னர், அது முதல் உர்..... பார்வையிலே நண்பர் விரோதியை இனங்கண்டுவிடுகிறதென்பதைப் புரிந்தான்.

திரும்பி உள்ளே, குந்துகளில், செத்தைகளில் பார்த்தான். புத்தக மெதுவுமில்லை. சில வீடுகளில் சிரிப்புப் புத்தகம், சினிமாப் புத்தகமாவது இருக்குமே. அங்கே பழைய பேப்பர் கூட இருக்கவில்லை. சலிப்போடு திண்ணைக் கப்பில் சாய்ந்தான்.

நிமிர்ந்த பார்வையில் பனையடிப் பிள்ளையார் கோவில் முடி தெரிந்தது. அந்தக் கோவிலுக்கு முன்னால்தான் முந்திய காலங்களில் போரடி நடந்தது. வாட்டன் செல்லையா விறுமன்போல் களத்தின் ஆக்கிரமிப்பாளனாய் இருந்து வெற்றிகள் குவிந்தது அங்கேதான். எல்லாம் இருட் காட்சிகளாயெனினும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தன.

'பனையடி' என்று அடைமொழி பெறுவதற்கு கோயிலைச் சுற்றி நிறையப் பனைமரங்கள் நின்றிருக்க வேண்டும். இப்போது பனைகள் குறிப்பிடும்படியான தொகையில் இல்லை. வீடு கட்டுவதற்கு வளை, மரம், சலாகையெல்லாம் பனையிலேதான் போட்டார்கள். அதனால் தொகை பனைகள் தறிபட்டன. வீடு கட்டுவதற்கான நிலத்தை வெளியாக்க இன்னொரு பக்கமாய்ப் பனைகள் பிடுங்கப்பட்டன. பனை வளவுகளெல்லாம் பெரும்பாலும் வீடுகளாய், வளவுகளில் அதனால் பனைகளைவிட தென்னைகள் மேவிய கணக்கில், ஒரு அடையாளத்துக்கு அல்லது ஞாபகத்துக்குப் போல கோயிலுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு வளவுதான் இருந்தது கொஞ்சம் பனைகளோடு. பனைகளைவிட வடலிப் பனைகள் தான் அங்கே அதிகம். பனை வடலிவளவு என்று அதைக் குறிக்கிறார்கள். கோடை காலத்தில் காற்று குடிமனைகள் பக்கம் வீசும் போது அங்கிருந்து எழக்கூடிய மலவாடைக்கு 'பொலிடோல்' இனிது.

தற்செயலாக வளையில் சொருகி வைத்திருந்த ஒரு தடித்த புத்தகம் இவன் கண்ணில் பட்டது. எழும்பி எடுக்க எண்ண வாசலில் சைக்கிள் சத்தம் கேட்டது. 'ஆர். ராசனோ' என்றபடி உள்ளே வந்தார் சித்தன் சிவம். 'இப்பதான் வழி தெரிஞ்சது போல?'

இவன் நிமிர்ந்தான். சிரித்தான்.

'ரண்டு மூண்டு நாளைக்கு முந்தி இந்தப் பக்கம் வந்ததாய்க் கேள்விப்பட்டன்.....' என்றார்.

'ஓம் மாமா. அரசியல் வகுப்பு நடக்குதெண்டு உவன் ரகுநாதன் வரச்சொன்னான். கனநேரமாயும் மாதகல் கந்தசாமி வரேல்லை. அப்படியே வேதக் கோயிலடியிலே இருந்து கதைச்சீட்டு திரும்பிப் போயிட்டன்.'

‘ஓமோம். வகுப்பும் இஞ்சைதான் நடக்கிறதாய் இருந்தது. கந்தையாதான் சொல்லிச்சது நீ வந்து போனதாய். அந்தளவு தூரம் வந்த பிள்ளை இஞ்சைலை ஒருக்கா எட்டிப் பாக்காமல் போட்டுதேயெண்டு பெரிய மனவருத்தமாய்ப் போச்சு.’

‘எனக்கும் தான் மனவருத்தம். அதுதானே இண்டைக்கு வந்திருக்கிறன். இல்லாட்டி இவ்வளவு நேரம் காத்திருப்பனே.’

‘அது சரிதான்’ என்று சித்தன்சிவம் அழகாகச் சிரித்தார். இன்னும் அந்த உடம்பில் க்ஷண வரைவுகள் வரவேயில்லையே.

பனம் ஈர்க்குப் பிடிகள் வாங்கி வந்திருந்தார். அவற்றையெல்லாம் எடுத்துப்போய் ஒதுக்கமான இடத்தில் வைத்துவிட்டு வந்தார். ‘வேறையொண்டும் விசேஷமாய் இல்லைத்தானே ராசன்.’

‘இல்லை.’

‘அப்ப நிண்டு சாப்பிட்டுத்தான் போகவேணும்.’

அவர் விறுவிறுவென சமையலை ஆரம்பித்தார். வீட்டுக்கு முன்புறமாய் ஓரத்தில் தான் குசினிப் பத்தி. உள்ளே இருந்தாலும் பேசிக்கொண்டு சமைக்கலாம். சோறு வடித்து மீன் நூண்டி அடுப்பில் வைத்துவிட்டு வந்தார்.

இவன் வளையிலிருந்த புத்தகத்தைக் காட்டிக் கேட்டான்.

‘பாரதக் கதை.’

‘படிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறியள்போலை, மடிச்சபடி கிடக்கு...?’

‘ம். உவள் சரோஜா வந்தால் எடுத்து வாசிக்க வைப்பன். எனக்கு வாசிக்க நேரமெங்கையிருக்கு.’

‘ஏன் மாமா.’

‘வாசிக்க வராதா ராசன்.’

‘இதென்ன பரிசுகெட்ட கதை...’

‘இதிலை பரிசுகெட என்ன இருக்கு. எழுத்தெல்லாம் தெரியும். வாசிச்சுப் பழக்கமில்லை. எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்க நேரமே இருக்கு.’

‘எந்தளவிலை நிக்கிறியள்.’

‘பதினெட்டாம் நாள் சண்டையும் முடிஞ்சிட்டுது. இப்பவும் அப்படியேதான் கிடக்கு. ஒரு மாசமாகுது.’

‘ஏன் அந்தப் பெட்டை வாறதில்லையோ.’

‘ரண்டு நாள் வந்திருந்தாப் புத்தகம் முடிஞ்சிருக்கும். அதுக்குள்ளை காந்தாரி வந்திட்டாள்.’

‘அதார் காந்தாரி.’

‘சரோஜாவின்ரை தாய்க்காறி. எங்கயோ கெற்பேலியிலை கிடந்தாளாம் அஞ்சாறு மாசமாய். மனிசி வந்ததோடை சனியனும் புடிச்சிட்டுது. வீண் பொல்லாப்பு. அந்தப் பிள்ளையின்ரை வயசென்ன, என்ரை வயசென்ன. கொஞ்சமாவது மனச்சாட்சியிருக்கிற மனிசரெண்டால் இப்பிடிச் சொல்ல மாட்டினம்.’

சித்தன் சிவம் கறியைக் கவனிக்க குசினிக்குப் போனார்.

அடக்கடி ஓர் அபவாதம் அவர்மீது விழுந்து கொண்டிருந்ததாயே இவனுக்கு இப்போது ஞாபகத்திலாயிற்று. முன்பும் இப்படித்தான். ஆனாலும் பெரிதாக அது மேல் விளைவுகளை உண்டாக்குவதில்லை என்பதும் முக்கியமான விஷயமே.

சித்தன் சிவம் வந்தார். ‘இன்னும் ஒரு கொதியிலை இறக்கலாம்.’

‘நீங்கள் முந்தி மச்சம் சாப்பிடுகிறேல்லையெண்டு ஞாபகம்....’

‘இல்லையே. ஆறு மாசம் மரக்கறி, ஆறு மாசம் மச்சம். முந்தியும் தான்; இப்பவும் தான்.’

‘விக்கிரமதித்தனுக்கு காடாறு மாசம், நாடாறு மாசம் போலை?’ அவன் சிரித்து, ‘அதேன் அப்பிடி’ என்று கேட்டான்.

‘மார்கழி துவங்கி ஆனி ஆடிவரை மச்சம் சாப்பிடுவன். இந்தக் காலத்துக்குள்ளைதான் பண்டித் தலைச்சி அம்மன், நல்லூர் சன்னதியெல்லாம் கொடியேறுகிற காலம். மீன் நல்ல மலிவாய் இந்தக் காலத்திலை கிடைக்கும். பிறகு ஒரு அஞ்ச ஆறு மாசம் மரக்கறி....’

‘ஏன் மாமா அப்பிடி.’

‘சும்மாதான். இந்தமாதிரிச் செய்யிறது வலு முசுப்பாத்தியாயிருக்கும்’ என்று சித்தன் சிவம் சிரித்தார்.

‘சில நாட்களுக்கு முன்பு குள் கட்டித் தந்த சந்தியாப்பிள்ளையும் அது நல்ல முசுப்பாத்தியாய் இருக்கும் என்று தான் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது இவனுக்கு. இந்தப் பகுதியில் பரவலாய் ஒரு முசுப்பாத்தி உலவுவதை இவன் உணர்ந்தான்.

என்ன முசுப்பாத்தியென்று இவன் கேட்கவில்லை. ‘இனி பாரதக் கதை எப்ப துவங்கிறது.’

‘சரோஜா வாறெண்டு சொல்லியிருக்கு. காந்தாரி திரும்ப கெற்பேலி போவாளாம். அப்ப வந்து துவங்கும்.’

சரோஜா இனி எப்படி வரமுடியும். சரோஜாதான் ஏன் வரவேணும். விந்தையாயிருந்தது எல்லாம் இவனுக்கு.

‘நீங்கள் ஊரைவிட்டுப்போய் எவ்வளவு காலம் ராசன் இருக்கும்..’

‘பதினைஞ்சு வருஷமாகுது மாமா. எண்டாலும் நான் அப்பப்ப வந்திருக்கிறன்தானே..’

‘சின்னப் பிள்ளையிலை வந்திருக்கிறாய். பிறகெங்கை. வாய்க்கால் பக்கம் வந்தா என்னை மட்டும் வந்து ஒரு எட்டு பாத்திட்டுப் போவாய். கடைசியாய் வந்து எத்தனை வருஷம்’

இவன் சிரித்தான்.

‘அப்ப....? இந்தப் பக்கத்துப் புதினம் எதுவும் தெரியாதுதானே.’

‘முக்கியமான விஷயங்கள் தெரியும்.’

‘சொல்லு பாப்பம்.’

‘பெத்தா செத்தது தெரியும்.’

‘ம்..’

‘இஞ்சை பள்ளிக்குடமெண்டு துவங்கப் போகினம்.....’

‘சரி. மாமா வீட்டு நிலைமை தெரியுமோ.’

‘அதென்ன, மாமாவீட்டு நிலைமை.’

‘அதுகளின்றை கதை பெரிய சோகம் ராசன்...’

‘ஏன் மாமா.’

‘தருமலிங்கம் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டுப் போட்டாரெல்லே.’

‘இதென்ன கூத்து.’

‘மெய்தான் ராசன். ஆறு ஏழு மாசமாகுது. சுண்ணாகத்திலை ஆரின்ரயோ கலியாண வீட்டுக்குப் போட்டு வந்த இரவு வீட்டிலை ஒரே சண்டை. தாயை அடிக்கிறதைப் பாத்திட்டு இந்திரன் ஓடிப்போய்த் தடுத்திருக்கிறான். தேப்பன் கேக்கேல்லை. ஏதோ நினையாப் பிரகாரம் கையை ஓங்கியிட்டான் போலை. விடிஞ்செழும்பிப் பாத்தா ஆள் இல்லை.’

‘பிறகு..?’

‘சன்னதி கின்னதியெல்லாம் போய்த் தேடிப் பாத்திருக்கினம். ஆள் கிடைக்கேல்லை.’

‘ம்.’

‘இப்ப ஒரு கதை வந்திருக்கு. சிவியா தெருவில்லை ஒரு பொம்பிளையோடே ஆளைப் பாத்தினமாம் ஆரோ. இந்திரன், வீட்டை வந்தால் அண்டக்குடாதெண்டு சொல்லியிருக்கிறான்.’

இவன் திகைத்தான். மாமாவா.

மாமியை நினைக்கப் பாவமயிருந்தது. அவள் விவேகமான பெண்ணுமில்லை.

சித்தன்சிவம் கறியை இறக்கிவிட்டு வந்தார். ‘ராசன் கையைக் கழுவு, சாப்பிடுவம்.’

இவனுக்கு அவரோடு பேச நிறைய விஷயங்கள் இருந்தன. கேள்வி போலக் கேட்டு, பதில்போலை அறிந்துவிட முடியாத விஷயங்கள் அவை. நீண்ட நேரப் பேச்சில்நினைவுகள் கிளறப்பட்டு ஒரு கட்டுடைப்பில்போல் அவை மனது கிழித்து வரவேண்டும். சாப்பிட்டு புறப்படும்போது ஒன்றும்பட்டும் கேட்டான்: ‘தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் துவங்க இருக்காம்.....’

‘ம். என்னோடையும் வந்து கதைச்சினம்.’

‘என்ன சொல்லியனுப்பினியள்.’

‘என்னத்தைச் சொல்லுறது. நான் உங்கடை ஆளில்லை, என்னை விட்டிருங்கோ எண்டு மட்டும் சொன்னன்.’

‘உங்கடை ஆளில்லை.... என்ன கதை மாமா இது.’

‘என்ன கதை. நான் உங்கடை ஆளில்லைத்தானே. இந்தச் சமூகத்துக்குள்ளை இருந்துகொண்டும், ஒரு வகையிலை ஒட்டாமல்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறன். நீ எதை இருக்கெண்டு சொல்லுறியோ, அதை நான்

இல்லையெண்ணுவன். எதை இல்லையெண்ணுவியோ, அதை இருக்கெண்ணுவன். நான் வெந்துபோயிருக்கிற தனிச் சீவன். எனக்கு விசேசமான விதியளை நான் உருவாக்கியிருக்கிறன். என்னைத் திரும்பவும் தளையளுக்குள்ளை இழுக்காதையுங்கோ எண்டு சொல்ல எனக்கு சுதந்திரமிருக்கெல்லோ’ என்றார் அவர்.

‘இப்படியே சொன்னியளோ’ என்று இவன் மறுபடியும் கேட்டான்.

‘இப்படியே சொன்னன்.’

‘அவங்கள் உங்களைப் பிழையாய் எண்ணிக் கோவிச்சக் கொண்டு இருக்கிறாங்கள். நேரிலை காணைக்கை கொஞ்சம் விளக்கமாய்ச் சொல்லுங்கோ.’

‘விளங்காட்டி அவ்வளவுதான். இதுக்கெல்லாம் போய் நான் விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க மாட்டன். உன்ரை எண்ணம் என்ன ராசன்.’

இவன் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்: ‘எனக்கு இதிலை ஒன்றுஞ்சொல்லத் தெரியேல்லை மாமா. நல்ல விஷயம் போலை இருக்கு. சாதிச் சண்டையள், கொலைகள் நடக்கிற நேரத்திலை எப்பிடிப் பெரும் பிரச்சினையாய் மாறியிடுமோ எண்டு பயமாயும் இருக்கு. எப்படியெண்டாலும் நான் இஞ்சை நிக்கமாட்டன் தானே.....’

‘எப்ப பயணம்.’

‘நாளைக்கு’ என்றுவிட்டு விடை பெற்றான்.

பகுதி VI

1960 க்குப் பின் (பிற்கூறு)

அத்தியாயம் ஏழு

அடர்த்தியான வெம்மைக்குள் அந்தக் காலை பிறந்ததுபோலிருந்தது ரகுநாதனுக்கு. கிழக்கில் சூரியனின் உதயரேகைகள் விரிந்து கொண்டிருந்தன. கண்கள் வெளிச்சம்பட எரிந்து தூக்கக் குறைவைச் சொல்லிக்கொண்டு. எட்டு மணிக்கு முன் கோயிலடிக்குப் போய்விட வேண்டும் என்பது ஞாபகம் வர துள்ளியெழுந்தான்.

அன்று தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் குருந்தடிக் கிளை தலைமையேற்று பன்றித் தலைச்சி அம்மன் கோயிலில் ஆலயப் பிரவேசம் செய்யவிருந்தது. முதல்நாளிரவு நள்ளிரவு தாண்டியும் யோசித்து யோசித்து திட்டங்கள் தீட்டியிருந்தார்கள். யுத்தமென்பது தந்திரோபாயங்களுடன் நடத்தப்பட வேண்டியதென்று அவர்கள் தெரிந்திருந்தார்கள். புகுத்தப்பட்டிருந்த தந்திரங்களை அக் கிளையின் சில அங்கத்தவர்கள் மட்டுமே தெரிந்திருந்தார்கள். ஆலயப் பிரவேசத்தைச் சட்டபூர்வமாய் நடத்த வெளிப்படையான ஒரு முயற்சி நடக்கையில், இயக்கத்தின் தயார் செய்யப்பட்ட ஒரு பிரிவு ஆரவாரமின்றி ஆலயப்பிரவேச உரிமையை நிறைவேற்றி, மேல் விளைவுகளை முகம்கொள்வது என்பதே அது. ஏற்படக்கூடிய குழப்பம் ஆலயப் பிரவேசத்தைத் தடுக்கும் உயர்சாதியாரை மனோரீதியாய்ச் செயலிழக்க வைக்கக்கூடும். ஒரு வெற்றி அவர்களுக்கு அவசியமாயிருந்தது. அதை ஒரு தந்திரோபாயத்திலேனும் அடைய அவர்கள் தயாராய் இருந்தனர். அதை நிறைவேற்றுகிற பொறுப்பு ரகுநாதனிடம் கொடுபட்டிருந்தது. திட்டத்தை நினைக்க மனம் ஸ்தம்பிக்கப் பார்த்தது. மனத்தை நிறுத்திட்டுப்படுத்திக்கொண்டு விறுவிறுவென கிணற்றடியில் போய்த் தோய்ந்துவிட்டு வந்தான். மரமேற ஆரம்பித்திருந்த கந்தையா மனத்தில் அதைப் பார்க்க ஆச்சரியம் வளர்ந்தது.

வேட்டி சட்டையுடன் ஒழுங்கைக்கு வந்தான். குதியன்பாலு கிணற்றடியில் நிற்பது தெரிந்தது. 'கெதியாய் குளிச்சிட்டு வெளிக்கிட்டுப் போ' என்று கத்திவிட்டு அய்சே நடாவைப் பார்க்க அவசரமாய் ஓடினான். இன்னும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவனைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டு, சித்தன் சிவம் விட்டு முற்றம் வழியாக

நடந்து புன்னைமரக் காணி தாண்டி நெசவு சங்கத் தெருவில் இறங்கினான். சங்கத்தின் முன்னால் நின்று பார்த்தால் யோகம் வீட்டு விறாந்தையில் நடப்பதெல்லாம் தெரியும். அப்போது விறாந்தையிலிருந்தது வெறிச்சோடுகை. ஏன் அப்படி.

இவனது மனம் குழம்பத் துவங்கிற்று.

எங்கோ தவறு நேர்ந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

யோகம் அப்படிச் செய்வாளா.

அதற்கு முந்திய வருஷத்தில் மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவிலில் ஆலயப்பிரவேச எத்தனிப்பு நடைபெற்றது. அதைத் தடுக்க உயர் சாதிச் சமூகம் எடுத்த நடவடிக்கைகள் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் எதிர்பாராதது. அதற்கான மாற்றுத் திட்டம் அதன் கைவசம் இருக்கவில்லை. சட்டரீதியாக எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துகொண்டுதான் களமிறங்கினார்கள். ஆயிரம் பேர்வரையில் மதியம் வரை காத்திருந்ததே மிச்சமாயிற்று.

ரகுநாதனும் போயிருந்தான்.

வேட்டியும் வெறும் மேலுமாய் கோயில் வாசலில் காலகாலம் தன் இனத்தார்க்குத் தெரியாதிருந்த உள்பிரகாரம் காண மனத்தில் பெரு ஆவலோடு காத்திருந்தான்.

பூஜை வேளைக்கு கோயிற் கதவம் திறக்கக் காத்து தீ.ஒ.வெ. இயக்கத்தினர். கோயிலின் முன்னால் அமர்ந்தும் ஆகிவிட்டது. யாரும் தகராறு செய்ய வந்தவர்களில்லை. சகலரும் ஆலயத்துள் நுழைய உரிமையுடையவர்கள் என்ற சட்டத்தைப் பயிற்சித்துப் பார்க்க வந்தவர்கள் மட்டுமே.

மணி ஒன்பதாகிறது.

பத்தாகிறது.

மாலை ஆலயத்தின் நெடுங்கதவம் திறபடவேயில்லை.

ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய வந்தவர்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்கிறார்கள். தீ.ஒ.வெ. இயக்கத் தலைவர்கள் பொலிஸ் அதிகாரிகளுடன் பேசுகிறார்கள். கோயில் கதவுகளைத் திறக்காதிருப்பதும் பிரவேசத்தைத் தடுப்பதேயாகுமென வாதிடுகிறார்கள். எஸ்.பி., ஏ.எஸ்.பி. போன்றோர் கோயில் நிர்வாகத்துடன் பேசுகிறார்கள்; சட்டத்தை எடுத்துரைக்கிறார்கள்.

இங்கிலாந்து மகாராணிக்கே கணிதம் படிப்பித்த மேதை, அடங்காத தமிழர் முன்னணியின் செயல்நாயகம் சி. சுந்தரலிங்கமே கோயில் நிர்வாகிகளை வழிநடத்த நிற்கிறபோது, யார் சட்ட விளக்கம் செய்தால் என்ன.

கதவை அத்துமீறி உடைத்து உள்ளே நுழைந்தால் தாக்குதல் தொடுக்கிற திட்டத்தோடு ஒரு பெரும் உயர்ஜாதிப் படை உள்ளே கொண்டன்கள், இரும்புக் கம்பிகள், கல்லுகளுடன் இருப்பது பின்னர்தான் தெரியவந்தது. ஆனால் கதவைப் பலவந்தமாய்த் திறப்பதையும் பொலிஸ் அனுமதிக்கவில்லை.

கதவைச் திறக்கச் செய்யும்படி வற்புறுத்தல் எழுகிறது.

கிழச் சிங்கமாய் வேட்டி, சால்வை, கைத்தடி சகிதம் கதவின் முன்னே வந்துநின்று சிரிக்கிறார் சுந்தரலிங்கம்.

கலசலப்பு எழுகிறது

கவசங்கள் கேடயங்கள் குண்டாந்தடிகள் துவக்குகள் கண்ணீர்ப் புகைக்குண்டுகள் அணிந்தும் தாங்கியும் தரித்தும் சுமார் முந்நாறு பொலிஸார் மேலதிகாரிகளின் உத்தரவை எதிர்பார்த்துத் தயார் நிலையில்.

எந்த விநாடியிலும் எதுவும் நடக்கலாம்.

சுந்தரலிங்கம் அங்கிருந்து விலகவும் மறுக்கிறார். சுந்தரலிங்கம் எஸ்.பி. அவரைக் கைது செய்ய உத்தரவிடுகிறார்.

சுடிச் செல்லவும் மறுக்கிற சி. சுந்தரலிங்கத்தை நான்கு அய்ந்து பொலிஸ் அதிகாரிகள் வந்து தூக்கிக்கொண்டு பொலிஸ் வானுக்குச் செல்கிறார்கள். சிம்மாசனத்தில் இருப்பதுபோல் தலைநிமிர்ந்து, கைத்தடியை செங்கோல் போல் உயர்த்திப் பிடித்து ஒரு பாவனையில் அவர். ஒரு வெறுக்கத்தக்க மனிதனை, அந்த வெறுப்பையும் மீறி ரகுநாதன் விரும்பிய கணம் அது. ஆ..... கம்பீரமென்பது அதுதான். கம்பீரத்துக்கு வேறு தோற்றம் இல்லை.

ஆலயக் கதவைப் பூட்டி வைத்திருந்ததுக்கெதிராய் ஆலய நிர்வாகத்தின் மேல் வழக்குத் தொடர ஆலோசனை சொல்கிறது காவல்துறை. ஒம், அதுசரிதான். ஆலயப் பிரவேசத்தைத் தடுப்பது தான் குற்றம். அதைத்தான் பொலிஸ் தடுக்க முடியும். கதவைப் பூட்டி வைப்பதைக் குற்றமா இல்லையா என்று நீதிமன்றம்தான் முடிவு செய்ய வேணும்.

சுட்டம் மௌனமாய் ஒரு பெரும் தோல்வியுடன் கலைகிறது.

அன்றைக்கு அப்படி ஆகிவிடக்கூடாது.

அவன் ஒரு திட்டத்தின் செயல்நாயகமாக அன்றைக்கு இருக்கப்போகிறான்.

திட்டம் பல படிமுறைகளை உடைத்ததாயிருந்தது. அதன் முதற்படி அவனும் யோகமும் கணவன் மனைவிபோல் கோவிலுக்குப் போவது. அங்கே அவர்கள் யாரையும் தெரிந்ததாய்க் கண்டுகொள்ள மாட்டார்கள். இதன் இன்னொரு விளக்கம் தம் சாதிகளைக் கண்டுகொள்ளக் கூடியமாதிரி நடக்காமலிருப்பது என்பது. ஒரு சின்ன சரசத்தோடு அவனது காதல் மனைவியாய் அவள் இயங்க வேண்டிய விதங்களைப் பாடம் போலல்லவா போதித்திருந்தான். திட்டத்தின் பிசிறற்ற தன்மைதானே அன்றைய வெற்றியை உறுதியென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. நிறைவேறாது போலிருக்கிறதே. இரவு ஒன்பதரை மணியளவில் கூட கிளி வீட்டுக்கு யோகம் வந்தபோது ஏழரை மணிக்கெல்லாம் வெளிக்கிட்டிருந்துவிடுவேன் என்றல்லவா சொல்லியிருந்தான். ஒரு துரோகத்தில் மாட்டியது போல் அவன் எரியத் துவங்கினான்.

எட்டு மணி ஆகியது. வீட்டில் போய்க் கூப்பிட்டுக் கேட்டுவிட முடியாது. அவள் அண்ணன் இந்திரன் ஒரு விளங்காத பயல். ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் போக, சின்னராசு வீட்டுக்குத்தான் ஓடினான். அவனது தங்கையைக் கூப்பிட்டு

யோகம் வீடு அனுப்பினான். அவள் திரும்பி வந்து, 'யோகம் வரமாட்டாவாம்' என்றாள்.

அதிர்த்து நின்றான் ரகுநாதன். ஒரு கணம்தான். மறுகணம், 'நீ வெளிக்கிடடி. சீலை கட்டிக்கொண்டு வா. கெதியாய். நேரம் போகுது' என்று கத்தினான்.

போகிற வழியில் ஆறுமுகம் வீட்டில் தயாராக வைத்திருந்த புதுப்பாணை, பொங்கல் படையல் சாமான்கள் அடங்கிய பையை எடுத்துக்கொண்டு கோவிலை நோக்கி வயல்களுடாய் கிளியும் ரகுநாதனும் விரைந்தனர். கிளியை அவன் நடக்கக் கூடவிடவில்லை. கோயில் தெரியும்வரை ஓடவே வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பாவம் கிளி, வியர்த்து விறுவிறுத்துத்தான் கோயில் வந்து சேர்ந்தாள். அவனுமே ஏறக்குறைய அந்த நிலைமையில்தான். திட்டமிட்டபடி நேரத்துக்கு வந்திருந்தும், சில நடவடிக்கைகள் திட்டமிட்டபடி வரவில்லை. கிட்ட வர, பேச, மனைவி போன்ற பாத்தியதையுடன் வேலைகள் சொல்ல கிளியால் முடியவில்லை. ஒருவாறு கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு கேணிவரை கிளியைக் கூட்டிவந்தாயிற்று.

இனி கேணியில் இறங்கி அங்குள்ள பட்டையில் தண்ணீர் அள்ளி வந்து பொங்கலை அவர்கள் துவக்க வேண்டியதுதான். மேலெழுந்தவாரியாக இவன் பார்வையை வீசினான். திட்டமிட்டபடி அங்கங்கே இருவர் மூவராய் தீ. ஒ. வெ. இயக்கத்தினர். அவன்தான் தொடக்கி வைக்க வேண்டுமென்பது போல் காத்து எல்லோரும். அவன் சேர்ட்டைக் கழற்றி துண்டுபோல் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு கீழே கிடந்த வெறும் பட்டையொன்றை எடுத்தான். ஒரு வலிய கை வந்து அவனைப் பிடித்தது. ரகுநாதன், 'என்ன' என்றான்.

'ஏன் பட்டை.'

'தண்ணி அள்ள.'

'நீ தண்ணியள்ளக்குடாது.'

'ஏன்.'

'ஏனெண்டால்..... நீ எளியஞ் சாதி.'

இவன் பட்டையைப் போட்டுவிட்டு விரிந்து நிமிர்கிறான். எதிர்நோக்க ஒரு ஆறடி மனிதன் நிற்குகொண்டிருக்கிறான். தோட்டக்காரனாய் இருக்கலாம். உடம்பு மரம் பத்தி. வெளுத்து. சூரன் போர் நடக்கிறபோது சூரன் சிலையைத் தோளில் வைத்து சுற்றி வீதி முழுக்க ஓடி, அலைந்து, உதைத்து, உச்சி புறவீதியையே யுத்த களமாக்குகிற ஆள்களில் ஒன்று என்று தெரிந்தது.

இவன் தன்மானம் சுடுபட்டவனாய்.

கையை விரித்துப் பிடித்து முகறையைப் பொத்தி ஒரு அடிதான் அடித்தான் ரகுநாதன். மறுகணம் ஆ..... என்றலறி படிகளில் விழுந்து கேணிக்குள் உருண்டான் அந்த ஆள்.

கேணியின் கிழக்குக் கரையில் ஒரே கலவரமாகியது. கொஞ்சநேரத்தில் இவனுக்குப் பத்தடி தூரத்தில் சுழன்று வந்து கீழே விழுந்து வெடிக்கிறது ஒரு வெடிகுண்டு.

அவ்வளவுதான்.

கோயில் வீதி அல்லோல கல்லோலமாயிற்று.

பொலிஸ் வந்தது. கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை வீசி ஜனங்களைக் கலைத்தது.

அடுத்த பத்தாவது நிமிடத்தில், சுற்றிவர நான்கு வீதிகளும் கால் மைல் விஸ்தீரணத்துக்கு வெறுமைபற்றி நின்றன.

அந்தக் கணத்தில் சிலுவில் வயலுக்குள் இறங்கி வீட்டுக்கு விரைந்துகொண்டிருந்தான் ரகுநாதன், கைப்பிடியில் கிளியோடு.

அத்தியாயம் எட்டு

முதல் ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலையில், தீ.ஒ.வெ. இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சிலர் சித்தன் சிவத்தைக் காண வந்திருந்தனர். மறுநாள் தாம் நிகழ்த்தவிருக்கும் ஆலயப் பிரவேசத்துக்கு ஆத்மார்த்த ஆதரவு அளிக்கிற வகையில் அவரையும் கூடவரவேண்டுமெனக் கேட்டனர். கோயிலாவதேதடா குளங்களாவதேதடா? என்று தம் நம்பிக்கையின்மையைச் சொல்லி மறுத்துவிட்டார் அவர். தேநீர்ச் சாலையில் தாம் அவமதிக்கப்படுகிறதைத் தெரிவித்து, அதற்கு அவர் உடன்பாடோ என்று கேட்க, உனக்கு தேத்தண்ணிக் கடை வேணுமிண்டால் நீ ஒரு கடைபோட்டுக்கொள்; அவன் வந்தால் மூக்குப் பேணியிலை தேத்தண்ணிக் குடு என்றிருக்கிறார்.

போகும் போது எல்லோரும் குழம்பிக்கொண்டே போனார்கள்.

அவரால் கோயிலுக்கெல்லாம் போய்விட முடியாது. குறிப்பாக அங்கே. அவருக்கு வழக்கொன்று இருக்கிறது அம்மனிதத்தில். ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்து அயம்பது ஆண்டுகளான வழக்கு.

சித்தன் சிவம் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தார், அந்த இளைஞர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் போய்க்கொண்டிருப்பதை. அவருக்கு வேறு நோக்குகளும், போக்குகளும் உண்டு. ஆனாலும் அந்த எழுச்சி அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. அழுத பிள்ளைதானே பால் குடிக்கும் என்று ஒருபோது நினைக்கவும் செய்தார்.

அவர் தறியில் ஏறி நெய்யத் துவங்கினார்.

சடக்குச் சடக்கு.....

சடக்குச் சடக்கு.....

நூல் இழை இழையாய் ஓடி இறுகிக்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு ஓட்டமும் அதன் பரிமாணத்தின் அதிகரிப்பைச் செய்துகொண்டு. வாழ்வின் நாள்கள் கழிவு, அனுபவத்தின் பரிமாணத்தை அதிகரிக்கின்றன. ஆனாலும் தன்னுள்ளாய் தான் வளர்த்த பிம்பத்திலிருந்து சிலபேரால் மாறிவிட முடிவதில்லை. அவர் வழக்கும் அப்படியானதுதான்.

அம்மன் எப்போதும் அவர்களது அம்மனாகவே இருந்தாள்.

அம்மன் தர்ஷண கடுரி.

அவளை வசக்க அவர்களால்தான் முடியும்.

ஆனாலும் அவள் மகிமை வெளிப்பட, ஓடிவந்து கட்டிடத்தைக் கட்டி தமதாக்கிக்கொண்டார்கள் உயர் ஜாதிக் காரர். எப்போதும் கோயில் குளம் இல்லையென்று இருந்தவர்தான் சித்தன் சிவம். ஆனாலும் அம்மன் வசமாகி இருந்தவர். அதுபோல் தர்மலிங்கமும் வயப்பட்டவர். அதனால்தான் பங்குனித் திங்கள்களில் எல்லா வேலைகளையும் விட்டுவந்து மாதம் முழுக்க விரதமிருந்து அம்மனுக்கு அவர் முழக்கினார்.

அதுக்கு ஒரு ஆரம்ப வரலாறு உண்டு.

அவரளவில் அதற்கு ஒரு முடிவும் இருந்துவிட்டது.

நூறு வருஷத்துக்கு முந்தியெண்டு கேள்வி. அப்ப வண்ணாத்திப்பாலம் கட்டியிருக்கேல்லை. வெள்ளைக்காறன் காலத்திலை ஒருக்காக் கட்டத் துவங்கி அதெல்லாம் இடிஞ்சு கொட்டுண்ண விட்டிட்டுப் போயிட்டாங்கள். நரபலி குடுத்தாத்தான் அந்தப் பாதையை அதிகாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற முனி சாந்தமாகி, பாலங்கட்டுறதை ஒத்துக்கொண்டு போகுமெண்டு கொஞ்ச ஆக்கள் அங்கன பறைஞ்சினம். அதுக்குப் பிறகு குழந்தைப் புள்ளையளைப் புடிக்க காப்பிலியன் திரியுறாங்களெண்டு சனம் குஞ்சுகுருமனுகளை வெளியிலையும் விடுகிறேல்லை.

கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிறகு எங்கடை சடையர்தான் பாதைக்குக் காவலிருக்கிற முனி பொல்லாததுதான், முன்னாலை போனா முறிச்சு வாயிலை போட்டிடும்தான், எண்டாலும் மூண்டு வெள்ளைச் சாவலும் பதினெட்டு நீத்துப் பூசணிக்காயும் கொண்டுவந்து தந்தால் தான் பாலங் கட்டுறதுக்குக் காப்புச் செய்து தாறெண்டு சொன்னாராம். அப்படியே குடுத்து பாலங் கட்டி முடிச்சினமெண்டு கதை.

இதுக்கு கொஞ்சம் முன்னை பின்னைதான் எங்கடை அம்மன்ரை கதை நடந்திருக்கு.

அந்தப் பக்கத்திலை முதலிலை இருந்தது ஒரு பாம்புப்புத்தம், பக்கத்திலை மருதங்காடும்தானாம். புத்தோடை ஒரு கறுப்புக் கல்லை வைச்சு நமோவெண்டு கும்பிடத் துவங்கினது எங்கடை ஆக்கள்தானாம். அப்பெல்லாம் எங்கடை ஆக்களோடை அம்மன் கனவிலை வந்து பேசுமாம். எங்கடை ஆக்களும் நேரிலயே வந்து தங்கடை குறையளைச் சொல்லி முறையிட்டிக்கொண்டு நிப்பினமாம். இவை அம்மனோடை பேசிக்கொண்டு நிக்கிறதைப் பாத்திட்டு மற்றச் சாதியார் கேந்தியாய்ப் பாத்துச் சிரித்துக்கொண்டு போவினமாம். உச்சந்தலை அடிமாதிரித்தான் கொஞ்சநாளிலை ஒரு காரியம் நடந்ததாம்.

அப்பவும் வெள்ளைக்காறன்ரை ஆட்சிதான். எண்டாலும் பெரிய பஞ்சம் ஊரெல்லாம். ஆளை ஆள் கடிச்சுத் தின்னுற பசியாம் சனங்களுக்கு. கொண்டல்கடலை, மரவள்ளிக்கிழங்கு, முட்டுக்காய்த் தேங்காய் தவிர தின்ன

ஒருத்தருக்கும் ஒண்டும் கிடைக்கேல்லை. மரவள்ளிக் கிழங்கும் கொஞ்சம் பேருக்குத்தானாம் கிடைச்சது. எங்களைமாதிரி ஆக்களுக்கு ஒண்டும் கிடைச்சிராது. பின்னை சனம் என்ன செய்யும். ஒரு சித்தனோ ஒரு பூதனோ இந்தமாதிரிப் பஞ்சம் பசியிலை புத்தி மாறாட்டம் வந்து செய்யக்குடாத ஒரு காரியத்தைச் செய்தினம்.

அருவி வெட்டு முடிஞ்சிட்டா அப்ப ஆடு மாடுகளை வயலுக்குள்ளை பட்டி அடைச்ச வைக்கிறதான் வழக்கம். மாட்டு மூத்திரம் நல்ல பசளையெல்லே. எண்டாலும் பட்டிக்கு ராக் காவல் இருக்கும். ஒரு ராத்திரி. அண்டைக்கு நல்ல இருட்டாம். அமாவாசைபோலை. ரண்டு பேர் துணிஞ்சு வயலுக்குள்ளை போய் பட்டியிலை நிண்ட மாடொண்டைப் பிடிச்சுக்கொண்டு தூர இருக்கிற பத்தைக்குக்கொண்டு போட்டாங்களாம். பிறகு இன்னும் கொஞ்சப் பேரும் சேந்து மாட்டை அடிச்சு இறைச்சியை எடுத்துக்கொண்டு போய் மற்றவைக்கும் குடுத்துத் திண்டினமாம்.

மற்ற நாள் காத்தாலை மாட்டைக் காணெல்லையெண்டு எல்லா இடத்திலையும் தேடிப் பாத்திட்டு மாட்டுக்காறன் போய் விதானையிட்டை முறைப்பாடு குடுத்திருக்கிறான். இதையறிஞ்ச அந்தச் சித்தனும் பூதனும் சரியாய்ப் பயந்து போனாங்களாம். அங்கையிஞ்சை திரியாமல் வீட்டுக்குள்ளையே பதுங்கிக்கொண்டு இருந்திட்டாங்களாம்.

இதுக்குள்ளை என்ன நடந்துதெண்டால், ரண்டு மூண்டு நாளைக்கு முந்தி அந்தச் சித்தனரையும் பூதனரையும் ஆக்கள் நல்லாய்ச் சாப்பிட்டதுமாதிரி ஏவறை விட்டுக்கொண்டு திரிஞ்சதைப் பாத்ததாய் ஆரோ சொல்ல, கதை விதானையளவுக்குப் போயிட்டுது. விதானைக்குச் சந்தேகம். அடுத்தநாள் கூப்பிட்டு விளங்கவேணுமெண்டிருக்க, இதெல்லாததையும் ஆரோ அறிஞ்சு போய்ச் சொல்லியிட்டினம் அந்தச் சித்தனுக்கும் பூதனுக்கும். அவங்கள் கெடி கலங்கிப் போனாங்கள். செய்யிறதற்கு ஒரு பாதையும் தெரியாமல் முழுசினாங்கள். கடைசியிலை ஒரு வழிதான் இருக்கிறது தெரிஞ்சு, ராவோடை ராவாய்ப் போய் மாட்டுத் தலையையும் தோலையும் எடுத்து வந்து அம்மன் கோயிலுக்குப் பின்னாலை வைச்சிட்டு, எதோ பசிக்கொடுமையிலை களவெடுத்திட்டம், நீதான் காப்பாத்த வேணுமெண்டு மண்டாடியிட்டு வீட்டுக்குப் போயிட்டாங்களாம். காலமை விதானைக்கு கோயிலுக்குப் பின்னாலை மாட்டுத் தலை இருக்கிற சங்கதி தெரியவந்திருக்கு. சரி, பாத்திட்டு வருவமெண்டு எடுபிடியள் சகிதமாய்ப் போய்ப் பாத்தால், அங்கை மாட்டுத் தலையுமில்லை ஒண்டுமில்லை. ஒரு பண்டியின்றை தலைதானாம் கிடந்துது. விதானை அதுக்கு மேலை விளங்கேல்லை. பேசாமல்ப் போயிட்டார். இந்தளவிலை நடந்த கதை ஊரெல்லாம் பரம்ப, கேள்விப்பட்ட அந்தச் சித்தனும் பூதனும் ஓடிவந்து அம்மனுக்கு முன்னாலை விழுந்து, கீழை கிடந்த புழுதியெல்லாம் உழுண்டு அம்மாளே... அம்மாளே... எண்டு கதறி அழுதாங்களாம்.

அண்டையிலிருந்து எண்ணிப் பத்து நாளுக்குள்ளை அதுக்குப் கிட்ட பெரிசாய்க் கோயில் கட்டியிட்டினம் மேல்சாதிக்காறர். அதாலை என்ன, கோயில் உங்கடையாயிருந்தாலும் தெய்வம் எங்கடையெண்டு வருஷா வருஷம் திருவிழாக் காலத்திலை வெளியிலை நிண்டு இவை முழக்கியிட்டு வரத் துவங்கிச்சினை.

மாட்டுத் தலையைப் பண்டித் தலை ஆக்கின அம்மாளாச்சியெண்டு பெருவாரி சனம் வந்து பொங்கிப் படைச்சிட்டுப் போகங்கள். நானும் கொஞ்சக் காலம் அந்த மகிமையாலை மனம் இழுபட்டு போய்க் கும்பிட்டுக்கொண்டு வந்தன். அம்மன் எனக்கும் வாலாயமான தெய்வமாய்த்தான் இருந்தான். ஆனால் ஆபத்தெண்டு ஓடிப்போன நேரத்திலை என்னைக் கைவிட்டுட்டாளே. பழியாய்க் கிடந்தன் படியிலை. அம்மன் கண்திறந்து பாக்கேல்லையே. வஞ்சகி. பிறகு எப்பிடி எனக்கு அவள் தெய்வமாகேலும். நானும் அவளைக் கைவிட்டுட்டன்.

அதெல்லாம் பெரிய கதை.

சடக்குச் சடக்கு.....

சடக்குச் சடக்கு.....

நூல் நெருங்கி துணியாய் ஆகிக்கொண்டிருந்தது. சித்தன் சிவம் ஓர் உக்கிரத்தில் தன் பழைய நினைவுகளுள்.

யாழ்ப்பாணப் பக்கத்திலை இருக்கிற அய்யர்மாரெல்லாம் இஞ்சையே பிறந்து வளந்து காலங்காலமாய் இருக்கிறவையாம். இந்த மண்ணுக்கே உரிய ஆக்களாய் அவை ஆயிட்டினமாம். அதென்னமோ எனக்குத் தெரியாது. சுப்புறமணிய அய்யரெண்டு வதுளையிலிருந்து ஒரு அய்யர் வந்தார். அவர் மட்டும் அப்பிடியில்லை. அவர் இந்தியாவிலை, அங்கை தஞ்சாவூர் எண்டு ஒரு இடம் இருக்காமே, அங்கயிருந்து வந்தவராம். குடும்பமாய் வந்து அம்பலந்துறைக்கு முன்னாலை, பத்து ஏக்கர் வருமெண்டு சொல்லுகினம், ஒரு பெரிய காணியை வாங்கினார். அதுக்குப் பேரே கல்வளவு. கல்லு அங்கையென்ன அவ்வளவு கனக்க இருக்கோவெண்டு அப்பெல்லாம் நான் நினைப்பன். அந்த வளவுக்கு ரண்டு வேலி போட்டார் அய்யர். ஒண்டு வெளி வேலி. முட்கிளவை, முள் முருக்கு இவையளால். மற்றது உள்வேலி. வீட்டைச் சுற்றி மறைப்புக்காண்டி சீமைக் கிளவை, பூவரசு எண்டு நட்டு, வடிவாய்க் கிடுகாலை அடைச்ச வேலி அது.

சுப்புறமணிய அய்யர் வரேக்கையே நல்ல வசதியோடைதான் வந்திருப்பார் போலை. எங்கயிருந்தோ வந்து சுத்திவரக் குடிசனமில்லாத ஒரு வறண்ட இடத்திலை காணி வேண்டி வீடு கட்டிக்கொண்டு ஒரு தேவைக்கு அக்கம்பக்கம் வெளியிலை ஓடாமல் குடும்பத்தை வைச்சிருக்கிறதெண்டால் சும்மாயே. எண்டாலும் அநியாயம் சொல்லக்குடாது, அய்யர் மனிசி அடக்கமெண்டால் அடக்கம்தான். அப்புடி அடக்கம். பிள்ளையளையும் பெரிய ஆடம்பரக்-காறியளெண்டு சொல்லேலாது. ஆனா ஒரு வடிவு அதுகளுக்கு. வடிவத்தோடை இருந்த வடிவு. மயக்கி ஆளை விழுத்தியிடும் அப்புடியே.

மாடு சுவாரிவிடப் போய்வரேக்கை அந்த வீட்டைப் பாத்திருக்கிறான். எப்பவும் ஊமை பிடிச்சக் கிடக்கிற அந்த வீட்டிலை திடீரெண்டு பாட்டுச் சத்தம் கேக்கத் துவங்கிச்சது. அய்யர்ப் பெட்டையள் முந்தியெல்லாம் பாடுறேல்லையே. அப்பிடயெண்டா, அங்கை ஆரோ புதிசா வந்திருக்க வேணும். அப்பதான் உவன் கல்லுக்கிண்டி ஆசைப்பிள்ளையும் அருணாசலமும் ஒருநாள் அங்கை நிண்டு உள்வேலி அடைச்சுக்கொண்டு நிக்கிறதைப் பாத்தன். அருணாசலம் கள்ளுக் குடிக்கிறவன். அப்பப்ப சேந்து குடிச்சதிலை கொஞ்சம் பழக்கம். அதை வைச்சுக்கொண்டு அவனோடை பேசிற சாட்டிலை உள்ளுக்கை போனன். அவனோடை பேசிக்கொண்டு நிக்கேக்கைதான் அந்தத் தேவதையை நான் பாத்தது. வடிவாயிருக்குமெல்லோ தேவதை. தேவதையள் நூறைக் கூட்டியந்து வைச்சுப் பாத்தாலும் இந்தத் தேவதைதான் நம்பர் வண்ணாய் வரும். எனக்குப் பயித்தியமாக்கிப் போட்டுது, என்னை ஒரு பார்வை பாத்துக்கொண்டு அவள் உள்ளை போன தினுசு.

அடுத்த நாளும் அந்தத் தெருவிலை போனன். அங்கை நிண்ட ஆலமரத்துக்குக் கீழை காத்து நிண்டன். வெய்யில் சாய்ஞ்சு அம்பலத்துறைக்குள்ளை சூரியன் இறங்குது. சணல் விதைச்ச வயலெல்லாம் மஞ்சல் அள்ளிக்கொட்டியிருக்கு. திடீரெண்டு பாட்டு. மனசய் உருக்கிற பாட்டு. கேட்டுக்கொண்டு நிக்க எனக்கே அழுகை வந்துது. வா கண்ணா வா, ஓடி வா கண்ணா, உன்னை நினைச்சு மனம் அலைபாயுதே.....! எண்டு உருகி அழைச்சுக்கொண்டிருக்கு தேவதை. பிறகு நான் யோசிச்சப் பாத்தன். பாட்டிலை துக்கமிருக்கேல்லை. அப்ப, பாடின ஆளின்ரை மனசிலைதான் துக்கமிருக்க வேணுமெண்டு தெரிஞ்சன்.

ஒருநாள் கள்ளுக்குடிக்க வந்த அருணாசலத்திட்டை சும்மா பேச்சுக் குடுத்துப் பாத்தன். அவனுக்கு அய்யர் வீட்டோடை கொஞ்சம் அணுக்கம். அவனே தனக்கும் தெரியேல்லை எண்டான். எப்பிடயும் தெரிஞ்சு கொள்ளுறது தானெண்டு அண்டைக்குத் தீர்மானிச்சன். அப்ப புடிச்ச சனிதான். அந்த வீட்டு மனிசரின்ரை நடமாட்டம் போக்குவரத்துக்களை ஒரு கிழமையாய்க் கவனிச்சன். உச்சிப் பொழுதுக்கு முன்னமாய் குளிக்கப்போறாள். பின்னரத்திலை ஒருக்கா மோங்கமுழவ் போறாள். கிணத்தடி வீட்டுக்குப் பின்னாலை, உள்வேலிக்கு அங்காலைதான் இருந்தது. சரி, நடக்கிறது நடக்கட்டும். போய் அவனோடை கதைக்கிறதுதான் எண்ட முடிவோடை ஒருநாள் சுவாரி மாட்டோடை வெளிக்கிட்டன். மாட்டை வெளிவேலியிலை கட்டியிட்டு அவள் குளிக்க வாற நேரமாய்ப் பாத்து கிணத்தடிக்கூட்டுக்குள்ளை போய் நிண்டிட்டன். எனக்கு ஒரு தெம்பு, எதாவது இசுக்குப் பிசுக்காய் ஆச்சுதெண்டால் மாட்டுக்கு நுரை தள்ளுது... அதுதான் தண்ணியெடுக்க வந்தனானெண்டு சொல்லித் தப்பிச்சிடலாம் தானெயெண்டு. வேலியிலை விரலாலை ஒரு பொத்தல் போட்டுட்டு பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறன். அவள் வாறாள் ஒரு தோளிலை துவாயும், மற்றத் தோளிலை அவிட்டுவிட்ட தலைமயிருமாய். திடீரெண்டு அங்கை என்னைக் கண்டு

அவள் சத்தம் போட்டிட்டால் என்ன செய்யிறது. அதுக்காண்டி ஒரு வேலை செய்தன். கிணத்து வாளியிலை லேசாய்ச் சத்தம்போட்டு உள்ளை ஆள் நிக்குது எண்டமாதிரி ஒரு சிக்கனல் குடுத்துன். அதை அவளும் தெரிஞ்சு கொண்டு, அடைப்பு வாசல்லையே நிண்டு உள்ளை மெல்ல எட்டிப் பாத்தாள். நான் வெங்கினாந்திமாதிரிச் சிரிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறன். என்னைக் கண்டு தெரிஞ்சுகொண்டு உள்ளை வந்தாள். நீயே? எண்டாள். இதுக்குள்ளை என்ன செய்யிறாய்? எண்டு கேட்டாள். அன்னிக்கே எனக்குத் தெரியும், ஒரு நாளைக்கு நீ இப்பிடிச் செய்வேன்னு எண்டாள்.

அய்யோ, தெய்வமே என்றை புளுகத்தை எங்கை போய், ஆரிட்டைச் சொல்லுறது. உம்மோடை ஒரு கதை பறைய வேணும் எண்டன் நான்.

என்ன கதை.

ஒவ்வொரு நாளும் பின்னரத்திலை பாடுறீர். அந்தப் பாட்டு எனக்கெண்டால் சந்தோஷமான பாட்டாய்த்தான் தெரியுது. ஆனா நீர் பாடுறதைக் கேக்கிற நேரமெல்லாம் எனக்கு அழுகை வருகுது. ஒருக்கால் பாடுற ஆளின்ரை மனத்திலை இருக்கிற துக்கத்தால்தான் இப்பிடி வருகுதோ எண்டும் எனக்கொரு யோசினை. அதுதான் நேரிலையே ஒருக்காக் கேட்டுப் பாத்திடுவெயெண்டு.....

அவள் கிணத்துக் கட்டிலை இருந்து வாயைத் துவாயாலை முடிக்கொண்டு அழுதாள். வெடித்துக் குலுங்கி அழுதாள். கொஞ்சம் தெளியட்டுமெண்டு நான் காத்துக்கொண்டு நிண்டன்.

கொஞ்சநேரத்திலை தானாய்த் தெளிஞ்சுகொண்டு அவள் சொன்னாள்: நீ ரொம்ப நல்ல மனிசன். உனக்கு மனசிலை இரக்கம் இருக்கு. அதுக்காக நீ எதுவும் செய்வே. அதுக்கான பலமும் உங்கிட்டே இருக்கு. அதோட நீ படிக்க இல்லென்னாலும், உனக்கு இசை ரசனை இருக்கு. படிச்சவாங்க பல பேர்கிட்ட இது அறவேயில்லை. நீ வந்து இதைக் கேட்டது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். என் மனம் கொஞ்ச நாளாய்ப் பட்ட வேதனையும் கொஞ்சம் குறையிறமாதிரித் தோணுது. ஆனா இப்பவே எல்லாத்தையும் சொல்லிக்கொண்டு இதில நின்றுட முடியாது. நான் சீக்கிரம் போகணும். அதால..... இன்னொரு நாளைக்கு..... சனி ஞாயிறு வேணாம்..... அடுத்த வாரம் வா. நானும் உங்கூட நிறைய பேசணும்.....

அடுத்த வாரமோ. ஓ..... அடுத்த கிழமையோ. சரி.... சரி.

பாத்து வரணும்.

சனி ஞாயிறுகளில் நோட்டம் பார்த்ததில் தான் தெரிஞ்சுது அய்யர் வந்து நிக்கிறது. அப்பதான் சின்னப்பிள்ளைப் பரியாரி அங்கை வந்து போனதை நான் தற்செயலாய்க் கண்டன். நான் அதைப்பற்றிப் பெரிசாய் ஒண்டும் யோசிக்கேல்லை. சின்னப்பிள்ளைப் பரியாரிக்கு காய்ச்சல் இருமல் இழுப்புக்கும் மருந்து குடுக்கத் தெரியும்தானே.

திங்கக் கிழமையும் விட்டு செவ்வாய்க் கிழமை போனன்.

எல்லாம் சோக்கான வசதியாய் அமைஞ்சிருந்துது.

வலு கிட்டத்திலை நிண்டு அண்டைக்கும் அழுதாள்.

ஏன் அழுகிறீர். சொல்லுமன்.

அவள் பேசாமல் கொஞ்சநேரம் நிண்டிட்டு சட்டெண்டு சொன்னாள், தன்னை எங்கையாச்சும் கூட்டிக்கொண்டு போயிடச் சொல்லி.

என்னாலை நம்ப முடியேல்லை. விடுத்து விடுத்துக் கேட்டன், எங்கையெண்டான் கூட்டிக்கொண்டு ஓடச் சொல்லுறீரோ எண்டு.

ஆமா..... ஆமா.... எண்டாள்.

எனக்கு அஞ்சுங் கெட்டுஅறிவுங் கெட்டு..... நடக்கிற காரியமே. நான் கூட்டிக்கொண்டு போய் வைச்சிருந்து என்ன செய்யிறது. என்றை கோத்திரமென்ன, குலமென்ன. அவள் பச்சை அய்யர்ப் பொம்பிளை. சுண்டினாக் கண்டிப்போற சிவப்பி. குடும்பம் நடத்தேலாது, பாத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டான் இருக்க வேணும். நான் ஒரேயடியாய்ச் சொல்லியிட்டன் அதெல்லாம் சரிவராதெண்டு.

ஏன், நான் பிராமணப் பொண்ணுன்னா.

நான் ஓமெண்டு சொன்னன்.

அவள் எவ்வளவோ சொல்லிப் பாத்தாள். காலிலை விழாத குறையாய்க் கெஞ்சினாள். தான் செத்துப்போற எண்ணத்தோடை இருந்ததாயும், என்னை அண்டைக்குக் கண்டிட்டுத்தான் மனத்தை மாத்தினதாயும் சொன்னாள். நான் மறுத்தால் தனக்கு பழைய முடிவை எடுக்கிறதைத்தவிர வேறொ வழியில்லையெண்டு சொன்னாள். என்றை பதில் தனக்கு ரண்டு நாளிலை தேவையெண்டு சொல்லி என்னைப் போகவிட்டாள்.

நான் வர கூப்பிட்டாள்: சிவம்.

நான் நிண்டன். என் கதையைச் சொல்லியென்னு பாக்கிறியா? என்றாள். அப்புறமாச் சொல்றேன். முதல்ல என்னை இங்கையிருந்து கூட்டிட்டுப் போ சிவம். சரி, போ. நல்ல முடிவோட வா. காத்திட்டிருப்பேன்.

நான் இதுக்கு ஆரிட்டைப் போய் ஆலோசனை கேக்க. அருணாசலத்தான் ஞாபகம் வந்தான். தேடி ஓடினன். கள் குடிக்கிற இடத்திலைதான் வைச்சுக் கண்டுபிடிச்சன். கூட்டிக்கொண்டுபோய் ரகசியமாய் விருப்பத்தைச் சொன்னன்.

அருணாசலத்தானுக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாய்ப் போச்சு. அடக்கிக்கொண்டு கேட்டான்: உனக்கு என்னமாதிரி. விருப்பந்தானே.

ஆளிலை விருப்பந்தான் கூட்டிக்கொண்டு ஓடுறதிலை விருப்பமில்லையெண்டன்.

என்ன விசர்க் கதை கதைக்கிறாய். ரதியடா..... ரதி... ரதியே கூப்பிடுறாளடா..... தலை போயிடுமெண்டாலும் நானாயிருந்தாக் கூட்டிக்கொண்டு போயிடுவன்ரா... வயது போட்டுதடா... இல்லையெண்டாத் தூக்கிக்கொண்டே ஓடியிடுவன் எண்டு பிணாத்தினான்.

நான் கீழ்ச் சாதி அருணாசலம்.

ஆரடா சொன்னது நீ கீழ்ச் சாதியெண்டு. பார்ப்பார் குலத்திலும் பறக்குலம் மேற்குலம் - அவை கேப்பார் பேச்சுக் கேட்டல்லவோ கீழ்க்குலமானது எண்டு பாட்டே இருக்கடா. போ. யோகினி அம்மாவுக்கு வாழ்வு குடுடா.

அடுத்த நாள் மாட்டை வெளி வேலியிலை கட்டியிட்டு நான் கள்ளமாய் கிணத்துக் கூட்டுக்குப் போனன்.

காத்து நிக்க, வந்தாள் யோகினி.

என்ன முடிவு செய்ய்சிருக்கே.

கூட்டிக்கொண்டு போறன்.

இன்னிக்கு ராத்திரிக்கே?

ஓம். இண்டை ராவுக்கே.

சரியா, நிலா உச்சிக்கு வர உள்வேலியோட இருக்கிற முன்வேப்ப மரத்தடிக்கு வருவேன்.

சரி.

இரவு நிலாப் பாத்திருந்ததிலையே கழுத்துளைஞ்சது எனக்கு. மெல்ல மெல்லமாய் நிலா மேலை ஏறுது. உச்சிக்கு வர நான் சத்தம் கித்தம் எழுப்பியிடாமல் மெல்லமாய் வேப்பமரத்தடிக்குப் போறன்.

இரவிலை யோகினிக்கு இவ்வளவு உருவங்களோ.

அந்த அதிசயத்திலை நான் கனநேரம் நிக்கேல்லை.

எத்தினை பேர். ஒரு.. ஏழுட்டுப் பேர் இருக்கும். பிடிச்ச வைச்ச மொந்து மொந்து மொந்தெண்டு மொந்தினாங்கள்.

அய்யோ..... அய்யோ எண்டு கத்தினன். என்றை வயித்திலை அடிவயித்திலை, ஆணுடம்பிலையெல்லாம் ஏறி மிதிச்சாங்கள். அய்யோ..... விடுங்கோடா திரும்பிப் பாக்காமல் ஓடியிடுறன்..... செத்தாலும் இந்தப் பக்கம் வரமாட்டன்..... எண்டு கெஞ்சினன். கல்லுக் கிண்டியள் என்னிலைதான் பிலன் பாத்தாங்கள் போலை. எனக்கு மயக்கம் வந்துது.

நான் முழிச்சுப் பாக்கேக்கை ஆலடியிலை மக்கி றோட்டிலை கிடக்கிறன். கோமணம் மட்டும்தான் உடம்பிலை. அந்தக் கோலத்திலைதான் வீட்டுக்கு வந்தன். வெறுத்துப் போச்சு வாழ்க்கை, சமூகம், உலகம்..... எல்லாம்.

அப்பவே அடி வயித்திலை ஒரு விறைப்பு. ஒண்டுக்குப் போகவே ஏலாமலிருந்துது. அப்பிடிப் போனாலும் சிவப்பா இருந்துது.

எனக்குப் பயம் பிடிச்சிட்டுது. பரியாரிமாரைத் தேடித் திரிஞ்சன். ஒரு மலையாளத்தான் வறணியிலை வந்திருந்து வைத்தியஞ் செய்யிறதாய் அறிஞ்ச அங்கை ஓடினன். வீக்கமெல்லாம் வத்தி, நோவெல்லாம் இல்லாமல் போய்..... அவன்ரை மருந்து நல்லாய்த்தான் வேலை செய்துது. ஆனா ஒண்டுமட்டும் சரியாகவே இல்லை.

அம்மனிட்டைத்தான் ஓடினன். வேறொ ஆரிட்டை ஓட. வைக்காத நேத்தியெல்லாம் வைச்சன். பழி கிடந்தன் அங்கையே. அம்மன் என்னைக் கைவிட்டுட்டாள்.

ஒரு விசர்க் கோலம்..... ஒரு விசர்ச் சிரிப்பாய்ப் போச்சு கொஞ்சக் காலம். பிறகொருநாள் அருணாசலத்தைச் சந்திச்ச நேரத்திலை அவன்தான் சொன்னான், அவள் செத்துப்போனதாய். தப்பியிட்டாய் எண்டு சொன்னான். எதோ கர்ப்பங்

கரைக்கிற குழறுபடியிலைதான் மோசம் போயிருக்கிறாளாம் எண்டதையும் அவன் தான் சொன்னது.

எடியே, யோகினி.

நான் மனசுக்குள்ளாய்க் கூவினன்.

எண்டாலும் அவள் தேவதைதான்.

தேவதை மறைஞ்சதுக்காய்த் துக்கப்படக்கூட என்னிடடை மிச்சமாய்த் துக்கமில்லை.

அம்மனை நினைச்ச செஞ்சுக்குள்ளை நெருப்பாய் எரிஞ்சன். தகதகவெண்டு எரிஞ்ச நெருப்பு அது. பிறகு தணலாச்ச. இப்ப காங்கை மட்டும் தான்.

நான் குளிர் நிறையக் காலம் ஆயிற்று. கேதீச்சரம், கோணேச்சரம் எல்லாம் போனன். ஒரு வெறியிலைதான். ஆண்பாதி, பெண் பாதி எண்டதின்ரை இன்னொரு அர்த்தம், ஆம்பினையுமாய் இல்லாமல் பொம்பினையுமாய் இல்லாமல் இருக்கிறது எண்டதும் தானே. நான் சிரிச்சது முதல்லை கடவுளைப் பாத்துத்தான். பிறகு தான் உலகத்தைப் பாத்து. சித்தனெண்டாங்கள், பித்தனெண்டாங்கள்..... என்ன சொன்னா எனக்கென்ன. என் போக்கு தனி.

எதையும் எவரையும் நான் சிரிச்சே தூசியாக்கியிருறன். நா எண்டு மல்லுக்கு நிக்கிற தூசியனை நான் எரிச்சிருறன். அந்த எரிப்பு களங்கமில்லாமல் நிகழும். சறோசா என்னிலை எரிஞ்ச தூசிதான்.

அம்மன் எனக்குத் தெய்வமில்லையெண்டாலும் எங்கடை சாதியாரின்ரை தெய்வம்.

அங்கைதான் ஆலயப் பிரவேசம் நடத்தப் போயிருக்கினம். வரட்டும், வந்தாப் பிறகு விஷயம் கேப்பம்.

எண்டாலும்.....

அவருக்கு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. போராட்டக்காரர்களை விட எதிர் - போராட்டக்காரர் ஆள், பொருள் பலங்கள் உள்ளவர்கள்.

சடக்குச் சடக்கு.....

சடக்குச் சடக்கு.....

அவர் ஒருவித அவநம்பிக்கையை மனத்தில் நெய்து கொண்டு, துணியை தறியில் நெய்து கொண்டிருந்தார்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

0 - 1

நெசவு சங்கக் கட்டிடத்துக்கு எதிரே அந்த வீட்டைப் பார்த்தபடி நின்று ரகுநாதன் பட்ட அவதியை, நினைக்கிற போதெல்லாம் யோகத்துக்கு மனசைப் பிசைந்துகொண்டு அழுகை வந்தது. தான் ஒழிந்து கொண்டது வேறு அதற்கு மேலான துன்பமாய் அவள் மனச்சள்ளை அதிகரித்துப் போயிருந்தாள்.

ஆனாலும் எந்த வழியும் இருக்கவில்லை. அவள் என்ன செய்யப் போகிறாளென்பதை ஒரு உர்ப்பர் பார்வையில் கவனித்தபடி, கண்டதால் எடுத்து விளாசிவிடுகிற உக்கிரத்தோடு நூல் கட்டைகளைக் கிண்டுவதும், பிறகு போய் கழி நூல்களைப் புரட்டுவதுமாய் எதையோ பாவனை காட்டியபடி இங்குமங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தான் இந்திரன். தீ.ஒ.வெ. இயக்கத்துக்கு இல்லை, ரகுநாதனுக்குப் பொய்த்ததாய் ஆகியதே, அதுதான் அவளுக்கு வேதனை.

முதல் நாளிரவு ஒன்பதரை மணியளவில் கூட அவளிடம் அவன் சொல்லியிருந்தான் மறந்திடாதையும்,, மறந்திடாதையும்..... முக்கியமான நாள்..... என்று.

சின்னராசாவின் தங்கை கினி, ரகுநாதன் தங்கை ராணி, மங்களம் என்று இரண்டு மூன்று பேரோடுதான் அவளது சங்காத்தம். வேறு நட்புகள் அவ்வளவாக அமையவில்லை. மச்சாள்கள், ஒன்றுவிட்ட சகோதரிகளென்று உறவுக்குள் நன்றாக வராதோ நட்புகள். தீ. ஒ. வெ. இயக்கம் ஆரம்பித்தபோது அவளும் சம்பந்தப்படாத ஒரு ஆளாய்த்தான் இருந்து அதன் திட்டங்கள் செயல்பாடுகளை அறிந்து கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று ஒரு நாள் நீர் விரும்பினால் இப்ப எங்களுக்கு உதவியெய்யலாம் என்றான் ரகுநாதன். அவள் எப்படி? என்று கேட்க, அவன் விளக்கினான். கணலுன் மனைவி போல கோயிலுக்குப் போய் பொங்கி, படைத்துவிட்டு வருவதில் என்ன சிரமமிருக்கப் போகிறது என்று அவள் சம்மதம் தெரிவித்தாள்.

அடுத்த நாள் சந்தித்த போது அவளே அந்த போல என்பது எப்படி இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டாள். 'போல' என்றால் போலத்தான் என்று கூறிவிட்டு அவன் நழுவிப் போய்விட்டான். தொடர்ந்து வந்த சில நாட்களில் அவர்களின் சந்திப்பு அநாவசியமாக ஏற்படுவதாய்த் தோன்றுமளவு அதிகரித்திருந்தது. பின் ஒருமுறை அவளே வரச்சொல்லி கேணியில் தண்ணீர் அள்ளுகிற போது அல்லது உள்பிரகாரத்தில் படையல் செய்கிறபோது ஏதாவது அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டால் அவள் இயங்க வேண்டிய விதம் பற்றி மிக அவதானமாக எடுத்துக் கூறினான். அவன் சொன்ன விதமே அவளை மிகக் கவர்ந்திருந்தது. விஷயமோ அதைவிட அதிகம் கவர்ந்ததாயிருந்தது.

நீர் எறிய வேண்டிய சக்கரைப் பாசல் ஒரு மாட்டுத்தாளக் கடுதாசியிலை கட்டி பையிலை வைச்சிருக்கும். ஆரும் கவனிக்காத மாதிரி எறியவேணும். அது முக்கியம்.....

அவன் ஒரு தளகர்த்தனாய் நின்று ஒரு யுத்தத்தைப் புரிய வேண்டியவிதத்தை விபரித்ததில், அவள் அதன் ஆபத்தைக் கூடக் கருதாது போனாள். ஒரு போராளியாக அவன் பக்கத்தில் நிற்பது ஒரு பேறாய் அவளுக்குத் தோன்றியது. அவள் கனவுகளும் விரிந்தன.

அவன் அந்த வட்டாரத்தில் பலரின் கனவு. அவனது பந்தாட்டத் திறமைகளைக் கண்டும் கேள்விப்பட்டும் உருவான கனவுகள் அவை. கைகளின் விசையாலும் லாவகத்தாலும் அப் பலரிடம் கனவுகள் பிறப்பிக்கும் விந்தையை அவன் புரிந்தான் தான். யோகத்தின் கனவோ போராட்டத்தில் பிறந்தது.

முதல்நாள் இரவு வீட்டுக்கு இந்திரன் நேரத்தோடு வந்து அவள் தாமதமாகிப் போனாள். அவள் வந்ததும், என்ன நீ அவங்களோடே சேர்ந்து ஆலயப் பிரவேசத்துக்கு நாளைக்குப் போறியாமே? என்று கத்தினான். நாங்கள் உனக்கு ஏதாவது வேலை எடுத்துக்குடுக்க வேணுமெண்டு நாயாய் அலைஞ்சு கொண்டிருக்கிறம், மறியல்..... போராட்டம் அது இதெண்டு போய் நீ எல்லாத்தையும் கெடுக்கப் பாக்கிறியோ? என்றான். வெளிக்கிடக்குடாது, காலமை நான் இஞ்சைதான் நிப்பன் என்று அச்சுறுத்தினான்.

அவளால் போக முடியாது.

இந்திரன் முரடனாய் இருந்தான். அவன் தனது பார்வையில் எதனையும் அமைக்க அங்கே சன்னத்தம் பூண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பிறரின் காரண காரியமெதுவும் ஒத்துக்கொள்ளப்படக் கூடியதில்லை. தருமலிங்கம் வீட்டை விட்டுப் போனபிறகு அவன் ராஜாவாக இருந்தான் அந்த வீட்டுக்கு. இரண்டு 'நிலை'த் தறிகளைப் போட்டுக்கொண்டு அந்த இரண்டு பெண்பிள்ளைகளையும் மாங்கு மாங்கென்று அவற்றில் வேலைசெய்ய வைத்தான். இப்போது கூலிக்குத் தறி அடிக்க ஒரு பெண் வந்து போகிறது. இத்தனையும் செய்துகொண்டதான் குடும்பப் பொறுப்பை தான் சமாளிப்பதாய்த் தம்பட்டம் அடித்தான்.

ரகுநாதன் போய்விட்டான். போன கையோடு கிளி வந்தாள். இந்திரனே பதில் சொல்லி அனுப்பினான். பிறகு பத்து மணிக்கு மேல் அவனும் வெளியே

போனான். தாயார் கிணற்றடியில் உடுப்புத் தோய்த்துக்கொண்டு. தவமும் ரத்தினேஷும் புது உவாப்பின் நூல் கோர்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவளுக்கு தறி அடிக்கவும் மனம் வரவில்லை.

அவளிடம் கனவிருந்தது. ஆனால் அது பொய்த்துப் போயிற்று. அவன் மன்னிக்கிற ஜாதியில்லை.

அவள் குமைந்துகொண்டிருந்து விட்டு பதினொரு மணியளவில் வெளியே போனாள்.

சின்னராசா வீட்டுச் சந்தியை அடைவதின் முன்னமே ஆலயப் பிரவேசம் செய்யப்போன இடத்தில் அசம்பாவிதம் ஏதோ நிகழ்ந்துவிட்டதென்பது அவளுக்குத் தெரிந்து விட்டது. ஊரே ஒரு திகைப்பில் உறைய ஆரம்பித்திருந்தது.

கிளி அந்தளவில் கோயிலிலிருந்து வந்துவிட்டிருந்தாள். அவள்தான் நடந்தது சொன்னாள்.

சிறிதுநேரத்தில் ரகுநாதன் நண்பர்களோடு சைக்கிளில் வாசிகசாலைப் பக்கமாகப் போனான். சிரித்துவிட்டுத்தான் போனான். ஆனால் அதன் பின்னாலிருந்த நெருப்பு அவளுக்குத்தான் பட்டது.

அன்று கருக்கிருட்டு நேரத்தில் இரண்டு ஜீப்புகள் கிராமத்தின் மணல் ஒழுங்கை முழுவதும் மூசியூசிய அலைந்து திரிந்தன. படுக்கிற நேரமளவில் குருந்தடி, மதகடிப் பகுதிகளிலிருந்து மூன்று நான்கு பேரைப் பொலிஸ் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டது தெரியவந்தது.

ரகுவுக்கு என்னாகியிருக்கும்.

யோகத்துக்கு அழுகை வந்தது.

0 - 2

அதிகாலையில் வேதக்கோயில் ரோட்டில் எழுந்த உறுமல் ஒலி யோகத்தை கண் விழிக்கச் செய்தது.

ஒரு கிராமத்தின் சராசரி விடியல் நேரம் ஆறுமணி. அதுதான் அங்கேயும். ஏழு மணிக்கு அங்கே ரேடியோக்கள் அலறத் துவங்கும். எட்டு மணியளவில் தறிகள். அவை இரவு எட்டு மணி வரை இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். ஒன்பது மணிக்குப் பாய் விரித்தல். மேலே அமைதிதான். அந்த அமைதியை எது ஊடறுத்தாலும் அது அசாதாரணத்தின் அம்சம்.

இடையிலும் எத்தனையோ ஒலிவகைகள் அங்கே காற்றினால் காவி வரப்படுவதுண்டு. நள்ளிரவில் சமீபத்திய நிலையத்தில் நிற்காமல் கூவிவிட்டுச் செல்லும் சாமான் புகைவண்டி, அதிகாலையில் தபால் கொண்டுவரும் மெயில் வண்டி..... கண்டி வீதியில் பறக்கும் லொறிகள் எல்லாவற்றின் இரைச்சலும் கேட்கும். ஒரு ஜீப்பின் இரைச்சலை லொறி வான் கார் ஆகிய எந்த வாகன இரைச்சல்களிலிருந்தும் ஒரு நுட்பமான செவி வித்தியாசம் கண்டு பிடித்துவிடும்.

யோகத்துக்கு அது ஜீப் என்பதில் அப்யமிருக்க வில்லை. முதல் நாளைய நிகழ்வு எந்தச் சந்தேகத்தையும் கிட்டவும் நெருங்காமல் அடித்து விரட்டும்.

விறுவிறுவென முகம்கூடக் கழுவாமல் படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே நடத்தாள் யோகம். அப்போது இந்திரன் வீட்டில்தான் நின்றிருந்தான். அவளை இப்போது தடுக்க முடியாதென்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

வீட்டடிச் சந்தியில் ஒரே சனம். சந்தைச் சனங்கள் வேறு கடகங்களுடன் விரைந்து கொண்டிருந்தன. சின்னராசா வீட்டில் போய்க் கேட்டாள்.

‘ஜீப்தான் போயிருக்கு’ என்றான் சின்னராசா.

‘ஆரின்ரை வீட்டை.’

‘தெரியேல்லை. அநேகமாய் ரகு வீட்டுக்காய்த்தான் இருக்கும்.’

‘ராத்திரியே ரண்டு மூன்று பேரைப் பிடிச்சிட்டாங்களாம்.’

‘ம். செல்லத்துரை, கிட்டுணு, சிவராசா மூண்டு பேரையும் பிடிச்சாச்சு.’

‘ரகுவை?’

‘ரகுவை நேற்றையிலிருந்து நான் காணேல்லை. பிடிக்கேல்லை யெண்டுதான் நினைக்கிறன்.’

ஜீப் இரைந்தபடி திரும்பி வர சின்னராசா வாசலுக்கு ஓடினான். யோகமும் ஓடினாள். ஜீப் கடந்து போனது. ஜீப்பின் பின்னே இரண்டு பொலிஸ்காரரும் ஒரு சிவலையனும் தான் இருந்தார்கள். வேறு யாருமில்லை. பிடிக்க வந்த ஆள் கிடைக்கவில்லைப்போல. அந்தச் சிவலையன் அடையாளங் காட்ட வந்தவனாயிருக்கலாம். படலைகளில், ஒழுங்குகையில் முன்னும் பின்னுமாய்க் குனிந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கிளி அவனைக் கண்டுவிட்டு யோகத்தின் காதருவில் சொன்னாள், ‘அத்தாள்தான் பிரச்சினையைத் துவக்கி ரகுவிட்டை அடிவாங்கினது’ என்று.

அவள் வீட்டுக்கு வர ஒரு கேலிப் பார்வையோடு அவளைக் கேட்டான் இந்திரன்: ‘நேற்று நாங்கள் தடுத்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போச்சு, பாத்தியே.’

‘ரகுவோடை கிளி கூடிக்கொண்டு போனாள். இப்ப அவளையென்ன பொலிஸ் வந்து பிடிச்சுக்கொண்டே போட்டாங்கள்’ என்று ஒரு காய்வோடு சொல்லிவிட்டு அப்பால் நடந்தாள் யோகம்.

‘இனி வந்து பிடிச்சாலும் பிடிக்கும்.’

‘நீ காட்டிக் குடுக்காமலிருந்தால் பிடிக்காது.’

அதிர விடிந்த அந்த நாளில் மேலும் கலவரமான நிகழ்வேதும் நடக்கவில்லை. ஆனாலும் விழுந்திருந்த பாதிப்பு அதிகம். அது சிலர் தலைமறைவானதோடு அடங்கிவிடாதென்று பட்டது.

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்துவிட்டிருந்தன.

ஒரு நாள் தேவேந்திராத் தியேட்டரில் குருந்தடிப் பெடியள் மூன்று நான்கு பேர் செக்கன் ஷோ படம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். பெருங்குளத்தடியில் வைத்து சிலர் நொருக்கித் தள்ளியிருக்கிறார்கள்.

எல்லாருக்கும் கருக்குமட்டை அடி. மேலெல்லாம் பிய்ந்து ரத்தம் ஒழுக வீடு சென்று சேர்ந்தார்கள்.

எல்லாருக்கும் தெரிந்தது.

யாராலும் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை.

நாட்கள் காலத்தின் உடலிலிருந்த சிறகுகளாய்க் கழன்று கொண்டிருந்தன.

தீ.ஓ.வெ. இயக்கம் அதற்குமேல் எந்த ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்தையும் முன்னெடுக்கவில்லை பெருமளவில். கிளை இயக்கங்கள் சில தம் தம் பகுதிகளில் ஆலயப் பிரவேசம் நடத்த அறிவித்தன. சில கோவில்கள் தாமாகவே கதவு திறந்துவிட்டன. குருந்தடிக்கிளைச் சங்கத்துக்கு நேர்ந்த கதியே தலைமைச் சங்கத்திற்கும் நேர்ந்ததாகப்பட்டது. பல தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டனர். சிலர் விசாரணைக்காக பொலிஸ் நிலையங்களுக்கு இழுத்தடிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் தலைமறைவில். சீன சார்புக் கொடியூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் எங்கேயென்று எவருக்கும் தெரியவில்லை. சீனா ஓடிவிட்டதாகக் கூட சில நாட்கள் செய்திகள் உலாவின.

பலாத்காரத்தின் மூலம் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுதல் என்பதுதான் சீன சார்பு கொடியூனிஸ்ட் கட்சியின் வேரான சித்தாந்தம். அதைப் பகிரங்கமாகவேதான் அது சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. கொடியூனிஸ்ட் கட்சி பிரிந்திருந்தாலும் இடது சாரிக் கட்சிகளின் தொழிற்சங்கப் பலம் தெரிந்த அரசு, அக் கருத்துப் பிரச்சாரத்தை விரும்பாத போதிலும் அனுமதித்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பன்றித் தலைச்சி அம்மன் ஆலயக் குண்டு வெடிப்பை அதன் கொள்கைப் பரீட்சார்த்தமாய்க் கண்டதும் அது சீறி எழுந்து விட்டது.

கட்சியே கலைந்தது போல் ஆயிற்று.

அதன் உயிர்மூச்சான வாசகம் இப்போது அனைவருக்கும் ஒரு பயத்தை ஏற்படுத்தியது.

குருந்தடி, மதகடிப் பகுதிகளிலிருந்த வாலிபர்கள் சனசமூக நிலையம், வாசிகசாலை, விளையாட்டுக் கழகம் என்பவற்றின் செயற்பாடுகளுள் மட்டும் தங்களை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

துப்பாக்கி முனையிலிருந்து அதிகாரம் பிறக்கிறது என்கிற மாஓவின் வாசகம் எழுதப் பெற்றிருந்த சனசமூக நிலையச் சுவரில் இப்போது வாசகத்தை அழித்த இலைச் சாயக் கறுப்பே தெரிந்தது. அந்த நிலைமையை ஒரு சிறு பொறியிலிருந்து ஊதிப் பெருக்கிய வேறு காரணிகளின் உருவாக்கம் இன்னும் கண்டறியப்பட வேண்டியதாயிற்று. வெகு விரைவாய் வளர ஆரம்பித்துள்ள ஜாதீக் விழுக்கி பெரமுனவின் வளர்ச்சியைத் தடுப்பது அவற்றிலொன்று என சிலர் பேசினார்கள்.

பாகம் VII அ
1970 க்குப் பின்

அத்தியாயம் பத்து

0 - 1

கந்தையாவின் மரணம் நம்பமுடியாததாகவிருந்தது. அதிர நடக்காத, அதிரப் பேசாத ஒரு சாதுவின் அந்த மரணம் குருந்தடி, மதகடி, முசிறி, பனையடி, செசவு சங்கத்தடியென்று பல குறிச்சிகளையும் சோகம் பூண வைத்து விட்டது.

தெல்லிப்பழை, மறவன்புலவு, தச்சன்தோப்பு, அரியாலை, விசுவமடு, அக்கராயன், பூநகரி என்று மரணச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது. அக்கராயன் குளத்தில் இவன் நின்றிருந்த படியால் நேரில் ஆள் விட்டிருந்தார்கள். அநேகமாக எல்லாரும் வந்துவிட்ட மாதிரித்தான் தெரிந்தது, இவன் தவிர. மய்ய மெடுக்காமல் வழியை வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

காலை பத்து மணிபோல் அக்கராயனிலிருந்து ஓடியே வந்ததுபோல் இவன் வேர்த்து விறுவிறுத்து வந்து சேர்ந்தான்.

இருண்டு கிடந்த முகத்தில் ஒரு அவலம் வெடித்தது போல் ஒரு அசைவு தெரிந்தது. அவ்வளவு தான். அந்தச் சோகத்துக்கு இணையில்லை.

'நேத்துக் காலம்புற சீவி வந்து கொட்டில்லை குடுத்திட்டு வந்தான். அப்படியே பழஞ்சோறைத் திண்டிட்டு திண்ணையிலை இருந்தவந்தான் அப்பு. நான் நினைச்சனே இப்படி இடியேறு வந்து என்றை தலையிலை விழப்போகுதெண்டு. நாகியைக் கடைக்குப் போகச் சொல்லியிட்டு நான் கிணத்தடிக்குப் போய் பாணையிலை தண்ணி அள்ளி வந்து வைச்சிட்டு வாறன், அப்பவும் அப்படியே இருக்கிறான். என்னப்பு, என்ன செய்யுது, ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாயெண்டு கேட்டன். ஒண்டுமில்லை ஆச்சி, லேசாய் நெஞ்சுக்கை குத்துறமாதிரி இருக்கு, தேத்தண்ணியொண்டு குடிச்சா நல்லதெண்டு நாகியிட்டை வைக்கச் சொல்லியிருக்கிறன் எண்டான். வாய்வுக்குத்தாய்த்தான் இருக்கும், வெறுமன தேத்தண்ணிக்கு உது கேளாது, முதல்ல உள்ளி மிளகு சப்பி கொஞ்சம் சுடுதண்ணி குடி, பேந்து வேணுமெண்டால் தேத்தண்ணி குடிக்கலாமெண்டு சொல்லிப்போட்டு நான் அடுப்படியுக்கை போகத் திரும்ப என்றை ராசா கேக்கிறான் ரகுவனுக்குக்

காயிதம் போட்டு இப்ப ஒரு கிழமைக்கு மேலை இருக்குமெல்லோ ஆச்சியெண்டு. அதுக்கு நான், இண்டைக்கு நாளைக்கு கட்டாயம் பதில் வரும் எண்டிட்டு உள்ளியும் மிளகும் சடுதண்ணியும் எடுத்துக்கொண்டு வாறன்..... என்றை புள்ளை விழுந்து போய்க் கிடக்கிறானடி. ஓடிப்போய்ப் பாத்தன். வாயிலை ரத்தம் வழிஞ்சிருக்கு. அப்ப கத்தத் துவங்கினது தான் ராசா..... என்றை நெஞ்சுக் கொதி இன்னும் தான் தீரேல்லை, அப்போ.....' என்று அரற்றினான் தாய்க்காரி.

இவன் வந்தபிறகு அனைவரது சோகமும் பெருகியிருந்தது. ஒரு புறத்தில் தம் தம் துயரத்தின் கதைகள் ஒப்பாரியில் சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

நாகியின் கோலம் கண்கொண்டு பார்க்கக் கூடியதாய் இல்லை. கிணத்து வெடியில் அம்பிட்டுச் சிதைந்து போனவள் கணக்கில் அவள் உருவழிந்திருந்தாள். பிள்ளைகள் கதறி களைத்துக் கிடந்திருந்தன. அவள் வெளியில் வானம் கூட இல்லாதிருந்ததோ. வானமே இல்லாதவளுக்கு நட்சத்திர நம்பிக்கை கூட இருக்காதே. ஏழு அல்லது எட்டு வருஷங்கள் வாழ்ந்திருப்பாள். இருந்தும் அவர் இறந்த கணத்திலும் ஒரு தாகம் / தவணம் அவளுள் இருந்துகொண்டதான் இருந்தது போலிருந்தது.

இவன் மனத்தில் ஒரு காட்சியின் விரிவு.

ஒரு காலை வேளையில் சீவலுக்கு வெளிக்கிடுறார் கந்தையா. கொஞ்சம் பொறணை..... இந்தாண்டு ஓடிவந்திருறன் என்று அடுப்படிக்கு ஓடுகிறாள் நாகி.

நில்லு..... இஞ்சை வா என்று தடுக்கிறார் கந்தையா. அவளின் கையிலிருக்கிற சரையைக் காட்டிக் கேக்கிறார் : என்ன அது.

அவள், கோப்பி என்கிறாள்.

அதென்ன மற்றக் கையிலை.

அவள் தயங்கித் தயங்கிச் சொல்கிறாள்: முட்டை.....! முட்டைக் கோப்பி அடிச்சுக்கொண்டு ஓடி வந்திருறன்.

போ... போ... என்று சிரித்துக்கொண்டு கந்தையா திரும்பி நடக்கிறார். மத்தியானம் பிள்ளைகளுக்கு அவிச்சு பாதிபாதியாய்க் குடு.

விழித்தவன், இன்னும் கிடந்தபடி பாதி திறந்த இமைகளினூடு கண்டபோது நாகி துயரத்தில் வதங்கிப்போய் நின்றிருந்தாள். அவளின் ஓர் ஆதங்கம் பிடுங்கி எறியப்பட்டு விட்டதோ அன்று. முட்டைக்கோப்பி மேல்தட்டுக் கலாச்சாரம். ஒரு விடியலில் அது என்னன்னவோ கதைகள் பேசும். ஏழ்மை பெரும்பாலும் அதை எண்ணுவதில்லை. ஆனாலும் ஒரு ஆசை எந்த மனைவிக்கும் இருக்கவே செய்கிறது. கந்தையாவின் கடின வேலைகளில் அவள் பட்ட கரிசனம் மட்டுமில்லை அது. அவரது பலவீனங்களைத் தணிவிக்கிறதின், அவளது சருகாகும் ஆசைகளின் புத்துயிர்ப்புக்கான ஆதங்கத்தின் அடையாளமாகவும் இருக்கலாம். ஒரு பெண்ணாய்ச் சிதறும் பெருந் தருணம் அதுமாதிரி ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும்.

மேலே தாமதிக்காமல் மய்யமெடுக்கிற வேலைகள் நடந்தன.

புறமேளம், சீனவெடி அதிர்வுகள் கிளர்ந்த சவ ஊர்வலம் வேம்பிராய் இரட்டை மயானத்தை நோக்கி நகர்ந்தது.

அங்கிருந்து மூன்று மைல்கள் மயானத்துக்கு.

ஓரிரு உறவினர்கள் பக்கங்களில் வர, இவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவ்வப்போது பின்னும் முன்னுமாய் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டான். நண்பர்கள் பலபேர் இல்லை. எப்படி அவர்கள் கலைந்து சிதறினர். கல்லெறி பட்டு தேன்சூடுகள் கலைந்தால் தேனீக்கள் பின்னர் அதிலே சூடுவதுண்டு. சில சூடுகளில் அவை எப்போதும் சூடுவதில்லை. அவர்கள்.....?

மயானத்தில் கொள்ளிவைக்கிற வேளையில் இவனை அங்காலே போக சில முதியவர்கள் கேட்டனர். இவன் மறுத்து அங்கேயே நின்று அந்தச் சிதை தீப்பிடித்து நன்கு முளாசி எரியும் வரை பார்த்துக்கொண்டு நின்றாவிட்டுத்தான் திரும்பி வந்தான்.

ஒரு வாழ்வுக்கு முற்றுப் புள்ளியையாவது நிறைவாய்ப் போடவேண்டாமா.

0 - 2

அக்கராயனில் ஒரு நண்பனோடேயே நின்றிருந்தான் இவன். ஒரு குடியேற்றப் பகுதி வாழ்க்கை இவன்மீது நிர்ப்பந்தமாகியிருந்தது. வட்டாரம் சடசடவென தன் ஊடுகளை நிறைத்துக்கொண்டு அடர்த்திபெற்ற கிராமம் ஆகிவிட்டிருந்தது. குருந்தடி, மதகடி, பனையடிக்கு குறிச்சிகள் தம் இயல்பு மாறி ஓர் அதிகதியில் கல்வியிலும் பொருளாதாரத்திலும் மேம்பாடுற்றுக்கொண்டிருந்தன. அது ஒரு நகரத்தின் அடர்த்தியையே பெற்றிருந்தது, வசதிகள் அணுகாத போதும். வாழ்க்கை முறையும் இடச் செறிவும் குடியேற்றப் பகுதியில் வேறு. அதே மக்கள் வாழ்ந்தாலும் வாழ்முறை பூகோளத்தில் மாறிவிடும். மொழியும் மதமும் மற்றெதுவும் பாதிப்பதை விட, பூகோளம் மூலத்தோடு பாதிக்கும். மொழியும் மதமும் மற்றுளவெலாமும் கூட லேசாக அதில் மாற்றமடையும். இவன் அந்தப் புவி நிலைக்குத் தக வாழவும், அங்கே தன்னால் முடிந்த செயல் புரியவும் அத்தனை காலத்தில் பழகியிருந்தான். ஆனாலும் அண்ணனின் மரணச் செய்திக்கு வந்தவன் இன்னும் திரும்பிப் போகவில்லை.

முன்போல் கலகலப்பாகவும் இவன் இல்லை. எப்போதாவது அடைவானா என்பதும் சந்தேகமாக இருந்தது. அதற்குக் கந்தையாவின் மரணமன்றி வேறு ஏதாவதும் கூட காரணமாயிருக்கலாம். இவன் ஓடும் போது கொண்டோடிய உணர்வைப் பெருக வைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தான் போலவே தோன்றினான்.

தங்கைகள் தாயார்-நாகியென்று எல்லாரும் துக்கத்தின் உக்கிரம் அழிந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்வதற்கு ஒரு வாழ்க்கை இருக்கிறது. அது அவர்களுக்கும் அவர்களது பிள்ளைகளுக்குமானது. அவர்கள் தெளிவில் இவன் நிம்மதியடைந்தான்.

தறிஒன்று போட்டுக்கொண்டான். லாம் என்ற மாதிரித் தறியல்ல. இந்திரன் வீட்டில் இருப்பதுபோல். இன்னும் அந்தப் பகுதியில் எல்லார் வீட்டிலும் இருப்பது போல். பகல் அதில் கழிய, மாலைகள் நெருக்குதல்களுக்குள்ளாகி, இரவுகள் வெறுப்பானவைகள் ஆகின. நாகியைப் பார்க்க முடியாதிருந்தது இவனால். குழந்தைகள் இன்னும் கேவலம். உழைக்க கூடுதல் நேரத்தை இவன் ஒதுக்கினான்.

ஒரு நாள் சித்தன் சிவத்தைப் பார்க்கப் போனான். வேறு எங்கு போகவும் பிடிக்கவில்லை.

அப்போதுதான் சங்கத்துக்கு வந்த மாதாந்தர நூலினை நூல் தேவையெனப் பதிவுசெய்த அங்கத்தவர்களுக்கு கொடுத்து, மீதியை அறையிலே வைத்துப் பூட்டிவிட்டு விடு வந்திருந்தார் சித்தன் சிவம். குளிக்க வெளிக்கிட்டவர் இவனைக் கண்டதும், 'வாரகு' என்று கூப்பிட்டு திண்ணையில் இருக்க வைத்தார். இவனது சோகத்தை அவரால் புரிய முடிந்திருந்தது. கூட, அவனது வெறுப்பையும்.

'ஆண்டாண்டு தோறுமெண்ட பழம்பாட்டு உனக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும் ரகு..... எங்கள் எல்லாரின்ரை முடிவும் கடைசியிலை இதுதான். எழுத்தை மாத்த ஆராலை ஏலும், சொல்லு பாப்பம். எங்களுக்கு இடப்பட்டது துக்கமோ சந்தோஷமோ வாழவேண்டியதுதான் எங்கடை கடமை' என்று வலு நிதானமாய் நிறத்தி நிறுத்திச் சொன்னார்.

'அண்ணை செத்துதுக்காண்டிச் சொல்லுறியளோ.'

'வேறையெதுக்கு.'

'அண்ணையின்ரை துக்கத்தை என்னாலை எப்பவும் மறக்கேலாது. ஆனா இது அதுகில்லை.'

இவன் மௌனமாயிருந்துவிட்டுச் சொன்னான்: 'எங்கடை வாழ்க்கையை நினைச்சுப் பாக்கிறன் சிவத்தார். எத்தினை விலங்குகள். பணம் படிப்பு பதவியெண்டு எதுவுமில்லாமல் எங்கடை காலிலை போட்டிருக்கிற பார விலங்குகளை நாங்கள் எப்பிடி உடைக்கிறது. இந்த விலங்குகளை உடைச்சு நிமிந்தாத்தான் அதுகள் கிடைக்கும். அதுகள் கிடைச்சாத்தான் இதுகள் உடையும். எல்லாம் ஒண்டுக்குள்ளை ஒண்டாய் அவிழ்க்க ஏலாத சிக்கலாய் விழுந்திருக்கிறதைப் பாத்தியளே.'

'மெய்தான். எண்டாலும் இதுகளுக்கு ஆரைக் குறைசொல்ல ஏலும் ரகு. காலகாலமாய்.....'

'இல்லை சிவத்தார். ஆதியிலை புராதன பொதுவுடமைச் சமுதாயம் இஞ்சை இருந்தது...'

'மாறியிட்டுதே. என்ன செய்ய ஏலும். ஆனா ஒண்டு, அதுபோல இதுவும் மாறும். காலமெடுத்துத்தான் மாறும்.'

ஆவேசமாய்த் தலையசைத்து மறுத்து இவன் சொன்னான்: 'அதுக்குள்ளை உணர்ச்சி இருக்கிறவங்களை உயிரோடை எரிச்சு சாக்கொல்லிப் போடுவாங்கள் வார்த்தையாலையே. நான் எரிஞ்சு போனனே....'

'என்ன ரகு....'

'இந்த முகம் எளியஞ்சாதி முகமா சிவத்தார். இந்த முஞ்சையிலை நான் இன்னானெண்டு எழுதியிருக்கோ சிவத்தார்.....'

'அதெப்பிடி ரகு, முஞ்சையிலை ஆருக்கும் சாதி எழுதியிருக்குமே.'

'என்றை முஞ்சையைப் பாத்திட்டு ஒருத்தன் சொன்னானே அண்டைக்கு.'

'ரண்டு வருஷமாகப் போகுது. இன்னுமே அதையெல்லாம் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்.'

'மறக்கேலாது என்னாலை. அவனை மறக்கமாட்டன். அவனைத் திரும்பவும் ஒருநாள் கிளிநொச்சியிலை பாத்தன். பிறகு இந்த ஒரு மாசத்திலை இஞ்சை சந்தைக்குள்ளையே ரண்டு தரம் பாத்தன். என்ன பார்வை..... என்ன நெஞ்சு நிமித்துகை..... ஒரு கெப்பர்..... ஒரு எழுப்பம்..... ஒரு திமிர்..... திமிர், அவன்றை மண்டை நிறைய இருக்கு சிவத்தார். அந்த மண்டையைச் சிதற வெடி வைச்சாலும் என்றை ஆத்திரம் ஆறாது.'

'விசர்க் கதையள் கதையாதை. ஒரு ஆளைத் தீர்த்திட்டா சாதி போயிடுமே.'

'சாதி போகாது, ஆனா சாதித் திமிர் போகும்.'

சித்தன் சிவம் இவனையே பார்த்தபடியிருந்தார். இவரே விடுபட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்த மனுஷன். அவரையே பூமிக்கு இழுத்து தன் சக அக்கறைகளோடு இவன் பிணைத்துவிடுவான் போலிருந்தது. பிரச்சனைகளையே ஒதுக்கினாலும் இவனை அவரால் ஒதுக்கிவிட முடியாது.

இவன் அக்கராயன் போனபோதிருந்ததை விட உக்கிரம் பெற்று வந்திருக்கிறானென்று புரிந்தார் அவர். மேலும் கொட்டன், மம்பட்டிப்புடி, உலக்கை என்றிருந்த ஆயுதங்கள், இரும்பும் தாண்டி ஈயக் குண்டுகளாயிருப்பதை நினைக்க அவருக்குப் பயமாக ஒருபுறம், வேதனையாக ஒருபுறம் இருந்தது. இவனுக்குள் ஒரு வெறி உருவாகியிருந்தது தெரிந்தது. இவனை, அப்படியே அவர் விட்டுவிடக் கூடாது.

'இரு, தேத்தண்ணி போட்டுக்கொண்டு வாறன்.....'

'வேண்டாம், நான் போகப்பேறன்.'

'அதுக்குள்ளை என்னை அவசரம். இரு வாறன்.'

அவர்கள் தேநீர் குடித்தனர்.

அவர் சொன்னார்: 'உங்கடை பகுதிப் பெடியளெல்லாம் இப்ப வலு திருத்தம். தறியடிச்சு உழைக்கிறாங்கள், சோக்கான சேட்டுகளெல்லாம் வாங்கிப் போடுறாங்கள், பின்னேரத்திலை சுழட்டலுக்கும் திரியிறாங்கள், சீட்டுக் கட்டுறாங்கள். குடும்பத்தைப் பாக்கிறாங்கள், குடியேற்றத் திட்டங்களிலை காணி எடுக்கிறாங்கள்.... விசுவமடுவிலை இப்பவும் பவுண் மிளகாய் காய்க்குதாமே. காணித்துண்டு கிடைச்சாப் போதும், எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு ஓடியிருக்கிறாங்கள். திரும்பி வந்து ஊரிலையோ வெளியூரிலையோ சீதன பாதனத்தோடை கலியாணம் கட்டுறாங்கள். திரும்ப குடும்பத்தோடை காணியளுக்குப் போறாங்கள்.....'

‘இதுக்கெல்லாம் கையிலை பலமிருந்தாப் போதும். ஆனா போராடுறதுக்கு நெஞ்சிலை தயிரியம் வேணும் சிவத்தார்’ என்று ஓர் எள்ளல் சிரிப்பு சிரித்தான் இவன். ‘பொலிஸ் வருகுதெண்டவுடனெ ஓடி ஒழிஞ்சவங்கள் தானை எல்லாரும்.’

‘ஓடாம நிண்டிருக்கேலாதே.’

‘கொள்கையிலை பற்றுதி இருந்திருந்தா ஓட மனம் வந்திருக்காது. சரியான வழியிலை போராடுற எவனுக்கும் அவன்ரை இடத்திலேயே பாதுகாப்பும், ஒழியிறுக்கு இடமும் இருக்கு. அப்படி இருக்க வேணும்’ என்று கூறி மறுபடியும் கடகடவெனச் சிரித்தான் இவன்.

‘அவங்களை மட்டும் ஏன் குறை சொல்லுறாய். நீயும் அப்பிடித்தானே ஓடித் தப்பினீ.....’

‘மெய்தான். ஆனா பொலிஸ்காறர் என்னைத் தேடி வந்தாங்கள். அதாலை நான் ஓடினன். அவங்கள், மற்றவையைத் தேடி பொலிஸ் வர, ஜீப்பைக் கண்டிட்டு ஓடினாங்கள். இண்டைக்கும் சாவச்சேரிப் பொலிஸ்ரேஷன்லை என்னிலை போட்ட என்றி இருக்கு. அதுவும் அடிச்சதாய்.... குண்டு எறிஞ்சதாய்...’

‘ஆர் இல்லையெண்டது. இப்ப பார், அவங்கள் ஓடினதிலையும் தான் என்ன பிழை. தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் இப்ப இல்லை. அழிஞ்ச போச்சு. தீண்டாமையே ஒழிஞ்சதாலை இல்லை. தீண்டாமையைத் தன்ரை வழியிலை ஒழிக்க ஏலாததிலை அழிஞ்ச போச்சு. அதுகின்றை தாயான சீனச் சார்புக் கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி எங்கைபோச்சோ. இப்ப தொழிலாளிப் பேப்பரும் வாரேல்லைப்போலை. இந்த நிலைமையிலை அவங்களை என்ன செய்திருக்க வேணுமெண்டறய்.’

இனி இவன் கட்சியைத் தூக்கிக்கொண்டு நின்று பேச முடியாது. இப்போதும் இவன் கட்சி உறுப்பினன் இல்லைத்தான். செங்கொடி வாலிபர் சங்க உறுப்பினன் மட்டுமே. என்றாலும் பேச முடியாது.

சித்தன் சிவம் தொடர்ந்தார்: ‘நீ கட்டாயம் இதுகளை யோசிச்சுப் பாக்கவேணும். உன்ரை கூட்டாளியள் முந்தியை விட நல்லாயிருக்கிறாங்கள். உன்னைவிட வலு தீவிரமாய்த் திரிஞ்சவங்களிலை பாதிக்குப் பாதி பேர் இஞ்சை இல்லை ரகு. விழுந்த அச்சம் பெரிசுதான். ஓடவேண்டியும் இருந்ததுதான். ஒரு அவலம், அழிவு வந்திருக்க வேணும். ஆனா வரேல்லை. ஏனெண்டா ஓடின பாதை சரியாய் இருந்திட்டிடுது. இஞ்சை இருக்கிற மிச்சம் பேரும் முந்தினமாதிரி இல்லை.’

‘நல்லாயிருக்கட்டும்.’

‘நீ கோவிக்கிறதிலை ஞாயமில்லை.’

‘இது பிறழ்வில்லை.....?’

‘இல்லை. எல்லை.’

‘எதுகின்றை.’

‘புரள்ச்சியின்றை.’

‘அதென்ன புரள்ச்சி. நக்கலோ.’

‘இப்படியான நேரத்திலை நக்கலடிக்க மாட்டன். ஒரு புரட்சி எண்டது ஒரு புரள்தல்தான். புரள்ச்சிதான் புரட்சி ஆனதும். அது கிடக்கட்டும் ஒரு பக்கமாய். எவ்வளவுதான் திட்டங்களைப் போட்டுக் குடுத்தாலும், சித்தாந்தங்களை எழுதிக் குவிச்சாலும் ஒரு சமூகம் தன்னாலை ஏலக்கூடிய அளவுக்குத்தான் எதையும் ஏற்கும். அந்தளவுக்கே புரளுதல் நடக்கும். வட்டாரமும் அப்படித்தான். சங்கானையும் அப்பிடித்தான்.’

‘அப்ப, இனிமேல் ஆட்சி மாற்றம், அரசு மாற்றம், சமூக மாற்றம் எதையும் உண்டாக்கிறமாதிரி எதுவும் வராத்தெண்டறியள்?’

‘அதெல்லாம் பேச வேண்டாம். இப்ப இவ்வளவுதான் ஏலும். மணியத்தாலையும் இவ்வளவுதான் ஏலும். சண்முகத்தாலையும் இவ்வளவுதான் ஏலும். செல்லத்துரை, நடா, சின்னையா, யேசுதாசன் எல்லாராலையும் இவ்வளவுதான் ஏலும். இதை நீ நல்லாய் யோசிக்கவேணும். உனக்காகத்தான் இப்ப நான் இவ்வளவும் சொல்லுறது.’

ஒரு விவாதத்தின் தீவிரம் குறைய மெளனமானான். புகையிலை திருகிப் போட்டான். இவன் யோசிப்பானென்று அவருக்குத் தோன்றியது. அதற்குமேலே அவர் வேறு விஷயம் பேசினார். ‘ராசன் அடுத்த கிழமை லீவுக்கு வாறான்போலை.’

‘காயிதம் வந்துதோ.’

‘சிச்சி. போன நாயிற்றுக் கிழமை சரசாலைப் பக்கம் போன இடத்திலை தேப்பனைப் பாத்தன். அவர் சொன்னார். இனி இஞ்சை தானாம் நிப்பான். ஆளுக்கு ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிலை இடம் கிடைச்சிருக்கெல்லோ.’

‘ஓ. எந்த இடம்.’

‘கொழும்புத்துறையாம்.’

இவனுக்கு உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியாயிருந்தது. அவன் இவனின் கொள்கையோடு ஒட்டிவராதவன். என்றாலும் தன் மாறுபாடுகளையும் வேறுபாடுகளையும் மறைக்காமல் சொல்லி நண்பனாயிருந்தவன். அதனாலேயே அவனது அபிப்பிராயங்களில் இவனுக்கு எப்போதும் ஒரு நம்பகம் இருந்தது. இப்போதைய சூழ்நிலையில் அவன் கிட்ட இருப்பது நல்லதாகவே தோன்றிற்று. அவனோடான உரையாடல்கள் எப்போதும் இவனுக்கு இனிமையானவையாகவே இருந்திருக்கின்றன.

அன்று இவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டபோது ஒன்பது மணிச்செய்தி எங்கோ போய்க்கொண்டிருந்தது.

0 - 3

இரவுகள் இப்போதெல்லாம் மனத்தின் பெரிய இம்சைகள் அவளுக்கு. அவ்வப்போது இவன் அவளுக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தான். இவனின் நெஞ்சுக்குள் எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பு மெல்ல அவரிந்திருந்ததாய் அவளுக்குத் தோன்றியது. யாரோடும் போகும்போது தலையசைத்துச் சிரித்தான். தனியாக

எதிர்ப்படாமல் விலகி ஓடினான். ஒரு நாள் எதிர்பாராதவிதமாய் மாட்டிக்கொள்ள, தூரத்தில் போய்க்கொண்டிருந்த கலாவைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டு தனிமையை அழித்தான். பின் அவளோடு கூடிக்கொண்டு போய் மறைந்தான்.

அன்றைய மூச்சுக் காற்றின் ஞாபகம் இப்போதும் அவளிடத்தில் இருந்தது. சர்க்கரைச் சரையை எடுத்து எறிய வேண்டிய விதத்தை நெருங்கி வந்து காதினிலே சொன்னான். அவதானமாகவே சொன்னான். கையோ உதடுகளோ அவளது செவிப் பிரதேசத்தில் படவேயில்லை. ஆனால் மூச்சுப்பட்டது. சுட்டது.

ஆளையே மறக்கக்கூடும் அவளால். ஆனால் கிளர்த்தும் உணர்வுகளை முடியாதிருந்தது. அண்ணன் மறைவுக்கான ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூட கேட்கப் பிடிவாதமாக மறுத்திருந்தான். ஓட ஓட விரட்டிப்போய், மறுக்க மறுக்க திரும்பப்போய் தன்னிலை விளக்கமும் ஆறுதலும் அளிக்க அவள் தயாராகத்தான் இருந்தான். ஆனால் இந்திரனென்ற சட்டம்பி பிரம்போடு நின்று அவளின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கவனித்தபடியிருந்தான்.

இரண்டு ஆண்டுகளாய் அவள் தறி அடித்து வருகின்றாள். தறியில் ஏறி விட்டால் நினைவுகள் குதிரையேறி விடுகின்றன. கூட உணர்வுகள் தலைவிரித்து உடன் கிளம்புகின்றன. வாழ்வின் சுமைகள், நினைவுகளின் துயரங்கள் இவைகளையும் மீறி உடல் ஏன் ஒரு மின் இழை ஓட்டத்தை உணர்கிறதென்று அவள் பல நாட்கள் யோசித்திருக்கிறாள். நினைவுகள் உணர்வையா, உணர்வுகள் நினைவையா கிளர்த்துகின்றன.

இவையெல்லாம் யோசித்துக்கொண்டே கிடந்தாள் இரவு. தூங்குகிற போது கூட விழிக்க நேரமாகப்போகிறதென்ற எண்ணம் இருந்தது. இருந்தும் வழக்கத்தை விட சற்று முன்னதாகவே அன்று விழிப்பு வந்து விட்டிருந்தது. எழுந்து அறையைவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

விறாந்தையைப் பார்த்தவள் திகைத்துப் போனாள்

தர்மலிங்கம் விறாந்தை ஓட்டில் அமர்ந்திருந்தார். மெலிந்து போயிருந்தார். ஆனால் பளீரென்று வேட்டி சட்டை சால்வைகளுடன் நன்றாகத்தானிருந்தார். கையிலே மணிக்கூடு வேறு.

அவர் ஒரு கேடு கெட்ட வாழ்க்கையை வாழ்ந்துவிட்டு வந்ததாக எண்ணவே முடியாதிருந்தது. எதற்காக ஓடியிருப்பினும் அப்படியான ஒரு வாழ்க்கையுள் அவர் அகப்பட்டிருந்தார்தான். முகத்தில் அத்தனை பிரபை. பசுபதி மாமா அப்படித்தான் சிறிதாய் ஒரு சந்தனப் பொட்டு வைத்து, அதைவிடச் சிறிதாய் ஒரு குங்குமப் புள்ளி இடுவார். அதுபோல பொட்டு வைத்திருந்தார்.

வடிவு கதைக்கவில்லை.

இந்திரன் கதைக்கவில்லை.

தவம் கதைக்கவில்லை.

எவரும் எதுவும் சொல்லவேயில்லை.

அவர் காசு பணம் கேட்டு வரவில்லை என்பதின் அடையாளமா அது.

வடிவு அடுப்படியில் தேநீர் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். நான்கு கோப்பைகளில் ஊற்றினாள். யோகம் போய் ஒரு கோப்பையை எடுத்து வந்து தந்தையின் பக்கத்தில் வைத்து, 'குடியுங்கோ அய்யா' என்றாள்.

வில்லன் தூர இருந்து அவளை முழுசிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு இனிப் பயமில்லை.

ஒரு வீட்டில் இரண்டு குடும்பங்கள் போலத்தான் அவர்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். சமையல் ஒன்றானால் என்ன. யோகம் அல்லது தவம் சோறு போட்டுவந்து கொடுப்பார்கள். இரண்டாவது தடவை கொஞ்சமேனும் கூட சோறு போட்டு என்றும் சாப்பிட்டதில்லை. தன் விலகிய இருப்பை ஒரு பூரணமின்னையில் அவர் காட்டிக் கொண்டிருந்தாரோ.

காலம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

தர்மலிங்கத்துக்கு வயதின் ஆழ்ந்த அடையாளங்கள் விழுந்துவிட்டிருந்தன. கொஞ்சம் உடல் நலமும் இல்லாமல் இருந்தார். ஆனாலும் கடுமையாக உழைத்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கோ சாயப்பட்டறையில் வேலை செய்ததில் நூலுக்குச் சாயம் போடத் தெரிந்து வந்திருந்தார். அதையே தான் வீட்டில் வைத்துச் செய்தார். ஊடை நூல், முறுக்கு நூல் எல்லாம் சங்கத்தில் கிடைக்காத நிறங்களில் அவரிடம் கிடைத்தன. வெள்ளையேற்றாத நூல் கொடுத்தால் கேட்கிற சாயம் போட்டுக் கொடுத்தார். வட்டாரம் கிராமம் அதனால் சட்டென ஒரு தொழில் வேகம் பெற்றதுபோல் தோன்றலாயிற்று.

அவர் குடியை விட்டிருந்தார். எல்லாரிடமுமிருந்தும் ஒதுங்கியிருக்கத் தெரிந்திருந்தார். அதனால் பிரச்சனையெதுவும் தலையெடுக்கவில்லை. அவரிடம் பணமிருந்ததில், அவர் தொழில் புரிந்ததில் பழைய படி அவரதும் அதிகாரம் வீட்டில் ஸ்தாபிதமாகிற்று. அதனுடன் சின்னதாய் ஒரு சுதந்திரம் யோகத்துக்கும் உறுதிபண்ணப்பட்டது.

0 - 4

ஒருநாள் இவன் சித்தன்சிவம் வீடு போய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, கோயில் காணியின் ஒற்றையடிப் பாதையின் வெளிர்வில் இருள் துளைத்துப் பார்த்து நடந்து கொண்டிருந்தான். இவன் ஜில்லிட்டுக் கிடந்த சொரிமணல் ஒழுங்கையில் கால்வைக்க, தற்செயலாய் எதிர்ப்படுவது போல் சட்டென வெளிப்பட்டு, 'ரகு' என நின்றாள் யோகம்.

மெத்தென உரசி நின்றது தேகம். துள்ளி விலகவேண்டும்போல் ஓர் உந்துகை. அடக்கிக் கொண்டான். அவளோடு இவனுக்குக் கோபமில்லை. ஆனால் நட்பென்றாலும் ஏன் வேண்டியிருக்க வேண்டும். அது இன்னும் ஒரு தேக்க நிலைச் சமூகமாகவே இருந்தது. அது தன் நிலைமையை உணர பிடிவாதமாய் மறுக்கிற சமூகமாயும் இருந்தது. அந்தத் தளத்தில் வைத்தே அவளை அவன் மன்னித்தான். அவன்மீது சிறிதளவேனும் யௌவனம் சார்ந்த விகசிப்புகள்

இவனிடத்தில் எழாமலில்லை. இவன் கூடிப் படித்த சாந்தாவில் எப்படி ஓர் ஈர்ப்பு இருந்ததோ, அப்படியே இருந்தது அதுவும். ஆனால் சாந்தாவின் விருப்பத்தைக் காதலாய் உறுதி செய்து விட்டால் தங்குதடையில்லாமல் கல்யாணமளவுக்குத் திரும்பி விடும். ஆனால் யோகத்தோடு அப்படி நிகழாது. அது வேலிக் கலாச்சாரத்துப் பெருஞ்சமூகம்போல் தன்னைப் பாவித்துக்கொண்டிருந்தது. தன் தளத்து பிற சமூகங்களோடு அது ஒட்டுறவு வைத்துக்கொள்ளாதது. அவர்கள், போட்ட வளையத்துள் எல்லை தாண்டாமல் நின்று உயரப் பார்க்கிறவர்கள். வளையம் அழியும் வரை காத்திருக்க அதற்குப் பொறுதியுண்டு. அப்படியில்லாவிட்டாலும் பார்ப்பான் - பறைச்சி குலவழி என்று கனவுக் காலத்தின் நினைவில் மூழ்கிச் சூழலை மறக்க அதனிடம் பயில்வு இருந்தது. அதில் அவன் தலையிட வேண்டியதில்லை. யோகம் அன்று சொன்னபடி கோயிலுக்கு வராது விட்டது கோபிக்கப்பட வேண்டியதேயில்லை. அப்படிப் பலபேர் வராமல் விடவில்லையா.

ஆனாலும் அவளை உதாசீனப்படுத்துவது அத்தனை சுலபமில்லை இவனுக்கு. அவள் அழகி. அழகியென்றால், அப்படியான அழகி. தாய்போல ஒரு மெலிவு. தந்தைபோல் நெடுமை.

ஒரு கிறுக்கம் தலையில் விளைந்தது.

அவன், 'என்ன' என்றான். தொடர்ந்து விலகி நடக்கவும் முயன்றான்.

'நில்லும், உம்மோடை கதைக்கவேண்டுமெண்டுதான் இவ்வளவு நேரமாய் நான் காத்துநிண்டது.'

'என்ன கதைக்க வேணும்.'

'தெரியாத மாதிரிக் கேக்க வேண்டாம்.'

'தெரியாதபடியாத்தான் கேக்கிறன்.'

'உண்ணாணை?'

'உண்ணாணைத்தான்.'

அவள் அந்தக் கணத்திலேயே தன் நம்பிக்கைகளையெல்லாம் இழந்து சட்டெனத் தளர்ந்ததுபோல் தோன்றிற்று. பின் தெளிந்துகொண்டு. 'என்றை மனம் உமக்குத்தெரியேல்லையோ, சொல்லும் ரகு. நான் சொல்லாமல் இந்திரனுக்குத் தெரியுது. தவத்துக்குத் தெரியுது, ரத்தினேஷுக்குத் தெரியுது. உமக்கு மட்டும் தெரியேல்லையோ' என்றாள்.

'நடக்கேலாத விஷயங்களுக்காக வீணாய்ப் பேசி நேரத்தைச் சிலவழிக்க வேண்டாம்.'

'ஏன் நடக்காது. சொல்லும் ரகு, ஏன் நடக்காது.'

'ஏனெண்டால் நாங்கள் வேறை வேறை சமூகம்.....'

'நாங்கள் ஒரு தரத்திலை இல்லையோ.'

'அது உங்கடை சமூகத்துக்குத் தெரியாது.'

'எனக்குத் தெரிஞ்சாப் போதுமே.'

'ஆரை நம்பியும் இனி நான் போராட்டம் துவங்க மாட்டன்.'

இவன் எங்கே அடிபட்டிருக்கிறானென்று அவள் புரிந்தாள். 'அது என்றை பிழையில்லை ரகு. அண்டைக்கு....'

'ஆர் சொன்னது. என்றை பிழையெல்லோ அது...'

'நீர் இன்னும் அதையே மனத்திலை வைச்சுக்கொண்டு....'

'இல்லை. ஆனா அது ஒரு பாடம் எனக்கு. உமக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமோ யோகம், அண்டைக்குத் திட்டமிட்டபடி எல்லாரும் வந்திருந்து.... திட்டமிட்டபடி எல்லாம் நடந்திருந்தா பண்டித் தலைச்சி அம்மன் கோயில் ஆலயப் பிரவேசக் கதை வேறைமாதிரி முடிஞ்சிருக்கும்.'

அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

'இதுக்காக நான் உம்மைக் கோவிக்கப் போறதில்லை. உமக்கும் ஒரு நிர்ப்பந்தம் இருந்திருக்கலாம். எண்டாலும் நாங்கள் இந்த எல்லைக்குள்ளை நிக்கிறதுதான் நல்லது.

'நான் காத்திருப்பன். வருஷா வருஷமாய்க் காத்திருப்பன்.'

'தேவையில்லாத வேலை..'

இவன் முடிக்குமுன், 'ஆரோ வருகினம்போல இருக்கு. நாளைக்கு இஞ்ச வருவன். கட்டாயம் வரவேணும்' என்று குசுகுசுத்து விட்டு அவள் அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் ஏறி விரைந்து இருளில் மறைந்தாள்.

யாரோ நடந்து வருவது கறுப்பாய்த் தெரிந்தது. எப்படிக்கண்டாளோ இந்த இருட்டுக்கை. கிட்ட வந்த பிறகுதான் தெரிந்தது நாகநாதி என்று. யோகத்தின்ரை மாமன். நல்லகாலம், ஆப்பிட்டிருந்தால் முகறையெல்லாம் பேர்த்திருப்பான்! என்று இவன் வீட்டுக்கு நடந்தான்.

0 - 5

ஒரு சனிக்கிழமை மாலை எதிர்பாராத விதமாக இவனுக்கு தேவராசனை பெருங்குளச் சந்தியிலே சந்திக்க நேர்ந்தது. அன்று காலையில் தான் தான் கண்டியிலிருந்து வந்ததாகச் சொன்னான் தேவராசன். ஏதாவது படம் பார்க்கலாமெனப் போய்க்கொண்டிருப்பதாக இவன் சொல்ல, படம் வேண்டாம், வா ஏதாவது குடிச்சிட்டு மண்பிட்டியில் போயிருந்து கொஞ்சநேரம் கதைத்து விட்டு வரலாமென்று தேவராசன் தெரிவித்த அபிப்பிராயம் இவனுக்கும் பிடித்ததாயிருந்தது. இருவரும் ஸ்ரீ வள்ளியில் ஒரேஜ்ஜ் பார்லி குடித்து விட்டு புகையிர நிலையப் பக்கமாய் பேசியபடி நடந்து மணற்பிட்டியை அடைந்தனர்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்னால்வரை பெரும் மணற்றிடராய் இருந்த பகுதி அது. தனியாருக்குச் சொந்தமாயிருந்ததால் வீடு கட்டுவதற்கும் மற்றும் சீமெந்துக் கட்டிட வேலைகளுக்குமாய் அது தேய்ந்து கொண்டிருந்ததைத் தெளிவாய் அன்று அவர்களால் காண முடிந்தது.

எதிர்க் காற்றில் லேசான குளிர் தூவியிருந்தது. ஆடியிலானால் பரு மணல்களையே தூக்கி வரும் காற்று. எரேஷனில் கூட நிற்பது சிரமமாயிருக்கும்.

ரயில் பாதை கடந்து சென்று சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு ஒதுக்கமான ஓரிடத்திலே இருவரும் அமர்ந்தனர்.

‘கந்தையாண்ணை செத்த பிறகு உன்னோடை பேசவேணும் பேச வேணுமெண்டு மனத்திலை ஒரே அரிப்பாய் இருந்தாலும், அதுக்கான நேரமும் இடமும் தான் கிடைக்கேல்லை. இண்டைக்குத்தான் அது வாய்ச்சிருக்கு.’

தேவராசன் சொன்னதற்கு இவன் எதுவும் சொல்லவில்லை.

தேவராசனே தொடர்ந்தான்: ‘முந்தியொருக்கா நீ வீட்டிலை சொல்லாமல் கண்டாவளை போனியே ஞாபகமிருக்கெல்லோ, அப்ப கந்தையாண்ணை ஒருநாள் என்னை ஒழுங்கையிலை சந்திச்சார். சரியாய் மனம் வருந்திப் பேசினார்.’

‘என்னைப் பற்றித்தானே.’ இவன் அசிரத்தையாய்க் கேட்டான்.

‘ம். அண்டைக்குத்தான் உன்னிடடைச் சொல்லச் சொல்லி ஒரு விஷயமும் சொன்னவர்.’

இவன் கவனமானான்.

‘சாதாரண நேரத்திலை அதொண்டும் பெரிய விஷயமில்லைத்தான். இப்ப அவர் இல்லாமல் போயிருக்கிற நிலைமையிலை யோசிக்க யோசிக்க அது எனக்கு மகாபெரிய விஷயமாய்ப் படுகுது. அவரின்ரை ஒரு விருப்பத்தை நான் உனக்குத் தெரியப்படுத்தாமல் விட்டுட்டனோவெண்டு கண்டியிலை நிக்கேக்ககைசூட நினைச்சு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன்.’

‘அண்ணை என்ன சொன்னவர்.’

‘நீ மனவருத்தப் படாதை. அவருக்கும் வேறே வழி இல்லாதபடியாலைதான் இப்பிடிச் சொல்லியிருப்பார். இனிமேல் கவர்ண்மென்ற வேலை வரும் வருமெண்டு காத்துக் கொண்டிருக்கிறது வீணெண்ட நினைப்பு அவருக்கு. அதையே நினைச்சுக் கொண்டிருக்காமல், வாற காணிக் கச்சேரியளுக்கு உன்னை எழுதிப்போடச் சொல்லித்தான் கேட்டவர்.’

இவன் கேட்டுச் சிரித்தான். ‘எனக்கு அப்படி ஆசை எதாவது இருந்திருக்குமெண்டு நீ நினைக்கிறியே ராசன். நான் எதிர்பாத்தெல்லாம் அண்ணைக்காண்டித்தான். என்னைவிட அண்ணைக்குத்தான் நான் எதாவது நல்ல வேலைக்குப் போகவேணுமெண்ட ஆசை இருந்தது. சோதினை றிசல்ற வந்து, பாள் பண்ணியிட்டன் எண்டு தெரிஞ்சு நாளிலையிருந்து அந்த ஆசையைக் கோழி அடைகாக்கிற மாதிரி வளத்துக்கொண்டிருந்தது அவர்தான். பியூப்பிள் ரீச்சர் வேலைக்கு எழுதிப் போட்டுட்டு நான் மறந்துபோய் விட்டிடன். நான் சிலக்ஷன் ஆவெண்டு அண்ணைதான் கனகாலமாய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தவர்.’

‘உப்பிடி எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏமாறினதாலைதான் கடைசியிலை அவர் இப்படி ஒரு யோசனைக்கு வந்திருக்க வேணும். அது மட்டுமில்லை. காணியிலை அவருக்கு ஒரு ஆசை - வெறியே வந்திருந்தது போலதான் எனக்குத் தெரிஞ்சுது...’

‘விளங்குது... விளங்குது’ என்று சொல்லிச் சிரித்தான் இவன். ‘அண்ணை உயிரோடை இருக்கேக்கை இதை நீ சொல்லியிருந்தால், நானும் கேட்டிட்டு

அசண்டையீனமாய்த்தான் விட்டிட்டு இருந்திருப்பன். சங்கம்..... கட்சி..... கொள்கையெண்டு எவ்வளவோ உழைக்க எனக்கு வெறி இருந்தது அப்ப.’

‘இப்ப?’

‘அந்த அளவுக்கு இல்லை. வொலிபோல் ரீமிலை கனபேர் இல்லை. என்ரை வயசிலையுள்ள பாதிப்பேர் ஊரிலை இல்லை. மிச்சம் பாதிப் பேருக்கு எதுவும் அக்கறை இல்லை. நான் மட்டும் தனியனாய் நிண்டு கொடி பிடிக்க ஏலுமோ இனி.’

‘வெகுஜன இயக்கத்தின்ரை நடைமுறைத் திட்டம் பிழை எண்டிறியா.’

‘அப்படியில்லை. அது ஒரு புள்ளிதான். அதுக்கு முந்தியே நாங்கள் வளந்து வரேக்கையே..... எங்கயோ ஒரு பிழை சூட இருந்துகொண்டிருந்திட்டுது. அது ஒருத்தருக்கும் தெரியல்லை.’

‘என்ன பிழை.’

யோசித்துவிட்டு இவன் சொன்னான்: ‘தெரியேல்லை ராசன்.’

மௌனம் அலையடித்தது இருவரிடத்திலும். இவன் வான் சிவக்கும் விளிம்பில் பதித்த பார்வையோடு சொன்னான்: ‘அதுசரி. அண்ணைக்கு காணியிலை ஒரு ஆசை - வெறி வந்திருந்தது மாதிரிப் பேசினார் எண்டியே, அதை உன்னாலை விளங்க ஏலுதா ராசன்.’

தேவராசன் தலையசைத்தான்.

‘இப்ப நாங்கள் இருக்கிறபடியாலைதான் அது எங்கடை காணியாய் இருக்கு. நாங்கள் இல்லாட்டி அது ஆரின்ரை காணியும் இல்லை.’

தேவராசன் குழம்பிப் பார்த்தான்.

‘என்ன விளங்கேல்லையோ’ என்றுவிட்டு மெதுவாய் விபரித்தான் இவன். ‘இப்ப நாங்கள் இருக்கிற காணி, ஆச்சியின்ரை ஆச்சிக்கு அவவின்ரை தாய் தேப்பன் குடுத்த காணி. இப்ப ஆச்சி இருக்கிறா. இனி ஒரு காலத்திலை அது ராணிக்கும், சிவாவுக்கும் சொந்தமாய் இருக்கும். பிள்ளையளக்குள்ளை பிரிச்சுக் குடுத்துக் குடுத்து இப்ப ஒரு நாலு அஞ்சு பரப்புக் காணியாய் வந்திருக்கு அந்தத் துண்டு. எழுத்துப்படி எதுவும் இல்லை. விருப்பப் பிரகாரம் ஆர்ஜிதமாய்க் குடுத்தது. இன்னும் விளக்கமாய்ச் சொல்லுறதெண்டால்..... அந்தக் காணிக்கு உறுதி இல்லை. அதுமாதிரித்தான் அனேகமாய் அங்கை எல்லாரின்ரை காணியளும். இதெல்லாம் ஒரு ஒழுங்குக்கு வரவேணும். அதுக்கு நாளாகும்; பிரச்சினையாய் இருக்கும். அதுமட்டுக்கும் ஆற்றையோ காணியிலை, அப்பிடியில்லாட்டியும் தனக்குக் கிடைக்குமோ எண்டு சந்தேகப்படுற ஒரு காணியையிருந்து வாழற மனநிலைதான் எல்லாரிடடையும் இருக்கும். இந்த நிலைமையாலைதான் தனக்குத் தனக்கும் ஒரு பரப்புக் காணியாவது தேவை எண்டிற அண்ணையின்ரை ஆசை வந்திருக்கு.’

கந்தையாண்ணையின் விருப்பத்துக்கு இப்பிடி ஒரு பின்னணி இருக்கோ என்று தேவராசன் அதிசயித்தான்.

தூர, தனக்கிளப்பு வீதியில் பஸ் ஒன்று போனது, வெளிச்ச அசைவில் தெரிந்தது.

இருள் நிறைய விழுந்து விட்டிருந்தது தெரிந்து இருவரும் புறப்பட எழுந்தனர்.

வெறுமையாய் இருந்த புகையிரத நிலைய மேடை நிறைந்திருந்தது. அது கொழும்பு மெயில் வரும் நேரம்.

நாவற்குழித் திசையில் ரயில் கூவிக் கேட்டது.

'தறி அடிச்சாலும், அக்கறையாய் இந்த விஷயத்தைக் கவனி ரகு.' தேவராசன் சொன்னான்.

'இனி முந்தினமாதிரி இருக்க மாட்டன் ராசன். இது அண்ணையின்ரை விருப்பம். முத்தையன்கட்டிலை, அக்கறையான் குளத்திலை காணி குடுக்கப் போறதாய்க் கேள்வி. தம்பியன்ரை பேருக்கும் சேத்து எழுதிப்போட்டுப் பாக்க வேணும்.'

இவனின் அவ்வளவு சுளுவான இசைவு தேவராசனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தாலும், அவனது எதிர்காலத்தில் மனவருத்தமே பட்டான். 'எண்டாலும்..... கசெற்றிலை வாற வேலையாளுக்கும் அப்பிளிக்கேஷன் போடாமல் விட்டிடாதை. எங்கடை தலையிலை என்ன எழுதியிருக்கெண்டு ஆருக்குத் தெரியும், இல்லையே' என்றும் ஆறுதலுக்காய்ச் சொல்லி வைத்தான்.

0 - 6

ஒரு மரணம் அப்படிச் சம்பவிக்கக்கூடாது. எவருக்கும் தான். ஒரு காலை நேரம் லொறிச் சில்லுக்குள் அகப்பட்டுச் சிதைந்து போனார் தர்மலிங்கம்.

வேகமாக எந்த வாகனம் போனாலும் அரைப் பனை உயரத்திற்கு தூசி கிளம்பி அடரும் பாதை அது. ஒரு காலத்தே மழை நீரோடும் கால்வாயாய், பின் மணல் ஒழுங்கையாய் சிலுவில் வயலையும் குருந்தடித் தரைவையையும் இணைத்துக்கொண்டு கிடந்தது அதுதான். அது தார் ரோட்டில் ஏறும் பொருத்தில் 'லொறி - பஸ் தடை' என்ற பட்டினசபையின் கனரக வாகனத் தடை அறிவிப்புப் பலகைகூட இன்னும் அப்படியே இருந்து கொண்டிருந்தது. ராமநாதனின் வீடு அந்தப் பகுதியில் இருந்ததால் லொறி அந்தப் பாதையில் போய் வரத்தான் வேண்டும். அவனும் பாம்..... பாம்..... என்று குழாய்க் கோணை அடித்தபடி மெதுவாய்த்தான் லொறியை ஓட்டுவான். அவரும் பதனமாக சைக்கிள் ஓடுகிற மனிதர். விபத்து எப்படி நடந்தது என்பதை எவரும் காணவில்லை. அன்று கோண் அடிக்காமலும், வேகமாகவும் ராமநாதன் லொறியை ஓட்டிவந்தானென்று சிலர் சொன்னார்கள். அதனால் என்ன, அதன் இரைச்சல் அரை மைல் தூரத்துக்குக் கேட்குமே. உண்மையில் என்ன நடந்ததென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. பொலிஸ் விசாரணை நடந்தது. பின் மஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்ற நீதவான் ஒருவர் வந்து விசாரணை நடத்தினார். கொலையாயிருக்கலாமென்ற சந்தேகம் எழுந்ததோ. பிறகுதான் மய்யத்தை எடுக்க பொலிஸ் அனுமதித்தது.

விபத்து நடந்ததும் பரமன்தான் பார்த்துவிட்டு ஓடிப்போய் அவர் வீட்டிலே சொன்னான். வடிவு, யோகம், தவமெல்லாம் குழறிக்கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். பின் உறவினர் ஒவ்வொருவராய்க் கேள்விப்பட்டோ. வெளியூர் உறவினர்களுக்கும் வேண்டியவர்களுக்கும் ஆள்விடுதல் தந்தியடித்தல் எல்லாவற்றையும் நாகநாதி அங்கேயேதான் திட்டமிட்டுச் செய்துகொண்டிருந்தான். மாலை மூன்று மணிவரை அந்த இடம்தான் செத்தவிடாக இருந்தது.

மறுநாள் காலை பத்து மணிக்கு மேலே வீட்டிலிருந்து மய்யமெடுத்தார்கள். பசுபதி, தேவராசன் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். இவனும் வந்திருந்தான். யோகம் பாத்திருப்பாளென்று சொல்லமுடியாது. அவ்வளவு கூட்டம்.

0 - 7

இரண்டு வாரமளவில் கழியத்தான் மறுபடி யோகம் இவனை நேர்நேராய்ப் பார்த்தது. சின்னராசா விட்டுக்குக் கிட்ட இருண்டு விட்டிருந்த ஒரு வேளையில் அது நிகழ்ந்தது.

இவனைக் கண்டதும் அவள் அழுதாள். பாசாங்கெதுவும் அப்படிச் செய்திருக்க முடியாது. கண்டுகொண்டிருக்க அப்படியே பார்வை மறைத்துக் கண்ணீரத் துளிகள் உதிரந்துகொண்டிருந்தன. அவள் தடுக்கத்தான் முயற்சி செய்தாள்.

இவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. ஏதாவது சொல்லி ஆற்றலாமென்றால் வார்த்தைகள் கிடைக்கவில்லை. கடைசியில், 'அழாதே யோகம், நான் இருக்கிறன்' என்று மட்டும் சொல்லி வந்துவிட்டான்.

ஏன் அப்படிச் சொன்னானென்று இவனுக்கே தெரியவில்லை. அது அன்றொரு நாள் அவள் விடுத்த கேள்விக்கான பதிலுமா. தன் தந்தையின் மரணத்தில் நிலைகெட்டு நின்றவளுக்கு தன்னையிழக்கிற துன்பமும் நேராமலிருக்க வேண்டுமென ஒரு தீர்மானம் கிளர்ந்து வந்ததா சட்டென.

அவள் விகசித்து நிமிர்ந்த கணம், அவளைப் பெருநோய் செய்து கொண்டிருந்தது எதுவென்பதைத் துலக்கமாய்க் காட்டிற்று.

பதில் அற்றிருந்த காலவெளி உண்மையில் அவர்களின் அந்நியோன்யத்தை, அவ்வகை உறவின் ஒருவகை நீட்சியை அதிகரிக்கவே உதவிற்று என்பது பின் யோசிக்கப் புரிந்தது இருவருக்கும். அந்தப் பதிலை அத்தனை காலம் இவன் வைத்திருந்ததே நிஜமாகிற்று அதன்மூலம்.

ஒருநாள் சித்தன்சிவம் வீட்டு பின்வேலிக் கடவையடியில், இன்னொருநாள் அவர் வீட்டு முற்றத்தில், பிறகொரு நாள் வீட்டுத் திண்ணையில் என்று அவர்களது சந்திப்புக்கள் நிகழ்ந்தன.

காலம் விரைந்து கரைந்தது.

ஒருநாள் சந்தித்த வேளை, மறுநாள் தான் கரைச்சி போவதாகவும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் திரும்புவதாகவும் அவளிடம் இவன் சொல்லிப் போனான்.

ஒரு வாரத்தின் பின் தனக்கு காணிக் கச்சேரியில் நிலம் கிடைக்கவில்லையென்றும், எனினும் வவுனிக்குளத்திலுள்ள தெரிந்த ஒரு நண்பனின் கமத்தில் நின்று ட்ராக்டர் ஓட்டப்போவதாகவும், அவனையே இனி தறியை அடிக்கும்படியும் தம்பியார் குமாருக்குக் கடிதம் எழுதினான். அந்த நீண்ட கடிதத்தில் அண்ணன் பிள்ளைகளை நன்கு கவனித்துக் கொள்ளும்படி தாயாருக்கும் சில வரிகள் இருந்தன. அண்ணன் மனைவியோடு வாய் காட்டுவது, யாரிக்கு யாரியாய் நின்று சண்டை பிடிப்பது எல்லாவற்றையும் கட்டாயம் நிறுத்திவிட வேண்டுமென்று ராணிக்கும் எழுதியிருந்தான்.

ஒரு நாள் முன்னிரவில் வீடு வந்த யோகத்துக்கு சித்தன் சிவம் சொன்னார்: 'ரகுவைப் பாக்கிறதுக்குப் போலை? அவன் வவுனிக்குளத்திலை நிக்கிறானாம். இனி வர ரண்டு மூன்று மாசமாகுமெண்டு தெரியுது. நேற்று தம்பியாருக்குக் காயிதம் வந்துதாமே.'

அவளுக்கு ஏமாற்றமும் வேதனையுமாகிப் போனது.

அவள் பேச நிறைய விஷயங்கள் இருந்தன.

பகுதி VII ஆ

அத்தியாயம் பத்னொன்று

யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை படலை திறந்து வந்து முற்றத்தில் நின்ற மனிதரைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள் வடிவு. 'வாருங்கோ அண்ணை' யென்று வாங்கை அரக்கி இருக்கவிட்டாள். தறிக்கொட்டிலில் நின்றிருந்த தவம் பேச்சுச் சத்தத்தில் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு கிட்ட வந்தாள். தெரிந்தவர்போல இருந்தது. தவம் யார் என்பதுபோல் தமக்கையிடம் பாவனையில் கேட்டாள். வடிவு அதைக் கண்டுவிட்டு, 'மாமாதான்' என்றாள். 'பாத்தும் எத்தினை வருஷம். நாங்கள்தான் சந்தை தெருவில்லை கண்ணாலையாவது கண்டுகொள்ளும். இதுகளுக்குத் தெரியாதுதானே அண்ணை. யோகத்துக்குத் தெரியுமே.'

அவள் பதில் சொல்லாமலிருக்கச் சிரித்தாள்.

'எவ்வளவு நெருங்கின சொந்தம். நான் சொல்லித் தெரியிற நிலமை. நீ அடுப்பிலை கேத்திலை வை, யோகம்' என்று அலுத்தாலெனச் சொன்னாள் வடிவு.

'என்ன செய்யிறது. எல்லாம் காலம். நாங்கள் என்ன அடிபட்டுக்கொண்டு பிரிஞ்சே போனனாங்கள்.'

'நான் கனநாள் யோசிச்சிருக்கிறன் அண்ணை, நாங்கள் அடிபட்டுக் கொண்டே போயிருக்கலாமெண்டு. அப்பிடிச் செய்திருந்தா அடுத்தடுத்த மாசம்.... ஒரு வருஷம் ரண்டு வருஷத்திலையாவது.... கோபம் மாறியிருக்கும். அடிபடாமல் போனபடியால்தானே இந்தப் பக்கம் திரும்பி வர பதினைஞ்சு வருஷமாகியிருக்கு. என்னதான் கோபதாபம் மனசிலை இருந்தாலும் அந்தாளினரை செத்தவீட்டுக்கு வந்து கடைசியாய் அந்த முகத்தை ஒருக்கா பாத்திட்டுப் போயிருக்கலாம். இவங்களும் சொல்லியனுப்பினாங்களோ என்னவோ. என்றாம்பி மாமாவுக்குச் சொல்லியனுப்பினதே...'

'மாமா செத்தவீட்டுக்கு வந்தவரம்மா' என்றான் இந்திரன்.

'நான் காணேல்லையோடா.....'

‘செத்த வீட்டுக்கு எனக்கொருதரும் சொல்லியனுப்பேல்லை. எண்டாலும் கேள்விப்பட்டவுடனை வந்தனான். அப்படியே சுடலைவரை போயிட்டுத்தான் போன்னான். சொல்லிப்போறது கலியாண வீடு. சொல்லாட்டியும் செத்தவீட்டுக்குப் போகவேணும். எவ்வளவு தான் பரமவைரியாயிட்டாலும் சொந்த மெண்டால் செத்த வீட்டுக்குச் சொல்லவேணும். மாமி செத்த விஷயத்தைக்கூட எனக்குச் சொல்லாமல் விட்டிட்டியே’ என்றார் பசுபதி.

‘நானென்ன செய்யேலும் அண்ணை. அவ சண்ணாகத்தலை இருக்கேக்கை தான் எல்லாம் நடந்தது.’

‘ம்.... அதுவும் மெய்தான்.’

‘நாளையிண்டைக்கு அந்திரட்டி.....’

‘அந்தக் கணக்கைப் பாத்திட்டுத்தான் நானும் வெளிக்கிட்டது.’

பதினைந்து வருஷ காலத்தில் அந்த ஒழுங்கை மிதிக்காதவர் அவர். எத்தனை உறவுகளை, தொடர்புகளை இழந்தார். மனிதன் கிறுங்கவில்லையே. ஆனால் ஒரு மரணம் தெரிந்தபோது மனிதர் நல்லவர்தான். அவர் சொன்னமாதிரி எல்லாம் விதிதான். எப்போதும் அடிவாங்கினால் அழுதுகொண்டிருந்திட்டு சோறு போட்டுக்கொண்டு போய்க் குடுக்கிற தங்கம்மா, அண்டைக்கெண்டு அவர் அடிச்சவுடனை சீலையை மன்னிப் பிடிச்சுக்கொண்டு எதுக்கு ஓடினாளாம். விதிதானே. இந்தப் பதினைஞ்சு வருஷ காலத்திலையும் எத்தனையோ தடவை அவர் நினைச்சிருக்கலாம் எங்களை.

பவளத்தை விசாரித்தாள் பிறகு.

‘நல்லாய் இருக்கிறாள்.’

‘ஒரு பிள்ளைதானே.’

‘ரண்டு.’

‘ம்.... ராசனுக்கு எங்களிலை என்ன கோவமாம். வாய்க்கால் பக்கம் வரும். வேதக் கோயிலடி வரும். குருந்தடி வரும். சிவமண்ணை விட்டையும் வரும். எங்கடை வீட்டை மட்டும் வராது. அப்பிடி என்ன பொல்லாப்பண்ணை செய்தனாங்கள் நாங்கள்.’

பசுபதி ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

தேநீர் கொடுக்க குடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

அடுத்த நாள் மாலை மூன்று மணியிருக்கும், படலை திறப்பட்ட சத்தம் கேட்டு திரும்பிப்பார்த்த தேவராசன் திகைத்துப் போனான். மாமி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

என்ன அவளது மெலிவு. செத்த வீட்டில் தூரத்திலாய்ப் பார்த்திருந்தான். அதற்குப் பிறகும் மெலிந்தாள் போலவே இருந்தது. மாமா செத்ததும் இப்படி தசையெல்லாவற்றையும் கழற்றி வைத்ததுபோல் ஆயிற்றா.

அவள் அதிகநேரம் அங்கே தங்கவில்லை. வீட்டைக் கண்ணோட்டம் விட்டாள். வளவைப் பார்த்தாள். திருப்தியாய்ப் புன்னகைத்தாள். கெற்பேலிக்குப் போகிற வழியில் வந்ததாகவும், வெளியே இந்திரன் சைக்கிளில் நிற்பதாகவும் சொன்னாள். ‘மாமாவின்ரை அந்திரட்டி நாளைக்கு’ என்றாள்.

‘சரி மாமி.’

‘வராமல் விட்டிடாதே. அய்யாவிட்டையும் சொல்லு.’

அவள் போனபின் யோகம், தவம், இந்திரன், நாகநாதியென்று நினைவுகளின் படையெடுப்புத் துவங்கிவிட்டது அவனித்தில். கடையிலில் ஊர் நிலைமை குறித்து யோசித்தான். அங்கே ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்த மனித வரட்சியை அவன் கவனித்துக்கொண்டுதான் வருகிறான். தகவல் குறைபாடு இருந்தது அவனிடம். பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளெல்லாம் வாசிக்கத்தான் செய்தான். சமூகத் தன்மையொன்றை இனங் காணுகின்ற அளவுக்கு அவை போதுமானவையல்ல. ரகுநாதனே தெளிவு பெறாத நிலைதான் இருக்கிறது. தேசாபிமானி, முன்பு தொழிலாளியெல்லாம் வாசிக்க அவனால் முடியும். வாசிப்பு என்னும் நிகழ்வு எழுத்துக்களின் பரிச்சயத்திலில்லை, கருத்துக்களினதிலேயே சாத்தியமாவது. சில வாசிப்புக்களை எல்லாராலும் மேற்கொண்டுவிட முடியாது. இவனது வாசிப்பு கதைகளோடும், சிறிதாய்ப் பழம் இலக்கியங்களோடும் தான்.

திரும்ப மாமியின் கோலம் ரூபகமாயிற்று. வலி வர எழுந்து போய்க் குளித்துவிட்டு வந்தான்.

அந்த வருஷம் மழைக்குத் தப்பி நிறையப் பூத்துப் பொலிந்திருந்தது முற்றத்துத் தீன் முருங்கை மரம். கிணற்றடிக்க கழிவுநீர் வாழை, எலுமிச்சை, கமுகுகளுக்குப் பாய்ந்த வாய்க்கால் அதன் கரையோரம்தான் சென்றிருந்தது. மதாளிப்பில் தோல் வெடித்து பிசின் வழிந்து கிடந்தது அடிமரமெங்கும்.

மதம் பெருகுகிறபோது வேம்பு, முருங்கை போன்ற மரங்கள் தாமாய் வேட்கை தணிவித்துக்கொள்ளுகின்றனவோ என ஒரு யோசனை அவனில் ஓடியது.

ஒற்றை அணில் ஒரு மரக் கிளையில் அவனையே பார்ப்பதுபோல் அமர்ந்திருந்துவிட்டு, அந்த அறிமுகத்தில் குதூகலிப்பதுபோல் பின்னங் கால்களில் எழுந்து நின்று கொண்டு முன்னங்கால்களால் சாழை கொட்டியது. பின் வீச்சாய் ஓடி மறைந்தது. சற்றுநேரத்தில் எங்கிருந்தோ தாவி மறுபடி வந்தது. அச்சம் கெட்ட நிலை அது. அந்த அந்நியோன்யம் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. முதல்நாள், முந்தாநாள்..... இன்னும் சில நாட்களின் முன்பெல்லாம் அவன் பார்த்த அதே அணில்தான் என்று அவனால் அதன் பார்வை கொண்டே அடையாளமாகான முடிந்திருந்தது. பிறகு சில கணங்கள் கழியப் பார்க்க அணில் அங்கே இல்லை. மனம் வியாசுலப்பட்டது.

வாழ்க்கை மிக அலுப்பாக ஆகியிருந்தது. அந்த நாட்களில் அவனுக்கு, காலையில் படுக்கையிலிருந்து எழுதல், சாப்பிடுதல், படுத்தல், வாசித்தல், தூங்குதல் என்ற மாறாத் தொடர். தேடிப் போகவோ, தேடி வரவோ நிறைய நண்பர்கள் இல்லை. தெரிந்தவர்களை, நெருங்கி வருபவர்களை நண்பர்களாகக் குகிற முனைப்பும் இல்லை.

ஆரம்பம் முதலே ஒரு தனிமை மூட்டத்துள் அடங்கிப் பழகியிருந்தாலும், ஓர் எல்லைக்கு மேல் அதுவே விரக்தியாகி விடுகிறதைத் தவிர்க்க முடிவதில்லை. தேவராசனிடத்தில் ஏற்பட்டிருந்தது அந்த மனநிலைதான். இந்த வயதில் இப்படியெல்லாம் நேருமென்று யாரோ சொன்னதாய் ஞாபகம் வந்தது. பின் அப்படி இல்லை என்று ஒரு வாதாட்டம் எழுந்தது. ஒரு மூடுண்ட இதயத்தால் தன்னைச் சுற்றி ஒரு பெருவட்டத்தைப் போட்டுவிட முடியாதுதான் என்று அவன் நினைத்தான். பசுபதிக்குக்கூட ஒரு வெளிவட்டம் இருந்தது. சனி அல்லது ஞாயிறு இரவுகளில் ஏன் அவர் கனகிவீடு போகிறார். கனகி அவிட்டுவிடும் நாலு சந்தைக் கதைகளைக் கேட்கவா. அல்லது தன் கதைகளைக் கொட்ட ஒரு இடம் தேடியா. மனிதர்களோடு பழகுவது என்பதே பகிர்வதன் ஊடாகத்தானே நிகழ்கிறது. பசுபதியின் வெளிவட்டத்தின் கேந்திரமாகவே கனகி வீடு ஆகியிருந்ததை அப்போது ஆரோக்கியமாய் நினைத்தான் அவன்.

அவனுக்கு மட்டும் ஏன் கையகலமாக வெளிவட்டம் சுருங்கியது. எது எப்படியாயினும், இனியும் ஒரு மூடுண்ட வட்டத்துள் தான் அடைந்துகொண்டு இருக்கக் கூடாதென்று ஓர் தீர்க்கத்தோடு நினைத்தான். ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை திறக்க எல்லாம் ஒரு மாற்றத்துக்கு ஆகுமென்று அவன் நம்பினான்.

அந்தியாயம் பன்னீரண்டு

0 - 1

யோகம் தறி அடிப்பதை நிறுத்தி அறுந்தநூல் முடியும் பாவனையில், முற்றத்தில் நின்ற தாயாரும் வேலாயுதமும் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதைக் கிரகிக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள். 'ஒரு நடை எனக்காண்டியாச்சம் போய் இந்தப்பேச்சை ஒருக்காத் துவக்கிவிட வேணும்' என்று தாயார் கேட்டுக்கொண்டது, ஒரு சந்தேகத்தை அவளிடத்தில் விழுத்தியது. அது எந்த மாதிரியான பேச்சு என்பதை சூசகம் சொன்னது அடுத்து வந்த வார்த்தைகள். 'முறை இருக்குத்தானே. ஆரோவேயோசிக்க.'

வேலாயுதம் மேற்கொண்டு தயங்கவில்லை. 'சரி' என்று போய்விட்டார்.

தந்தை இறந்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலே ஆகியிருந்தது. இந்திரன் சுன்னாகம் போய்வந்த இடத்தில் தானாகவே ஒன்றோடு கொளுவிக்கொண்டு, அவ்வப்போது அங்கே வந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். நல்ல குடும்பமென்றும், பேச்செடுக்கச் சொல்லியும் முதலிலேயே கேட்டான்தான். எங்கோ விசாரித்து விட்டு வந்து நூறு நொட்டை சொன்னான் மாமன் நாகநாதி. விரும்பி பேசி பழகி நம்பிக்கை ஏற்படுத்திய பிறகு கைவிட இயலாதென்று பெண் வீட்டோடேயே இந்திரன் தங்கிக்கொண்டான்.

ரகுநாதன் அத்தனை காலத்தில் இரண்டு முறையோ என்னவோதான் வந்துபோனான். மிகவும் மாறிப்போயிருந்தான். அவனிடத்திலிருந்த நொய்மைகள் பெருமளவு அழிந்து போயிருந்தன. மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான் என்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. குமார் குடும்பப் பொறுப்பை ஒதுக்கிவிட்டு தனக்கான தேட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளதை அவன் மனவருத்தத்தோடு ஒருமுறை குறிப்பிட்டதாக சித்தன்சிவம் அவளிடம் கூறியிருந்தார். எல்லாவற்றையும் விட, அவனுக்குள் அவன் அண்ணனின் மரணம் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்ததென்று அவளுக்குத் தோன்றிற்று. இதனாலேயேதான் அவன் மாறினான் என்றும் நம்பினான்.

அவன், காத்திருப்பீரா? என்று போன தடவையொன்றில் வந்தபோது சந்தித்த வேளையில் அவளிடம் கேட்டிருந்தான்.

ஓம்

எவ்வளவு காலத்துக்கு.

எவ்வளவு காலத்துக்கும்.

இதாலை உமக்கு வீட்டிலை சரியான கஷ்டம் வரும்.

நான் சமாளிப்பன்.

அவன் அந்தளவு இருளுக்குள்ளும் தனிமைக்குள்ளும் நின்றிருந்தும் சிறிதுகூடக் காதலனாகாமல்தான் போனான்.

அப்படி அளந்து பழகி, இப்போதைக்குக் கல்யாணத்தின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே கூடாது என்று ஒழுக்கிக்கொள்பவனிடத்தில், எடுக்கப்படும் கல்யாண ஆயத்தத்தை எப்படித் தெரிவிப்பது. என்ன பிரயோசம். ஆனாலும் அந்த நிலைமை சாதாரணமானதில்லை. சொல்லாமல் வேறு வழியே இல்லை.

பசுபதி மாமாவரை விஷயம் போனால் அவர் அந்தக் கல்யாணத்தை மறுக்கமாட்டாரென்பது அவளுக்குச் சர்வ நிச்சயம். இன்னும் ஒரு வருஷத்தில் றெயினிங் முடிந்தவுடன் கவர்ன்மென்ற் மாஸ்டர், மாதச் சம்பளம், பென்ஷன் வசதி, லீவு..... இப்படி எல்லாவற்றையும் சொல்லி அம்மா, அப்புத்துரையெல்லாம் வற்புறுத்துவார்கள். இந்திரன், நாகநாதி ஆகியோர் துன்புறுத்தவும் செய்வார்கள். அவற்றிலிருந்து அவளால் தப்பிக்க முடியுமா.

அப்போதுதான் திடீரென அந்தச் செய்தி தீப்போல் பரவிவந்தது. முதலில் அது செவிவழிதான் பரவிற்று. பின்னாலே ரேடியோ பத்திரிகைகள் மூலமும். தென்னிலங்கையில், மலையகம் ஆகிய பகுதிகளில் அரசைக் கைப்பற்று வதற்கான பயங்கரவாதச் செயல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றதாம். கேகாலையில் பயங்கரவாதிகளுக்கும் இலங்கை ராணுவத்துக்குமிடையே உக்கிரமான யுத்தம் நடந்தகொண்டிருப்பதாகச் செய்தி விரைவு விரைவாய்ப் பரவியது. ஆயிரக் கணக்கில் சிங்கள யுவர்களும், யுவதிகளும் இறந்திருக்கிறார்கள். அங்கெல்லாம் இருபத்து நான்கு மணி நேர ஊரடங்கு அமுல் படுத்தப்பட்டிருந்தது. வடக்கு மாகாணம் இந்தப் பாதிப்பிலிருந்து தவறியிருப்பினும் இரவு ஊரடங்கு இருந்தது. அவ்வப்போது ஜீப்களும் ட்றக்குகளும் கெடி கலங்கப்பண்ணிப் பறந்து திரிந்தன. ஒரு சில நாட்களில் இரவு ஊரடங்கின் நேரம் குறைக்கப்பட்டு, பின்னர் அகற்றப்பட்டது.

அக் காலகட்டத்தில் கல்யாண முயற்சியெதுவும் முன்னெடுக்கப்படா-தென்பது அவளுக்குத் தெரியும். அந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்தி யோகம் ரகுநாதனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அவசரம் சந்திக்க வேண்டுமென்று எழுதத் துவங்கியவள் தன் தவிப்பையே விபரித்து நீண்ட கடிதமாக் கிவிட்டு, முடிக்கும்போது ஒரு வார்த்தை பிற்குறிப்பாயும் சேர்த்திருந்தாள்: என்மீது உண்மையான அன்பிருந்தால் கட்டாயம் வாரும். நாங்கள் நிறையப் பேசவேண்டி இருக்கிறது.

0 - 2

வீட்டுக்கு ஒருமுறை போய்வரத்தான் வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில்தான் யோகத்தின் கடிதம் வந்தது. மூன்று பக்கங்கள் நிறைய எழுதியிருந்தாள். நேரில் சந்தித்தால் எதையெல்லாம் சொல்லியிருப்பாளோ, அதையெல்லாம் எழுத்தில் அடைத்த பின் எதைச் சொல்ல கட்டாயம் வா என்கிறாளென அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருந்ததில் மறுநாள் அல்லது மறுநாள் போக அவன் விரைவு கூட்டினான்.

அக்கராயனில் அயராது உழைத்தான். உழவுக்கு அவனையே கமக்காரர் தேடினார்கள். மேலோட்டமாய்க் கிளறிவிட்டு ஓடிவிடாமல் மனதுவைத்து ஆழ உழவு செய்தான். சூட்டிக்க பாசுமேற்றவும் அவனே வேண்டியிருந்தது. அங்கேயிருந்த ஒரு சின்ன கராஜ்சிலும் அவன் தேவைப்பட்டான். இவை அவன் அங்கே நிலைபெறப் போதுமான ஆதாரங்கள். அவனும் உழைப்பில் சலிப்படை யாதவனாய் இருந்தான். ஆனாலும் மனத்தில் சில கிளர்வுகள் இருந்து கொண்டிருந்து, அவற்றின் வேகத் தடை போலச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அவனது நண்பர்கள் திசைக்கொருவராய்ச் சிதறினார்களென்பது இப்போது அவனளவில் சம்பவம் மட்டுமே. அவனிடத்தில் இப்போது கோபமில்லை. அதன் காரணம்தான் முக்கியமாகிப்போனது. அதை மேலே யோசிக்க பல தரவுகள் வேண்டியிருந்தன. அவை அவனுக்கு இனிமேல் அடைதற் சாத்தியமற்றவை. அதனால் ஒரு சுழிக்குள் அவனது சிந்தனை சுழன்று கொண்டிருந்தது. 'சேகுவாரா' இயக்க கலவர காலத்திலும் பின்னும், தான் தமிழன் என்பதிலையே தன் கஷ்டங்களெல்லாம் தன்மீது பதிவிறக்கமாயின என்ற எண்ணம் அவனில் வலுப்படையலாயிற்று. சிறுபான்மைத் தமிழனாய்த் தன்னை உணர்ந்துகொண்டிருந்தவன் அந்த மண்ணில் சிறுபான்மை இனத் தமிழனாய்த் தன்னை உணர ஆரம்பித்தான். அதே வேளை, சிறுபான்மைத் தமிழனாய் ஒரு நாள் ஒரு பெரும்பான்மைத் தமிழனிடம் அடைந்த அவமானத்தைத் தாங்க முடியாதவனாயும் இருந்தான். அதை இறக்கி வைத்து ஏக்கம் தீர்க்கும் ஒரு தருணமும் அவனது ரகசிய இச்சிப்பாய் இருந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு திமிராய் வந்து அந்த ஞாபகங்கள் அவனைக் கிளறிச் சென்று கொண்டிருந்தனதான்.

இந்த நிலைமையில் யோகத்தின் நிலைமைகளில் அவன் பெரும் அவததைப்பட ஏதுமிருக்கவில்லை.

திட்டமிட்டபடி ஒருநாள் அதிகாலை தென்மராட்சி புறப்பட்டவன் மூன்றாவது பஸ்ஸெடுத்து வீடு வந்து சேர இரவு பத்து மணி. வீட்டில் எல்லோரும் விழிப்பாகவே இருந்திருந்தாலும் பெரும் மௌனமே விழுந்திருந்தது. அது ஓர் இயக்கமின்மையின் மௌனம்தான். அதிர வந்த மௌனமல்ல.

கடையிலே சாப்பிட்டு வந்ததாகச் சொல்லி நேநீர் மட்டும் கேட்டான். தாயார் போட்டு வந்து கொடுக்க திண்ணையிலிருந்து குடித்தான். நாகி பெட்டி

இழைத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒருமுறை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அடுக்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு புத்தகக் குவியலைப் பார்ப்பது போன்று வெறுமை அல்லது லேசான வெறுப்புடன். பின் குனிந்து கொண்டு கருமத்தில் கவனமானாள்.

ரகுநாதனுக்கு திரேகமெல்லாம் எரிவது போலிருந்தது சட்டென.

எவ்வளவு நெருப்பை நாகி மச்சாள் மனத்துக்குள் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் பார்வையிலேயே இத்தனை கங்கு பறந்திருக்கக்கூடும். தான் வாழ்ந்ததே இல்லைப்போல எவ்வளவு சோகதாரியாய் இருக்கிறாள். இவளுக்கென்று ஒரு காணி, ஒரு வீட்டை அவனால் எப்படி சொந்தமாக்கிக் கொடுக்க முடியும். இந்த இரண்டு பெண் குழந்தைகளையும் ஒலைப்பெட்டி, பாய் இழைப்பதின் மூலமாகவே வளர்த்தெடுத்துவிட முடியுமா. அவளது காதில், மூக்கில், கழுத்தில் ஒரு குண்டுமணி தங்கப்பவண் இல்லை. காதுத்துளை தூர்ந்து போய்விடக் கூடாது என்பதற்காய் பிள்ளைகள் காதிலும் காய்ந்த வேப்பங் குச்சிகளை முறித்துக் சொருகியிருக்கிறாள். அப்படியேதான் எப்போதும் அவர்களை அவன் பார்த்திருக்கிறானா. தன் காரணமாய் அண்ணன் விளையவிட்ட சோகமா அவன்.

வாழ்க்கை எந்த அம்சத்தைப் போற்றவேண்டுமோ, அதையே தின்று வளர்வது எவ்வளவு பெரிய அநீதி. பூனை தன் ஈற்றில் ஒரு குட்டியைத் தின்றுவிடுமாம். அவன் அவர்களைத் தின்று படித்தவனாக இருக்கக்கூடாது. மொத்தத்தில் அவனுக்கு ஒன்று தீர்மானமாகிற்று: தனக்காக அப்போதைக்கு அவனால் வாழ்ந்திட முடியாது.

0 - 3

மறுநாள் காலை, அன்று இருட்டிய பிறகு யோகத்தை வேதக்கோயிலடிக்கு வரும்படி செய்தி அனுப்பிவிட்டு வந்தான். அதிகமான பொழுதை வீட்டிலேயே கழித்தான். திண்ணையிலிருந்து பார்க்க மின் கம்பங்கள் நடுகிற பணி தொடங்கியிருப்பது தெரிந்தது. ஓ..... அந்தக் கிராமத்தினூடாய் மின்சாரம் ஓடப் போகிறது. மாலையானதும் வெளிக்கிட்டிட்டுக்கொண்டு வெளியே நடந்தான். கடையில் நின்று பின்னேரப் பேப்பர் பார்த்து சிறிது பொழுதைப் போக்காட்டிவிட்டு இருள வேதக் கோயிலடிக்கு நடந்தான். ஒழுங்கையில் வரக்கூடியவர்களின் கவனம் கவரப்பட்டுவிடாத மாதிரி கோவில் பக்கம் நகர்ந்து திண்ணையிலேறி காத்திருந்தான். சிறிது நேரத்தில் யோகம் வந்தாள்.

இருவரும் இன்னும் இருள் செறிந்த ஓரிடத்தை அணுகினர்.

எவராலும் இனங்காணப்படுவதில்லை பிரச்சினையை இருவரும் அறிந்தே இருந்தனர்.

‘என்ன அவ்வளவு அவசரம்.’ அவன் கேட்டான்.

அவள் மெதுவாக தன் கல்யாணப்பேச்சை வீட்டார் எடுத்திருப்பதைச் சொன்னாள்.

அவன் எரிச்சல் பட்டதுபோல, ‘ப்ச்’ என்றான். ‘சொந்தத்துக்குள்ளையோ?’

அவள் சொன்னாள். ‘ம்.’

‘ஆர்.’

அவன் அசண்டையினமாய்க் கை வைக்க கதவு கிரீசு..... என்று திறந்தது. வருஷா வருஷம் பெருநாள் பூசை நடக்கிற ஆலயமாக மட்டும் அது ஆகியிருந்தது. ஒரு கால் நூற்றாண்டுக்கு முன் பெரும் மகத்துவம் பெற்று ஓங்கியெழுந்த மாதா கோயில் அது. அப்போது ஞாயிறு பூஜைகள் கூடக் காண்பதில்லை. ஏதோ ஒரு வளர்ச்சிபற்றி விழுந்த தேய்மானமா அது.

வெளவால்கள் சில வந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்து அந்த மாதிரித்தான் அமைதி கலையும் நேரத்தில் பறந்தடித்து மிக ஆரவாரம் செய்யும். அப்போது அவை எழுப்பிய சத்தத்தில் அவள் திடுக்குற்றாள். பயம் அவளை விழுங்கத் துவங்கியது மெல்ல.

அவனுக்கு அந்த இடத்திலும் இருட்டிலும் நம்பிக்கை இருந்தது.

‘முதலிலை இந்த நெட்டி முறிக்கிற பழக்கத்தை நிப்பாட்டும். வெளவால் எழுப்பும் சத்தத்தைவிட எனக்கு இந்தச் சத்தம் தான் பயமாய்க் கிடக்கு. நெட்டி முறிச்சு முறிச்சு மொழியளும் பெரிசாய் வந்திட்டுது’ என்று அவள் கையைப்பற்றி ஆறுதலாய் விரல்களைத் தடவிச் சொன்னான் அவன்.

‘அது கிடக்கட்டும். முதலிலை இதுக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு சொல்லும் ரகு.’

‘அதுக்கு ஏன் இப்ப பதறுறீர்’ என்று பதட்டமின்றிக் கேட்டான் ரகுநாதன். ‘இஞ்சை பாறும், ராசன்ர றெயினிங் கொலிஜ் படிப்பு முடிய ஒரு வருஷமிருக்கு. அது முடிஞ்சு எதாவது நல்ல பள்ளிக்குடமொண்டிலை வேலை கிடைக்க இன்னும் கொஞ்சக் காலம் ஆகும். அது மட்டுக்கும் நீர் பயப்பிடத் தேவையில்லை. நீர் சம்மதிச்சாலும் ராசன் சம்மதிக்கமாட்டான். ராசனை எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்.’

‘நான் ஏன் சம்மதிக்கப்போறன்’ என்று அவள் சினுங்கினாள். பிறகு, ‘சிலவேளை..... இப்ப நிஜிஸ்ரேஷனை முடிப்பம், பேந்து கலியாணத்தைப் பாத்துக்கொள்ளலாமெண்டு எதாவது ஏற்பாடு நடந்தால்.....?’ என்று சாத்தியங்களைக் கேள்வியாக்கினாள்.

‘அதைத் தடுக்கிறது உம்மடை பொறுப்பு. உம்மடை பொறுப்பு எண்டு நீர் முந்தியே சொல்லியிருக்கிறீர்.’

‘மெய்தான். எண்டாலும்..... எனக்குப் பயமாயிருக்கு ரகு.’

‘யோகம்..... நான் உம்மை நேசிக்கிறது நூற்றுக்கு நூறு நிஜம். முழு மனத்தோடதான் நான் உம்மை விரும்ப ஆரம்பிச்சதும். உம்மடை வில்லங்கத்துக்காக நான் விருப்பம் வைக்கேல்லை. அதுக்காக வீட்டிலை எனக்குப் பிரச்சினையாயிருக்கு, எங்கையாச்சும் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போயிடும் எண்டமாதிரி ஒரு அய்யடியாவோடை என்னிடடை நீர் வரக்குடாது. சொல்லிப்போட்டன். நான் கலியாணஞ் செய்யிறதுக்கு முந்தி. என்ரை

வீட்டுக்காறருக்கெண்டு செய்யிறதுக்கு எனக்குக் கொஞ்சம் கடமையள் இருக்கு. அதுகளை முடிக்காமல் எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும் என்னை வாழ்க்கையைப்பற்றி நான் யோசிக்க மாட்டன். என்ன, இப்பிடிக்க கடுமையாய்ச் சொல்லுறனெயெண்டு யோசிக்க வேண்டாம். எனக்குக் கலியாணமெண்டு ஒண்டு நடந்தால், அது உம்மோடைதான். ஆனா அதுக்குச் சரியான காலம் வர வேணும். என்ன, நான் சொல்லுறது விளங்குதே.'

அவளது 'ம்' சற்றுத் தாமதாய் வந்தமாதிரித் தெரிந்தது. அவளது கையை அவன் இன்னும் பற்றியே இருந்தான்.

ஒரு கிறக்கத்தில் இருந்தவள் டக்கெனப் பிரக்கை அடைந்தாள். பின், 'நேரஞ் செண்டுபோச்சு' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனிடம் விடைபெற்றாள்.

அவள் சின்னராசா வீட்டையடைந்து வெகு நேரமில்லை, 'காணேல்லை யெண்டு தேடி வாறன். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை குளவிக் கூட்டுக்கு நெருப்பு வைக்கப் போறாங்களாம், வா கெதியா' என்று படலையில் நின்று இரைந்தாள் வடிவு.

'எந்தக் குளவிக் கூட்டுக்கம்மா.'

'இலுப்பையடிச் சந்திக்குப் போற வழியிலை நிக்கிற பனையிலை இருக்கே ஒண்டு, அதுக்குத்தான்.'

'இஞ்சை காண்பு பறந்து வருமோ.'

'சரியாய் நெருப்பு வைச்சு விழுத்தியிட்டா வராது. இல்லாட்டி வீட்டுக்குள்ளை வந்தும் குத்தும்...'

'அம்மா.....'

'கத்தாமல் வா, பிள்ளை.'

யோகம் சென்ற பின்பும் வெகுநேரம் அங்கேயே நின்றுருந்தான் ரகுநாதன். யோகம் வீடு போயிருப்பான். இனி போகலாம் என்று அவன் ஒழுங்கைக்கு வந்தான்.

வானத்துக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டதுபோல் வெளியெங்கும் மஞ்சள் வெளிச்சமடித்தது. கூச்சல்களும் எழுந்தன.

வீடு ஏதாவது தீப்படித்துவிட்டதோ.

அவன் இலுப்பையடியை நோக்கி ஓடினான்.

யாரோ இருட்டில் நின்று பின்னால் கத்தினார்கள்: 'குளவிக் கூட்டுக்கு நெருப்பு வைச்சிருக்கு. ஒருதரும் இலுப்பையடிப் பக்கம் போகாதையுங்கோ.'

அவன் காதில் விழவேயில்லை. பாதி தூரம் கடந்த பிறகுதான் பனை தீப்படித்து எரிவதைப் பார்த்தான் அவன். முடக்கில் நின்று யாரோ கத்தியதன் அர்த்தம் அப்போது விளங்கியது.

அவன் அவசரமாய்த் திரும்பினான்.

ஆனாலும் தாமதம் தான்.

ஆ.....

அந்த அலறல் முடியுமுன் அடுத்த குளவி கொட்டியது.

முகத்தை இறுக்கமாய்ப் பொத்திப் பிடித்தபடி வீட்டுக்குத்தான் ரகுநாதன் ஓடினான். உயிரைப் பிடுங்கிக் காற்றில் விட்டுவிடுவதைப்போல் கடுப்பு. 'குளவி குத்திப்போட்டு ஆச்சி.' அவன் படலையடியிலேயே கத்தினான்.

'வா இஞ்சாலை..... ராணி கைவிளக்கை எடுத்துவா... குளவிக் கூட்டுக்கு நெருப்பு வைக்கப் போறதாய் பின்னேரத்திலையிருந்து பேச்சாய் இருந்துதே, நீ கேக்கேல்லையோ ரகுவா.' கடிவாய் பார்த்து சுண்ணாம்பு பூசிவிட்டபடி கேட்டாள் தாயார்.

சூடு பட்ட வலியுடனும், கூடு கலைந்த ஆக்ரோஷத்துடனும் பிய்த்துக்கொண்டு பறந்து வந்த குளவிகளின் கொட்டுகையா தூலால் கடுப்புதாங்க முடியாததாய்த்தான் இருக்கும். ரகுநாதனுக்கு அன்றைய தூக்கமும் சிரமப்பட்டது வர.

0 - 4

அடுத்த நாள் பார்க்க பயம் பிடிக்கிற அளவுக்கு ரகுநாதனின் முகம் வீங்கியிருந்தது. அன்று மாலை யார் மூலமோ கேள்விப்பட்டு சங்கக்கடைக்கு வந்துபோகிற வழியில் ரகுநாதனைப் பார்த்துப் போனாள் யோகம். அடக்கி அடக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு போனது மாதிரியே தோன்றியது பின்னாலிருந்த இவனுக்கு. ஒருநாளில் திரும்புகிற அவசரத்தோடு வந்தவனுக்கு நான்கு நாட்கள் தங்கும்படியாக ஆயிற்று. மறுநாள் அக்கராயன் செல்லத் தீர்மானித்துக்கொண்டு, மாலையில் சித்தன்சிவம் வீடு போனான். அவர் சொல்லித்தான் குளவிக் கூடு கொளுத்திய நாளில் மொத்தம் ஏழு பேருக்கு குளவி குத்தின விஷயம் தெரிந்தது. சிரித்தான்.

நேரத்தைக் கழிக்கவென்று போனவன் குறிப்பிட்டு இதைத்தான் என்றா பேசுவான். எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பேசினான். அவரும் அப்படி. ஒருபோது அவர் சொன்னார்: 'அடுத்த மாசம் அரியாலை விளையாட்டுக் கழகம் மின்னொளி செற்-அப் பொலிபோல் மாச் நடத்தப்போகுதாம்...'

'இந்த முறை மோகனதாஸ் என்னமாதிரி.'

'பங்குகொள்ளப் பேறதாய்த் தங்கள் சொன்னான்.'

'ரீம் எப்பிடியிருக்கு.'

'இந்தமுறை நல்ல ஒரு ரீம் அமைஞ்சிருக்கெண்டுதான் எல்லாரும் சொல்லுகினம். மகான் சொன்னான் இந்த முறை கப் தங்களுக்குத்தானெண்டு.'

'ஓ. அரியாலை ருணமென்றுக்கு நேவி, பொலிஸ், வல்வெட்டித்துறைபெல்லாம் வருமெல்லே....'

'அண்டைக்கு நானே நிண்டு பாத்தன்... நல்லாய்த்தான் அடிக்கிறாங்கள். உன்னைமாதிரி ஓராள் ரண்டுபேர் இன்னும் இருந்திட்டாப்போதும்.... கப் எடுத்திடலாம் ரகு....'

‘நான் நாளைக்கு அக்கரையான் போறன் சிவத்தார். அதைச் சொல்லத்தான் இப்ப வந்ததும்...’ என்றுவிட்டு மெல்லநழுவினான் ரகு அங்கிருந்து.

ரகுநாதன் ஒழுங்கையில் நடந்துகொண்டிருக்கையில், நேர் குறுக்கே கிடந்த வீதியில் யாருடனோ பேசிச் சிரித்தபடி போய்க்கொண்டிருந்தான் தேவராசன்.

ரகுநாதனின் முகம் சுண்டியது. மனத்துள் ஏனோ நறுக்கென்று முள் குத்தியதுபோல் ஒரு வலி. அவன் நேரே வீட்டுக்கு வந்தான். யாரோடும் பேச, எதைப்பற்றியாவது யோசிக்க முடியாதிருந்தது. தேவராசன் - யோகம் - தான் என்ற முக்கோணத் தளத்தில் தவிர்க்க முடியாதபடி அவனது மனம் சிக்கலான ஒரு பயணத்தை மேற்கொண்டது.

அவனுக்கு அது விசித்திரமாயிருந்தது, அந்த விதங்களில் ஏன் தான் சிந்திக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில். ஆனாலும் தவிர்க்க முடியாதபடி மனத்தின் சுழல் வட்டப் பாதை தொடர்ந்தும் அவ்வாறே இருந்துகொண்டிருந்தது.

தேவராசன் யோகம் வீட்டுக்கு, யோகத்தைக் காணத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறானென நிச்சயமாகத் தெரியாத நிலையிலும் ஏன் அந்த எரிச்சல் - வெகுளி, மட்டுமில்லை. தான் வீட்டில் இல்லாத வேளை பார்த்து தன் மனைவியைக் காணச் செல்லும் ஒரு துரோகம்போல் கருதுதல் ஏன் அவனுள் விளைந்தது. அவனது நம்பிக்கை ஒன்று அங்கே சுடுபட்டுப் போயிருக்கிறது. தான் விரும்புகிறவளாய் அவளை அவன் தெரிந்திருந்தும், கல்யாண பந்தம் ஒன்றுக்கு தயாராகி இருப்பது அத்தனை மனவடு இழைக்கக்கூடியதுதான். எஸ் வளைபயம் தொலைந்த சங்கிலியின் முனைகள் போல் இருவரும் விலகுதல் இங்கே பெரும் சாத்தியங்கள். நீண்டகாலத்துக்குப் பிறகான அந்த முதல் பார்வையில் அவன் அடைந்திருந்த உடற்பொலிவு, அதனால் பெற்றிருந்த வடிவு எல்லாம் அவனை தன்னுடனான ஒரு ஒப்பீட்டில் ரகுநாதனை இழுத்து விட்டனவோ. தேவராசன் அவளுக்கு உறவினன், அங்கே போய்வருவதானாலும் மிக இயல்பான காரணங்கள் இருக்கின்றன என்பதைக்கூட ரகுநாதன் எண்ண மறந்ததேன்.

தன்னை ரகுநாதன் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் படிமத்தை விடவும் உண்மை வேறாக இருந்ததென்பதே அங்கே நிஜம். அவன் அவளிலிருந்து விலகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு அவளை மேலும் நெருங்கிக்கொண்டிருந்திருக்கிறான். ஆணின் ஆதிக்கக் கூறில், கயிறின் ஒரு புரி அறுவது போன்ற பலஹீனம் தெரிந்துவிடுவது காலகாலமாய்த் தவிர்க்கமுடியாத விளைவு. யுவத்தின் தவிர்க்கப்பட முடியாத நிலைமையும்.

தன் காதலில் இடையிடக்கூடிய வசதிகளுடனான ஒருவனின் பிரசன்னத்தில் கூடினவர்களுள் அழுந்திக்கொண்டிருக்கும் ஒரு காதலன் அவனிடத்தில் இல்லாத தன்னிடமுள்ள அம்சங்களைத் தேடிக்கண்டு ஒரு வஞ்ச மகிழ்வை அடைவது மிக இயல்பான நியாயங்களை அந்தத் தருணத்தில் கொண்டிருந்துவிடுகிறது. அதை அப்போது ரகுநாதன் பயில்வு செய்தான்.

ஒருநாள்..... மத்தியானச் சாப்பாட்டு லீஸர் நேரத்தில் கந்தர்மடம் பள்ளியெங்கும் சரசாலையான் காட்டுக்குள் விமானமொன்று நொருங்கி விழுந்துவிட்டதான செய்தியொன்று புயல்வேகத்தில் பரவுகிறது.

பின்னேர முதலாம் பாடம் நடந்துகொண்டிருக்கிற வேளையில் ஆவலை அடக்கமுடியாத ரகுநாதன் தன் நண்பனும், ஒரே வாங்கு - மேசையில் இருப்பவனுமான தேவராசனைக் கேட்கிறான், ‘பிளேனைப் போய்ப் பாத்திட்டு வந்திடுவமா’ என்று. அவனும் அதே ஆவலில் இருந்திருப்பான்போல. சாத்தியம், பின் விளைவுகளை யோசிக்காமலே சம்மதித்து விடுகிறான். ‘இப்பவேயா.’

‘இல்லை. மணி அடிச்சாப் பிறகு ட்றில்தானே. நாங்கள் கிறவுண்டுக்குப் போகாமல், பின் வேலிப் பொட்டுக்குள்ளாலை போயிடுவம்.’

முதலாம் பாட முடிவுக்கு மணி அடிக்க, பள்ளி பாட மாற்றங்களின் அசைவு பெறுகிறது. மூன்றாம் வகுப்பு, புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டே மைதானத்துக்கு ஓடுகிறது. இவர்கள் மட்டும் மசுந்தி மசுந்தி பள்ளிக் கட்டிடத்தோடுள்ள வாய்க்கால் கரை வேலிக்கு நகர்கிறார்கள். பின்னர் பொட்டுக்குள்ளாக நுழைந்து விரைந்து வெளியேறி ஓடுகிறார்கள்.

புத்தகங்களை மறுநாள் எடுக்கலாமென ஒரு புதருள் மறைத்து வைத்து, மேலும் பாதுகாப்புச் செய்ய காவோலைகள் எடுத்துவந்து போட்டு முடியுமாயிற்று. கை வீசிக்கொண்டு விரைந்து நடக்க முடிந்திருந்தது. தெரிந்தவர்கள் யாரையும் எதிர்ப்படாமல் குருந்தடி தாண்டியுமாயிற்று.

எங்கும் வெளியும், பனங்கூடலும், தரைவை நீருமாய் அமானுஷ்யம் கொடிகட்டியிருந்தது செல்லும் இடம்.

கிறவல் தெருவில் மாலை பஸ் வருகிறது சாவகச்சேரி நோக்கி. அதுதான் பருத்தித்தறையிலிருந்து வருகிற கடைசி பஸ். அது வந்து திரும்பினால் அன்றைக்கு வேறு பஸ் இல்லை. வேறு வாகனங்களும் பிறகு அபூர்வம் தான். ஓட்டமாய் ஓடி அய்ந்து சந்தியில் வழிதெரியாது தடுமாறி, விவரமில்லாதவர்போல் தோன்றிய ஒருவரிடம் விசாரித்துக்கொண்டு ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்து காட்டை சமீபிக்க குரியன் விழத் துவங்குகிறது. வானம் சிவந்து அச்சம் விளைகின்றது.

காட்டின் ஓரத்தில் அதன் குணாம்சங்கள் சிறிதேனும் தெரியாத இரு சிறுவர்களும் தற்புறவென்று முழுசுகிறார்கள். கொஞ்சம் துணிவோடு நின்றுது ரகுநாதன் மட்டும் தான். ஆடு மாடு மேய்த்துவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருப்போர் தவிர மனித நடமாட்டம் ஏதுமில்லாதிருக்கிறது வெளி. விமானம் பார்க்க காட்டோரமெல்லாமும் உள்ளேயும் நிறைய சனம் போய் வந்து கொண்டிருக்கும், அவர்களோடு போய் விமானத்தைப் பார்த்துவிட்டு சுகமாகத் திரும்பி வந்துவிடலாமென எண்ணியிருந்தவர்கள் ஏமாறிப் போகிறார்கள். அப்படியானால் விமானம் காட்டின் நடுவே விழுந்திருக்க வேண்டும். நடுவே ஜனங்களும் இருக்கலாம்.

இருண்மையின் கூறுகள் கவியத் துவங்கி, நிசப்பத்தின் இறுக்கம் அதிகரித்தது. 'பாக்காமல் போகேலாது, வா' என்று விட்டு ரகுநாதன் காட்டுக்குள் சென்ற ஒற்றையடிப்பாதையில் நடக்கிறான். தேவராசனின் நடை பின்னடைய அவனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு செல்கிறான். திரும்பிவிடலாம் என்ற எண்ணமும், பறக்கும் அந்தப் பொறி நொருங்கிக் கிடப்பதைக் காணும் ஆசையும் ஒவ்வொரு முனைகளில் ஆட்சி செய்ய சென்று கொண்டிருக்கிறான் தேவராசன்.

காடு அடர்த்தியாகிறது. ஈஞ்சுகள் கரும்பைகள் வேறும் முட்செடிகள் நடைவேகத்தைத் தடுக்கின்றன. புகுந்தும் விலகியும் கடந்துமாய் தேவராசனை இழுத்துக்கொண்டு ரகுநாதன் முன்னேறுகிறான்.

கூடடையும் பறவைகள் கலகலத்த ஒலி. தொலைதூரத்தில் மாடு ஒன்று கத்திக்கேட்கிறது. தொலைவையும் அகாலத்தையும் பிரக்கொள்ளும் தேவராசன், 'ரகுவா.... ரகுவா.... வா திரும்பிப் போயிடுவம்' என்கிறான். அவனுடன் இழுபட்டுப் பின்னே செல்ல முரண்டு பிடிக்கிறான்.

'வா... வா... பாத்திட்டுப் போயிடுவம். இனிமேலைக்கு ஒரு பிள்ளை விழுந்து நாங்கள் பாக்கிறது எப்ப.'

'இனிமேலுக்கும் விழும் ரகு, அப்ப பாப்பம், வா.'

'சரி, எதுக்கும் இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் போய்ப் பாத்திடுவம். ஒருவேளை கிட்ட விழுந்திருந்திட்டா, இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்ததெல்லாம் வீணாய்ப் போயிடுமெல்லே' என்று சொல்லிக் கொண்டு விரைகிறான் ரகுநாதன்.

ஒன்றும் செய்ய, சொல்ல முடியாது போகிற தேவராசன் ஒரு கட்டத்தில், 'அம்மா..... ஆ....' என அழத் துவங்குகிறான்.

ரகுநாதனுக்கும் அந்தளவில் திரும்புவதே உசிதமாகப் படுகிறது. ஆனாலும் அது தன்னால் நிகழ்வதாக இருக்கக் கூடாதென்பதிலும் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறான். தேவராசன் அழுவது அவனுக்குச் சாதகமாகிவிடுகிறது. 'அப்ப..... உனக்கு ஏறோப் பிள்ளை பாக்கிற ஆசை இல்லையோ.'

'சனிக்கிழமை வந்து பாப்பம்.'

ரகுநாதன் சிறிதுநேரம் யோசிப்பதுபோல் நின்றுவிட்டு, 'சரி, உன்னை விருப்பம். சனிக்கிழமை காலமை வாறதும் நல்லது தான்' என்று சொல்லி திரும்பி நடக்கக் கூறுகிறான்.

அன்று இருவரும் காட்டில் வந்து வழி தெரியாது திணறி, பின் வாகனமொன்று பருத்தித்துறை வீதியில் இரைந்து செல்ல, அந்த சத்த திசையில் நடந்து, முட்கள் வெறும் பாதங்களில் தைத்துப் பட்ட அவதியெல்லாம் பாரதம். ரோட்டில் ஏறிய பிறகு வீடு செல்லச் சிரமமிருக்கவில்லை. இலுப்பையடி, வேதக் கோயிட்யெல்லாம் ஆட்கள் கூடி பள்ளி சென்ற இரண்டு பிள்ளைகளைக் காணவில்லையென்று பெரும் பரபரப்பாகி விட்டிருந்தது. எட்டு மணியளவில் வீடு வந்த அவர்களை யாரும் அடிக்கவில்லை. ஏறோப்பிள்ளை பாக்கப்போனம் என்று உண்மை சொன்னதும் பாதிச் சிரிப்போடு பேசாமல் விட்டுவிட்டார்கள். அதுபற்றி இவன் யோசிக்கிறபோதெல்லாம் ஒரு சந்தேகம் துளிர்க்கும். உண்மை

சொன்னதால் விட்டார்களா. அதில் சிலராவது தாமும் அதுபோல் சென்று ஏமாறிய வலி தெரிந்ததால் விட்டார்களா.

தேவராசனின் இந்த நெஞ்சுரமற்ற நிகழ்வை அவன்மீது கோபம் பொறாமைகள் பட்ட சின்னவயதுக் காலத்திய தருணங்களிலும் ரகுநாதன் நினைத்து வலி ஆறியிருக்கிறான். யானை அம்பாரியில் சவாரி செய்வதான பெருமிதத்தில் தேவராசன் ஊரைவிட்டுப் போனபோது, இவன் நீர்ச்சிரங்குக் காலுடன் கெந்திக் கெந்தி நடந்தபடி இதை நினைத்துச் சிரித்துத்தான் வேக்காடு தணிந்தான்.

அதெல்லாம் அப்போது அவனது உணர்கைக்கு வரவில்லை.

0 - 5

ரகுநாதன் அக்கராயன் குளம் ஸூப்படவிருந்த அன்றைய காலையில் அவனுக்கு தவசிப்பிள்ளையென்று மாமா முறையான ஓர் உறவினர் புத்தூரிலிருந்து வந்திருந்தார்.

கெட்டு வருவதாகச் சொல்கிறவர்கள் மகிழ்ச்சியை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டுத்தான் வந்து காலத்தைக் குறைசொல்லிக்கொண்டு நிற்பார்கள். இவர் அப்படியில்லை. மிக வசதியோடும் மகிழ்ச்சியோடும் இருப்பதாகவே காட்டிக்கொண்டு வந்தார். தேத்தண்ணி குடித்த அளவில் தான் அவர் வந்த விஷயம் பற்றிப் பேசத் துவங்கினது.

அவர் ஊதாரித்தனத்தில் ஈடுபட்டவரில்லை. ஆனாலும் பெரும் சொத்தை அழித்தவர். யாவாரத்திலை ஒருக்கா வரும், ஒருக்காப் போகும், இதையெல்லாம் பாக்கேலுமோ? என்று மிகச் சாதாரணமாகவும் தன்னம்பிக்கையோடும் சொல்லிக் கொண்டார், கடைசிச் சொத்தாக எஞ்சிய குடியிருந்த வீடும் வளவும் கொண்டிஷன் அறுதி ஆகிற வரையில். பின்னர் தான் அவர் திடுமென விழித்தது.

யாரோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தார். மனிதர்களோடா. காலத்தோடு.

தட்டி வான் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தவர். கூட ஒரு தட்டிவான் வாங்கி கூலிக்கு ட்ரைவர் வைத்து ஓடவிட்டார். பின் லொறி வாங்கினார். தொடர்ந்து இன்னமொன்று, யாழ்ப்பாணத்துக்கும் - கொழும்புக்கும் - யாழ்ப்பாணத்துக்கும் காய்கறியென்றும், சீமெந்து என்றும், மா மூடையென்றும் மீனென்றும் இழுத்துப் பறித்தன. ஒரு மொறிஸ் மைனர் கார் வாங்கி சொந்தப் பாவிப்புக்கு வைத்துக்கொண்டார். காலம் மறுபுறம் புரண்டது. முதலாவது லொறி இயக்கச்சி மூலையில் தடம் புரண்டது. இரண்டாவது அனுராதபுரத்துக்குக் கிட்ட விபத்து. மேலே அவருக்கு நன்கமையவில்லை எதுவும். அறுபத்தைந்தாம் ஆண்டளவிலிருந்து பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். 'ஒண்டும் முடியெல்லைத்தம்பி. இப்ப இதுதான் ஒதுங்க எனக்கிருக்கிற ஒரே வழி' என்றார்.

உள்ளே எவ்வளவு எரிந்து போயிருக்கிறார்.

அவருக்கு ஆறுதலளிக்கும் வார்த்தைகளாய்ச் சொல்லவே அவனுக்கு விருப்பமாயிருந்தது. இன்னும் ஏமாறக்கூடாது. அதனால் உண்மை நிலைமையைச் சொல்லியே நம்பிக்கையளிக்க நினைத்தான். 'சில இடங்களிலை வைபோஸாய் வெட்டுறாங்கள்தான். கேள்விப்படுகிறன் அப்பப்ப, ஆனா தெரிஞ்சவுடனை காட்டோவளியர்மார் பொலினை வைச்சுக் கலைச்சிடுறாங்கள். நானும் எவ்வளவோ குடியேற்றத் திட்டங்களுக்கு எழுதிப் போட்டுப் பாத்திட்டன். ஒண்டும் சரிவரேல்லை. இவ்வளவுக்கு என்றை கூப்பனே அங்கைதான் மாத்தியிருக்கு. எல்லாத்துக்கும் பொசிப்பு வேணும் எண்டு சொல்லறது இதுக்குத்தானாக்கும். எனக்கே ஒரு ஒண்ணமிருக்கு, நல்ல இடமாய் வாய்ச்சால் வெட்டுறதெண்டு. கட்டாயம் அப்ப உங்களுக்கும் அறிவிப்பன். விலாசத்தைத் தந்திட்டுப் போங்கோ.'

அவர் அவநம்பிக்கைப் படவில்லை. எழுதிக்கொடுத்தார். அவர் போக எழுந்தபோது, அவருள் எரிந்த பகுதி மறுபடி தெரியவில்லை.

அத்தியாயம் பதினாறு

அன்று பசுபதி தேவராசனோடு இப்படித்தான் பேச்சைத் துவங்கினார்: 'மாமா செத்தும் ஒரு வருஷத்துக்கு மேலை ஆயிட்டிடுது. இந்திரனும் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு போயிட்டான். ரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையளை வைச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யப்போறா மாமி. யோகத்துக்காச்சம் முடிச்சிட வேணுமெண்டு பாக்கினம்.'

'ம்.'

'உன்னைத்தான் மாமி நினைச்சிருக்கிறாபோலை. கேட்டு ஆளொண்டு வந்து பேசியிட்டுப் போயிருக்கு.'

'இப்ப என்னய்யா அவசரம் அதுக்கு. இன்னும் ஒரு வருஷம் இருக்கு றெயினிங் கொலிஜ்ஜிலயிருந்து வெளியில வர. அதுக்குப் பிறகு நல்ல பள்ளிக்குடமாய்க் கிடைக்க வேணும்.....'

'அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கொள்ளுவன். உன்னை விருப்பமென்ன, அதை முதல்ல சொல்லு.'

அவன் தாமதித்தான். அவனுக்கு அபிப்பிராயமேதும் இல்லை. அவன் கனவுகளை யதார்த்தமாக்க என்றுமே முனைந்தவனில்லை. சாதக பாதக எண்ணங்கள் அவனிடத்தில் வந்து போனதில்லை. கனவு... கனவுகளுக்காகவே. அந்த விஷயத்தில் ஒரு பதில் தேவை எனில், அவன் தன்னையே புதிதாக உருக்கி வார்க்க வேண்டும்.

அவனது தாமதத்தை பசுபதி எப்படிப் புரிந்தாரோ. 'அண்டைக்கு மாமி வீட்டை போனதாய்ச் சொன்னியே, யோகத்தைக் கண்டியோ.'

'யோகம் நூலெடுக்கப் போயிருந்துதாம்.'

'சரி, நாளைக்கு அங்கையொருக்காப் போட்டு வந்திடு. யோகத்தைப் பார். பிறகு யோசிச்சு நிதானமாய் முடிவைச் சொல்லு, என்ன. எதுக்கும் காலமை போலயே போ.'

மறுநாள் காலையில் அவன் புறப்பட்டான். வழிநெடுக அதே யோசனையாக இருந்தது. மெலிந்து உயர்ந்து அடங்கிய தோற்றம் உள்ளுள்ள திரையில் விரிந்து

கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் முடிவெடுக்க முடியாமலிருந்தது. தர்மலிங்கம் இறக்கும் வரை, ஒரு நாளைக்கு தகப்பன் தனக்கு மாம்பழத்தைப் பிடித்திருக்கிறதோ என்று கேட்கப் போகிறாரெனவே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். யோகம் விஷயத்தில் அவனால் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரமுடியாமலிருந்தது. மிக நொய்த மனவுணர்வுகள் சார்ந்த விஷயம் அது. மனப் பிறழ்வுகளோடும் கூடியது. அதீத கனவுகளின் ஆட்சி அப்போதெல்லாம் கடுரம் குறைந்திருந்தாலும் இன்னும் இருந்து கொண்டிருந்தது. தனக்குள் மட்டுமேயானதால் அதை அவன் தவிர்க்கவியலாமல் அங்கீகாரம் பண்ணியிருந்தான். ஒருத்தியின் முகத்தைக் கொண்டு போய் இன்னொருத்தியின் உடலில் பொருத்திவிட்டு கனவு பண்ணலாம். இல்லறம் நடத்த முடியாது. மாம்பழத்துக்காகக் கேட்டிருந்தால் அவனுக்கு அவ்வளவு பிரச்சனை ஏற்பட்டிருக்காது என்றே தோன்றியது. சரி, யோகத்தைப் பார்க்கச் சொன்ன கடமையை முதலில் முடித்துவிட்டு மற்றதுகளைப் பிறகு யோசிக்கலாமென நினைத்தபடி நடந்தான். இடையே சைக்கிள் ஒன்று வர தொற்றிக்கொண்டு போய் இலுப்பையடியில் இறங்கினான்.

இலுப்பை இல்லாமற் போய் வெகுகாலமில்லை. பெயர் இருந்தது. இனி பெயரும் போய்விடும். என்றாலும் அப்பந்து பத்து வருஷங்களுக்குள் போகாது.

பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அந்த இடத்தில் அந்தப் பகுதியின் காலைச் சந்தை கூடியிருக்கிறது. தரைவை வீச்சுக்குப் போவோரும், குளங்களில் தூண்டில் போடப் போகிறவர்களும் அந்த இடத்திலே கூடித்தான் மீன் வியாபாரம் செய்தார்கள். இரவிலே கள்ளுக்கொட்டிலிருந்து திரும்புவோர் அகாலம்வரை ஞாயம்புறித்த இடமும், துளவாரம் புடுங்கின இடமும் கூட அதுதான். முற்றித் தெறித்த அந்த இலுப்பையில் ஒரு வரட்சி தெரியத்தான் செய்யும் அவ்வப்போது. ஆனால் அடுத்த மாரிக்குத் துளிர்ந்து சடைத்து அந்திமம் தவிர்ந்து விடும். அந்தச் சந்தியிலிருந்து நான்கு வளவுகளின் முலைக்கும் அது நிழல் கொடுத்திருக்கிறது. புரட்டாதி அய்ப்பசியில் இலுப்பை பூக்கும். அந்தப் பெருமரம் பூத்துதிர்ந்த பூம்படுக்கை மீது காலையிலே இவன் வெறுங்கால்களுடன் பள்ளிக்குப் போயிருக்கிறான். அதை நினைக்க அப்போது கூட தன் கால்களுக்குள் இலுப்பையின் வெள்ளைக் குண்டுப் பூக்கள் நசுங்குவதான பிரமையேற்பட்டது தேவராசனுக்கு. தை மாதத்தில் மரம் பழுத்தால் நூற்றுக் கணக்கில் வவ்வால்கள் வந்து கொட்டும். மரம் காய்த்து முற்றத் துவங்கினால் கிளைகள் தாங்கா. பதிந்து பதிந்து உடைவதற்கு முன்னான படிநிலையில் கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் அவஸ்தையோடு ஆடிக்கொண்டிருக்கும். நன்கு பழுத்தும் உதிரும். வவ்வால்கள் வந்து தின்றும் துப்பும். பிறகுதான் மரம் ஆசுவாசம் பெறுவது. காலையில் ஆயிரம் ஆயிரம் சிப்பி போன்ற விதைகள் கீழே கிடப்பதைப் பார்க்க வேண்டுமே. அவற்றைப் பொறுக்க ஒரு சிறு கூட்டம் காலங்காத்தாலேயே வந்திருக்கும். பெத்தாவோடு சந்தை போகையில் சின்னத் தேவராசன் பார்த்திருக்கிறான்.

அந்தக் காலத்தில் ஒரு கொத்து இலுப்பைக் கொட்டை மூன்று சதமென்று பெத்தா சொல்லியிருக்கிறாள்.

நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தவன் ஏதோ ஒரு நினைவில் திரும்பி இலுப்பை வளவைப் பார்த்தான். நூறு வருஷம் போல் இருந்து கொண்டிருந்த அந்த மண்விடு அங்கே இல்லை. அவன் மனத்தை என்னவோ செய்தது. கொசுகி போய்விட்டாளா என்று அங்கலாய்த்தது.

அவள் அந்த வட்டாரம் கிராமத்தின் எழுதப்படாத வரலாறு. அந்த முது இலுப்பையும், முது கிழவியும் இடைவெளியற்றுப் போயிருக்கவே வாய்ப்பு. யாரிடமாவது கேட்கவேண்டுமென எண்ணிக்கொண்டான். சித்தன் சிவத்துக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும். அந்த இடத்தை ஓர் இழப்பின் சோகத்தோடு கடந்தான்.

கொசுகியின் மறைவோடு பார்க்க, வட்டாரமும் மாறிப் போயிருந்தது தெரிந்தது. தனக்குப் பொருந்தாத ஒரு கிழத்தை அதுவாயே உதைத்து வெளியேற்றியது போல் ஒரு உணர்வோட்டம். தாழ்க்கப்பட்டிருந்த மின்சார தூண்கள் ரோடு ஒழுங்கையோரங்களில் நிமிர்ந்து வயர்களின் தொடுப்புக்குக் காத்திருந்தன.

எங்கும்..... சடக்குச்..... சடக்கு.

வாழ்க்கையின் வடிவம் அங்கே மாறிவிட்டது. பசி, பட்டினி, அரை நிர்வாணமென்று ஒரு வடிவம் அதற்கு முன்பிருந்தது.

இப்போது அப்படியில்லை.

இப்போது அப்படியில்லையென்பதில் நியாயமாகப் பார்த்தால் அவன் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு நிம்மதியின்மைதான் அவனுள் விழுந்திருந்தது.

எதிரே சித்தன்சிவம். சுழிக்கச் சுழிக்க அந்தளவு மணலுக்குள்ளும் சைக்கிளை ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார். அவனைக் கண்டு இறங்கினார். விசாரிப்புக்களின் பின் கொசுகாத்தைப்பற்றிக் கேட்டான் தேவராசன்.

‘ஏன், மனிசிதான் செத்துப்போச்சே. ஏழெட்டு மாசமாகுது இப்ப. மனிசிக்கு வந்தது ஒரு அருமையான சாவுதான் ராசன்.’

‘அப்படியென்ன.’

‘சந்தியிலை நிண்ட இலுப்பை மரம் திடீரெண்டு ஒருநாள் இலையெல்லாம் கொட்ட ஆரம்பிச்சுட்டுது. ஒரு கிழமையிலை மொட்டை மரமாய்ப்போச்சு. மனிசி சந்தியிலை குந்தியிருந்து போற வாற ஆக்களையெல்லாம் கேக்கத் துவங்கியிட்டுது, மரத்துக்கு ஏதோ சுகமில்லைப்போல, ஆரெண்டான்ன என்ன செய்யலாமெண்டு ஆரையெண்டான்ன கேட்டுச் சொல்லுறியளோ எண்டு. அடுத்தடுத்த நாள் பாத்தா அந்த அடிமர வேருக்களை இருந்தபடியே அழகாய்ச் செத்திருந்துது கிழவி.’

‘ஓ. அதுக்குள்ளை எதோ அத்திவாரம் போலை, வெட்டியிருக்கிறதைப் பாத்தன்.’

‘ஆரோ மில் கட்டப் போகினமாம் அதுக்குள்ளை. கரண்டு வந்திட்டுதெல்லே.’
‘கிழாவியிரை சொந்தக்காறரோ.’

‘அப்பிடித் தெரியேல்லை. கொசுகாத்தை பெருநிலச் சொந்தக்காறி ராசன். நூறு இருநூறு பரப்புக் காணிக்கு மேலை சொந்தக்காறி. கிழவிக்கு ஏழும் ஆம்பிளைப் பிள்ளையள். தாய் சொல்க் கேளாத பிள்ளையளாய்த்தான் எல்லாம் வளந்துதுகள். தலை மறைவும் மறியலும் இப்பிடிக் கொஞ்சக் காலத்திலை எங்கையெண்டே தெரியாமல் அழிஞ்சு போனாங்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் காணியளையெல்லாம் கோயிலுக்கு எழுதிவிட்டுட்டுது மனிசி. கடைசியாய் மிஞ்சினது அந்தக் காணி மட்டும் தான்.’

‘உங்களுக்கு மனிசியோடை நல்ல தொடுப்பினை இருந்ததெல்லோ.’

‘தொடுப்பினை என்ன, பேச்சுத் துணைக்குக் கூப்பிட்டா போயிருந்து பேசியிட்டு வருவன்.’

அடுத்த கிழமை வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு தேவராசன் மாமி வீட்டுக்கு நடந்தான்.

ஒரு மரணத்தின் மகிமை மனசெல்லாம் ரீங்காரித்துக்கொண்டிருந்தது அவனுக்கு.

மாமி வீட்டில் யாரும் இருக்கவில்லை அவன் போனபோது. ரத்தினேஷ் மட்டும் தறி அடித்துக்கொண்டிருந்தான். ‘கோயிலுக்குப் போயிருக்கினம், வந்தால் இருக்கச் சொன்னவை. வாற நேரம்தான்’ என்றான்.

அவன் தறிக்கொட்டிலுக்குப் போய் தறிகளைப் பார்த்தான். தறி அடித்த பெண்ணை சின்ன வயதில் தெரிந்திருந்தான் போலவே இருந்தது. ஆனாலும் புள்ளிவைத்ததுபோல் ரூபகங்கொள்ள முடியவில்லை. அவனோடு அவள் பேச்சுக்களை விலக்கினாள் போலத் தெரியவே அவன் மேலே அங்கே நிற்கவில்லை. விறாந்தைக்கு வந்து வாங்கில் அமர்ந்தான்.

பெத்தாவின் போட்டோ சுவரில் தொங்கியது. படத்தை தேமல் கணக்கில் பூச்சி அரித்திருந்தது. இளைய சீதேவி. அழகாய் இருந்தாள். கண்களும் அந்தச் சிரிப்பும்....

வாழ்வு அநித்தியமெனினும் ஒரு வகையில் நித்தியம். வம்சங்கள் அதைக் காப்பாற்றி வருகின்றன.

பாட்டியின் நிழலாய்த் தங்கம்மா இருந்ததுபோல், தங்கம்மாவின் நிழலாய் இவன். இவன் நிழலும் வருவது சாத்தியமே.

அவளை நேரில் காண்பதாய்த் தோன்றி கண் கலங்கி வந்தது அவனுக்கு. அவளது பிரிவில் இன்றைக்கும் எப்படி உருக முடிகிறது இவனால். அவள், தாயை விடவும் அணுக்கமாய் இருந்தவள். அந்தக் காலமும், அவளது அன்பும் பேச்சும் உருவமும் சிரிப்பும் இவனிடத்தில் மறதியாகவேயில்லை. இன்றும் தான்.

மணல் ஒழுங்கையில் புளி, வாகை, வேம்பு, நாவல் மரங்கள் சடைத்து குடை பிடித்து நிற்கும் அப்போதெல்லாம். சின்னத் தேவராசன் தன்னொத்த சிறிசுகளுடன் புழுதியில் விளையாடுகையில் நீ வெள்ளைத் தம்பியெல்லே. சூப்பிடிப் புழுதி

விளையாடினால் கறுத்தைத்தம்பி ஆயிடுவியே அப்பு....! என்று சாதுர்யமாய்ச் சொல்லித்தான் அப்போதைக்கு மட்டுமாவது அவனது மண் அளவை பெத்தா தடுத்திருக்கிறாள். அவள்தான் வெள்ளைத்தம்பி.... வெள்ளைத்தம்பியென்று அழைத்து சின்ன வட்டன்களெல்லாம் அவளை வெள்ளையா வெள்ளையா என்றழைத்துக் கேலி பண்ணக் காரணமாயிருந்தவள். தனது கனத்த சரீரம்போல், கனத்த குரல்போல், கனத்த பாச்சிகள்போல் அவள் அவன்மீது வைத்தும் கனத்த அன்புதான். அதனால்தான் அவள் ரூபகமும் அவனில் கனத்ததாய்.

யோகம் தவம் வடிவு மூவரும் ஒழுங்கையில் வருவது வேலி மேலால் தெரிந்தது. படலை திறந்து வந்த வடிவு விறாந்தையில் ராசன் இருப்பதைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். தவம் சேலையில் வெட்கப்பட்டு வந்தாள். யோகத்தின் கண்களில் மட்டும் அந்தச் சிரிப்பினுள்ளும் மெல்லியதாய் ஒரு துணுக்கம். அம்மா அன்றைக்கு கண்டிப்பாய்ச் சேலை கட்டித்தான் கோயிலுக்கு வரப் பிடிவாதம் பிடித்ததில் ஏதேனும் இருக்கிறதா.

மாமியைப் பார்த்துத் திடுக்காட்டமாகி விட்டது தேவராசனுக்கு. அவள் நாளக்கு நாள் தேய்ந்துதான் வந்துகொண்டிருந்தாள். அதோடு இன்னொர் அதிர்ச்சி அவனுக்கு. யோகம் ஏறக்குறைய மாமியளவுக்கு..... மாமியாகவே வளர்ந்திருந்தாள். அவனின் அடிமனக் கசடுகளைக் கழுவுகிற பரிசுத்தமாய் அவளை ஆக்கிக்கொள்ள முடியும்.

அவனுக்குள் தீர்மானம் உருவாகிற்று.

நின்று சாப்பிட்டுப்போகச் சொல்லி வடிவு வற்புறுத்தினாள். அவன் இன்னொரு நாள் பார்க்கலாமென்று தேநீரோடு புறப்பட்டான்.

பின்னால் யாரோ ஓடிவருவதுபோலத் தெரிய திரும்பிப் பார்த்தான். ரத்தினேஷ் தான். ஏதோ கேட்கவோ சொல்லவோ வந்ததுபோன்ற அவசரம் தெரிந்தது. ஆனாலும் நிதானமாக பக்கத்தில் நடந்துகொண்டு, ‘என்னை ரூபகமிருக்கோ’ என்றாள் சிரித்தபடி. ‘முந்தி நாங்களெல்லாம் ஒண்டாய் விளையாடியிருக்கிறம்.’

அவனுக்கு மெல்ல ரூபகமாயிற்று. ‘குணத்தின்ரை...?’

‘ஓமோம்.... குணத்தின்ரை தங்கச்சிதான். ரத்தினேஷ்.’

‘ஓஓ... இப்ப நல்லாய் ரூபகம் வந்திட்டுது. குணம் சின்ன வயசிலேயே தவறிப் போச்செல்லே.’

‘மங்கமாரி வந்து போட்டுது.’

பிறகு அதிகமாகவும் நெசவு விஷயங்களைப் பற்றியே விசாரித்தான். அவளும் உற்காசமாகவே பேசினாள்.

‘நீர் ஏன் தறிபோடேல்லை.’

‘முட்டுப்பட்ட ஆக்கள், அவ்வளவுக்கு ஆசைப்படலாது.’

‘சூலிக்குத் தறி அடிக்கிற ஆக்கள் இப்பிடிக்கனபேரா.’

‘கொஞ்சந்தான். அவையும் மெல்லமெல்ல சொந்தத்தறி போட்டுக்கெண்டு நெய்யத் துவங்குகினம். எங்களாலை நினைச்சுக்கூடப் பாக்கேலாது.’

‘அவையாலை முடியுதெல்லே.’

‘மெய்தான். ரண்டு பேர் உழைச்சால் ஒரு ஆளினரை கூலியை மிச்சம்பிடிக்கலாம். சீட்டு அது இது எண்டு கட்டித்தான் கன சனம் இஞ்சை நல்லா வந்தது. எல்லாத்துக்கும் மிச்சம் பிடிக்கத் துவங்கவேணும். நூத்துக்கு மேலை போனால் ஊத்து எண்டு வாய்க்கால்ப் பக்கத்திலை சொல்லுவினம். மிச்சம்தான் முதல்..... மூலதனம்.’

வீடு சமீபிக்க அவள் சொல்லிக்கொண்டு போனாள்.

அவன் தெரிந்துகொண்ட அச் சமூகத்தின் சிந்தனைத் திசை அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. நூற்றுக்கு மேலே ஊற்று. வாய்க்கால் சமூகம்போல் அதுவும் முதல், மூலதனம் கண்டு விட்டிருக்கிறது. இனி அது அதைப் பெருக்குகிறதையே கடமையாய்க் கொள்ளும்.

அவனுக்குப் பொருளாதாரம் தெரியாது.

ஆனால் அந்த முரண் தெரிந்தது.

அவையே அவன் வரும்போதிருந்த சந்தேகங்களுக்கான விடைகளும்.

மட்டுமில்லை. அவள் சொல்ல வந்த எதையோ சொல்லாமல் போவது போலும் கூட அவன் அப்போது உணர்ந்துகொண்டிருந்தான். ஆனாலும், அது குறித்து இனியொரு சந்திப்பில் அந்த முனைப்பை அவள் தெரிவிப்பாள் என அவன் நம்பினான்.

பகுதி VIII

1972 சூழப் பின்

அத்தியாயம் பதின்நான்கு

0 - 1

அன்பு நண்பன் ராசனுக்கு,

கொழும்பு சி.ரி.ஓ. விலிருந்து மாற்றலாய் நான் யாழ்ப்பாணம் தபால் கந்தோருக்கு வந்து இரண்டு மாதங்களாகின்றன. வந்ததும் உன்னைத்தான் விசாரித்தேன். ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிலிருந்து நீ வெளியேறி இப்போது இராமநாதபுரம் மகாவித்தியாலயத்தில் நியமனம் பெற்றுப்போய்விட்டதாகத் தெரியவந்தது. சந்தோஷம். அப்போதுதான் உன் தந்தையின் மரணம் பற்றியும் நான் அறிந்தது. அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. எப்படியான மனிதர்! போய்விட்டார். உன்னால் தாங்குவது கடினம் தான். ஆனாலும் காலம் உன் மனத்தை ஓரளவாவது ஆற்றியிருக்குமென்று நம்புகின்றேன்.

நீ கண்டியிலும், நான் கொழும்பிலும் இருந்த போதைவிட இப்போது அதிகமாகச் சந்திக்க முடியுமில்லையா? இந்தத் தகவலை குறைந்த தாமத்திலேனும் உனக்கு அறியத் தராதது பற்றி குறை நினைக்காதே. எங்கள் தந்தையார் சுகவீனமுற்றிருந்ததே அதன் காரணம். அண்மைக் காலத்தில் அவரது உடல்நிலை வியக்கத் தக்க அளவு நலிந்துவிட்டது. ஏனென்று தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில், இங்கே பக்கத்தில், பரியாரியிடம்தான் காட்டினோம். அவரது ஆயுள்வேதமும் அலோபதியும் கலந்த வைத்திய முறைதானே. அவரும் தந்தையாரின் உடல் பலவீனமாக இருக்கிறதென்று செந்தூரம், சூரணம், குழம்பு என்று தேனிற் குழைத்தும், பாலிற் கலந்தும் குடிக்க ஏதேதோ கொடுத்தார். அதில் உடல்நிலை சற்றுத் தேறியதாகத்தான் தோன்றிற்று. அவரும் இயல்பில் போல் நடமாடிக்கொண்டிருந்தார். குணமடைந்து விட்டதாக நாங்களும் நம்பியிருந்து விட்டோம். அப்போதுதான் அவர் திடீரென்று பாயில் விழுந்தது. ஒருநாள் மாலை, அடிவளவுக்குள் கட்டி நின்ற ஆட்டை அவிழ்த்துவரப் போனவர் நீண்ட நேரமாகியும் திரும்பி வராதுபோக, சுகந்தி தேடிப்போனாள். அவள்போட்ட சத்தத்தில் அக்கம் பக்கம் கூடிவிட்டது. வாய்க்கால் சமூக அமைப்பு உனக்குத் தெரியும். வேற்றுச்

சமூகங்கள் இடையிடையே கலந்திருந்தாலும், ஒட்டுமொத்தமாக அதைத் தனியொரு சமூகமென்று சொல்லலாம். ஆனாலும் சுகந்தி போட்ட கூச்சலுக்கு எம்மவர்களை விட பிற சமூக மனிதரே உடனடியாய் ஓடிவந்து உதவிக்கு நின்றவர்கள். மனித உறவு நிலையின் - உணர்வு நிலையின் - உன்னதங்களை இங்கே கண்ட நான் வியந்து நிற்கிறேன். அவர்கள்தான் கார் பிடித்து உடனடியாகவே பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோக உதவினார்கள். அப்போது பொறுப்பிலிருந்த டொக்டர் அய்யாவுக்குப் பழக்கமானவராம். மிக அக்கறையாக வார்ட்டில் தங்கவைத்து பரிசோதனையெல்லாம் செய்து பார்த்திருக்கிறார். எனினும் நோய் என்னவென்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமலே இருந்துவிட்டது. ஏதாவது பயங்கரமான நேயாக இருக்குமோவென்று மனம் அல்லற்படுகிறது.

அய்யா இப்போது வீட்டில்தான் படுக்கையில் இருக்கிறார். அவர் அதை எதிர்பார்த்திருத்தல் என்று சொல்கிறபோதெல்லாம் நெஞ்சை முறுக்கிக்கொண்டு வேதனை வெடிக்கிறது. இந்த நேரத்தில் அவ்வப்போது கந்தோருக்கு லீவு போட்டுவிட்டு கூடவிருந்து அவரது தேவையைத்தான் கவனிக்கிறேன். அந்தக் கவனிப்பு மிகவும் அவசியம். எங்களுக்கும், அவருக்குமிடையில் வெறுமனே தந்தை -மக்கள் உறவு மட்டுமில்லை. ஒத்த வயதுடையவர்கள் போன்ற ஒரு சினேகிதமே இருக்கிறது. நாங்கள் என்னென்ன விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் கலந்துரையாடுவோம் என்பது உனக்கும் தெரியும். பழைமைக்கும், மாறும் உலகத்தின் புதுமைக்குமிடையே அவர் ஒரு பாலமென்று பலருமே வியந்திருக்கிறார்கள். கொழும்புப் பகுதியிலுள்ள ஒரு இந்திய வம்சாவழிப் பெண்ணை நான் தீவிரமாய் விரும்புவதாகத் தெரியவந்தபோது, ஜாதி கேட்காமல் மதம் கேட்காமல், 'நல்ல பிள்ளைதானே?' என்று மட்டும் கேட்டவர் அவர். குடுமி, முன்நெற்றிச் சவரம், திருநீற்றுப் பூச்சு, கந்தபுராண உச்சாடனம், வெள்ளை வேட்டி நாஷனலில் இருந்துகொண்டும் புதிதாக வார்பட்டுக்கொள்ள எத்தனை பேரால் முடியும்? அவர் தமிழ் படித்தவர். தமிழ்தான் படிப்பித்தவரும். இவையெல்லாவற்றையும் விட தமிழாய் இருந்தவர் என்பதே என்னளவில் முக்கியமாய் இருக்கிறது. அவர், உன் தந்தைபோல்தான், அதிகம் பேசாதவர். பிரம்பில்லாமல் வகுப்புக்குச் செல்கிற ஆசிரியர்கள் இல்லாத காலத்தில் அவர் கோபித்துக் கத்தாமல், அடிக்காமல் பாடம் நடத்தினார். நீ அவர் பாடம் நடத்தியதைப் பார்த்தாவது இருப்பியே? நல்லது. நீயும் இப்போது ஆசிரியத்தொழிலில் இருக்கிறாய். கற்பித்தல் கற்றலுமாகுமென்று யாரோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். யார்? போகட்டும், அதைவிட்டு எப்படிப் படிப்பிக்கிறாய்? நீ, எவரும்தான், மாதிரியாகக்கொள்ளக்கூடிய ஆசிரியர்தான் அய்யா. இப்போது ஓய்வூதியம் வருகிறது. பெரிதாக வாழ்வில் எதையும் அடைந்துவிடவில்லை அவர். ஆயிரமாயிரம் மாணவர்களை உருவாக்கியதே தன் திருப்திக்குப் போதுமென்கிறார். எங்களை அவர் வளர்த்தது, படிப்பித்தது எல்லாம் எத்தகைய திட்சித்தத்தின் வெளிப்பாடுகள்! அவர் அரிதுகள் செய்தவர். அவரை இழந்து

விடுவோமோ என்று நான் தம்பி தங்கைகள் சுகந்தி எல்லோருமே பயப்படுகிறோம். நீண்ட நாட்களாக எழுதாமல் விட்டதற்கும் சேர்த்து இப்போது எழுத ஆசை. இப்போது நேரம் 23 15 மணி, வைகாசி 11 ஆம் தேதி. தூக்கம் அனுமதிக்கும்வரை எழுதுவேன். நீ இராமநாதபுரத்தில் போய் ஒதுங்கிவிட்டதால் இங்கு நடைபெறும் முக்கியமானதும், பத்திரிகைகளின் பார்வைக்குத் தப்பிவிட்டதுமான விஷயங்களை உனக்கு எழுத நினைக்கிறேன். இவை சாதாரண செய்திகளல்ல. வாழ்வின் ஆதாரங்களாக இருப்பதனாலும், சில அந்த ஆதாரங்களைச் சிதைப்பதனாலும் நம்மின் அவசியங்களாக ஆகியிருப்பவை.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் இப்போது பழைய கதை. ஆனால் அதன் செயற்பாடுகள் அவசியமில்லாதவையென்று யாராவது சொன்னால் நீ என்ன நினைப்பாய்? அது போராடத் தொடங்க, பல ஆலயக் கதவுகள் அடைபட்டன. அது அடங்கியபோது முடியிருந்த ஆலயங்கள் பல கதவு திறந்து விட்டன. அது சட்டரீதியான நடவடிக்கைகளின் விளைவு. எனக்கும் இந்தக் கருத்தில் உடன்பாடு உண்டு. ஆனால் வேறொரு எதிர்பாராத நன்மை விளைந்தது. அதை நான் வெகுவாய்ச் சிலாக்கிக்கிறேன். போராட்டத்துக்கான தீர்த்தை அது தமிழ்மக்களிடையே விளைத்தது. சத்தியாக்கிரகமும் தீர்த்தை வேண்டுவதுதான். ஆனால் அது புறவுலகின் பலமும் சார்ந்தது. இந்தப் போராட்டத்துக்கானதோ தன் தீரமும், பலமும் சார்ந்தது.

இதன் கைமேற் பலன் குடியேற்றத் திட்டப் பிரதேசங்களில் விளைந்தது. போன ஆண்டு மாசி நான்காம் தேதி இலங்கை சுதந்திர தினத்தின் வெள்ளி விழாக் கொண்டாட்டம் ஏனைய வருடாந்திர கொண்டாட்டங்களை விட வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டதென அரசாங்க அதிபர் அடித்துக் கொளுத்தினார். பத்திரிகைகளில், நீயும் பார்த்திருப்பாய். தென்னிலங்கையில், குறிப்பாக கொழும்பில் கூட, அப்படி இல்லை. வடக்கிலே விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட அரச அதிகாரிகளும், ஸ்ரீலங்காக் கட்சி வால்பிடிக்கும் பெரும் பிரயத்தனம் பண்ணினார்களாம். ஆயினும் தமிழ் மக்களின் ஆதரவு பெற்ற விழாவாக அது அமையவில்லையென்பது கவனிக்கத் தக்கது. விழாவையொட்டி முன்னதாக நடந்த நாடகப் போட்டியில் முதலாம் இடம் பெற்ற அரியாலை கலைமகள் நாடக மன்றத்தினரின் நாடகம் யாழ் திறந்தவெளி அரங்கில் விழாநாள் மாலை இடம்பெற்றது. பெளரணமி தின இரவுக் கலை நிகழ்ச்சிகளைக் காணக்கூடும் கூட்டமே அன்று கூடவில்லையாமே. தம்பியே நேரில் பார்த்து எழுதியிருந்தான். இதைவிட முக்கியமான விஷயம் ஒன்றுண்டு. அன்றைய நாளைத் துக்கதினமாக அனுட்டிக்கவிருந்த தமிழ் மக்களின் திட்டத்தை முறியடிக்க ராணுவமும், பொலிஸும் எவ்வளவோ முயற்சித்தன. கொழும்புத்துறையிலும், வல்வெட்டித் துறையிலும் லேசான படையினர் - பொதுமக்கள் கை கலப்பு வேறு நடந்திருக்கிறது. பரந்தன், கிளிநொச்சி, கண்டாவளைப் பகுதிகளில் மின்விநியோகமே சைக்கிள் செயின் எறிந்து தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. இவை பற்றி நீ அந்தப் பகுதியிலே இருந்தாலும் கூட அறிந்திருக்க முடியாது. இல்லையா?

இவையே தீண்டாமையே ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் செயற்படு தோல்வியின் நன்மையான பக்க விளைவுகள். இவற்றை இலங்கைத் தமிழினம் முக்கியமான கால கட்டத்தை நோக்கி நகர்வதின் அடையாளங்களாக நான் காண்கின்றேன். நீ சாந்தக்காரன். அரசியலிலும், ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாய். ஆனாலும் பூனை கண்ணை மூடிவிட்டால் பூலோகம் இருண்டுவிடாது. நேரில் சந்திக்கிற நாளுக்குக் காத்திருக்கிறேன். உன் அன்பு நண்பன், தீசன்

0 - 2

அன்பார்ந்த கேதீசனுக்கு,

உன் கடிதம் கிடைத்தது. மிக்க மகிழ்ச்சி. கடிதம் எழுதாவிட்டாலும் அடிக்கடி உன்னை நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன் என்றெல்லாம் எழுதாமட்டேன். மறந்துதான் போனேன். என் சோகங்களுள் மூழ்கி மூழ்கி, என் பலவீனங்களுள் அழுந்தி அழுந்தி உன்னை, மற்றைய நண்பர்களை, என் அயலையெல்லாம் கூட நான் மறந்து போயிருந்தேன்தான்.

உனக்கு உன் தந்தை எப்படியோ அப்படியே எனக்கு என் தந்தை. இன்னும் அவர் எனக்கு அதிகமென்றும் சொல்லலாம். உங்களை உன் தந்தை வளர்த்தெடுக்க ஒரு தளம் இருந்தது. என் தந்தைக்கு அது இல்லை. இல்லாமலேதான் நான் இந்த நிலைமைக்கு அவரால் வளர்க்கப்பட்டது. அவர் என்னுள் இருக்கிறார் என்பது ஓரளவு சரிதான். அதுவே என் மீட்சிக்கும் உபாயமாக இருக்கிறது. உன் தந்தை எனக்கு ஒருவகையில் ஆசான். அவர் ஆதரவு, அன்பு எல்லாம் மிகத் தேவையான தருணங்களில் எனக்குக் கிடைத்தன. என் வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டம் அவர். அவரை நன்கு நீங்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

பல விசயங்களை நீ இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாய். என் பார்வையில் அவற்றுக்கு வேறு விளக்கமும், வேறு தர்க்கங்களும் உண்டு. ஆனால் அதை இப்போது நான் சொல்ல வரவில்லை. என்னைப் பற்றி இதில் எழுதப்போகிறேன். என்னைத் தணிவிப்பதற்கான ஒரே வழி இது என்பதோடு, உனக்குத் தெரிவிப்பதும் அவசியம் என்று நினைத்து எழுதுகிறேன்.

ஆண்மையென்பது இந்தச் சமூகத்தின் மகா கௌரவம். அதன் குறைபாடுகளைத் தமிழ்ச் சமூகம் மிகக் கேவலமாய்க் கருதும். உடல்சார் குறைபாடு மட்டுமே ஆண்மைக் குறைபாடாக இங்கே எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஒருவனது மனைவியின் ஒழுக்கம் கூட ஆண்மையின் அங்கமாய்க் கருதப்படுகிறது. பண்டைய காலத்திலிருந்தே இது.

எனக்கும் என் மாமா பெண் யோகத்துக்கும் அய்யா இருக்கும் போதே கல்யாணம் செய்வதென்று பேச்சளவில் நிச்சயமாகியிருந்தது. எந்த நினைப்பும் இல்லாதிருந்த என் மனத்தில் மெல்ல மெல்லமாய் அவள் மீதான விருப்பம் ஆழமாய் விழுத் துவங்கியது. காதலாகிற அளவுக்கும் அந்த ஆழம் சென்றது. அதில்

வேறொரு அனுசூலம் இருந்ததனால் அதை ஒரு பற்றுக் கோடாகக் கொண்ட தீவிரமும் என் விருப்பத்தில் இருந்தது. எதுவித மறுப்பும் இல்லாததால் அவளும் என் நிலைமையிலிருப்பதாகவே நான் கருதிவிட்டேன். இப்போது திடீரென்று என் செவிக்கு ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்த, அவளோடும் நெருங்கிய பழகும் ஒரு நிதேகிதி அதைச் சொன்னாள்.

ரகுநாதனை உனக்குத் தெரியுமல்லவா? பந்திகாரன். இப்போது அக்கரையானிலோ, வவுனிக் குளத்திலோ இருக்கிறானென நினைக்கிறேன். எனக்கும் நண்பன்தான். ஆனால் முந்தியைப் போலில்லை. தானே அறுத்துக் கொண்டதுபோலத் தான் அவன் இந்த இடைவெளியை விழுத்தினான். அய்யாவின் மரணத்துள் நான் வருந்திக் கிடந்ததில் இதைப் பெரிதாக எண்ணவில்லை. ஆனால் இப்போது எண்ண எரிகிறது என் தேகம். அவனே திட்டமிட்டு விலகியதை இப்போது நான் புரிகிறேன். அவனுக்கும் யோகத்துக்கும் தொடர்பு இருக்கிறதாய்த் தெரியவந்துள்ளது. எவ்வளவு பெரிய அவமானம்! என் சகல பலங்களும், பௌருஷங்களும் அடிபட்டுப் போனதுபோல் உணர்கிறேன். இந்த எல்லா ரூபகங்களையும் விரட்டுவதற்காகவே ஆனையிறவு தாண்டிச் செல்லாமல் இங்கேயே கிடக்கிறேன். எவருக்கும் சொல்லவும் முடியவில்லை என் நிலைமையை. இப்போது எழுதவாவது நீ கிடைத்திருப்பது பெரிய வரம் கேதீசா. இல்லாவிட்டால் வெடித்துச் சிதறிவிடுவேனோவென்று பயந்துபோயிருந்தேன்.

நான் என்ன செய்யட்டும் கேதீசா? மறந்துவிடலாம் அவளையே என்று சொல்லுவதிலுள்ள சுலபம் செய்வதில் இல்லை. இது ஒருத்தியை மறப்பதிலான கடினம் மட்டுமில்லை. இன்னொருத்தியை நினைக்காமல் இருப்பதிலான கடினமும் இதில் உண்டு. இதை விளக்குவது மிகவும் கஷ்டம். எனக்குள் அழுகியிருக்கும் சின்னவயதுக் காயங்களின் வலி அது.

இந்த நிலைமைகளை வென்று விடவேண்டும் என்பதே என் பெருமுயற்சி. சிலவேளை நேரில் பேச நேரிட்டால் இதை உனக்கு நான் விளக்கக் கூடும்.

ரவீந்திரனைச் சந்திக்கிறாயா? தொடர்பு வைத்திருக்கிறாயா? என்ன செய்கிறான்? வேலைக்கு முயற்சி பண்ணுகிறானா? உன் வீட்டில் எல்லோருக்கும் என் அன்பைக் கூறு; நலத்தைத் தெரிவி.

இப்படிக்கு உன் நண்பன்,
ராசன்.

0 - 3

அன்பான ராசனுக்கு,

..... போன கடிதத்திலேயே ரவீந்திரனைப் பற்றி எழுத நினைத்திருந்தேன். விடுபட்டுப் போனது.

ரவீந்திரன் இப்போது தமையனோடு கொழும்பிலேதான் நிற்கிறான். தாயைப் பார்க்க வந்திருந்தபோது ஒருமுறை பஸ்ஸிலும், ஒருமுறை வீட்டிலுமாய்

இரண்டு தடவைகள் சந்தித்தேன். அவன் சொன்ன கதை என்னை மிகவும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அவனை வியப்பதா, அவனுக்காக வருத்தப்படுவதா என்றே தெரியாமலிருக்கிறது.

பேராதனையில் படித்த காலத்தில் ஒரு சிங்களப் பெண்ணோடு அவனுக்கு காதல் இருந்திருக்கிறது. உனக்கும் இந்த விஷயம் தெரியுமென்று சொன்னான். அப்போதெல்லாம் அவளை மிஸ். நானயக்கார என்றுதான் குறிப்பிட்டான் என்பது உனக்கு ஞாபகமல்லவா? பிறர் தன் காதலியின் பெயரை உச்சரிப்பதைக்கூட மறுக்கும் அவனது அன்பின் வெளி எனக்குக் கலவரமாயே இருந்தது. அந்தக் காதல் நிறைவேறாது போகிற வேளையில் அவன் முடிவு என்னவாகும் என்கிற கேள்வியில் எனக்குள் என்னை அதிரவைக்கும் பயம் பிறந்தது.

இந்தமுறை சந்தித்தபோது அவளை மிஸ்ஸிஸ். புஞ்சிபண்டா என்று குறிப்பிட்டான். நிலைமையை உன்னால் புரியமுடிகிறதல்லவா? அதற்காக நாங்கள் ஒன்றும் வருத்தப்பட வேண்டியதில்லை. அவன் மிக இயல்பாகவும், தெளிவாகவும் இருக்கிறான். நீ அறிந்திருக்கக்கூடும், அவள் தகப்பனின் சொந்த இடம் அனுராதபுரம் என்று. ஓங்கிய புத்த குன்றுகளின் கீழுள்ள ஒரு குடிசையில் பிறந்து வளர்ந்து, பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளின் முன் கொழும்பு சென்று வியாபாரம் தொடங்கி பெரிய பணக்காரர் ஆனவர். ஜாஎஸ் என்ற இடத்தில் அவருக்குப் பெரிய துணி மில்லே இருந்தது. இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் அது எரிந்து சாம்பரானதோடு பெரும் பொருளாதாரச் சிக்கலிலும் அகப்பட்டுக் கொண்டாராம் நானயக்கார. நிறையக் கடன். கடைசியில் கொழும்புத் சொத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் விற்று கடனை அடைத்துவிட்டு ஊர் திரும்பியிருக்கிறார். அங்கே அவர்களை அவரது அக்காள்தான் வரவேற்று ஆதரித்திருக்கிறாள். அவளது மகனுக்கே தன் பட்டதாரி மகளை மணம் முடித்துக்கொடுத்து நன்றி பாராட்டியிருக்கிறார். ஒரு விவசாயியான கணவனுடன் அவள் சந்தோஷமாகவே வாழ்ந்து வருகிறாளாம். அண்மையில் அனுராதபுரப் பகுதியில் அவளது பெயருக்கு ஒரு குடியேற்றக் காணி கிடைத்து. அதை விவசாய பூமியாக்க அவளும் கணவனும் வந்து அக் காணியில் குடிசை போட்டிருந்து வேலை செய்வதாக அவள் எழுதித் தெரிந்துகொண்ட இவன் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் அங்கே போய் வந்திருக்கிறான். புஞ்சிபண்டா நல்லவன், அவளின் நண்பனாய் தன்னை நன்றாக உபசரித்தான் என்று சொல்லி பெரிதும் மகிழ்கிறான் ரவீந்திரன். மிஸ்ஸிஸ். புஞ்சிபண்டா மிகவும் அழகானவள் என்று மட்டும் தான் தான் எண்ணியிருந்தாகவும், அவளது உடல் மனவலிமைகளை அங்கே சென்ற பிறகுதான் தெரிந்து கொண்டதாகவும் புளுகித் தள்ளுகிறான். பணக்காரியாய் இருந்தவள், படித்தவள் எதொன்றையும் பார்க்காமல் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் மண்ணில் இறங்கி வேலை செய்கிறாள். தன் புதிய மண்ணில் எவ்வளவு பற்று வைத்திருக்கிறாள் என்றெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி அதிசயிக்கிறான் ராசன் அவன்.

அவன் வருத்தப்படுகிறான், அங்கே அவளுக்குள்ள வசதிக் குறைவுகளை எண்ணித்தான். பொருளாதாரப் பின்னடைவு, வேலையில்லாத திண்டாட்டமெல்லாம் சிங்கள சமூகத்தையே கட்டவிழ்த்து விரிய வைத்திருக்கிறதாம். சிங்களப் பகுதிகளில் பெரும்பெரும் குடியேற்றங்கள் அமைந்தும், புதிது புதிதாகத் திட்டமிடப்படும் வருவதை அவன் பார்த்து வந்திருக்கிறான். இன்னும் சிறிது காலத்தில் மிஸ்ஸிஸ். புஞ்சிபண்டா இருக்கும் குடியேற்றப் பகுதியும் ஒரு சிறுநகராகி விடுமென நம்பி தேறியிருக்கிறான். இவன் காதலை இலக்கியமாகியிருக்கிறானென நான் எண்ணுகிறேன். சரி. இப்போதாவது அவளின் பெயரைச் சொல்லேன் என்று கேட்டேன். சிறிது யோசித்துவிட்டு, வேண்டாம் மிஸ்ஸிஸ். புஞ்சிபண்டா என்றே அறிந்திரு, அதுபோதும் என்று விட்டான்.

இவன் காதலைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்? உள்ளேயாவது வலியேதுமின்றி இருப்பானென எண்ணுகிறாயா? நீ இதுபற்றி அவசியம் யோசிப்பது நல்லது.

உன் நண்பன், தீசன்.

பகுதி IX

1974 க்குப் பின்

அத்தியாயம் பதினாந்து

அன்று காலையிலிருந்தே மக்களின் மனங்களெல்லாம் தினதினவென்று இருந்தன. மூன்று புறங்களில் கடலை எல்லையாகக் கொண்ட அந்தக் குடாவும், இன்னும் விரிவு பெற்று கிழக்குக்கும் மத்திய மலைப் பாகத்துக்கும் கூட நீண்டிருந்த தமிழ்ப் பரப்பும் ஒரு புள்ளியைநோக்கி நகர ஆரம்பித்திருந்ததுபோன்ற ஒரு தோற்றத்தின் வியாபகம் எங்கும். நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன்றிலை மேடைத் தளமாகக் கொண்டு அன்று மலையில்தான் நடைபெறவிருந்தன.

அது ஒரு தமிழ் வீம்பின் அடையாளமும். அரசு ஆதரவற்ற நிலையிலும் தமிழ் மக்களின் ஏகோபித்த உதவியில் வெற்றிகரமாக நடந்துகொண்டிருந்த மாநாடும் ஆகும்.

முதலிரு நாட்களிலும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண கலை இசை சார்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் வாசிப்புகள் பல்வேறு அரங்குகளில் நடைபெற்றிருந்தன. தென்னிந்திய அறிஞர்கள் பிரமுகர்கள் சிலருக்கு விசா மறுக்கப்பட்டிருந்தமை தமிழ் மக்களால் குறையுடன் உணரப்பட்டிருந்தது.

மக்கள் முற்றவெளியை நோக்கி மதியத்திலிருந்தே நகரத் துவங்கிவிட்டிருந்தனர். சைக்கிள்களில், கார்களில், வான்களில், லொறிகளில், பஸ்களில், ரயில்களில் மக்கள் வந்து குழுமியபடி. மாலை நேரத்துக்குள் முற்றவெளி மறைந்து போனது. முனியப்பர் கோவிலடியில் எள் விழ இடமில்லை.

அந்த நிலைமையில்தான் கிசுகிசுவென ஓர் இரகசியச் செய்தி பரவத் துடங்கியது. உலகத் தமிழ் மாணவர் பேரவைத் தலைவர் இரா. ஜனார்த்தனம் கள்ளத்தோணியில் வந்து யாழ்ப்பாணம் சேர்ந்து விட்டாராமே. எங்கும் உணர்வின், தமிழ் வீரத்தின் கொப்புளிப்பு. எவர் இயங்குதலிலும் ஒரு விரைவு. எவரிலும் ஓர் அவசரம். இன்னும் முன்னே? முன்னையாய் ஒரு நெருக்குகை.

ஜனார்த்தனம் எங்கே. இலங்கைத் தூதுவராலயம் விசா மறுத்திருந்த நிலையிலும் எப்படி அந்த இந்தியப் பிரஜை இலங்கை வரலாம். பொலிஸ் தேடியது.

எங்கும் அதிரடிச் சோதனை. ஆனாலும் இரா. ஜனார்தனத்தின் தலைமையிரைக்கூட அவர்களால் காண முடியவில்லை.

பொலிஸிடையே ஒரு புகைச்சல்.

அத்தனை அவசரங்களுக்கிடையே ஏதென்றறியாத ஒரு சின்ன அவசரத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தான் தேவராசன். ஓர் எல்லைக்கு மேலே அவனால் முன்னேற முடியவில்லை. நின்று திரும்ப, அந்தப் பெரும் பூவரசோடு நின்று கொண்டிருந்தான் ரகுநாதன். அவனோடு தோளில் கை போட்டபடி ஒரு நண்பன். எதிர்பாராத சந்திப்பு. விரும்பாததும். மனத்துள் ரணங்கள் தாங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆனாலும் வெகு நாகரிகமாய் அந்த உணர்வுக் குமைவுகளை இருவராலுமே அடக்க முடிந்திருந்தது. சிரித்துக் கொண்டார்கள். சுக விசாரிப்புகளும் நின்று அளவில் நடந்தன. நண்பர் ஒருவர் வந்தாரா என்று பார்க்க வேண்டுமென்று தேவராசன் சொல்லிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தான். 'கவனம், நீ காணாமல் போயிடதை இந்தச் சனத்துக்குள்ளை' என்று கூறிச் சிரித்தான் ரகுநாதன். திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் நூலகத்தின் பின்புற சமுல் கதவு வழியே நுழைந்து மறைந்தான் தேவராசன். துளி துளியாய்ச் சமுத்திரமாக முடியும். அதன் நிதர்சனமே அங்கே விரிந்துகொண்டிருந்தது. சின்னக் கடைவரை மக்கள் அலை அடித்தது.

மெல்ல விழா நிகழ்வுகள் துவங்கின.

மேடை வசீகரமாயிருந்தது.

கமில் ஸ்வலபில் போன்ற சில வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர்களிலிருந்து இலங்கைத் தமிழறிஞர், தமிழரசியல் முக்கியஸ்தர்கள் வரை மேடையில் வீற்றிருந்தனர். இரா. ஜனார்த்தனமும் இருப்பது போலவே தோன்றிற்று.

அது ஒரு அரசியல் ரீதியாய் எடுக்கப்பட்ட நிகழ்வு என்பது வெளிவெளியாய்த் தெரிந்தது. மாற்று/வேற்று அரசியல் பிரமுகர்களை அச் சபை திட்டமிட்டுப் புறக்கணித்திருந்ததாகச் சிலரேனும் எண்ணினார்கள். அதைத் தமிழின் கலை இலக்கிய விழா என்பதை விடவும், தமிழரின் உணர்வு விழா எனவே கூறுதல் பொருத்தம். அதற்கான தேவை நாட்டிலே இருந்ததும் மெய். முக்கியமாக இரண்டு அம்சங்கள் கவனிப்புக்குரியவையாய் இருந்தன. ஒன்று, இலங்கைக் கல்வியியல் வரலாற்றில் மோசமான தரப்படுத்தல் முறை கடைப்பிடிக்கப்படத் துவங்கியிருந்தமை. இரண்டு, புதிய அரசியல் யாப்பு முற்று முழுதாக தமிழர்களை சிறுபான்மைத் தேசிய இனமென்றுகூட இனங்காண மறுத்திருந்தமை. தமிழ் அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையே ஐக்கியம் தேவையென்பது உணரப்பட்டு தமிழர் கூட்டணி உருவான காலமும் இதுவே. அரசையும், மத்திய கூட்டணியிலிருந்த சகல இடதுசாரிக் கட்சிகளையும் புறக்கணித்து விழாவை வெற்றிகரமாக்க மாணவர் பேரவை, தமிழர் கூட்டணி யாவும் இணைந்து செயலாற்றின. தினகரன் விளையாட்டு விழாவுக்கு முன்பு கூடியது போல் மும் மடங்கு, நால் மடங்கு பொலிந்த ஜனம். பொலிஸ் படையும், ஆளுக்கட்சி சார்பான அரசியல் பிரமுகர்களும் அதைப் பெரிதும் விரும்பியிருக்க முடியாது. இரண்டு லட்சம் மக்கள்

கலந்து கொண்ட ஒரு பெருவிழாவுக்கு, போதிய பாதுகாப்புக்குக் கூட ஏற்பாடுகள் செய்துகொடுக்கப்படவில்லை. அதுபோல் மறுதரப்பிலும் குறைகள். தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தவேன இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னரே நகரை அழகுபடுத்த, தமிழறிஞர் சிலைகள் நிறுவ முயற்சியெடுத்து தொழிற்பட்ட யாழ். மாநகரசபை இவ் விழாவில் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்தது பற்றி பிரதானமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவையெதுவும் எவர் கவனத்திலும் படாத கணங்கள் அவை. விழா ஒரு ஜெயத்தின் அடையாளமாக முடிவடைய வெகுநேரமில்லை.

ரஷ்ய தமிழறிஞர் ஒருவர் தமிழில் உரையாற்றி அமர விண்ணை இடிக்கிறது கரகோஷம்.

முற்ற வெளியையும் வீரசிங்கம் மண்டபத்தையும் பிரித்துக் கிடந்த வீதி. ஜனவெள்ளத்தில் மறைந்து கிடந்தது. முன்னர்தான் அது வீதி. அப்போது விழா அரங்கு. யாழ் நூலக பின்புறம், திறந்த வெளியரங்கு எங்கும் பிதுங்கிய மக்கள்.

அப்போது, கோட்டை முன்வாசல் புறத்திலிருந்து மெல்ல ஊர்ந்து வெளிக்கிடுகிறது ஒரு பொலிஸ் ஜீப். உள்ளே அமர்ந்திருந்த பொலிஸார், பொலிஸ் அதிகாரிகள் முகத்தில் அவர்கள் திட்டத்தின் பாரதூரத் தனத்தில் போல் இருள். அது ஒரு தோல்வியினதும் துவேஷத்தினதும் இறுக்கம் பெற்றிருந்தது.

ஜீப் தொடர்ந்து நகர்ந்து விழாவரங்கை ஊடறுத்த பாதையில் போய்க்கொண்டிக்கிறது.

மேடை அண்மிக்கிறது.

மேலே ஜீப்புக்கு இடம் விட ஜனத்திரள் மறுக்கிறது.

எப்போதும் அரசவதிகாரம் அப்படித்தான் நடக்கிறது தமிழ்ப் பூமியில். முன்னர் பெரிய கோயில் பாஸ் நடக்கிற காலங்களில் வீதியில் திரண்டு நிற்கும் பக்தர்களைக் கவனியாது குறுக்காய் ஜீப்பைச் செலுத்தி தகராறு பண்ணுவதெல்லாம் என்ன உணர்வில்.

அதுபோலவே இங்கும்.

இங்கோ தமிழுணர்வாளர்.

பெரிய நயினார் மேடையில் உணர்வு மயமாகியிருக்கிறார். அவர் உணர்வில் தோய்ந்து சபை. பெரும் பகுதி இச் சிறு நிகழ்வை அறியவேயில்லை. ஜீப்பைக் காணக் கூடிய சபைப் பரப்பில் ஒரு மெல்லிய கவனம் பரவுகிறது. 'மற்றப் பாதையிலை போகலாமெல்லே.'

திரென்று தான் எல்லாம் நடக்கிறது.

ஜீப்பிலிருந்து இறங்கிய ஆயுதம் தரித்த பொலிஸின் துப்பாக்கிகளிலிருந்து டும்.....டும்.... என ஓசைகள் அதிர்கின்றன. துப்பாக்கிச் சூடு நடந்தது வான் நோக்கியா, மனிதர்களை நோக்கியா. சில மின் பொறிகள் புறக்கின்றன. தொடர்ந்து சில மின் விளக்குகளின் அணைவு. சில அலறல்கள் அதன் முன்னாகவோ பின்னாகவோ.

ஏற்கனவே ஒரு கனதி மூட்டத்திலிருந்த ஜனத் திரள் திடுக்கிட்டது. இங்கேயுமா. அது வெடித்தெழுந்தது. மறுகணம்... கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகள் பறந்து வந்து விழுந்து எரிபுகையைக் கட்டவிழ்க்கின்றன. அந்தளவு பெருந்தொகையான ஜனத் திரள் ஒரு புள்ளியிருந்து வெடித்துச் சிதறினால் என்ன வாகும்.

ஒரு திசையில் கடல். ஒரு திசையில் கோட்டை. மீதித் திசைகளிலும் ஓடுவது சுலபமில்லை. கட்டிட அடுக்குகளும் குளமும் தடைபோட்டிருந்தன. கட்டிட இடுக்குகள் ஊடாய், ஒழுங்குகைகள் வழி மனிதத் தொகை தெறித்தது.

ஒன்பது மணியளவில் யாழ்ப்பாணம் அவலத்தின் பெருங்காடாய் மாறிப்போயிருந்தது.

குழந்தை எங்கை, ராணி எங்கை, அப்பாவைக் காணேல்லையே, அம்மா எங்கை ஓடினாவோ, நண்பன், கூட வந்தவன் எங்கே..... எங்கே.

உடுத்திய வேட்டியில்லை. உடுத்த சேலையில்லை. எங்கோ கொளுவி இழுத்ததில் கிழிந்த பாவாடை, சட்டைகள். காலில் செருப்புகளுமில்லை. பராரியாய் ஒரு பெருங் கூட்டம் ஓடிக் களைத்து ஒரு இடத்தில் நின்று மூச்சு வாங்கியது. குடும்பங்கள் தனித்தனியாய்ச் சிதறிப்போன சோகத்தையா, அந்த அவமானத்தையா..... எதைச் சொல்ல.

தமிழினம் திட்டமிட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்டது. பலருக்கு அந்த இருட்டு எவ்வளவு ஆறுதலாயிருந்தது தெரியுமா.

ரகுநாதன், அவனது புதிய நண்பன் ஜீவன், பின்னால் சேர்ந்துகொண்ட சந்திரன் இன்னும் மிகப் பல இளைஞர்கள் அத்தனை களேபரத்துள்ளும் துணிச்சலுடன் நின்று அவர்களை நிதானமடையச் செய்து, தேவையான முதலுதவிகள் மற்றும் உதவிகளையும் செய்தார்கள். அத்தகைய ஒரு கூட்டத்தினால்தான் அன்றைய அவலத்தின் கரூரம் குறைந்தது.

ஆனைக் கோட்டைவரை, கொழும்புத்துறை வரை, அரியாலை வரை ஜனங்கள் ஓடியிருந்தார்கள். தெல்லு மாறித்தான்.

தேவராசனும் தன் உடலின் களைப்பு, நோயின் பலஹீனம் எல்லாம் மறந்து ஓடினான். பயம் துரத்த ஓடியதில் விழுந்து இரண்டு இடங்களில் பலமான அடி. தன் நண்பனின் வீட்டைந்த பின்பு தான் ஆசுவாசமடைந்தான்.

அங்கேயும் கூட்டம். ஆர், எவர் என்று தெரியாதவர்கள். பெரும்பாலும் பெண்களும் குழந்தைகளும்.

முற்றவெளியில் ஒன்பது சடலங்கள்.

விடிகாலை மேலும் தகவல்களின் காடாய் நிறைந்தது. ஒரு மெளன உறைவு வடமாகாணம் முழுவதும்.

அத்தியாயம் பதினாறு

0 - 1

பள்ளிகளில் மூன்றாம் தவணை விடுமுறை ஆரம்பித்திருந்தது. ஒருநாள் கச்சாய்க்கு நண்பர் ஒருவரைப் பார்க்க வரநேர்ந்தது தேவராசனுக்கு. பசுபதி இல்லாமற் போன பிறகு அந்த வெறு வீட்டுக்கு வரும் சந்தர்ப்பங்களை அவன் வெறுத்தே வந்திருக்கிறான். இராமநாதபுரத்தில் நண்பனின் வீட்டில் தங்கிக்கொண்டு, சனி, ஞாயிறுகளில் தங்கை வீடு என்றுமட்டும் அவன் ஊடாடிக் கொண்டிருந்த காலப் பகுதி அது. ஆனாலும் இவ்வளவு சமீபமாக வந்த பின் வீட்டைப் போய்ப் பார்க்காமல் விடுவதும் நல்லதில்லை. ஒருநாள் அங்கே தங்கி நின்று சித்தன்சிவத்தையும், முடிந்தால் கேதீசனையும் கூட, சந்தித்துக் கொண்டு திரும்பலாமென்று தோன்றிற்று.

கச்சாயிலிருந்து பஸ் எடுத்து பஸ் நிலையம் வந்து, அங்கிருந்து சங்கானை பஸ் எடுத்து வீட்டருகில் உள்ள புளியமரவடி பஸ் நிறுத்தத்தில் இறங்கினான். திடீரென்று மழை பெய்தது. ஓட அல்லது ஒதுங்குவதன் முன் முற்றாக அவனை நனைத்தது.

சாமி வீட்டில் திறப்பை வாங்கிப் போய்க் கதவைத் திறந்தான். வீடு தூசி தும்பு இல்லாமல் சுத்தமாக இருந்தது. விறாந்தை முற்றம் முதற்கொண்டு தென்பட்ட அம்சங்கள் அடிக்கடியான பராமரிப்பு இருந்ததைத் தெரிவித்தன. சாமியின் மகள் மாம்பழத்தின் வேலையாகவே இருக்கும். அவளுக்கு பசுபதியில் பெரிய பாசம். அவள்தான் நோயில் கிடந்தவரை மடியில் வைத்து கடைசி நேரத்தில் மாமா..... மாமா.... என்று பரிவு காட்டி தொண்டை நனைய இரண்டு மீட்டர் தண்ணீர் பருக்கியது. படிப்புக் குறைவு. ஏழாம் எட்டாம் வகுப்பு படித்திருக்க வேண்டும். அடக்க ஒடுக்கமாய் குடும்பத்துக்கு ஏற்றவளாக வளர்ந்திருந்தாள் என்றும் சொல்ல முடியாது. மாமரத்தில் ஏறி மாங்காய் பிடுங்க, புளியமரத்திலேறி புளியம்பழம் உலுப்ப, சைக்கிளில் தவிட்டு மூடை கட்டிவர அல்லது மில்லுக்கு புழுங்கல் கொண்டுபோக..... எல்லாம் செய்வாள். அவளுக்குக் கூச்சமே இல்லை.

இன்னும் அவற்றில் பிரியமென்றுகூடச் சொல்லலாம். இருந்தும் ஒரு நொய்த இடம் அவளுடம்பில் எங்கோ இருக்கிறதென்பது அவ்வப்போது தெரியவே வந்திருக்கிறது.

அவன் திண்ணையில் அமர்ந்த சிறிது நேரத்தில் மாம்பழம் தேநீர் கொண்டு வந்தான். வைத்துவிட்டுப் போகும்போது, 'மாம்பழம், தேவையெண்டால் முருங்கக்காய் பிடுங்க, தேங்காய் எடுக்க, குழை ஒடிக்க யோசிக்காதே' என்றான்.

அவள் நின்று திரும்பி ஒரு பார்வை பார்த்தாள். என்ன விந்தை. அவன் சிறுத்துச் சிறுத்து ஒரு சரக்கட்டைபோல் ஆகிவிட்டானே. அவள் சொன்னாள் : 'வீடு வளவைக் கூட்டி பராமரிக்கிறதுக்குக் கூலிபோலை? நான் பசுபதி மாமாவின்ரை ரூபகத்துக்காண்டித்தான் செய்யிறன் இதெல்லாம்.'

'கிடந்து வீணாய்ப் போகுதெண்டதுக்காய்ச் சொன்னன்.'

அவள் நிலைமையைக் கடினமாக்காமல் சிரித்துக்கொண்டே போய்விட்டாள்.

அவர் இன்னும் சிலர் மனங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். அதுவும் பெரும் சம்பந்தம் இல்லாதவர்களுடைய மனத்தில். ஆனால் சில உறவுகள் அவரை மறந்தே போய்விட்டனவே.

அவனது நினைவின் எல்லையில் யோகம் வந்து நின்றுகொண்டிருந்தாள். இடும்பி. அவனை அழிக்கவேன்றே பிறப்பெடுத்த பகாசரி.

அவனது தந்தை அந்தத் திருமணத்தை ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் போனார் என்பது, ஒன்று. அவளின் வதைக்கும் செளந்தரியம், இரண்டு. இப்போதெல்லாம் அருகிவிட்டாலும், எப்போதாவது வந்து மனத்தை அலைக்கழிக்கும் அந்த அதீத கனவின் மாற்றுறாயில் என்பது, மூன்று. எத்தனை வகைகளில் வதைகளின் தொடர்வு அவளால் அவனுக்கு.

அந்த ஆண்டு முடியும்வரை அவன் கெடு வைத்திருந்தான். அவள் ரகுநாதனை விரும்புவதாகவே இருக்கட்டும். அவள் ஓடிவிடுவதற்கான அவகாசம் தான் அது. ஏன் அந்த இடும்பி இன்னும் அவனுடன் ஓடிப்போகாது இருக்கிறாள். அந்த ஆண்டின் கடைசி இதழ் அது. இடும்பி ஓடுவாளா.

அவனுக்குக் கண்கள் எரிந்தன.

0 - 2

மாலையில் வானம் சற்று வெளுத்திருக்க சித்தன்சிவம் வீடு போய்வரலாமென வெளிக்கிட்டான். உடம்பு அலுப்பாய் இருக்க பஸ்ஸிலேயே போனான். குருந்தடியில் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்க, சங்கக் கடையில் யோகமும் தவமும் நிற்பது தெரிந்தது. அவர்களும் கண்டமாதிரியே தோன்றிற்று.

சித்தன்சிவம் வீட்டில் நின்றிருந்தார். அவரோடும் அவன் அதிகம் பேசவில்லை. 'என்ன ராசன், ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்' என்று அவர் அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். 'ஒண்டுமில்லை... ஒண்டுமில்லை' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் எல்லாவற்றிற்கும். உடல்நலமில்லை என்று சொல்லக்கூட

வரவில்லை. சிறிதுநேரத்தில் கேதீசன் வீடு போகவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவருக்கு அவன் சோகம் தெரிந்தே இருந்தது. மனவருத்தம் அடைவதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்ய இயலாதவராய் இருந்தார். அவனைத் தடுத்து ஆறுதல் சொல்வதிலும் அவன் பாதிப்பே அடைவான் என்பதனால்தான் பேசாமலிருந்தார்.

தேவராசன் கேதீசன் வீட்டுப் பக்கமே திரும்பவில்லை. நிறைய சிகரெட் புகைத்தான். தரைவை வழியால் வீடு சென்று சேர்ந்தான்.

லாந்தர் சுத்தமாகத் துடைத்து கொளுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. மேசையில் தட்டில் சோறு வைத்து மூடப்பட்டிருந்தது. செம்பிலே தண்ணீர் வைத்திருந்தது.

காலையில் ஒன்பது மணியளவில் அங்கே குளிக்க வந்த மாம்பழம்தான் அவன் அவ்வளவு நேரமாகியும் எழுந்திராதையும், முதல்நாள் வைத்த சாப்பாடு தொடர்படாமலே இருப்பதையும் பார்த்து கிட்டவந்து குளிர் காய்ச்சலைத் தெரிந்தது. நடுங்குவது கண்டு டொக்டரிடம் போய்க் காட்டிவரச் சொன்னாள். அவன் பிறகு பார்க்கலாமென்று கூறி, மேசை லாச்சிக்குள் டிஸ்பிரின் இருக்கும், பார்த்தெடுத்துக் தா என்று கேட்டுவாங்கி விழுங்கினான். அவள் வீட்டுக்குப்போய் தேநீர் போட்டு வந்து கொடுக்க வாங்கிக் குடித்தான். சுகம் கொஞ்சம் தெரிந்தது.

குளிக்கவேன்று வந்த மாம்பழம் பிறகு குளிக்கவில்லை. சமைத்துவிட்டு வந்து குளிக்கப் போவதாகக் கூறிவிட்டு தட்டுடன் போய்விட்டாள். மத்தியானமாக அந்நகுக்குச் சோறு கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு மாம்பழம் குளிக்கப் போனாள். சுவரோடு சாய்ந்திருந்து சிகரெட் புகைத்துக்கொண்டிருந்தான் தேவராசன்.

அந்த இடத்திலிருந்து கிணற்றடி நன்கு தெரிந்தது. பொதுவாக எந்தச் சமூகமானாலும் கிணற்றடியென்று ஒன்றியிருந்தால் அதற்கொரு வேலி இருக்கும். மேல் மறைகிற அளவுக்கு நான்கு வரிச்சுகளாவது கிடுகு கட்டியிருப்பார்கள். பெண்கள் இல்லாத வீடானதால், பசுபசுபதியோ இவனோ ஒரு வேலிக்கு பிறகு அக்கறைப் படவில்லை. பெயருக்கு எலுமிச்சை, மாதுளையென்று மரங்களின் மறைப்பு இருந்தது.

சரியான யௌவனம் கூட சில நாகரிகங்களைப் பேணும். அது அழகின் ஆராதிப்பில் ஆவலாதிப்பட்டு இங்குமங்கும் பறந்தடிக்குமே தவிர, உடலில் வெறிகொண்டு பெரும்பாலும் அலைவதில்லை. முப்பது வயதுக்கு மேலே, அவனது ஆசை பறந்தது.

அந்தப் பக்கம் பார்வையெறிய அவனுக்கு முதலில் கூச்சமாய்த்தான் இருந்தது. அதை யோகத்தின் மீதான வன்மமாய்ச் செய்ய பின் சுலபமாகப் போய் விட்டது.

மாம்பழம் இனிமேல் அவனை எதுவாயும் கருதமாட்டான் என்று பெரும்பாலும் கொண்டு விடலாம். நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்னால் அந்த ஒல்லி

உடம்பிலேயே ஒரு ஆசை வைத்து ஒரு குறியோடு நெருங்கியவள்தான் அவள். எப்போது பசுபதி அவனுக்கு சொந்தத்துள் முடிக்கிற திட்டமிருக்கிறதைச் சொன்னாரோ, அன்றைக்கு அறுத்தவள்.

தேவராசன் மெல்ல எழுந்து போய்ச் சாப்பிட்டான். இயலாமலே இருந்தது. உள்ளே அடக்கிவைத்த வெப்பம் உச்சபட்ச நிலையை அடைந்து ஆங்காங்கே இண்டுகள் இருக்குகள் வழியே வெளியேறுவதுபோல் தேகமெங்கும் ஒரே எரிச்சல். கண்கள் மூடும்படிக்குத் தூண்டி பொருத்துகளில் விட்டதுபோல் உளைவும் குத்தும். மாம்பழம் சொன்னது போல் டொக்டரிடம் காட்டி வந்திருக்கலாமென்று அப்போது தோன்றியது. குளிரோடு நடுங்கவரும் காய்ச்சலாதலால் மலேரியாவாகவும் இருக்கலாம். அது சாதாரண டிஸ்பிரின் குளிரைகளுக்கு அடங்கிவிடாது. இனி இப்போதைக்கு வெளியே போவதும் சிரமம். வானம் கறுத்து வந்துகொண்டிருந்தது. இந்த சூல், அடித்துக் கொட்டி வெள்ளமாகாமல் அடங்கி விடாது.

அவன் படுத்தான்.

தனிமையின் அவலங்களில் மிக முக்கியமான கட்டம், நோய்க்காலம். பக்கத்தில் ஆதரவுள்ள ஒருவரின் அமர்வு பாதி மருந்தாகிவிடுமென்பதை அப்போது அவன் புரிந்தான்.

நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில் மழை இரைத்துக் கொண்டோடிவந்தது. மறுகணம் பொல பொலவென உதீர்ந்து அடித்துக் கொட்டியது. தூவாளம் அடித்தது. இதமாக இருந்ததில் பாயை அரக்கிப் போடாமலே கிடந்தான்.

சிறிதுநேரத்தில் படலை திறப்பட்டதில் பார்க்கல் சப்தமெழுப்பியது. மாம்பழ மாயிருக்கலாமென எண்ணிக் கொண்டான். பின் லேசாக இமை பிரித்துப் பார்க்க, படிக்கட்டில் மாமி நின்று கொண்டிருந்தான். அற நனைந்து நீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

'நல்லா நனஞ்சிட்டியளே. உள்ளை துவாயிருக்கு எடுத்துத் துடையுங்கோ மாமி' என்று படுத்திருந்தபடியே சொல்லிப் பரபரப்பானான்.

துவாயை எடுத்து வந்து துடைத்தபடி, 'உனக்கென்ன' என்றாள். 'காய்ச்சலோ' என்று கிட்ட வந்து தொட்டுப் பார்த்தாள். 'என்ன இப்பிடிக்காய்து, மருந்தெடுத்தியோ.'

அவன் இல்லையென்றான் பலஹீனமான தலையசைப்பில். அவனுக்கு உதறலெடுத்தது. நினைவு தவறுவதுபோல் கண்களைச் சொருகினான்.

அவள் அந்தநேரத்தில் தானாய்ச் செய்யக்கூடிய சில காரியங்களைச் செய்தான். லாந்தரைக் கொளுத்தி வைத்தாள். கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்த படங்குத் தட்டியை அவிழ்த்துவிட்டாள். அவன் ஏதோ பிதற்றினான். 'மட்ட கவுறுக் ந மாமி... மம...மட்ட தாத்த ந, அம்மே ந... கவுறுக் ந...' என்று புரியாத மொழியிலாயிருந்தன அவை. மலை நாட்டில் இருந்தவனாதலால் சிங்களம் தெரிந்திருப்பானென எண்ணினாலும் அர்த்தம் புரியாததால் அவளுக்குப் பயமே வந்தது. ஜன்னி கண்டு பிதற்றவும் கூடுமல்லவோ. மேசையில் டிஸ்பிரின் குளிரைகள்

கிடக்கக் கண்டு இரண்டு குளிரைகளை எடுத்து வந்தாள். அவனைச் சிரமப்பட்டு நிமர வைத்து அவற்றை விழுங்க வைத்தாள். பின் படுக்க வைத்துவிட்டு சுவரோடு சாய்ந்திருந்து மேலே செய்வதறியாது யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த நேரத்தில் குடை பிடித்தபடி ஒரு பெண் வந்தது. தேநீர் கொடுத்தது. அவளை யாரென்று கேட்டது. வடிவு சொல்ல, 'நான் மாம்பழம். முன்னால் வீடு. பாத்துக்கொள்ளுங்கோ' என்று விட்டுப் போனது.

அந்த நிலைமையில் அவனைத் தனியாய் விட்டுவிட்டுப் போக முடியுமா. அவள் போவதும் முடியாதுபோல் இருக்கிறதே. மழைவேறு அப்படிக்கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. இருட்டின் உறைவு அச்சத்தை விளைத்தது. அங்கேயே படுத்துவிட்டுக் காலையில் வெள்ளென எழுந்து ஓட வேண்டியதுதான். தான் வரும்வரை ரத்தநேரை விட்டில் யோகம், தவம் ஆகியோருக்குத் துணையாக நிற்கச் சொல்லி வந்தது நல்லதென அப்போது எண்ணிக் கொண்டாள் வடிவு.

உள்ளே போய் ஒரு பாயிருக்கக் கண்டு அதை எடுத்துவந்து சுவரோரமாய்ப் போட்டுக்கொண்டு படுத்தாள். ஈரம் சுவறி தனக்கே குளிரெடுத்திருந்ததை அப்போது உணர்ந்தாள்.

ராவின் ஒரு பொழுதில் அவனது பிதற்றல்கள், பல் நெருமுகைகள் அதிகமாகிப் போயின. கடவுளே கந்தசாமியாரே, விடியப்பறம் மட்டுக்கும் ஒண்டும் நடக்காமல் இருக்க வேணும் என்று வேண்டிக்கொண்டு எழுந்து அருகேபோய்ப் பார்த்தாள். நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான். கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள். கேட்டமாதிரியே இல்லை. ம்.... ம்.... என்று அனுங்கல்தான் வந்துகொண்டிருந்தது. மீண்டும் உள்ளேபோய் அங்கே கிடந்த இறங்குப் பெட்டியுள் தேடினாள். வேட்டி இருந்தது. பசுபதியினது. எடுத்து வந்து போர்த்திவிட்டாள். அந்த வெள்ளை ஏதேதோ மனப் பிரமைகளை உருவாக்க உருவி எறிந்துவிட்டு ஆதரவாய் அவனை அணைத்து கதகதப்பாக்க முயன்றாள்.

அவன் மேனிச் சூடுணர்ந்து அருட்டுதல் பெற்றவனானான். அவளின் அணைப்புக்குள் சுருண்டு சுருண்டு அடங்கிக் கொண்டிருந்தான். பின் ஒரு கணத்தில் அவளையே வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டான்.

'மகே ஆதரே... மம உம்பட்ட ஆதரே... மட்ட ஓண... மட்ட உம்பளதமாய் ஓண..... உம்ப வோஹ்ம லக்ஷணாய்....'

அவன் பிதற்றலின் அர்த்தங்கள் அவளுக்கு விளங்காமலே இருந்தன. ஆனால் அவனது வீறு பின்னர் மெல்லமாய் விளங்க ஆரம்பித்தது. அவள் விலக முயன்றாள். அவன் விடவில்லை. பிறகு விலக முயலாமல் அவளது ஜர வேகத்துக்குத் தோற்றாள்.

விடிந்து எழுந்தவன் மழை விட்டிருந்தது கண்டான். சற்றுத் தள்ளி தலைவாரி முடிந்துகொண்டு மாமி வீடு செல்லத் தயாராக நின்றிகொண்டிருந்தாள். எல்லாம் மெல்ல நினைவாக அவன் அதிர்ந்தான்.

மாமி திரும்பினாள்.

அவளது முகம் காய்ந்தது போலத்தான் இருந்தது. அந்த மெலிவு சரி, ஆனால் அந்த முதிர்வு ஒரு இரவிலேயே அவளுக்கு ஏற்பட்டதா. இருபது விரிஷ காலத்தின் கடப்பு. அந்தக் கோலத்தில் அவள் என்றும் அவன் கண்களுக்குத் தோற்றமாகியதில்லை.

அவன் எழும்பி விட்டது தெரிந்து மாமி சிரித்தாள். 'காய்ச்சல் இப்ப எப்படி இருக்கு' என்று கிட்டவந்து அவன் நெற்றியில் புறங்கை வைத்துப் பரிசீலித்தாள். 'குறைஞ்சிருக்கு' என்றாள். மேசையில் மீதியாய்க் கிடந்த இரண்டு மருந்துக் குளிசைகளையும் கொண்டு வந்து குடிக்க வைத்தாள்.

அவனுக்குச் சந்தேகமாகிப் போனது, இரவு தான் கனவுதான் கண்டானோவென்று.

அப்போது அவள் தோளில் லேசான நகக்கீறு தெரிந்தது.

'சிவம்மாமா நேற்றுப் பின்னேரம் விட்டை வந்தவர். அவர் சொல்லித்தான் நீ இஞ்சை நிக்கிறது எனக்குத் தெரிஞ்சது. தவறும் குருந்தடியிலை பாத்தாளாமே. யோகம் யோசிச்சது போதும். வாற தையிலை.....'

அவன் களைப்போடு அவளை இடைமறித்தான்: 'வேண்டாம் மாமி, தயவு செய்து இனிமேல் யோகத்தின்ரை கதையை எடுக்காதையுங்கோ. யோகத்தை இனி நீங்கள் ரகுவுக்குக் குடுக்கிறதுதான் நல்லது.'

'ராசன்.....' அவள் அவனெதிரில் அமர்ந்தாள் அவலமாய்.

'லீவு முடியிறதுக்குள்ளே நானே ரகுவைப் பாத்துப் பேசறன்.....'

'ஒருதரும்சம்மதிக்க மாட்டினம். நாகநாதி விடவே மாட்டான்...'

'கலியாணத்துக்குத்தானே.... கூட்டிக்கொண்டு ஓடச் சொல்லியிருறன்....'

'ராசன்.....'

'யோசியாமல் போட்டு வாருங்கோ, நானிருக்கிறன்.'

அவள் இனி அவனோடு பேச எதுவுமில்லை.

அந்த உறவுமே எதுவுமில்லாதது தான்.

அவன் தீய்ந்து, பிறவி எடுத்திருக்கிறான்.

அவள் எழுந்தாள். 'போய் டொக்கரிட்டைக் காட்டி மருந்தெடாமல் விட்டிடாதை.'

'சரி மாமி.'

0-3

மதியத்துக்கு சோறு கொடுக்க வேண்டாமொன்று சாமி சொல்லிச் சென்றதால் கஞ்சி காய்ச்சி வந்தாள் மாம்பழம். வாய்க்கு இதமாக இருந்தது. சிறிது குடித்தான்.

நிமிர்ந்து நெடுநேரமிருக்க முடியாது போக சரிந்து படுத்தான். படுத்திருந்து பார்க்க மழையில் குளித்த வெளி அழகாக இருந்தது. வெய்யில் லேசாய்க் காட்சியானது. பக்கத்து வளவின் மரக் கூடல் கம்பி வேலியூடாகத் தெரிந்தது. என்ன மரம் அங்கே இருக்கவில்லை. நாவல். வேம்பு, மஞ்சவுண்ணா, மாவிவங்கை,

கொய்யா, புளிமா... எல்லாம் நின்றன. வானம் வெளித்திருந்தும் மரக்கூடல் இருள்மண்டிக் கிடந்தது.

கண்கள் இருட்டிப்போல் வந்தன. திடீரென அந்த இருட்டிலும் ஒரு மரக்கூடல். இருட்டும் செறிவும் இதே கூடலளவாய். வட்டாரம் கிராமத்தில் அவனது வீட்டுக்கெதிரில் இருந்தது அது.

இதேமாதிரித்தான் ஒரு நாள் காய்ச்சல் வந்து பாயில் படுத்திருக்கிறான் சின்னத் தேவராசன். பக்கத்தில் தாயாரும் பெத்தாவும். இயலாமையில் அவன் அனுங்குகிறான். அனுங்குகைக்கு உடல்வலி குறைந்து இதமாயிருக்கும். அப்போதுதான் அந்தச் செங்காவிப் பறவை அவன் கண்ணில் படுகிறது. வெகு சமீபமாய் பூவரசு மரத்தில் அமர்ந்திருக்கிறது. பக்கத்தில் யாருமில்லாதிருந்தால் பயந்து கத்தியிருப்பான். அப்போதோ கூர்ந்து பறவையின் கண்களைப் பார்க்க அவனால் முடிகிறது. அதுவும் ஏதோ பழைய பகையை மனத்துள் வைத்துள்ளதைப் போலத்தான் இவனைக் கூர்ந்து பார்க்கிறது. கையை மெதுவாக விசிப் பார்க்கிறான். பறவை பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. பின் ஒரு சமயத்தில் விருட்டென எழும்பிப் பறந்து போய் விடுகிறது.

அவனது அம்மா கேட்கிறாள், 'என்ன ராசன், ஏன் கையை விசுக்கிறாய்' என்று.

'கூகை அம்மா.'

'சவம், அதையேன் பாக்கிறாய். பகல்லை அதுக்குக் கண்ணும் தெரியாது.....'

மீண்டும் பார்க்கிற ஆர்வமாய்ப் போய்விடுகிறது அவனுக்கு. ஆனால் உள்ளே சென்ற கூகை எப்போது வெளியே வருவது. அன்று வரவில்லை. அந்தத் திண்ணையில் கிடந்து கூகையின் நினைப்பு வருகிற நேரமெல்லாம் அவன் அவ் இருள் மரக் கூடலையே பார்த்துக் கிடப்பான். கூகை என்றும் வெளி வந்ததில்லை.

ஏனோ அவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு அதன் ஞாபகம் அவனுக்கு வந்தது. பார்த்துக்கொண்டே கிடந்தான். திடீரென அம்மரக் கூடலிலிருந்து ஒரு செண்பகம் பறந்து வருகிறது. நீண்ட பெருங் காலமாய் இருளுள் உறைந்திருந்ததுபோல் ஒரு கொப்பில் வந்து அமர்கிறது. செல்ல வேண்டிய திசையை அனுமானிக்கிறது. பின் விருட்டென எழுந்து பறந்து எங்கோ மறைகிறது.

அப்போது இருள் விழுகிறது.

நிலா தெரிகிறது.

சிறிது நேரத்தில் கார் ஒன்று வந்து படலையில் நிற்கிறது. மாம்பழத்திடம் சொல்லுகிறார் சாமி: 'மெல்ல கைத்தாங்கலாய்க் கூட்டி வா.'

காரில் ஏறிக்கொண்டதும், 'நீயும் வா' என்கிறான் அவன்.

'நான் எதுக்கு.'

'வா. என்னாலை ஏலாமல்க் கிடக்கு.'

அத்தியாயம் பதினேழு

தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்தபோதே கமக்கொட்டிலின் முன்னால் நின்றிருந்த ட்ராக்டரில் ஏதோ றிப்பியர் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது ரகுநாதன் தானென்பது தேவராசனுக்குத் தெரிந்தது. அவனும் இவனை அடையாளம் கண்டான். ஏன் இஞ்சை வாறன்? என்ன அலுவல்? என்ற மாதிரி ஓர் எரிச்சல் உடனடியாக எழுந்ததுதான். சற்றேனும் பின்னடிப்பில்லாத அந்த நடை அவனது எண்ணத்தை மாற்றும்படி செய்துவிடுகிறது. அவன் மூன்று நான்கு வருஷங்களுக்கு முந்திய நண்பனாகவே வந்துகொண்டிருப்பதை அவனது தெளிந்த முகமும் சிரிப்பும் உறுதிப்படுத்தின. துணியெடுத்து கையைத் துடைத்துக் கொண்டு அவனைச் சந்திக்கத் தயாரானான். கிட்ட அவன் வர தானும் சிரித்தான். 'வா ராசன்' என்றான். ஒத்தாப்புக்குள் அழைத்துப்போய் அங்கிருந்த சாக்குக் கட்டிலைக் காட்டினான். தானும் முன்னால் கிடந்த படங்குகளின் மேல் அமர்ந்தான்.

தேவராசன் அமர்ந்து வரண்டு காய்ந்து கிடந்த வெளியைப் பார்த்தபடியிருந்தான். பாலை என்பது நடுங்கு துயர் உறுக்கும் வறண்ட மணல் வனம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். பாலை மரங்கள் தாக்குப் பிடித்து வளர முடிவதாலேயே பாலையென்று அந் நிலத்துக்குப் பெயராயிற்றோ என்றும் ஓர் எண்ணம் மனதில் ஓடிற்று. பாலை மரம் பாலை நிலத்தின் தலவிருட்சமாவது பொருத்தமானதுதான். அவனே ஒரு குடியேற்றத் திட்டப் பகுதியான வட்டக்கச்சியில்தான் தங்கியிருக்கிறான். ஆனால் அது மகாவித்தியாலய மொன்று அமைகிற அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. அந்தளவு பழைமையும் அதற்கு இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் சுவடுகள் அதில் தெரிந்தன. வீட்டைச் சுற்றி, முற்றத்தில், வேலி யோரங்களில் மரங்களால் நிழல் விழுத்தப்பட்டிருந்தது. அதனால் இங்கு போல அங்கே பொசுக்காது. அந்த பத்து மணிக் காலையே பகலின் உக்கிரத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தது அங்கே.

கமத்தின் பின் பகுதியில் தண்ணீர் பம்ப இரைந்து கேட்டது. மேட்டு நிலத்தில் தோட்டம் போட்டிருக்கிறார்களென எண்ணிக்கொண்டான். அய்நதாறு பேர் நிற்பதாகத் தெரிந்தது.

'தண்ணி குடிக்கிறியே' என்று கேட்டுப் போய் குடத்தில் தண்ணீர் வார்த்து வந்து கொடுத்தான் ரகுநாதன்.

மன ஆழ்ச்சி விலகி செம்பை வாங்கித் தண்ணீர் குடித்தான். தாகமாய்த்தான் இருந்திருக்கிறான். பின் சிரித்தான். 'இது உன்ரை கமம் இல்லைத்தானே.'

'இல்லை. சிநேகிதப் பெடியன் ஒண்டினை.'

'காணி கிடைச்சதாய் ஒரு பேச்சு.....'

'அது வவுனிக் குளத்திலை. அதுவும் தம்பியன்ரை பேருக்குத்தான் கிடைச்சது.'

'ரண்டு பேருமாய்ச் சேந்து செய்யலாமே.'

'செய்யலாம். போன வருஷம் மட்டுக்கும் நான்தான் செய்தன்.'

'பிறகு இப்ப ஏன்.....'

'தம்பியன் கலியாணம் செய்யப்போறானாம். அதுக்கு முன்னோட்டமாய் இப்ப மச்சான்மாரோடை சேந்து கமஞ்செய்து பாக்கிறான்.'

தேவராசன் நிமிர்ந்து ஒருவகைத் திகைப்போடு அவனைப் பார்த்தான்.

'என்ன, சாமத்தியப்பட்ட தங்கச்சி இருக்கிறாள், அண்ணை இருக்கிறான்...'

இதுக்குள்ளே அவன் கலியாணஞ் செய்யப்போறானே என்று பாக்கிறியோ. ஹும்..... வாழ்க்கையிலை வசியப்பட்டு ஓடத் துவங்கியிட்டா இதெல்லாம் பாக்கேலாது ராசன். கிணத்துக்கு வெடி வைக்கிற கிட்டிணரைத் தெரியுமெல்லோ..'

'தெரியும்.'

'அவரின்ரை மோள்தான். தாங்களாய் விரும்பிச் செய்யினம். அந்தப் பக்கத்திலையும் எதிர்ப்பில்லை. நாங்களும் சொல்லப் போறதில்லை. உனக்குத் தெரியுமோ ராசன், மண்..... மண்..... மண்ணெண்டு நாங்கள் சொல்லுறதிலை மனிச வாழ்க்கை எவ்வளவு ஆதாரம் கொண்டிருக்கெண்டு. சிகரெட் இருக்கோ' என்று கேட்டு வாங்கிப் பற்றவைத்தான். 'சிகரெட் பத்தத் துவங்கியிட்டியோ' என்று தேவராசன் கேட்டதுக்கு, 'எப்பவாவது இருந்திட்டு....' என்று பதிலளித்தான். மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுள்ளதை கைகளின் பதற்றத்தில் புரிந்தான் தேவராசன். அந்தச் சிறிய காற்றுக்கே நூர்ந்துவிடாமல் பற்றவைக்கத் திணறி மூன்று தீக் குச்சிகளைத் தட்டித் தீர்த்தான். அவன் பேச, உணர் என்றெல்லாவற்றிலும் வெகுவாக மாறியிருந்தான். அவன் அங்கே ஒதுங்கவேண்டி வந்ததே விதியின் மோசடி. அங்கேயும் அவனுக்கு ஒரு இடம் இல்லாமை பெரிய சோகம். எப்போதும், எங்கும் ஒரு சோகத்தின் அழகுரல் கேட்டுக்கொண்டிருக்க இந்த உலகம் சபிக்கப்பட்டதோ.

சிகரெட் புகையை உள்ளூறிஞ்சி. வெளியிட்டு.... சிறிது நிதானமானான். நீளமாகவே மவுனம் விழுந்திருந்தது.

'அங்கை பார் ராசன்' என்று சற்றுத் தொலைவிலிருந்த ஒரு மரத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். 'அந்த மரத்திலை குருவி கூடு கட்டியிருக்கு. அந்த

மய்யத்திலையிருந்துதான் அதுகின்றை வாழ்க்கை விரியுது. கூடு.. எண்ட சொல்லிலை ஒரு மந்திரம் இருக்கு ராசன். மனிசனுக்கு அது வீடு, மிருகத்துக்குக் குகை, பறவைக்கு... கூடு. வீடு. குகை, பொந்து, புத்து எதுவெண்டாலும் கூடு எண்டு சொல்லலாம். கூடுற இடம். இல்லாட்டி, கூடி வாழற இடமெண்டு அர்த்தப்படுத்திப் பார், சரியாய் வரும். உயிர்த் தத்துவமே இதிலையிருந்துதான் பிறக்குது. கூடு குஞ்சு குருவி..... குருவி குஞ்சு கூடு..... இதை எப்படியும் போடலாம். எப்படிப் போட்டாலும் இதுகின்றை தத்துவம் ஒண்டு தான். கூடு இல்லாமல் எதுகுமில்லை.கொஞ்சம் உளறுறது மாதிரி இருக்கோ.....'

இவன் தலையசைத்தான்.

'இல்லையோ, அப்பச் சரி' என்று தொடர்ந்தான் ரகுநாதன். 'இதை ஒரு தளத்திலை வைச்சுச் சொன்னால்..... மண்தான் மனிச வாழ்வின்ரை அபசியமெண்டு சொல்லலாம். எதையும் விட எதையும் விடத்தான் - மண் முக்கியம். மனுஷி பிள்ளையள்..... வீடு... குடும்பம்.. எல்லாம் மண் எண்ட ஒண்டிலையிருந்து கிளைக்கிற அம்சங்கள்.'

நிறுத்திவிட்டு ஒரு மாதிரிச் சிரித்தான்.

தேவராசனுக்கு கந்தையா சிரிப்பதுபோலவே இருந்தது. ஒரு பார்வைக்கு கந்தையா போலவே இருந்தான்.

ஆறு வருஷங்களாய் அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவன் அவன். அவனுக்கு, முன்னர்தான் விவசாயம் தெரியாது. இப்போது பருவம், பதம் எல்லாம் தெரிந்த விவசாயி. அவனுக்கொரு அரசாங்க பங்கீட்டுக் காணிகிடைத்திருக்கலாம்.

கமத்தில் வேலைசெய்தவர்கள் கொட்டிலை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. மொத்தம் ஆறு பேர். ஒரு ஆளைத்தவிர மீதிப் பேரை விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய்க் கூடத் தெரியவில்லை. அவர்கள் வர, ரகுநாதன் சேட்டை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, 'வா. போவம்' என வெளிக்கிட்டான்.

தேவராசன் திடுக்கிட்டான். 'நான் கன விஷயம் உன்னோடை பேச வந்தனான்.'

'எனக்கும் கன விஷயம் பேச இருக்கு. வா, சந்திக் கடையிலை தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு, அங்கன ஒரு நிழலுக்கை இருந்து பேசுவம். பிறகு உன்னை வஸ் ஏத்தியிட்டு நான் வருவன்.'

இளைஞர்கள் ஒத்தாப்புக்கு வந்தனர். அந்த அய்ந்து இளைஞர்கட்கும் வயது குறைவென்பதைத் தேவராசன் கண்டான். ஆகக் கூடி இருபத்திரண்டு இருபத்தி மூன்றுக்கு மேலிருக்காது. படித்த, வசதியான குடும்பத்துப் பிள்ளைகளென்பதும் தெரிந்தது. அவர்களின் பார்வையிலிருந்த தீர்க்கம், உஷார்த்தனமெல்லாம் தேவராசனில் ஆச்சரியத்தை விளைத்தாலும், அபிப்பிராயம் எதனையும் அடைய உதவவில்லை. இன்னுமொன்றையும் அவன் ஞாபகமானான். அந்த அய்வரில் சிவலையையும் உயரமாயும் சுருள் தலையோடும்

இருந்த வாலிபனை தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் போது ரகுநாதனோடு நிற்கக் கண்டிருந்தான்.

கடை சென்று தேநீர் குடித்த பின் மரநிழலில் கிடந்த பாலைக் குற்றியொன்றில் இருவரும் அமர்ந்தனர்.

'உனக்கு இப்ப முப்பது வயசுக்கு மேலை ஆகுது.....' என்று விஷயத்தைத் துவங்கினான் தேவராசன்.

'உனக்கும்தான்.'

'எனக்காக ஒருத்தரும் காத்திருக்கேல்லை.'

'யோகத்தைப் பேசினதாய்க் கேள்வி.....'

'ம். அய்யா இருக்கேக்கை அப்பிடி ஒரு யோசினை அவருக்கு இருந்தது. றெயினிங் கொலிஜ் முடிய பாக்கலாமெண்டு சொல்லியிருந்தன். அதுக்குள்ளை அய்யாவும் போயிட்டார்.'

'நீயே செய்தால் நல்லாயிருக்கும்.....'

'யோகம் உன்னைத்தானே விரும்புது.'

'அதால் உனக்கு கொஞ்சநாளர் சரியான கோவம் என்னிலை. இல்லையே.'

'கலியாணம் பேசினது தெரிஞ்சு நீ கோப்பபேடல்லை? அதுமாதிரி எனக்கும் கொஞ்சம் இருந்ததுதான். உண்மையாய் அது உன்னிலைகூட இல்லை' என்று அவனது வெளிப்படைத் தனத்தில் சிறிது ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு சொன்னான்: 'யோகம் உன்னை விரும்புறது தெரிஞ்சு கொண்டும் இந்தக் கலியாணப் பேச்சை எடுத்த மாமி ஆக்களிலைதான் அதுவும். சித்தன் சிவம் மாமாவுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு. அவர் கூடப் பேசாமல் இருந்திட்டாரே.'

'ம்.....' என்று பேசாமலிருந்தான் ரகுநாதன். 'நல்ல ஒரு பிள்ளை அது. நான் ஒதுங்கிப் போயிருக்க வேணும். இப்பவெண்டாலும்.....'

'இனி அந்தப் பேச்சே வேண்டாம். நீதான் அவவைக் கலியாணம் செய்யவேணும். ஊரிலையும் அங்கை இஞ்சையெண்டு கதையும் வெளிக் கிட்டுட்டுது..'

ரகுநாதன் ஏதோ நினைப்பில் தலையசைத்தான்.

'செய்ய மாட்டியே' என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டான் தேவராசன்.

'நான் சரியெண்டா உடனை செய்து தந்திடுவினமோ. கூட்டிக்கொண்டு தான் ஓட வேணும். எங்கை ஓடுறது. ஒரு புடி மண் சொந்தமாயில்லாத மனிசர் என்னத்தைச் செய்யிறது. பிறகு குடும்பத்தை நடத்திறதுதான் என்னெண்டு. கலியாணம் செய்யப் போறமெண்டதும் என்றை தம்பி என்னிட்டை வந்து பேசின முதல் பேச்சே, அண்ணை, இனிமேல் நானே கமத்தைச் செய்யிறன் எண்டதுதான். இதுதான் நான் சொன்ன சுண்டுத் தத்துவம். அதுக்குத்தான் ஒரு நல்ல காலம் வரட்டுமெண்டு காத்திருக்கிறன்.'

'காலம் எப்ப வாறது. கலியாணம் எப்ப நடக்கிறது.'

'வரும். கெதியிலை வரும்.'

'இனி இப்போதைக்குக் காணி குடுக்கமாட்டாங்களெண்டு பறையினம்.....'

‘சொல்லாதை. இப்ப நிலம் சம்பந்தமாய் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி கொண்டுவந்திருக்கிற சட்டம் எங்களைப் போல ஆக்களுக்கு வலு வாஸி தெரியுமோ உனக்கு.’

‘அப்ப...?’

‘காடு வெட்டப் போறன்.’

‘வைபோஸாயோ.’

‘ம். காட்டோவஸியரோடை கதைச்சு அதெல்லாம் ஒரு மாதிரி செற்றில் பண்ணியாச்சு. எண்டாலும் முழு விஷயமும் இன்னம் கிளியராய் வரேல்லை.’

‘பிறகென்ன இடஞ்சல் இருக்கு.’

‘சிங்களவரின்ரை பிரச்சினை இருக்கு’ என்று ஒரு யோசனையோடு சொன்னான் ரகுநாதன்.

‘சிங்களவர் இஞ்சை எங்கை வந்தாங்கள்.’

‘வந்திட்டாங்களே. இப்ப பார். பாவக்குளப் பகுதி வவுனியா மாவட்டத்திலை இருக்கு. பாவற்குளம் அன்றாசுபர மாவட்ட எல்லைக் கோட்டோடை இருக்கு....’

‘அதாலை?’

‘சிங்களவரின்ரை ஆதிக்கம் எங்கடை மாவட்டங்களின்ரை எல்லைக் கோட்டையும் தாண்டி மெல்லமெல்லமாய் வந்துகொண்டிருக்கு. நாங்கள் இப்பதான் கண் திறக்கிறம்.’

‘இனி?’

‘இனியென்ன, அவ்வளவுதான்.’

‘ரகு!’

‘வேலியிலை கறையான் கட்டினால் என்ன நடக்குமெண்டு உனக்குத் தெரியுமேல்லோ. வேலி இருக்கிற மாதிரித்தான் தெரியும். உள்ளூடம்மை கறையான் திண்டு முடிச்சுவிட்டிருக்கும். ஆரம்பத்திலை பாத்துத் தட்டினா... ஒருவேளை வேலியைக் காப்பாத்தலாம். பிறகெண்டா....’

தேவராசனால் புரிய முடிந்தது.

ரகுநாதன் தொடர்ந்தான்: ‘முத்தையன் கட்டுக் குளம் பாத்திருக்கிறாயெல்லோ. அந்தப் பக்கத்திலையே சிங்களவன் வந்து வாடிபோட்டு மீன் பிடிக்கிறான். இவ்வளவுக்கும் அது முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலை இருக்கு.’

தேவராசன் பேசவில்லை.

வெகுநேரம்.

ஏறக்குறைய அது ஓர் உறைவு நிலை.

‘அப்ப பாவக்குளம் பக்கத்திலை காடுவெட்ட ஏலாதெண்டு சொல்லு....’

‘குளத்துக்குத் தெற்குப் பக்கமிருக்கிற சிங்களக் குடியேற்றக்காரன் விடுகிறானில்லை. உந்த மாதிரி போன வருஷம் காடு வெட்டப்போன கொஞ்சப்பேர் விட்டிட்டு ஓடிவந்திருக்கிறாங்கள்....’

‘தமிழ்ப் பகுதியிலை காடு வெட்டுற விஷயத்துக்கு சிங்களவன் ஏன் வில்லங்கப்படவேணும் ரகு.’

‘இருக்கு. அருவியாறு, இன்னும் வேறே சில சில்லறை ஆறுகளெல்லாம் அந்தப் பகுதியிலையிருந்துதான் உற்பத்தியாகி ஓடுதுகள். விவசாயத்தைப் பெருக்கினா அவங்கடை நிலங்களுக்குத் தண்ணி வசதி குறைஞ்சிடுமெல்லே, அதுக்காண்டித்தான்.’

நிலம் - மண் - எவரின் ஆதாரத் தளமுமாய் அமைவது புரிவதுபோல் ஒரு பொறி இவனில். அப்படியானால் அப்பகுதியில் ரகுநாதன் காடு வெட்டப் போகாமலிருப்பது நல்லதாகப் பட, அதைச் சொன்னான்.

‘எனக்கு வேறே வழியில்லை ராசன்’ என்று அவன் மனது நோகாமல் மறுத்தான் ரகுநாதன். ‘எனக்கு நிலம் வேணும். இந்த நிலத்தின்ரை அவசியத்தை, மதிப்பை இப்பதான் எனக்கு நல்லாய் விளங்குது. இதுக்குப் பின்னாலை இருந்த அண்ணையின்ரை ஆசையையும் நான் மறக்கேலாது. இதுகளுக்காகவே நான் காடுவெட்ட வெளிக்கிட்டாலும், எங்கடை உரிமையைக் காக்கிறதுக்கான யுத்தமும்தான் இது.’

பஸ் வந்தது.

இருவரும் எழுந்தனர். ரகுநாதன் சொன்னான்: ‘மாசி முடிய காடுவெட்டப் போறன். பத்துப் பன்ரண்டு பேர் சேந்து வெட்டுறம். வெட்டி விதைக்கத் துவங்கியிட்டா பிறகு பயமில்லை.’

அவனிடம் விடை பெற்றுப் போவது தேவராசனுக்கு ஏனோ அன்று சிரமமாக இருந்தது. ‘கவனம்’ என்று மட்டும் சொன்னான்.

பகுதி X
1975 க்குப் பின்

இன்னுமோர்,
அஞ்சியாயம் ஒன்று

2 - 1

பங்குனி பிறந்திருந்தது. இன்னும் பின்பனி மூசி மூசிக் கொட்டியது. நுளம்பு வேறு அந்த வருஷம் அதிகமோ. கால் மேலெல்லாம் நுளம்புக் கடிக்குச் சொறிந்து நகவிஷம் ஏறி ஆங்காங்கே சிரங்குப் புண்போல் ஒரு படர்வு எல்லோருக்கும். மறுநாள் அவர்கள் பாவற்குளக் காடு போகத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். மூன்று நான்கு நாட்களாக அவர்கள் அந்த இடத்தில் சேரத் துவங்கியிருந்தனர். ரகுநாதனுடன் சேர்ந்து பதினைந்து பேர் எண்ணிக்கை முதல்நாளே பூர்த்தியாயிற்று. காடு வெட்ட அது குறைந்த தொகைதான். ஆனால் அவர்கள் தம் எண்ணத்தைச் சாதிப்பார்கள் போலவே தோன்றிற்று.

ரகுநாதன் மறக்காமல் தவசிப்பிள்ளைக்குக் கடிதமெழுதி அவரது விருப்பம் கேட்டிருந்தான். இரண்டு மூன்று தடவைகள் அவன் இதற்காக தென்மராட்சி, வடமராட்சி, வேலணையெல்லாம் போக வேண்டியிருந்தது. அப்போது காடு வெட்டச் செல்லத் தயாராகவிருந்த மனிதர்களால் நினைத்த மாதத்தில், அடுத்த மாதத்தில் கூட, காடுவெட்டப் போய்விட முடியாது. ரகுநாதனெல்லாம் இரண்டு வருடங்களாய்க் கடுமையாக உழைத்துத்தான் தேவையான பணத்தைச் சேர்த்தான். காடுவெட்டுச் செலவு என்பது சுமார் மூன்று மாத சாப்பாடு போக்குவரத்துச் செலவுகளும், ஆயுதச் செலவுகளும் தான். ஆனால் அவர்களுக்கு காட்டு ஓவசியருக்கான லஞ்சத்துக்கும், காணி பதிவதற்கு அந்தப் பகுதி காணி ஏ.ஜி.ஏக்கான சன்மானத்துக்காகவும் பணம் தேவைப்பட்டது. நிலம் திருத்தி விவசாயம் செய்யத் தொடங்க, கிணறு வெட்ட என்றும் தேவைகளின் தொடர்ச்சி அதற்கு மேலும் உண்டு.

வவுனிக் குளத்தில் ரகுநாதனின் தம்பி கமத்திலேதான் அன்று எல்லாரும் கூடியிருந்தார்கள்.

அதிகாலை அய்ந்து மணிக்கு எழும்பிப் புறப்பட்டார்கள். பக்கத்துக் கமத்துக்காரரிடம் டிராக்டர் கேட்டிருந்தான் ரகுநாதன். டிராக்டர் தர சம்மதித்ததோடு தானே கூடவருவதாகவும் அவர் கூறியிருந்தார். டிராக்டர் வந்ததும் ஆயுதங்கள், சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் ரெயிலில் ஏற்றப்பட்டன. சமையற் சாமான்கள் பாத்திரங்கள், மண்ணெண்ணெய் அடுப்பு, லாம்புகள் போன்ற பிற உபகரணங்களும் எடுத்து வைத்தார்கள். ரகுநாதனே மெஷினை ஓட்டினான். மெஷின் மட்காட்டில் ரகுநாதனின் பக்கமாய் இருந்தான் மெஷின் சொந்தக்காரரான சந்திரன்.

‘மெதுவாய்ப் போ ரகு’ என்று பெட்டியின் குலக்கல் பொறுக்க முடியாமல் சிலர் குரல் கொடுத்தார்கள். ‘காட்டுக்குள்ளை ரண்டு மூண்டு மணிநேர நடையும் இருக்கு. ரண்டு மணிக்குள்ளை வேரகம் போய்ச் சேர்ந்தால்தான் நல்லது’ என்றான் ரகுநாதன்.

‘ஏன் அந்தப் பக்கம். உலுக்குள் பக்கமாய்ப் போனாலென்ன. தூரம் மிச்சமெல்லே’ என்று கேட்டார் சங்கரி.

‘காரணத்தோடெதான் அண்ணை. எவரின்ரை கவனத்தையும் கவராமல் போறது முக்கியம்.’

சங்கரி மேலே கேட்கவில்லை.

மூன்று மணியளவில் வேரகம் வந்து சேர்ந்ததும், வலதுபுறமாய் கல்ரோட்டு ஒன்றில் திரும்பி சிறிதுதூரம் சென்று மெஷினை நிறுத்தினான் ரகுநாதன்.

சந்திரன் அன்புக்காகச் செய்தது அது. மெஷினுக்கு கூலி வாங்கவில்லை ரகுநாதனிடம். டீசலுக்கு மட்டும் பணம் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

கல் ரோட்டில் சுமார் ஒரு மைல் தூரம் நடந்தால் அது முடிகிற இடத்திலிருந்து காட்டுக்குள் லொறி டிராக்டர்களின் சில்லுத் தடம் தொடரும். மேலே ஒரு மைல் / ஒன்றரை மைல் நடந்தால் பாவற்குளத்தின் கீழ்க் கரையை அடையலாம். அங்கிருந்து கன்னிக் காட்டுக்குள் அவர்கள் வழியுண்டாக்கிக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். அப்பால் அதிக தூரம் செல்லும் முன் கால்வாயொன்று குறுக்கிடும். அதன் வழியில் நடக்க, குறுக்கே பெருமரமொன்று வீழ்ந்திருக்கும். அதில் ஏறிக் கரையடைந்தால் அவர்கள் வெட்ட இருக்கிற காடு இருக்கும்.

புதிய உற்சாகத்தோடும் புதிய நம்பிக்கைகளோடும் காடு வெட்டக் கிளம்பிய அந்தக் கூட்டம் சமைகளைத் தலையிலேற்றிக்கொண்டு நடக்கத் துவங்கிற்று. கிளியன் புத்திசாலித்தனமாய்த் தனது சைக்கிளை டிராக்டரில் போட்டு வந்தது கிடுகளைக் கட்டி எடுத்துச் செல்ல வசதியாகப் போனது.

ரயர்த் தடங்களில் நடக்கத் துவங்க, வனம் அவர்களை விழுங்கத் துவங்கியது. வன்னியின் விளிம்பிலும் அந்தளவு அடர்த்தியான காடு, அவர்களில் பல பேருக்கு ஆச்சரியம். மரங்களின் புதர்களின் புற்களின் செழுமை நிலவளத்தைக் காட்டிற்று. பழுத்து விழுந்து காய்ந்த இலைகள் சருகாய் உக்கலாய் பசளையாய் மரங்களின் கீழ்ப் படைகட்டியிருந்தன. எங்கே பசுமையிருக்கவில்லை அந்த வனத்தில்.

திடீரென்று எதிர்ப்பக்கத்தில் வாகனமொன்று உறுமிக் கேட்க, வழியைவிட்டு ஒதுங்கி மறைந்து நின்றார்கள். மரமேற்றிய லொறியொன்று கடந்து போனபின் தம் பயணம் தொடர்ந்தனர். எதிர்த்த அமானுஷ்யம் மனத்திலிருந்த களவின் பயங்களை அடித்து மெல்ல ஓட்டியது. இந்தக் காடும் இந்த மண்ணும் அவர்களுக்கு இயற்கை பண்ணிக்கொடுத்த சாசனம் போல் ஒரு சுயாதீனம் பிறந்திருந்தது. அவர்களது உற்சாகத்தில் ரகுநாதனும் தெம்படைந்தான். உண்மை என்னவெனில் ஒருவர் தவிர மற்ற எவருடனும் எதிர்ப்பக்கத்துச் சிங்களக் குடியேற்றக் காரர்களால் விளையக் கூடிய அச்சுறுத்தல் / தொல்லை / ஆபத்துக்கள்பற்றி அவன் பேசியிருக்கவில்லை. ஒரு மகத்தான காரியத்தில் தன் தலைமையில் அவன் அவர்களைத் திரட்டிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறான். நல்லது கெட்டதெல்லாம் அவன் தலைமே தே விழும். சாத்திய அசாத்தியங்களுக்கு அவனே பொறுப்பேற்க நேரும். லாப நட்டங்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியதிருக்கும். அவன் இயல்பு நிலை அடைவது அதனால் முக்கியம்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த இடத்திலிருந்து பாதை ஒற்றையடியாய்க் குறுகி, பின் தடமும் மறைந்துவிட்டிருந்தது. ரகுநாதன் நிதானமாக முன்பு காடு பார்க்க வந்திருந்த சமயம் கவனமாய் ஞாபகத்தில் குறித்து வைத்திருந்த அடையாளங்களின் மூலம் சிறிது நடந்து மழைநீர் பாய்ந்தோடிக் கால்வாயான தடத்தில் குதித்துத் தொடர்ந்தான். பாலியாற்று மணல்போல் பாதத்தின் கீழ் வண்டல் மணல் நறநறவென்று உணர்கையாகியது. ஆளுயரமும், மரங்களின் வேர்கள் புடைத்தும் நீட்டியும் தொங்கியும் நின்ற கால்வாயில் நேரே நடந்து, பாலம்போல் குறுக்காய்ச் சாய்ந்து காய்ந்து கிடந்த மரத்தின் மேலாய்க் கரைக்கு ஏறினான். எல்லோரும் கரையேறியதும் அடிவான்வரை கையைக் காட்டிச் சொன்னான்: ‘இதுதான் எங்கடைகாடு.’

ஒவ்வொரு மயிர்த் தூவிகளினூடாகவும் அச் சொற்கள் அவர்களில் பாய்ந்து பரவசம் செய்தன. எங்கடை காடு!

அடர்த்தி குறைந்திருந்தது அந்தப்பகுதி. வெட்டுகிற பணி பெரிய சிரமம் தராது.

எல்லோரது முகங்களிலும் ஒரு பரவசம்.

சாமான்களையெல்லாம் இறக்கி வைத்துவிட்டு உடனடியாக எண்ணெய் அடுப்பை மூட்டி தேநீர் தயாரித்துக் குடித்தார்கள் களைப்பாற.

‘காலமை எழும்பித்தான் காட்டைப் பாக்கப்போறம்’ என்றான் ரகுநாதன்.

‘அப்ப..... முந்தி நீ இஞ்சை வந்து பாக்கேல்லையோ தம்பி’ என்று கேட்டான் வல்லி.

‘பாத்தனான்தான். இப்ப ஒரு அளவு, வெட்டுற வளமெல்லாம் பாக்கவேணுமெல்லோ.’

மெய்தான். வெறுமனே மரங்களைத் தறித்து வீழ்த்துகிற விஷயமில்லை காடு வெட்டுகிறது. அது காற்று வளம் பார்த்து, எந்த மரத்தை எந்த மரத்தில் சாய வைத்து அந்த மரத்தைச் சலபமாக தறித்து விழுத்தலாம், எந்த மரங்களை எந்த

மரங்களுக்கிடையில் விழுத்தினால் தறிக்கிற வசதி பாதிக்காது, எந்தெந்த மரங்களைப் பறுகுப் பற்றைகளை மூடி விழுத்தலாம், ஒரு முனையில் வைக்கும் நெருப்பு வெட்டிய காடு முழுவதையும் எரிக்குமாறு ஒரு தொடர்ச்சியைக் கொண்டிருக்குமாறான அவதானிப்பின் கவனம் என்று எல்லாம் யோசித்து யோசித்துச் செய்கிற காரியம் அது. பல காடுகள் வெட்டிய அனுபவசாலியான சங்கரி எல்லாம் விளங்கப்படுத்திக் கூறினார்.

கேட்டுக்கொண்டிருந்த வல்லி திரும்பவும் வாயை வைத்துக்கொண்டு பேசாமலிருக்க ஏலாமல், 'கேக்கிறனெண்டு குறை விளங்காதை சங்கரி. இவ்வளவு காடு வெட்டின அனுபவசாலியான நீ இப்பதானோ உனக்கெண்டு காடுவெட்ட வெளிக்கிட்டீ' என்றான்.

சங்கரி பேசாமலிருந்தார்.

தன்னால் ஏன் அது அதுவரை முடியாமற் போனதென்று அவரே அப்போதுதான் யோசிப்பது போலிருந்தது.

ரகுநாதன் தான் வல்லிக்கு விளக்கம் கொடுத்தது. 'வல்லியண்ணை, காடு வெட்டத்தெரிஞ்சாமட்டும் காடு வெட்டியிடேலாது. காட்டுக் கத்தி இருக்குது, கோடாலி இருக்குதெண்டும் வெட்டியிட ஏலாது. அது வேறை ஒரு விஷயம். இந்த மாதிரிப் பத்துப் பதினைஞ்சு பேர் நல்ல ஆக்களாய்ச் சேரவேணும், வசதியான ஒரு காட்டுப்பகுதி கிடைக்கவேணும், காட்டோவசியராலையோ பொல்லாலையோ தொந்திரவு இல்லாமலிருக்க வேணும், எல்லாத்துக்கும் மேலாக காசு வேணும்.... இப்பிடி சகல அடுக்கும் தேவை. இப்ப என்னைப் பாருங்கோவன். அஞ்சு வருஷமாய்க் கரைச்சிலை நிக்கிறன். இப்பதானே என்னாலையே முடிஞ்சிருக்கு.'

'பின்னையென்ன சும்மாயே' என்று தலையிட்டார் கதிர்காமு. 'உன்னை மருமோன் செல்வராசா காசு இல்லாததாலையானே எங்களோடை சேர்ந்து காடு வெட்ட வரேல்லையெண்டு நேற்று நீ சொன்னாய்.'

'சரி, ராத்திரிப் பாட்டுக்கு என்னமாதிரியெண்டு சொல்லுங்கோ.' தாமோதரி கேட்டார்.

'ஒண்டும் வேண்டாம். பாணும் சம்பலும் இருக்கு. அதோடை முடிச்சுக் கொள்ளுவம்' என்று அலுப்போடு கூறினார் லொறி கொம்பனிக்காரர் தவசி.

சாப்பிட்டு முடிய படங்கு விரித்து, அதன்மேல் பாய் போட்டார்கள். 'வாய்க்குக்குள்ளுள்ளை மறைச்சு மறைச்சு வைச்சுக்கொண்டு வந்த போத்திலுகளை அப்பவே நான் கண்டிட்டன். என்னெண்டான்ன செய்யுங்கோ. காலமை வெள்ளை எழும்பினா எனக்குச் சரிதான்' என்று பொதுப்படையில் சொல்லிவிட்டு ரகுநாதன் படுத்துக் கொண்டான்.

எதிர்நின்ற காரியத்தின் பிரமாண்டம் அவனை இன்னும்தான் திகைக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது. முடிக்கிறவரையில் அவனால் வெகு இயல்புக்கு வந்துவிட முடியாது.

0 - 2

அன்றிரவு நல்ல அபதியில் தூங்கினார். மறுநாள் வெள்ளி முளைக்க எழுந்து தேநீர் வைத்துக் குடித்தனர். புதிய அனுபவங்களுள் மூழ்கியிருந்துவிட்டு, நன்கு வெளுத்து வந்ததும், தான் தண்ணீருக்கு ஒரு வழி தேடிக்கொண்டு வருவதாகவும், அதுவரை இருக்கிற குடிதண்ணீரைச் செட்டாகப் பாவிக்கும்படியும் சொல்லி விட்டு ரகுநாதன் போனான். மற்றவர்கள் கம்புகள் பாய்ச்சித் தடிகளை வெட்டி பத்தி ஒன்று போட ஆரம்பித்தனர்.

கானாற்றுக் கால்வாயில் இறங்கி குளத்திசையில் நடந்தான் ரகுநாதன். ஈரநெரிய குளத்துக்கும் பாவுற குளத்திற்கும் அருவியாற்றுக்கும் இடையே நிறையச் சிறு குளங்களும், சின்னஞ்சிறு கானாறுகளும் இருப்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஏதாவதொரு நீர்நிலை எதிர்ப்படாமல் போகாது. கானின் அழகிலும், வளப்பத்திலும் அவனது மனம் கொடி கட்டி ஆடியது. காலையில் விரிந்த கதிர், பனிப் புலத்தில் புகைநிறம் காட்டியது. மரக் கிளைகள் அசைய கதிரின் நடனங்கள் தெரிந்தன. அந்தக் குளிர்மையும், காற்றின் பரிசுத்தமும், உறைந்திருந்த மௌனமும்.... அவன் அந்த இடங்களில் இறக்கை முளைத்துத் தேவனாகினான். சட்டென அவனது பிரக்ஞை மீண்டது. அவனது முதல் வேலை தண்ணீர் நிலை கண்டு பிடிப்பது. அதுவும் விரைவில் அகப்பட்டது. கால்வாயில் ஓரிடம் சேறும் சரியுமாக இருக்க ஓடிப்போய் கையால் அதை வறுகிப் பார்த்தான். பளிங்கு நீர் கொள கொளவென ஊறி நிறைத்தது குழியை. மண்வெட்டி கொண்டு வந்திருந்தால் வெட்டியே பார்த்திருக்கலாம் என்று நினைத்தபடி திரும்பிப்போக முனைந்தான்.

அப்போது கால்வாயின் எதிர்ப்புறக் காட்டில் மரக் கிளைகள் நறநறவென ஓடியும் ஓசை கேட்டது. சருகுகள் சுள்ளிகள் தடிகள் நொருங்கிய சத்தம் தொடர்ந்து. நொடிப் பொழுதில் அது என்னவென்பதைக் கண்டுகொண்டான் அவன். கரைக்குத் தாவி ஏறி அங்கிருந்த விண்ணாங்கு மரமொன்றோடு மறைந்து நின்றுகொண்டு எதிர்ப்புறம் பார்த்தான். இரண்டு மூன்று குன்றுகள் அசைவது தெரிந்தது. காட்டானைகள். நெடுமரங்களும் குன்றியிருந்தன அவற்றின் பிரமாண்டத்தில். என்ன வளர்த்தி. சிறிதுநேரம் நின்று கவனித்தான். யானைகள் இந்தப் பக்கம் திரும்புமெனத் தோன்றாது போக திரும்பி நடந்தான்.

மனம் உளைந்தது அவனுக்கு. இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு எல்லா ஆயத்தமும் செய்து வந்து, ஒரு நெடிய கனவை நிறைவேற்றவிருந்த கடைசித் தருணத்தில் அப்படியோர் இடையூறா.

இனி போய்விட முடியாது.

ஒரு திரும்புகையின் எண்ணத்தை அறுதியாய் அறுத்துவிட்டு அவன் தன்னோடு வந்தவர்கள் னேலைசெய்யத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த இடத்தை அடைந்தான்.

‘என்ன ரகு, தண்ணிக்கு வழி கண்டாச்சோ.’ கேட்டான் கந்தசாமி.
‘ம்.’

‘பிறகேன் முகஞ் சரியில்லாமல் இருக்கிறாய்.’

‘கால்வாய்க்கு அந்தப் பக்கத்திலை ஆனையளைப் பாத்தன். அதுதான்...’

‘ராத்திரி ரண்டு மூன்று கூப்பிடு தூரத்திலை ஆனையொண்டு கத்திக் கேட்டுது’ என்றார் தாமோதரி.

‘நானும் கேட்டன்’ என்றார் சங்கரி. ‘பிள்ளையாரே..... பிள்ளையாரே எண்டு நேர்ந்துகொண்டு கிடந்து நித்திரையானன். வேலையெல்லாம் முடிஞ்சாப்பறும் எல்லாருமாய் ஒருக்கா முருகண்டிக்குப் போட்டு வரவேணும், சொல்லிப் போட்டன்.’

அவர்கள் மௌனமாயிருந்தனர். பயந்தமாதிரியும் தெரியவில்லை. ஆனால் அது சின்ன சமாச்சாரமில்லை. அவை தற்செயலாக அந்தப் பக்கம் வந்த யானைகளாயிருந்தால் காரியமில்லை. அதுவே யானைக் காடாய் இருந்துவிட்டால் வில்லங்கம்தான். எதுக்கும் மறுநாளும் அதைக் கவனித்துவிட்டுத்தான் எதையும் முடிவு செய்ய வேண்டுமென ரகுநாதன் எண்ணிக்கொண்டான்.

பத்தியில் சமையல் வேலையைத் துவங்கினார் தாமோதரி. அவர்கள் தங்குவதற்கான ஓரிடமும் தொடர்ந்து அமைக்க வேண்டியிருந்தது. அன்றைய பொழுது அதனுடன் முடிந்தது. மாலையில் ஒரு நடைபோய் தண்ணீர் வந்த இடத்தில் பார்த்துவிடலாமென தாமோதரியோடும் வேலாயுதத்தோடும் ஸ்ரீபட்டான் ரகுநாதன்.

குருவிகள் நானாவிதங்களில் கிளுகிளுத்துக் கொண்டிருந்தன.

மாலையில் அடையும் குருவிகளின் ஆயிரம் ஆயிரம் சிறகடிப்புகள் ஒருபுறமாய்.

குஞ்சுகளோடு தாய்கள் பேசின. அணைத்தன.

ரகுநாதன் தண்ணீர் சுரந்த இடத்தைக் காட்டினான்.

வேலாயுதம் வெட்டினான் இரண்டு முன்றடிச் சுற்றளவில். இரண்டடி ஆழம் வெட்டுமுன்னரே மேற்கொண்டு வெட்ட முடியாதபடி நீர் வந்து நிறைந்து தளம்பியது.

‘ஊத்துத்தான் தம்பி’ என்று குதூகலித்தான் வேலாயுதம். ரகுநாதன் எதையோ செவி கொடுத்துக் கேட்க முனைந்து கொண்டிருப்பது கண்டு, ‘என்ன ஆனையோ’ என்றான்.

‘ம். தூரப் போட்டுதுகள் போலை. காலமை உதிலை நிண்டு கொண்டிருந்துதுகள்’ என்று கூறினான் ரகுநாதன் விசனத்தோடு.

‘போய்டுங்கள். நீ யோசியாதை ரகு. அப்படிப் போகேல்லையெண்டாலும் கால்வாயைத் தாண்டி இஞ்சாலை வராதபடி ஒரு வேலை செய்யலாம்’ என்றார் தாமோதரி.

‘என்ன.....’ ‘என்ன.....’ ரகுநாதன் வேலாயுதம் இருவரும் ஆவலாதியாய்க் கேட்டனர்.

‘நானைக்குக் கிழழை என்ன..... வெள்ளிக்கிழமையெல்லோ..... நானைக்குப் பாருங்கோவன்.’

மன உற்சாகம் குன்றியிருந்த ரகுநாதன் என்ன எப்படியென்று வினாவிடுத்துக் கொண்டு நிற்கவில்லை.

அவர்கள் திரும்பினார்கள்.

காலையில் வெள்ளென எழும்பிய ரகுநாதன் யானையின் ஊசாட்டம் பார்க்க கால்வாய்க் கரை சென்றான். விண்ணாங்கு மரத்துக்கப்பால் நின்ற ஒரு சிறிய அரச மரத்தினடியில் கோயில் அமைத்துக் கொண்டிருந்தார் தாமோதரி.

பக்கத்தில் பயபக்தியோடு பரம். பிள்ளையார் பிடிப்பதும் சுகம், வடிப்பதும் சுகம். நல்ல அமைப்பான கல் ஒன்று அழகாக அரசமரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. சந்தனம் குங்குமம் அணிவிக்கப்பட்டிருந்தது. சாம்பிராணி மணத்தது. சூடம் கொளுத்தி ஆரத்தி காட்டினார் தாமோதரி. ‘நீயும் வந்து கும்பிடு ரகு’ என்று அவனையும் அழைத்தார்.

அவன் சிரித்தான். ‘நான் இன்னும் மோங் கழுவேல்லை. நீங்கள் கும்பிட்டிட்டு வாருங்கோ.’

2 - 3

அவனுக்கு அது அதிசயமாக இருந்தது. காடு வெட்டத் துவங்கி இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகியிருந்தன. யானைகள் மீண்டும் கண்ணில் படவில்லை. தூர தூரத்திலாய் பிளிறல்கள் மட்டும் அவ்வப்போது இரவில் கேட்டன. அடுத்த வெள்ளி மாலை தாமோதரி போய் விளக்கு வைத்துவிட்டு வந்தார்.

நம்பிக்கையின் விதைகள் விழுந்தனபோல் அன்றிரவு ரகுநாதனின் மனம் பாரமவிழ்த்துப் பறக்கத் தயாராகவிருந்தது விண்ணென்று மேலே. எல்லோரும் படுத்தார்கள். தூங்குகிறார்கள் போலத் தெரிந்தது. உண்மையில் சிலர் தூக்கமற்றும் இருந்திருக்கலாம் அவன் போல்.

கண்முடித்தான் கிடந்தான். ஆனாலும் ஒரு பொழுதில் நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன. சாயத் துவங்கியிருந்த நிலா கிளைகளுக்கூடாய்ச் சதிராடியது.

அவன் அவளை வெகு அணுகுகங்களில் சந்தித்தது ஒருசில தருணங்களிலேயே. அவளது வாசம் அப்போதும் தெரிந்தது. சிகைக்காய் வாசத்தினூடாகவே சில வெள்ளிகளை அவன் ஞாபகமாகியிருக்கிறான். அவளை விலகியிருந்தவன். தேவராசனின் திருமண முயற்சி தெரிந்ததும் அவளை அன்றே தனதாக்கி விடும்படியான உந்துதல்கள் பெற்றவன். பின், காத்திருக்கிற கஷ்டம் அவளுக்கு நேர்ந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காய் அந்த நினைப்பழிந்தவன். இப்போது நிலம் குறித்த அவன் கனவுநனவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இனி அவன் அணுகக்கத்தின் இடைவெளி சுருங்கலாம். அந்தரங்கமாய்ச் சந்திக்க மனத்தில் எண்ணம் சிலிர்த்தது. மேலே குறியெழுச்சி செய்த நினைவுகள் தொடர்ந்தன.

பத்து நாட்களாயிற்று. மும்முரமாய்க் காடு வெட்டுகை நடந்து கொண்டிருந்தது. தாமோதரியின் மகன் பரத்தை சூது வென்றபுலவு என்ற ஊரிலுள்ள கடைக்குப் போய்வரும்படி கூறியிருந்தான் ரகுநாதன். சீனி, தேயிலை, பீடி, புகையிலை, வெற்றிலை, பாக்கு, தீப்பெட்டியென்று வாங்கவேண்டியிருந்தது. அதோடு பச்சைக் காய்கறிகளும் வாங்கிவந்து விடலாம். ஏற்கனவே சின்னானோடு ஒரு முறை இட்டிக்குளம் வரை பரம் போய் வந்திருக்கிறான். பரம் மதியச் சாப்பாட்டுக்கு மேலே வெளிக்கிடுவதாக இருந்தான்.

அன்று சாப்பிடத் துவங்கவே இரண்டு இரண்டரை மணியாகிவிட்டது. பரம் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். மற்றவர்கள் காடு வெட்டத் துவங்கினர்.

மாலையில் வேலை முடிந்து திரும்பி குளிக்கப் போகுமுன் எல்லோரும் தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. தாமோதரி மட்டும் கலகலப்பாயில்லை. தேநீர் குடித்து முடிய எழுந்தார். 'நான் ஒருக்கால் பொடியனை றோட்டுவரையிலை போய்ப் பாத்திட்டு வந்திருன். எனக்கு மனம் கேக்கேல்லை' என்று விட்டுப் புறப்பட்டார்.

ரகுநாதனுக்கே அந்த நினைப்பு மனத்தில் இருந்து கொண்டிருந்ததோ. தானும்வருவதாக ரோச் லயிற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு கூடப் போனான். அருளப்பு, கதிராமு, வல்லி, தவசியென்று மற்றவர்களும் பின்னால் எழுந்து போயினர்.

திடீரென்று முன் பக்கமாய் தொலைவில் பிளிறலொலிகள் கேட்டன.

'முருகண்டியானே, சூவிக் கொண்டு முன்னே ஓடத்துவங்கினார் தாமோதரி. யாருக்கும் எதுவும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. கூட ஓடினார்கள்.

ரோட்டில் மிதந்த தாமோதரி சட்டென நின்றார்.

சூப்பிடு தொலைவில் அந்தச் செம்மண் கிரவல் பாதையில் சைக்கிளை உருட்டியபடி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான் பரம். பின்னால் ஒரு யானைக் கூட்டம். எத்தனை, ஒரு ஏழு.... எட்டு.. பத்து.... இருக்குமா.

பரம் இனி தனக்குப் பிள்ளையே இல்லையென்று எண்ணி விட்டார் தாமோதரி. மீண்டும்..... மீண்டும்..... தன் வாலாயக் கடவுளையே தஞ்சமாய்க் கூவி அழைத்துக் கொண்டிருந்தார். எதிர்க்க ஓட வங்கூட இயலாத ஸ்தம்பிதம் அவரில். யானைக் கூட்டம் திமுதிமுனை பரத்தைத் தூரத்தி வருகின்றது.

அதிகிறது நிலம்.

பரம் இனி முடியாதென்கிற நிலையில் சைக்கிளைப் போட்டுவிட்டு புறந்து வருகிறான்.

எல்லோரும் திகைத்தும், புலன்கள் அழிந்தும்.

உயிரியல்பால் சிலர் மெல்லப் பின்னகர்கின்றனர். திரும்பியோட எழுந்த உந்தகையை அடக்கிக்கொண்டு பின்னால் நின்று கத்துகிறான் அருளப்பு: 'தம்பீ.... அவரை இஞ்சாலை வரச் சொல்லும்... கூட்டமாய் வந்த ஆனை ஆளைப் பாத்தால் போகாது.... இஞ்சாலை வாரும் தாமோதரி.'

யார் கவனித்தார்கள்.

அது ஒரு மானுஷிகத்தின் விழுமிய தருணம்.

தாமோதரி ஓடிவர மாட்டார். அவருக்காக ரகுநாதன் ஓடி வரமாட்டான். அவனுக்காக மற்றவர்கள் ஓடமாட்டார்கள். கடைசி... கடைசித் தருணத்துக்கு இடைவெளி இன்னும் சில நொடிகளே.

பரம் எதிலோ தடுக்கினான்.

கடவுளே! என எல்லார் இதயங்களும் கூவின.

நல்லவேளை, கீழே விழாமல் நிதானித்துக்கொண்டு ஓடினான்.

அந்தப் பொழுதில் யானைகள் நான்கு கவடுகள் அளவில் பரத்துக்கும் தங்களுக்குமான இடைவெளியைக் குறைத்துவிட்டிருந்தன.

இன்னும் பத்துக் கவடுகள் தாண்டினால்.... பரம் செத்தான்.

திடீரென்று ஓர் ஒற்றைக் கொம்பன் யானை பக்கத்து மரக் கூடலிலிருந்து வந்து பரத்துக்கும் யானைக் கூட்டத்துக்குமிடையே தோன்றியது. தன் தும்பிக்கையை உயர்த்தி நின்று பிளிறியது.

ஆட அசையவில்லை எவரும்.

ஒரு பனை உயரத்தக்குப் போல் அதன் பிரமாண்டம் யானைக் கூட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

ஆனாலும் ஆவேசம் தணியாதவையாய் நின்று அவை கலகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தன. இரண்டு மூன்று யானைகள் பரம் போட்டு விட்டு ஓடிய சைக்கிளை துவம்சம் செய்து கொண்டிருந்தன.

ஒற்றைக்கொம்பன் ஓர் அசுர வேகத்தில் யானைக் கூட்டத்தை நோக்கித் திரும்பியது. இரண்டு முறைகள் பிளிறியது. தும்... ஒரு அடி எடுத்து வைத்தது. தும்... இரண்டாம் அடி. தும்...

பயங்கரம் அவதாரமெடுத்திருந்தது ஒற்றைக் கொம்பனாய்.

யானைக் கூட்டம் பின் வாங்கியது மெல்ல.

ஒற்றைக் கொம்பன் மாதிரமதிர நடந்தது. யானைக் கூட்டம் மேலும் பின்வாங்கி தூரத்து இருளில் மறைந்தது.

பிறகு ஒற்றைக் கொம்பனும்.

பொத்தென நிலத்தில் விழுந்து அழுது அரற்றத் துவங்கினார் தாமோதரி.

பரம் வந்து சேர்ந்துவிட்டான். தம் ஸ்தம்பிதம் கலைந்து மற்றவர்கள் அவனைத் தேற்றினர்.

அந்த நிகழ்வை எப்படிப் புரிவதென்று எவருக்கும் தெரியவில்லை. குறிப்பாக ரகுநாதனுக்குப் புரியவில்லை.

தாமோதரிக்குப் புரிந்தது. பரமும் புரிந்தான். வேறு சிலரும் மெல்ல மெல்லப் புரிவது போல் உணர்ந்தனர். ஆனால் யாரால் சொல்லக்கூடும்.

கண்டவர் விண்டிலர்.

அது ஒரு அனைத்தும் கடந்த பரவச நிலை. எல்லோரும் மெல்லத் திரும்பினர் ஒரு மோன மூட்டத்துடன்.

2 - 4

இன்னும் ஒருநாள் வேலையில் காடு வெட்டி முடிக்கிறது. இரவு அவர்கள் வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். படுக்க நள்ளிரவுக்கு மேலேயிருக்கும். பரம் ஒரு சின்ன பற்றறி ரேடியோவை வைத்து கொற... கொற.... வென முறுக்கிக்கொண்டிருந்தான். யாரோ இருவர் குபீரெனச் சிரித்தனர். வல்லி வப்புக் கதை சொல்லியிருக்க வேணும். எந்நேரம் தூங்கினரோ. விடிவிடியென எழுந்துவிட்டிருந்தனர்.

கதிரின்தான் காற்றில் எதையோ கிரகித்திருந்துவிட்டு சங்கரியை அழைத்துக் கவனிக்கச் சொன்னான்.

‘கேட்டியே.’

டொக்...டொக்.. டொக்டொக்..... டொக் டொக்.....

‘ம். கேட்டன்.’

‘என்னது.’

அவர்கள் பேச்சைக் கேட்ட ரகுநாதன் சொன்னான். ‘ஆரோ களவாய் மரம். வெட்டுறாங்கள் போலை. இல்லாட்டி எங்களைப்போலதான் ஆரும் காடு வெட்டுகினமோ தெரியாது.’

‘அப்ப எங்களுக்குத் துணை வந்திருக்கெண்டு சொல்லு’ என்றார் தவசி.

‘துணை வந்தது சரிதான். ஆனால் உதவிக் கோ உபத்திரவத்துக்கோ எண்டு ஆருக்குத் தெரியும்.’

‘விளங்கேல்லை ரகு.’

‘நாங்கள் விதைச்சு பயிராகிறவரைக்கும் இந்த விஷயம் வெளியிலை தெரியவரக்குடாது மாமா.’

எல்லாருக்கும் மனத்தில் மெல்லிய பய. துக்க அலையடிப்புகள். கிளம்பினர். இருட்டிய பிறகுதான் அன்று வேலை முடிந்தது. எல்லோரும் நிம்மதியாகத் திரும்பினர். இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் வெட்டிய பகுதிக்குத் தீ வைக்கலாம். அதற்குள் மழையும் கடுங்காற்றும் என்கிற முக்கியமான இரண்டு இயற்கையின் இடையூறுகள் நேராதிருக்க வேண்டும்.

கதிர்காமுவும் சங்கரியும் வேலாயுதமும் கொட்டிலில் காவலுக்கு நிற்க மற்றவர்கள் மறுநாள் காலையில் ஊர் புறப்படுவதென்றும், அவர்களில் அருளப்பு, வல்லி, வேலாயுதம் ஆகியோர் ஒரு வாரத்தில் வந்து காவலிருப்பவர்களை வீடு செல்ல மாற்றி விடுவதென்றும் ஏற்பாடாகிற்று. அனேகமாக எல்லோருமே காடு வெட்டிய காலத்தில் ஒன்றோ இரண்டோ முறைகள் ஊர் போய் வந்தவர்கள்தான், தாமோதரியும் ரகுநாதனும் தவிர.

அன்று எட்டு மணிக்கு மேலேதான் அவர்கள் மேல் கழுவி வந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தனர். வேலை முடிந்த மகிழ்ச்சியில் வல்லியும் இன்னும் சிலரும் கொண்டாட்டம் துவங்கினர்.

மறைத்து வைத்திருந்த குறைச் சாராயப் போத்தல்கள் ஒவ்வொன்றாக வெளிவந்தன.

ஒரு பொழுது, அருளப்பு வல்லியைத் தூண்டினான் ஒரு கதைக்கு. ‘நானைக்கு வீட்டை போற உனக்கும் கதை கேக்குதோ’ என்று வல்லி நக்கல் பண்ணிவிட்டு கதை சொல்லத் துவங்கினான்:

உடையாற்றை பெண்சாதி பவளம் அப்படியொரு வடிவு கண்டியோ. நிறமெண்டால் செம்பரத்தப்பூ. பிள்ளை பெறாத உடம்பு. வயசும் குறைவு. உடையாருக்குக் கொழும்பிலை வேலையெண்டபடியால் பவளம் அரிப்பெடுத்துத் திரிஞ்சாள். உடம்பு கொழுத்தால் பொந்துக்குள்ளை இருக்காதென்பினம். அவளுக்கு அந்த நிலைமைதான்.

அண்ணாச்சாமி அங்கை நாலு தென்னை மரம் கட்டியிருந்தான். காலத்தாலையும் பின்னேரப்பாட்டிலையும் சீவலுக்குப் போறவன். சீவலுக்கு அவன் ஏறி இறங்கிறதையெல்லாம் பவளம் கள்ளத்திலை பாத்துக்கொண்டு நிப்பாள். இதை ஒருநாள் இருந்தாப்போலை கண்டிட்ட அண்ணாச்சாமிக்கும் அருட்டத் துவங்கியிட்டுது. அவளின்ரை மதர்த்த ஏறு பாச்சிகளிலை மயங்கிப்போய், என்ன உடையார் இப்பெல்லாம் நல்லாய் இறைக்கிறாரில்லைப்போலை கிடக்கு, பயிரெல்லாம் இந்த மாதிரி மதாளிச்சுப் போய்நிக்குதே நாச்சியார் எண்டு ஒருநாள் பேச்சுவாக்கிலை சொல்லியிட்டு வந்திட்டான்.

பவளத்திற்கு அது விளங்கேல்லை. எந்தப் பயிர் மதாளிச்சு நிக்குது? இறைப்பில்லாமல் தரை காய்ஞ்சு கிடந்தால் எப்படி மதாளிக்கும்? எண்டெல்லாம் நினைச்சுக் குழம்பினாள். கடைசியிலை ஒரு மாதிரி விளங்கிப் போச்சு.

ஒரு மம்மலுக்குள்ளை சீவ வந்தவனிடடை. அண்ணாச்சி அண்ணாச்சி, ஒரு நாளைக்கு நீயாவது மனம் வைச்சு இறைச்சிட்டுப் போவனெண்டு கேட்டிருக்கிறாள்.

அண்ணாச்சாமியே விடுகிற ஆள். அந்த ஒற்றை முன் ராத்திரியிலேயே பாதிக்கிணறு வத்த இறைச்சிட்டான்.

இந்த வேலை தொடர்ந்தும் அப்பப்ப நடந்து கொண்டிருந்துது. மதாளிப்பும் மதர்ப்பும் குறைஞ்சு இன்னும் வடிவாய்ப் போனாள் பவளம். ஒருநாள் அண்ணாச்சாமியே சோட்டையெடுத்து வந்து அரிச்சிருக்கிறான். விசரக் கதை கதைக்காதை, அந்தாள் வந்து நிக்குதெல்லே, அவர் கொழும்புக்குத் திரும்பிப் போகட்டும் பிறகு பாப்பம் எண்டிருக்கிறாள் அவள்.

அவனோ தட்டுப் பொல்லைக் கையிலை வைச்சுக்கொண்டு நிண்டு கசக்கி..... முறுக்கி..... சுதியேறி நிண்டு தவிக்கிறான். ஒரு இறைப்புமட்டும் முடிச்சிட்டுப் போயிடுறன் எண்டு கெஞ்சியிருக்கிறான். அவள் மசியேல்லை. அந்தாள் நல்ல விவேகி. நீ இந்தமாதிரி எனக்கு முன்னாலை நிண்டு நெளியிறதைக் கண்டாலே இவைக்குள்ளை எதோ இருக்குதெண்டு கணக்குப் போட்டிடும், போடாப்பா போ எண்டு புறங்கையாலை வீசியிருக்கிறாள்.

அண்ணாச்சிக்கு ரோஷம் வந்திட்டுது. அப்ப அவனுக்கு ஞாபகம் வந்துது, உடையார் மக்க நாள் வந்து தென்னையளிலை தேங்காய் புடுங்கச் சொன்னது. உடனை ஒரு அய்யியாய் போட்டான். பேந்து சொன்னான்: அந்தாள் நல்ல

விவேகியோ, சரி இருக்கட்டும். நாளைக்கு என்ரை கெட்டித்தனத்தைக் காட்டுறன், அதையும் ஒருக்காப் பாரும். உடையாருக்கு முன்னாலையே வைச்ச உம்மை இறைக்காட்டி நான் நாகனுக்குப் புள்ளையாய்ப் புறக்கேல்லையெண்டு வைச்சுக்கொள்ளும்.

அவன் விறுவிறெண்டு போட்டான் சொல்லியிட்டு.

மக்க நாள் வந்தான். ரண்டு மரங்களிலை ஏறித் தேங்காய் புடுங்கினான். தேங்காயளோடை இசைகளையும் முட்டுக்காயளையும் இழுத்துப் போட்டான். அதைக் கண்டிட்டு உடையார் வந்து நிண்டு றெக்கிளாஸ் பண்ணினார், அந்தக் குலையைப் புடுங்கு..... பாளையை இழுத்துப்போடு... பழுத்த ஓலையை இடுங்கி விட்டாப்பா எண்டு.

அடுப்படிக்கை நிண்ட பவளத்துக்கு பெரிய ஆவலாதியாய்ப் போச்சு. அவருக்கு முன்னாலை வைச்ச இறைக்கிறதாய்ச் சொன்னானே, எப்பிடிச் செய்வானெண்டு நெச்சுக்கொண்டு வெளியிலை வந்து புருஷனுக்குப் பக்கத்திலை நிண்டான்.

அந்த நேரத்தைப் பாத்து பாதி தென்னையிலை ஏறியிருந்த அண்ணாச்சாமி சட்டென அதிலையே கொடுக்குப் புடியிலை இருந்திட்டான். பிறகு கீழை பாத்திட்டுச் சத்தம் போடத் துவங்கினான்.

‘என்னெண்டு..... என்னெண்டு வல்லியண்ணை.’ ஏக காலத்தில், கேட்டிருந்தவர்களெல்லாரும் வினா எழுப்பினார்கள். வல்லி சொன்னார்: இதென்னவும் உடையார், இந்த வெட்ட வெளியிலை..... அதுவும் பட்டப் பகல்ல..... எனக்குக் கீழை பாக்கவே வெக்கமாய் இருக்குதும்... என்னதான் கட்டின பெஞ்சாதியெண்டாலும் இப்படியே..... எழும்பி உள்ளை போம் உடையார்..... உள்ளை போம்.

உடையாருக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்லை. இவன் என்னடி சொல்லுறான்? எண்டு புறுபுறுத்திட்டு, டேய் அண்ணாச்சாமி, என்னடா சொல்லுறாய் நீ? ஏன்ரா வெக்கப்படுறமாதிரி நான் என்னடா செய்யிறன்? சும்மா தானயடா இதிலை நிண்டுகொண்டு இருக்கிறன்? ஏனடா எழும்பச் சொல்லிச் சொல்லுறாய்? எண்டு கேட்டிருக்கிறார்.

போகம் செய்யிறீர் உடையார், உம்மட மனுஷியோடை போகம் செய்யிறீர் எண்டிருக்கிறான் அண்ணாச்சாமி.

இதென்ன புதினாணயமான கதையாய் இருக்கு, ம். எங்கை இறங்கு, அதையொருக்கா நானும் பாத்திடுறன் எண்டார் உடையார். அண்ணாச்சாமி இறங்கினவுடனை கொடுக்கை இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டு ஒரு மாதிரி வில்லங்கப்பட்டு பாதித் தென்னை ஏறினார். நல்ல வடிவாய்க் கட்டிப்புடிச்சுக் கொண்டிருந்து கீழை பாத்தா.. மெய்தான் அவன் சொன்னது மனுஷியோடை அவன் போகம் செய்வது போலவே தெரிஞ்சு கொண்டிருந்தது.

வலு கஷ்டப்பட்டு நெஞ்சு துடையெல்லாம் மரம் உரஞ்சின சிராய்ப்பு களோடை மெதுவாய்க் கீழை இறங்கி வந்தார் உடையார்.

என்னரும் என்னரும்..... என்ன பாத்தவீர் மரத்திலையிருந்து..... சொல்லும் உடையார் எண்டு வலு பணிவாய்க் கேட்டு நச்சரித்தான் அண்ணாச்சாமி.

அட போடா.... என்றார் உடையார்.

உடையாருக்குச் சரியான புளுகம். காணாததைக் கண்டவரெல்லோ, மந்திர மரத்தைப் பாக்கிற மாதிரி அந்தத் தென்னையை மதிப்போடை பாத்தாராம் அவர் என்று கதையை முடித்தான் வல்லி.

‘வல்லியண்ணை.... வல்லியண்ணை’ என்று கத்தினான் கதிர்காமு.

‘என்னடா.’

‘உந்தக் கதையிலை நீ பாதி விஷயம் சொல்லாமல் விட்டிடாய்....’

‘சொன்னா ராவைக்கு நீநீம்மதியாய்ப் படுத்து நித்திரை கொண்டிட ஏலுமே இதிலை. தம்பி இருக்குதெண்டும் அடக்கித்தான் வாசிச்சன்’ என்றான் வல்லி.

2 - 5

மறுநாள் காவலுக்கு கமத்தில் நிற்பவர்கள் தவிர்ந்து மற்றையோர் ஊருக்குப் புறப்பட்டனர். எல்லோரையும் வவுனியாவில் விட்டுவிட்டு ரகுநாதன் வவுனிக்குளம் போனான். தாயார் உடல்நலமில்லாதிருந்ததாய் அறிந்து அங்கிருந்து வட்டாரம் போனான். பிறகு முத்தையன்கட்டு போய்விட்டு மறுபடி வவுனிக்குளம் வர பன்னிரண்டு நாட்கள் பறந்தோடிவிட்டிருந்தன. சொல்லிவைத்தபடி எல்லாரும் அங்கே வந்து சந்தித்தனர். மறுநாள் ஒன்றாக பாவற்குளம் போனார்கள்.

கால்வாய்க்குள் நடந்து வந்தவர்கள் மிக உற்சாகமாக கரைக்குத் தாவி ஏறியதும், சட்டென நின்றனர். கமக் கொட்டிலுக்கு முன்னால் இருபது முப்பது பேர்வரையில் வாலிபர்களும் வளர்ந்தவர்களுமாய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சாரத்துக்கு பெல்ற் கட்டின மனிதர்களும், டிறவுசர் அணிந்த சிலருமாய் அவர்கள். காடு வெட்டியவர்களைத் தேடுபவர்கள் போல் சுழன்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அருளப்பு, வல்லி, தவசி ஆகியோரைக் காணவில்லை.

‘ஆருக்கெண்டான்ன சிங்களம் தெரியுமோ’ என்று மெல்ல யாரோ யாரையோ வினவியது கேட்டது.

‘ஸ்ஸ்.....’ என்று அடக்கிய ரகுநாதன் அந்தந்தப்படியே எல்லோரையும் நின்றுகொண்டிருக்கவும் சைகை காட்டினான்.

வெகுநேரத்தின் பின் மொறுமொறுப்போடு அவர்கள் விலகிப் போயினர்.

யாருக்கும் முகத்தில் உயிர்க்களை இல்லை.

எல்லோரும் மெல்ல கொட்டிலுக்கு வந்தனர். பின்னர்தான் எங்கோ மறைந்திருந்த வல்லி, அருளப்பு, தவசி ஆகியோர் வெளிப்பட்டது.

‘இப்ப என்ன ரகு செய்யிறது.’ தவசி கேட்டார்.

‘இனியென்ன மாமா, விட்டுட்டே ஓட ஏலும். சொன்னபடி நாளைக்கு நெருப்பு வைக்கிறது வைக்கிறது தான். நடக்கிறது நடக்கட்டும். அவசியமெண்டால்..... அவங்கடை முறையிலை, நாங்களும் தண்டுமுண்டுக்கு நிக்க வேண்டியதுதான்.’

இருண்டு சிறிதுநேரம்தான் ஆகியிருந்தது.

தவசியிடம் சிகரெட் ஒன்று வாங்கி கட்டை ஒன்றிலமர்ந்து புகைத்துக்கொண்டிருந்த ரகுநாதன், ஏதோ யோசனையில் பட்டவன் போல் எழுந்தான். ‘அந்தப் பக்கமாய்க் காடு வெட்டினமாதிரி இருந்ததெல்லோ, அவங்கட நிலமை என்னெண்டு ஒருக்காப் பாத்திட்டு வந்திடுறன்.....’

‘அங்கையெல்லாம் போக வேண்டாம். என்ன நடந்தா எங்களுக்கென்ன’ என்றார் தாமோதரி.

தவசியும் அதையே வற்புறுத்தினார்.

‘இல்லை மாமா, அவங்களைப் பாத்து.. பேசி..... அவங்களையும் எங்களோடே சேக்கிறதுதான் இப்பத்த நிலைமையிலை புத்திசாலித்தனம். அதுவும் காடு வெட்டுற ஆக்கள்தானெண்டு எங்களுக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியதெல்லே. எதுக்கும் பாத்திட்டு வந்திடுறன்.’

ரகுநாதன் சென்றதும் எல்லோரும் குசுகுசுவெனப் பேசினபடி அங்கங்கே குந்தினார்கள். சிலர் தண்ணீர் குடித்தார்கள். சிலர் தேநீர் வைத்துக் குடிக்கலாமென்றனர். சிலர் சாராயம் குடித்தனர்.

டும்...!

வனத்தின் இருக்குகள் எங்கும் மோதி அதிர்ந்தெழுந்தது ஒரு சத்தம்.

வெகுதூரத்திலாய் இருக்காது.

எல்லோரும் விறைத்துப்போனார்கள்.

பதறி எழுந்துவிட்டான் வேலாயுதம்.

அது என்ன சத்தமாக இருக்கமென்று அனேகமாக எல்லார் மனத்திலும் கணிப்பு இருந்தது. ஆனாலும் தெரியாதவர்கள்போல் தங்களுக்கே பாசாங்கித்து, ‘என்ன சத்தம்... என்ன சத்தம் அது’ என்று புறுபுறுத்துக் கொண்டார்கள்.

கடைசியில் வெங்கிணாந்தி முருகன்தான் ஒரு கேள்வியைப் போட்டு நிலைமையைக் கட்டுடைத்தது. ‘துவக்கு வெடி மாதிரியெல்லே இருந்தது.’

‘துவக்குச் சத்தம் உப்பிடி இராது.’

‘கிணத்து வெடிமாதிரி இருந்தது எனக்கு.’

‘ம்... இந்த நேரத்திலை... அதுவும் இந்தக் காட்டுக்குள்ளை வந்து ஆரோ கிணத்துக்கு வெடிவைக்கப் போகினம்.’

‘வேட்டைக்காறாய் இருக்கும்.’

‘.....’

‘அதிலை ஓராள் கையிலை வைச்சிருந்தது துவக்கு மாதிரித்தான் கிடந்தது எனக்கு.’

மேலே யாருக்கும் பேச்சு வரவில்லை.

அவர்கள் மௌனத்தில் சமைந்தனர்.

ரகுநாதன் எங்கே.

ரகுநாதன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை.

எல்லோருக்குள்ளும் தூண்டில் முள்போல் கேள்விகள். சிறிது நேரத்தில் தாமோதரி கேட்டார், ‘என்ன செய்வம், அரிசியைப் போடவோ’ என்று.

‘சும்மாய் கிட. எல்லாத்துக்கும் ரகு வரட்டுக்கும் பாப்பம்.’

நேரம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

மரங்களின் மேல் ஊமை நிலா தோன்றியது.

வானப் பரப்பில் மினுக்கு நட்சத்திரங்கள்.

காற்று மெல்ல வீசியது.

வெளி முழுக்க ஓர் உயிர்ப்பின்மை.

திடீரென தீயின் மணம்.

எல்லோரும் எழுந்து பார்த்தனர்.

அவர்கள் வெட்டி, மறுநாள் அவர்கள் நெருப்பு வைப்பதென இருந்த காடு குபு குபுவென எரிந்து படரத் துவங்கியிருந்தது.

யார் தீ வைத்தது.

ரகுவா.

நேரமாக ஆக எல்லார் மனத்திலும் அழுகை.

எங்கே ஓட. யாரிடம் சொல்ல. என்ன செய்ய.

அமைதி உடைந்து சிதறிய இரவு விடிந்தது.

பாதிப் பரப்புக்கு மேல் தீப்படித்திருந்தது. அது காற்று வளம் மாறி வைத்த நெருப்பாகையால் தொடர்ந்து பரவுமென்றும் தெரியவில்லை. அடங்கவும் ஆகாது போலவே தோன்றியது. ஒரு ஜீவ இச்சையில் அது அசுரபலம் பெறுவதான தோற்றமும் அவ்வப்போது காட்சியில்.

ரகுநாதன் வரவேயில்லை.

ஆனாலும் ஓட எவரும் எண்ணவில்லை.

அது அவர்களது மண்.

யுத்தம் தொடங்கிவிட்டதால் இனி அதை அவர்கள் நடத்தியே ஆகவேண்டும்.

செய்வதும் தெரியாமலே இருந்தது.

இப்போது எல்லாவற்றையும் கொஞ்சம் அவர்களால் அனுமானிக்கலாம் போலப்பட்டது.

‘ரகுவண்ணை..... ரகுவண்ணை.....’ என்று விம்மி விம்மி அழுதான்பரம்.

அந்தியாயம் பதினெட்டு

0 - 1

கொத்து விறகுகள் அடுப்பில் விழுத்தியிருந்த பெருந்தணலில் காய்ந்த காட்டுச் சுள்ளிகளை அடுக்க, தீசடசடத்து எரிந்து ஜுவாலைகளாய்க் கிளம்பிற்று. மேலே வைக்கப்பட்டிருந்த சீனக் கல் கேத்தில், மூடியை கடங்... கடங்... என எற்றி ஆவியை விடுவித்துக் கொண்டிருந்தது. கெண்டியின் வளைந்த வாயிலிருந்து வெண் ஆவி பறந்தது. கமக் குடிலுள் மெல்லிய இருளின் வீழ்ச்சி. யோகம் முளாசி எரியும் தீக் கொழுந்துகளைக் கண்டபடி அடுப்பின் முன் இருந்து கொண்டிருந்தாள் எதுவும் கவனமற்றவளாய்.

பொறி கடந்த புலன் எங்கோ பறந்து போய்ப் படிந்து கொண்டிருந்தது. காலம் கடந்த ஒரு காலத்தில் மனம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தது. ஞானம் பெருவீச்சிவிட்டு எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக்கொண்டிருந்தது. சம்பவங்களாய், அவரவர் மீதூர்ந்த உணர்வுகளாய் அவை கோரமாகி, வாழ்வின் அர்த்தங்களைச் சுழிப்பெடுக்கச் செய்துகொண்டிருந்தன.

0 - 2

நாவின் நுனியில் இயங்கும் மொழி, விரலில் எப்பரிசமாகும் சூட்சும மொழி, கண்ணின் அசலனத்துக்கிடையிலும் கிளர்ந்தெழும் வரியற்ற மொழியெல்லாம் மெளனத்தின் உறைவிலிருந்து சடைத்துக் கிளரும் மொழியின் முன் அல்பமாகி விடுகின்றன.

மெளனத்தின் மொழி கணங்களைத் தின்று ஜீவ வலு பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

வெற்றி... வெற்றி... வெற்றியென்று அவன் குருதியோட்டம் சதிரத்தினூடான காந்த அலைகளாய் அனுப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் பூமிகாரன் ஆகிவிட்டான். வாழ்க்கையின் ஆதாரத்தளம் பெரும்பாலும் அடைந்தாகிவிட்டது. பாவற்குள் பகுதியில் மூன்று ஏக்கர் கன்னி

நிலம் சந்ததி சந்ததியாய் வாழ்வைக் காப்புறுதி பண்ணக்கூடியது. அவன் தன் குடும்ப ஸ்தாபிதத்தை அந்த மண்ணில் செய்ய காலம் நெருங்கிவிட்டது. அந்த வெற்றியைச் சொல்ல அவளிடம் வந்தவன், நினையாப் பிரகாரம் குருந்தடியின் நீண்ட கால வீழ்ச்சியிலிருந்து அதை ஒரு முனையிலே தூக்கியும் விட்டிருந்தான்.

அது இரு கிளைகளாய் வெடித்த மகா வெற்றி அவனளவில்.

இருட்டினாப் பிறகு வேதக் கோயிலடிக்கு வரட்டாம் என்று ரத்தினேஷ் மூலம் செய்தி அவளுக்கு வந்தது. காத்திருந்து காத்திருந்து பொழுது மறைய, ஒரு நெகிழ்வுன்தான் அங்கே சென்றாள். அவன் முன்னதாக வந்து அவளுக்காய்க் காத்திருந்தான்.

அவர்கள் தனித்தனிச் சிலைகளாயினர்.

மொழி களைக்க மெளனம் நிறைந்தது. தீக்குச்சியைத் தீற்றி வெடித்த கொளுந்தில் அவளது கண்களை உற்றுப் பார்த்து சில நொடிகளைக் கழித்துவிட்டு அவன் பொக்கற்றிலிருந்த சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்தான்.

அவன் தெரிந்த வாசம்தான். மாமா நாகநாதி சிலவேளை குடிப்பான் தடிமனாக இருக்கிறதென்று. ஆனாலும் அதன் கந்தம் காற்றில் அலைந்தழிந்து விடாது நிறைந்து வந்து நாசியில் அப்போது ஏறுகையில், அவளிடத்தில் ஒரு போதை உண்டாகிக்கொண்டிருந்தது. அவளது நெருக்கத்தில் தெறித்த பௌருஷத்தின் நெடில், அந்தரங்கங்களில் நெருடியது போல் துடிக்கச் செய்து கொண்டிருந்தது.

அவளது கவனம், அந்த மூன்று மாத கால இடைவெளியில் அவன் மேலும் மெலிந்து போயிருப்பதைத் தெரிவித்தது. அதேவேளை இறுக்கமும் வலிமையும் அதிகரித்திருந்தான் போலவும் இருந்தது. அதன் அடையாளம் தானே முதல் நாளைய வெற்றி. ஏறக்குறைய அய்ந்தாறு வருஷங்களாய்ப் போட்டியின் சகல முகங்களிலும் தன் பலவீனங்களையே வெளிக்காட்டியும், ஒரு க்ஷணத்தின் திசையை நோக்கி நகர்ந்தும் வந்த குருந்தடிச் சமூகத்துக்கு அது ஜீவ ஊட்டமே செய்ததே. தன் சிறப்புக்களை இனி அதனால் அடைய முடியாது போனாலும், அவமானங்கள் தவிர்ந்து வாழ்ந்து கொள்ள முடியும்.

கிளி சொல்லித்தான் எல்லாம் அறிந்தாள் யோகம். கிளி கரபந்தாட்டப் போட்டியின் இறுதியாட்டம் பார்க்க சென்றிருந்தாள். அவள் ஒரு பரவசத்தின் அலைப் பிரளயத்தில் இருந்து கொண்டுவரல் சொன்னது யோகத்துக்குப் புதுமையாகவும், அவளையே ஒரு பரவசத்தை அடையும்படி செய்து கொண்டிருப்பதாகவும் உணர வைத்தது.

வெண்டிட்டம் யோகம், வெற்றிக் கிண்ணம் எங்களுக்குத்தான்... என்ற ஆர்ப்பரிப்புச் சொற்களில் அவளது செய்தி வெளிப்படத் துவங்கியது.

நீரும் வந்திருக்கலாம், காரிலை நல்ல இடமிருந்ததுதானே... என்றாள் கிளி. ரகுவண்ணை வந்து விளையாடிச்சது. பிறகு வெற்றி வராமல் எப்பிடிப்போகும்.

ரகு வந்துதா.

ம். முத்தையன் கட்டிலையிருந்து நேராய் அங்கயே வந்திருந்தார்.

நேற்றுத்தான் கடைசிப் போட்டியெண்டு எப்படித் தெரிஞ்சுதாம்.

தெரியாமல்தான் வந்திருக்கும். மைதானத்திலை வந்து பாத்த பிறகுதான் எங்களுக்கும் கமலாசனிக்கும் இறுதிப் போட்டியெண்டது தெரிஞ்சிருக்க வேணும். அந்த நெடுவல் சொட்டைத் தலையன் ரீமிலை நிண்டு கொண்டிருக்கிறான். பண்டித் தலைச்சி அம்மன் கோயில்ல ரகுவண்ணையைக் கேணியிலை இறங்கக்குடா தெண்டு மறிச்ச ஆளெல்லே அவன். ரகுவண்ணை பாக்கிறார். அப்படியே கோழிக்கொண்டை மாதிரிக் கண்ணெல்லாம் சிவக்குது ரகுவண்ணைக்கு. டேய் செந்தில், வா இஞ்சையெண்டு செந்திலை ஒரு பக்கமாய்க் கூட்டிக்கொண்டு போறார். கொஞ்ச நேரத்திலை பாத்தா ரகுவண்ணை சிவப்பு றண்ணிங் சோர்ட்லோடையும், செந்தில் லோங்லோடையும் மாறி வருகினம்.

எப்படி ரகு.....

ரகுவண்ணையின்ரை பேர் மேலதிக ஆளாய் எப்பவும் லிஸ்ரிலை இருக்கிறதாம்.

ங்ஆ.

விளையாட்டுத் துவங்கிச்சது. பயங்கரமான போட்டிதான் யோகம். நான் இப்பிடி ஒரு வொலிபோல் மாச்சை ஒருக்காலும் கண்டதில்லை. சொட்டைத் தலையன்ரை தலையிலை ஒங்கி அடிக்கிற மாதிரித்தான் எழும்பி எழும்பி ரகுவண்ணை டாஸ்களாய் அடிச்சார். நாலு கேம் விளையாடி ரண்டு ரண்டு எடுத்திருக்கிற நிலமையிலை அஞ்சாவது கேம் துவங்கிச்சது. ரண்டு ரீழும் நல்லாய்த்தான் விளையாடிச்சதுகள்.

கடைசியிலை மாச் ஒரு பொயின்சிலை நிண்டு கொண்டிருக்கு. சைட் அவுட் பண்ணி வந்த அந்த சேவீஸ் எடுத்தா வெற்றி எங்களுக்குத்தான். ரகுவண்ணை விரலிலை நொந்துபோலை கையை உருவிக்கொண்டு நிக்கிறதைக் கண்ட எனக்கு நாடி விழுந்துட்டுது. சேவீஸை பிறேக் பண்ணி சொட்டைத் தலையன் அடிச்ச டாஸை பாலன் நல்லாய்த்தான் பிறேக் பண்ணி நெற்றுக்கு குடுத்தார். மகான் கணக்காய் செற்பண்ணிக் குடுக்க..... சென்ரிலை நிண்ட ரகுவண்ணை எழும்பி அடிச்சார் யோகம்..... என்றை கண்ணுக்குள்ள பொறி பறந்த மாதிரி இருந்துது. சொட்டைத் தலையன்தான் பிறேக் பண்ணக் கை குடுத்தது. அது என்ன நிக்கிற வேகத்திலையே வந்தது. அப்படியே பறந்துபோய் எங்கையோ இருட்டுக்குள்ளை விழுந்துது. கனகாலத்துக்குப் பிறகு வந்த வெற்றி. எதோ, ரகுவண்ணை வந்து நேற்று எங்கடை மானத்தைக் காப்பாற்றினார்.

அந்த மின்னல் அடியை நேரில் கண்ட கண்ணத்தின் விறுவிறுப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தாள் யோகம்.

நொதுநொதுப்பாகியிருந்த மனதுபோல் அப்போது தேகமும்.

அவன் கையடங்கலுள் திரவமாகி, அதிலிருந்து உணர்வுகள் வடிவிற்க்கம் ஆகாமல் இனி அது மறுபடி திரேகமாய் இறுகாது என்கிற அவஸ்தை விரிந்து கொண்டிருந்தது.

அன்று ஒரு சமர்ப்பணத்தின் நாளாய் இருக்கட்டுமென்ற விதி இருந்ததா காலத்தின் கருத்தில். அவனது எல்லா வெற்றிகளுக்காயுமாய் அது கூடியது.

அவன் தன்னை மொத்தமுமாய் நிவேதிக்க, மீள்வதெனில் அவகாசமும் கொடுத்து, வெகுநிதானமாய் அவளை அவன் அப்படியே ஆவாகனம் பண்ணினான்.

எதற்கோ பறந்தடித்த வெளவால்கள் அவர்களது களிபேருவகையின் ஸ்திதி கலைத்தன, வெகுநேரத்தின் பின்.

0 - 3

காற்றில் உருள்படும் சுருள் சருகுபோல் ஒரு செய்தி எல்லா இடமும் அலைந்தடித்தது. ரகுநாதன் வீடுவரை எட்டி, ஊர் ஒலிக்க ஒப்பாரியும் வைத்து முடிந்தது. அவள் திசைக்கு அது திரும்பக் கூடவில்லை. அதுவே ஒதுங்கிப் போனது போலத்தான் தோன்றியது.

அந்த நிலைமையில் அவளை அணுகக்கூடாதென்று அதுவே பயந்திருந்ததோ.

ரகு காணாமல் போனான், வெட்டிய காடு மூட்டாமலே தீப்பிடித்துச் சாம்பலானது, ஒன்றில் தாங்களே காவாய் அழிவது அல்லது காவு எடுப்பதென்று துணிந்து நின்று வென்று விட்டோம், இப்போது சிங்களவரின் அச்சுறுக்கை இல்லை, ரகுநாதனின் பங்கு அப்படியே இன்னும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, உரியவர் வந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று தாமோதரி ஒருநாள் சந்தையில் சித்தன் சிவத்திடம் தெரிவித்துப் போனார்.

ரகுவின் முடிவை அவளிடம் சொல்ல நினைத்து, முடியாமல் பின் அடக்கிவைத்துத் தவித்து, பின்னர் அவள் அது குறித்துத் தெரிவிக்கப்பட வேண்டியவளையென்று துணிந்து ஒருநாள் அவர் அவளிடம் சொல்லியே விடுகிறார்.

அவர் சொன்னதை அவள் கேட்டாளா.

அவளால் நம்பவே முடியாமல் இருந்தது. ஆனால் நம்பாமலிருக்கக் காரணம் இல்லை.

இருங்கோ, உதிலை போட்டு வந்திருடன் என்று சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போன தர்மலிங்கம், அந்தக் கிரவல் தெருவில் தடுமாறி லொரிச் சில்லுக்குள் விழுந்து நசுங்கிச் சாகவில்லையா. சாத்தியம் கடந்ததாய் இருந்தும் இதுவும் அதுபோல் நடந்திருக்க முடியும்.

திகைத்து நின்றாள் யோகம். அவளுக்கு அழுகையே வரவில்லை. முகம் இறுகி இறுகி கலப்பதிப் போனதே தவிர, கண்களில் கண்ணீரின் கசிவு அறவே இல்லை.

மெய்தான். எதற்கென்று அழ. எத்தனை தரமென்று அழ. தனக்காகவா அவனுக்காகவா அழ. தடுமாறிக்கொண்டிருந்தவளின் உள்ளுள் ஏக்கமாய் வெடித்த ஓர் அதிர் நினைவு சிதைவுகளைச் செய்தது. அவன் கரு அவளுள் வளரத் துவங்கி அது மூன்றாவது மாதம்.

மௌனத்தில் திரும்பினாள். அசைவியக்கம் அன்றிலிருந்து அறுந்து போனது அவளில். தறியடிக்கவும் பெலமற்றுப் போனாள். முடங்கி முடங்கிக் கிடந்து யோசித்ததில் உருவே மாறிப் போனாள்.

தெரியாமல் வைத்திருக்கக் கூடியதில்லை கர்ப்பம். அவள் முடிவெடுப்பதற்குள் அது உருமாற்றத்தில் தன்னை வெளிப்படுத்திவிட்டது. தெரிந்துகொண்ட தாய், அய்யோ..... சண்டாளி! என்று கத்தினாள். தவத்தை இனி எந்தக் கிணத்திலை கொண்டு போய்த் தள்ள எனப் பதறினாள்.

விஷயம் தெரிந்ததும் மாமன் நாகநாதி உலக்கையும் கையுமாக வந்தான். கொலை வெறி அவன் கண்ணில் வெட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அது ஒரு மம்மர்ப் பொழுது. ஒரு ஒழுங்குகையிலிருந்து இன்னொரு ஒழுங்குக்கு ஓடி, ஒரு வீட்டுக்குள் புகுந்து இன்னொரு வீட்டில் வெளிப்பட்டு ஒரு வட்டப் பரப்பில் ஒரு மாதிரி சித்தன்சிவம் வீடு வந்து சேர்ந்தாள் யோகம்.

மாமா, என்னையும் என்றை பிள்ளையையும் காப்பாத்துங்கோ மாமா..... என்று வயிற்றை அணைத்து வளைந்து நிற்க்கதியாய் நின்று யாசித்தாள்.

சித்தன் சிவம் எதிர்பார்க்கவில்லை.

யோகமா.....

அப்படியா.....

ஒருவேளை, ரகுவே காரணமோ.....

அந்தச் சரணாகதியை விலக்க முடியாதிருந்தது அவரால். பூர்வ ஜென்மத்து ஒலியாய் ஒரு குரல் அசைகிறது புலனுள்: எங்கயாச்சும் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போயிடு சிவம்.....

யோகினிக்காக ஒரு காலத்தில் தன்னையே அழித்தவர் அவர். யோகத்துக்காக மீதியைக் கரைத்தால் என்ன.

நாகநாதியிடம் ஒரே பேச்சாகச் சொல்லிவிட்டார்: அவளோடை எதாவது பேசவேண்டுமெண்டால் வந்து பேசு. வந்தாக் கூட்டிக்கொண்டு போ. மற்றப்படி அவளோடை தன்கிற வேலை யொண்டும் வைச்சுக்கொள்ளாதே. உலக்கையை படலைக்கு வெளியிலை போட்டுட்டு வா.

சிறிதுநேரம் நின்று விட்டு அப்படியே உலக்கையோடு திரும்பிப் போய்விட்டான் நாகநாதி.

மறுநாள் விடிந்தால் வீட்டில் வடிவையும் தவத்தையும் காணவில்லையென்று ஒரே குசுகுசுப்பாய்ப் போச்சது ஊர் முழுக்க.

சித்தன் சிவத்தின் மீதும் வழக்கம் போல் ஓர் அபவாதம்.

இரண்டு நாட்களின் பின் தோட்டக் கிணற்றுள் அழுகிய நிலையில் இரண்டு சடலங்கள் காணப்பட்டன. மேலும் ஒரு நாளயிற்று பொக்கணைக்குள் சொருகுப் பட்டுக்கொண்ட ஒரு சடலத்தை மீட்க.

அந்த நிகழ்வேதும் யோகத்துக்கோ சித்தன் சிவத்துக்கோ தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் நிறைய யோசித்து அதுவே சரியான வழியென்று தீர்மானித்து பாவற்குளம் கம்ப பகுதிக்கு ஏற்கனவே வந்து சேர்ந்து விட்டிருந்தனர்.

0 - 5

பாவற்குளம் பகுதியில் குடும்பங்களாய், தனி மனிதர்களாய் நிறையப் பேர் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். விவசாயக் கூலிகளாய்ச் சிலரும் தச்சுத் தொழிலாளராய் மெக்கானிக்குகளாய்ச் சிலரும் கூட அங்கே வந்திருந்தனர். ஒரு சிறிய கடையொன்றும் தோன்றியிருந்தது.

அங்கே மனித வாழ்க்கை தொடங்கியிருந்தது.

அவளும் சித்தன்சிவமும் கூட வாழத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அங்கே வந்த பிறகுதான் ரகுநாதனின் இழப்புக்காய் யோகம் வாய்விட்டு அழுதது. அதுகூட அவனின் இறப்புக்காக இல்லை. ஒருநாள் கூட வாழ்ந்ததுக்காய் ஒரு நிலத்தையே அவளுக்காக விட்டுப்போனானே என்ற எண்ணக் கசிவில் வந்த அழுகையே அது.

நாளாக ஆக அதுவும் அடங்கிப் போயிற்று. ஆனாலும் அதுபோன்ற ஒரு கருக்கலில் விரிந்தெழும் தீச் சுவாலைகள் அவளை வெளி கடந்து பயணிக்க வைத்து விடுகின்றன. இறந்த காலமாகி நின்றது, மீண்டும் அவள் மனத்துள் நிகழ்காலமாய் வெடிக்கிறது. அவள் சிலையாய் உறைந்திருந்து தசைகள் எரிகிறாள்.

பின்னர் தெளிகிறாள். தேற்றாமலேதான். வாழ்க்கை பரக்க வேண்டியது, இயங்குவதற்காகவேனும் என்கிற ஞானம் அப்போது சுழிப்பெடுத்து நிற்கிறது அவளில்.

யோகம் பிரக்கை திரும்பிய பொழுதில் சுவாலைகள் அடங்கி, அடுப்பிலிருந்து சிவந்த ஒளிக் கிரணங்கள் விரிந்துகொண்டிருந்தன.

அவள் அலுத்தாற்போல் மெல்லச் சிரித்தாள். பின் களைப்போடு சிரமப்பட்டு எழுந்தாள். விளக்கைக் கொழுத்தினாள். தேநீர் ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு. அந்தப் போகத்துக்கு ஆயிரம் மிளகாய்க் கன்றுகளாவது வைத்துவிடுகிற தீர்மானத்தில் மேற்குப்புற மேட்டுநிலத்தைச் சமன்படுத்திக்கொண்டிருந்த சித்தன்சிவத்தை அழைக்க வெளியே வந்தாள்.

பவ்ரணமி நிலா வான விளிம்பில் காலித்திருந்தது.

சித்தன்சிவம் தோளில் மண்வெட்டியோடு நிழலுருவாய் வந்து கொண்டிருந்தார்.

* * *

இதுவரை வெளியான தேவகாந்தனின் நூல்கள்

1. உயிர் பயணம் (நாவல்)
2. ஒரு விடுதலைப் போராளி (உரை வீச்சு)
3. எழுதாத சரித்திரங்கள் (குறு நாவல்கள் - 2)
4. விதி (நாவல்)
5. நெருப்பு (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
6. திசைகள் (குறுநாவல்கள் - 2)
7. இன்னொரு பக்கம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
8. கனவுச் சிறை (மகாநாவல்)
 - பாகம் - 1 திருப்படையாட்சி
 - பாகம் - 2 வினாக்காலம்
 - பாகம் - 3 அக்னி திரவம்
 - பாகம் - 4 உதிர்வின் ஓசை
 - பாகம் - 5 ஒரு புதிய காலம்
9. நிலாச் சமுத்திரம் (நாவல்)
10. காலக்கனா (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

சமூகம் வளருமென்பது
அதன் முரண்
விளைவுகளை
உள்ளடக்கியதுமாகும்.
குடியேற்றத் திட்டங்கள்
நல்ல பலன்களைத் தந்தன.
ஆனால் பெருகிய
குடியேற்றங்களால் நிலம்,
நீர் பங்கீடு சார்ந்த
குரோதங்கள் எழுந்தன.
இனரீதியாய் இப்
பிரச்சினை வடிவெடுத்தது
தான் இலங்கை
வரலாற்றில் நிகழ்ந்த
சோகம். இந்தப் பைகப்
புலத்தில்தான் முதல்
துவக்கு வெடிச் சத்தம்
இங்கே அதிர்ந்தெழுகிறது.
அந்த வருஷம் 1975. சுமார்
இரண்டு நாற்றாண்டுக்
கால சமூக வரலாற்றுப்
புலத்தில் விரிகிறது நாவல்.
இது தன் ஸ்தூலம்
மாறாமல் ஜீவன் மட்டும்
அழிந்த ஒரு கிராமத்தின்
கதையும்.

யுத்தத்தின் முதலாம் அத்திகாரம்

தேவகாந்தன்

யுத்தத்தின் முதலாம் அத்திகாரம்

தேவகாந்தன்

புபாலசிங்கம் பதிப்பகம்